இலக்கியத்தில் சோதிடம்

முனைவர் தி. மகாலட்சுமி

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்

INTERNATIONAL INSTITUTE OF TAMIL STUDIES

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சி.ஐ.டி. வளாகம், தரமணி,
சென்னை - 600 0113.

இலக்கியத்தில் சோதிடம்

முனைவர் தி. மகாலட்சுமி

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை.

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title of the Book	:	**ILAKKIYATTIL JOTHIDAM**
Author	:	Dr. T. Mahalakshmi, Research Assistant, I.I.T.S., Chennai - 600 113.
Publisher	:	International Institute of Tamil Studies, C.I.T. Campus, T.T.T.I Post, Chennai - 600 113.
Publication Number	:	247
Language	:	Tamil
Edition	:	First
Date of Publication	:	November 1996
Paper Used	:	TNPL - 16 kg Creamwove
Size of the Book	:	1/8 Demy
Printing types used	:	11 pt
Number of Copies	:	1000
Price	:	Rs.65/-
Total Pages	:	9 + 309
Printers	:	Shri Vignesh Prints. Chennai - 33. Ph : 484 84 86
Binding	:	Paper Pack
Subject	:	Astrology in Literature

வெள்ளிவிழா வெளியீடு

முனைவர் ச. சு. இராமர் இளங்கோ
இயக்குநர்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை-113.

அணிந்துரை

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் 1979இல் சுவடியியல் பிரிவை அமைத்து, முதுகலைச் சுவடியியல் பட்டய வகுப்பையும் தொடங்கியது. ஆண்டுதோறும் பட்டயக் கல்வி பெற்ற மாணவர் உருப்பெற்றதுடன் சுவடிப் பதிப்பு நூல்களும் வெளிவரலாயின. அவ்வாறு நடத்தப்பட்டுவரும் சுவடியியல் வகுப்பில் ஒரு மாணவராகச் சேர்ந்தவர் முனைவர் **தி. மகாலட்சுமி** அவர்கள். அவருக்குச் சுவடிப் பதிப்பில் உள்ள ஆர்வமும், அவரது அயராத உழைப்பும், சுவடியியலுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட திறமும் இன்று அவரை நிறுவனச் சுவடிப் பிரிவின் பொறுப்பாளராகத் திகழச் செய்தன. அவர் இதுகாறும் சோதிட நட்சத்திரமாலை, சித்த மருத்துவ மணிகள் போன்ற நூல்களைப் பதிப்பித்துள்ளார்.

சோதிடம் தொடர்பான ஆராய்ச்சி நூல்கள் தெளிவாக, ஆழமாக இல்லாத நிலையில் முனைவர் தி. மகாலட்சுமி அவர்கள் எழுதியுள்ள சோதிடவியல் என்ற ஆராய்ச்சி நூல் ஒரு முன்னோடியாக விளங்குகின்றது. சோதிடத்தையும் ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்திப் பார்ப்பது ஓர் அரிய முயற்சியாகும். இதனைத் தொடர்ந்து **இலக்கியத்தில் சோதிடம்** என இவர் எழுதியுள்ள இந்த நூலில் காலக்குறிப்பு, வானியல் குறிப்பு, சோதிடர், சாதகப் பலன், நாட்குறித்தல் ஆகியன குறித்து இலக்கியத்தில் இடம் பெறும் பகுதிகள் மிகச் சிறப்பாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் சோதிடமும் நாட்டுப்புறவியலும் என்ற இயலில் நாட்டுப் புறப்பாடல்கள், கதைப் பாடல்கள், பழமொழிகள் ஆகியவற்றின் துணைகொண்டு சோதிடத்தின் தாக்கத்தால் மக்களிடையே நிலவுகின்ற நம்பிக்கைகளைச் சுட்டிக்காட்டி அவற்றால் விளையும் நன்மை தீமைகளையும் நன்கு விவரித்துள்ளார். தமிழுலகம் மட்டுமன்றி அனைவரும் பயன்பெறும் வகையில் இந்நூல் அமைந்துள்ளது. இம்முயற்சியில் ஈடுபட்ட **முனைவர் தி. மகாலட்சுமி** அவர்களை மனமாரப் பாராட்டுகிறேன். திட்பமும் நுட்பமும் செறிந்த இவரது

ஆராய்ச்சித்திறன் போற்றுதலுக்குரியது. அவரது ஆய்வுப் பணி மேன்மேலும் சிறக்க வாழ்த்துகிறேன்.

சோதிடவியல், இலக்கியத்தில் சோதிடம் எனும் இரு நூல்களின் அச்சுப்படிகளைத் திருத்திச் செப்பம் செய்து உதவிய நண்பர் நடராசன் அவர்களுக்கு நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நிறுவனச் செயல்கள் அனைத்திற்கும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் தருகின்ற நிறுவனத் தலைவர் மாண்புமிகு தமிழ் ஆட்சிமொழி - பண்பாட்டுத்துறை அமைச்சர் **முனைவர் மு. தமிழ்க்குடிமகன்** அவர்கட்கும், தமிழ் வளர்ச்சி - பண்பாட்டுத்துறைச் செயலாளர் **வை. பழனிச்சாமி** இ.ஆ.ப. அவர்கட்கும் எங்கள் நன்றி என்றும் உரித்தாகுக.

இந்நூலினை வனப்பாக அச்சிட்டுத் தந்த ஸ்ரீ விக்னேஷ் பிரிண்ட்ஸ் அச்சகத்தாருக்கு எங்கள் நன்றி.

இயக்குநர்

என்னுரை

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் பல்கலைக் கழகங்கள், கல்லூரிகள் ஆகியவற்றுக்கு முன்னோடியான ஆய்வு நிறுவனமாகத் தனித்தன்மையுடன் செயல்பட்டு வருகின்றது. இந்நிறுவனச் சுவடியியல் பிரிவு இலக்கியம், இலக்கணம், மருத்துவம் ஆகியவற்றில் பல்வேறு ஆய்வுகளை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது. அவ்வடிப் படையில் சோதிடவியல் என்ற நூலின் தொடர்ச்சியான 'இலக்கியத்தில் சோதிடம்' என்ற இவ்வாய்வு நூல் வெளிவருகிறது.

சுவடிகளைப் பதிப்பிக்கும் பணியை இந்நிறுவனம் மட்டுமன்றிப் பல அமைப்புகள் மேற்கொண்டிருந்த போதிலும் இன்னும் அச்சேறாமல் சுவடிக்குள்ளே முடங்கிக் கிடக்கும் நூல்கள் எண்ணிறந்தன. அனைத்துச் சுவடிகளும் பதிப்பிக்கப்பட வேண்டியவையே என்ற நிலையில் நோக்கும்போது சோதிடச் சுவடிகளும் பதிப்பிக்கப்பட வேண்டியவையே. இந்நோக்குடன் நட்சத்திரமாலை என்ற சோதிடச்சுவடியைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டபோது அதற்கான ஆய்வுக்குறிப்புகளைத் திரட்டுவது கடினமான பணியாக இருந்தது. இதுவரை வெளிவந்துள்ள சோதிட நூல்கள் மட்டுமன்றி முறையான ஆய்வு நூல்கள் பல வெளிவரின், அவையும் சோதிடச் சுவடிப் பதிப்புகளுக்கு உறுதுணை புரியும் என்பதை உணர முடிந்தது. எனவே இந்திய முறையில் பலன் கூறுவதற்கு உயிர்நாடியாக விளங்கும் தசாபுத்திப் பலன்கள் என்ற சுவடிப் பதிப்பு நூலில் ஆய்வு நோக்கில் தருதற்குச் சோதிடக் குறிப்புகளைத் தொகுத்தபோது அவை பல நுட்பமான பன்முகச் செய்திகளைத் தன்னுள் கொண்டு பரந்து விரிந்து நிற்பதைக் காணமுடிந்தது. எனவே இக்குறிப்புகளைச் சோதிடவியல் என்ற தனிநூலாகத் தரமுனைந்தேன். இந்நூலும் தன்னளவில் கூடுதலாக அமைந்ததால் இதிலுள்ள இலக்கியக் கூறுகள்

பிரிக்கப்பட்டுச் 'சோதிடவியல்' எனவும், 'இலக்கியத்தில் சோதிடம்' எனவும் இருநூல்களாக வெளிவருகின்றன. இதன் தொடர் முயற்சியான தசாபுத்திப் பலன்கள் என்ற பதிப்பாய்வு நூல் விரைவில் வெளிவர இருக்கின்றது. சோதிட மூலநூல்கள் பல அழிந்து கொண்டிருக்கும் நிலை நிலவுவதால், இதுகாறும் அச்சில் வராத சோதிடச் சுவடிகள் எவையெவையென அறியப்பட்டு முதலில் அவையனைத்தும் வெளிவருதல் வேண்டும். சோதிட ஆய்வு நூல்கள் பல வெளிவரின், மருத்துவம் தெரியாதவர் மருத்துவச் சுவடியைப் பதிப்பிக்க முன்வருதல் போல் சோதிடம் தெரியாதவர் சோதிடச் சுவடியைப் பதிப்பிக்க முன்வர வாய்ப்பு ஏற்படும்.

சுவடிப் பதிப்புகளுக்குத் துணைபுரியும் என்ற குறுகிய எல்லையைக் கொண்டு எழவேண்டியவை மட்டுமல்ல சோதிடவியல் ஆய்வுகள். ஏனெனில் மக்கள் வாழ்க்கை முறைகளை, மரபுகளை, பண்பாடுகளை, நம்பிக்கைகளைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் ஆய்வுகள் பல முன்பே எழுந்திருக்கின்றன. சூழல், தேவை கருதிப் பல்நோக்கு நிலைகளில் நடைபெறும் அனைத்து ஆய்வுகளும் மக்களைச் சென்றடைய வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை. இருப்பினும் ஒரு மனிதனை, ஒரு கூட்டத்தை, ஓர் இடத்தைப் பற்றிய சமுதாயவியல் ஆய்வுகள் தோன்றிவிட்டதைப் பார்க்கும்போது மக்களின் வாழ்க்கைப் பயன்பாட்டில் ஓர் அங்கமாகச் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்கும் இத்துறையில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியது இன்றியமையாததாகிறது.

மக்கள் வாழ்வுடன் இரண்டறக் கலந்து நிற்கும் சோதிடவியலைப் பற்றி முறையான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படாத நிலையில் முதல் முயற்சியாக வெளிவரும் சோதிடவியல் என்ற நூலில் சோதிடத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி, வகைகள், இந்திய மேனாட்டுச் சோதிட முறைகள், சோதிடமும் அறிவியலும், சோதிடமும் மருத்துவமும், சோதிடமும் யோகமும், சோதிடமும் சமுதாயமும் என்ற பகுதிகள் தொகுத்தும், வகுத்தும், ஆய்ந்தும் தரப்பட்டுள்ளன. சில ஆய்வு முடிவுகள் நூலின்

இடையிடையே தரப்பட்டு, இனி மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஆய்வுகளும் ஆங்காங்கே கோடிட்டுக் காட்டப் பெற்றுள்ளன. மேலுமிதில் மருத்துவத்திலும், யோகத்திலும் சோதிடம் எங்ஙனம் இணைந்து செயல்படுகின்றது, இவற்றின் பயன்பாட்டிற்குச் சோதிடம் எவ்வகையில் பயன்படுகிறது, சோதிடம் பொய்க்கக் காரணம், மக்கள் வாழ்வில் இது பெற்றுள்ள செல்வாக்கு, மக்களிடம் நிலவுகின்ற சோதிடம் தொடர்பான அனுபவக் கருத்துகள், சோதிடம் குறித்த மக்களது மனநிலை, இதன் செயற்பாட்டுச் செம்மைக் குறைவாலும், மக்களது அறியாமையாலும், விழிப்புணர்ச்சி இன்மையாலும் நிகழ்ந்து வருகின்ற பொய்மை, குறைபாடு, குழப்பம், பொருள் இழப்பு, கண்மூடித்தனமான, முரட்டுத்தனமான போக்குகள், சோதிடத்தில் ஆய்வு தேவை என்பன போன்ற பல செய்திகள் விளக்கம் பெறுகின்றன. இதனை அடுத்து வெளிவருகின்ற இலக்கியத்தில் சோதிடம் என்ற இந்நூலில் இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள சோதிடக் குறிப்புகள் தொகுத்து வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதன் விரிவு நுழைவாயில் என்ற பகுதியில் இடம் பெறுகின்றது.

கோள்கள், நட்சத்திரங்கள், இராசிமண்டலம், சோதிடப் பலனறிதல் இவை தொடர்பான புராணக் கதைகள் முதலானவை குறித்த செய்திகளை இலக்கியங்கள், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், கதைப்பாடல்கள், பழமொழிகள், விடுகதைகள், வழக்குச் சொற்கள் ஆகியவற்றின் வழி முழுமையாகத் தொகுத்து இலக்கியங்கள் எழுந்த காலவரிசையில், பொருளடிப்படையில் இவை நோக்கப் படுதல் வேண்டும். இதன்வழிச் சோதிடம் தமிழகத்திலும், பிற இடங்களிலும் தோற்றம் பெற்று வளர்ந்த வரலாறு, வளர்ச்சிக்குப்பின் அடைந்த தேக்கம், மாற்றம், சோதிடத்திலுள்ள கணித, வானியல், அறிவியல் கூறுகள், இலக்கியங்களின் காலத்தை நிறுவுவதற்கான காலஆய்வு, மக்கள் வாழ்வியலில் சோதிடத்தின் ஆளுமை, இதிலுள்ள சீர்கேடுகள், சோதிடத்தை மக்களது வாழ்வியலிலிருந்து அகற்றுதல் இயலுமா, இம்முயற்சி தேவைதானா, சோதிடத்தைச் செம்மைப்படுத்தி நன்முறையில் இயக்க இயலுமா முதலியன முறையாக அறியப் பெறுதல் வேண்டும்.

இத்தகைய நோக்குகளைக் கொண்டு எழுந்த இந்நூல் மேலும் பல ஆழமான, அகலமான, பன்முகச் செய்திகளை வெளிப்படுத்தி, ஆய்வுப் பயன்பாட்டை மிகுவித்துச் சோதிட ஆய்வுகள் பல மேற்கொள்ளப்பட வழிவகுக்கும் என்ற அவாவின் வெளிப்பாடாக அமைகின்றது.

இலக்கியத்தில் சோதிடம் என்னும் இவ்வாய்வு நூல் வெளிவருவதற்கு வாய்ப்பளித்த உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்திற்கும், வாய்ப்பு நல்கித் தொடர்ந்து ஊக்கமளித்து உதவிய இந்நிறுவன இயக்குநர் முனைவர் ச.சு. இராமர் இளங்கோ அவர்களுக்கும், சோதிடஞ் சார்ந்த ஐயங்களைப் போக்கி, நூல் முழுமையடைய ஆர்வமுடன் துணைபுரிந்த எனது கணவர், சோதிட அறிஞர் ஸ்ரீபவி சந்திரசேகர் அவர்களுக்கும், நூற்பணி முழுமை அடையப் பல்லாற்றானும் உதவிய செல்வி ம. வெண்ணிலா அவர்களுக்கும், ஆய்வுப் பணியில் துணைபுரிந்த திரு த. பூமிநாகநாதன், திரு. பாலசீனிவாசன் ஆகியோருக்கும், தட்டச்சிற்குச் செல்லப் படியெடுத்துதவிய எனது தமக்கை மகள் செல்வி ம. ஜெயஸ்ரீ அவர்களுக்கும், நூல் படியைத் தட்டச்சு செய்துதவிய திரு வி. வாசுதேவன் அவர்களுக்கும், செம்மையாக அச்சிட்டு உதவிய விக்னேஷ் பிரிண்ட்ஸ் அச்சகத்தாருக்கும் எனது மனமுவந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தி. மகாலட்சுமி

உள்ளடக்கம்

இயல் எண்	பொருள்	பக்கம்

நுழைவாயில்

தமிழர்தம் நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள் முதலான வாழ்வியல் நெறிமுறைகளை அறிவதற்குப் பெரிதும் துணைபுரிவது இலக்கியமே. இது வாழ்க்கையின் கண்ணாடியாகவும், காலத்தின் கண்ணாடியாகவும், வாழ்ந்த சமுதாயத்தின் வரலாறாகவும் விளங்குகிறது. தமிழர் எண்ணங்களின் நிதிக்குவியல்களான இவ்விலக்கியங்களில் மக்கள் பண்பாட்டை மட்டுமன்றி அறிவியல் எண்ணங்களையும் காணமுடிகிறது. வரலாறு, அறிவியல், நுண்கலைகள் முதலியன மனிதப் பண்பாட்டின் வெளிப்பாடுகளாக அமைகின்றன. மனித சமுதாயத்தின் படிநிலை வளர்ச்சிகளை இக்கலைகளின் துணைகொண்டு நம்மால் அறியமுடிகிறது. இவற்றையெல்லாம் நமக்குக் கொடுத்து, வகுத்துத் தரும் பெரிய ஊடகமாக வரிவடிவத்தில் இலக்கியம் அமைந்துள்ளது.

இலக்கியத்தின் கூறுகள் பல கலைகளாகப் பிணைக்கப்பட்டவை. ஆகவே இலக்கியம் என்பதை ஒரு கலைத் தொகுப்பு என்றோ, கலைகளின் உயிரோட்டமுள்ள கோப்பு என்றோ கூறுதல் மிகையன்று. படைக்கப்பட்ட காலத்தின் மக்கள், படைப்பாளன் இவர்களின் மனச்சுமைகள் அனைத்தும் அல்லது ஒரு குறித்தனவும் ஓரளவேனும் அதில் பதிவு செய்யப்பெற்றிருக்கும். சங்கம் தொடங்கி இன்று வரையிலான தமிழ் இலக்கியங்கள் மேற்சொல்லப்பட்ட கோட்பாடுகளுக்கு உட்பட்டே அமையப் பெற்றுள்ளது.

மனிதன் தனது வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்த, நெறிப்படுத்த, தேவைகளை எதிர்பார்ப்புகளை நிறைவு செய்யப் பருப்பொருட்களைப் பயன்படுத்துவதோடு நில்லாமல், கோள்களின் இயல்புகளைத் தனது வாழ்க்கையோடு இணைத்துப் பார்த்து அதன் அடிப்படையில் சோதிடத்துறை என்ற தனித்துறையை மக்கள் வாழ்வியலில் கலந்து நிற்கின்ற வகையில் படைத்துள்ளான்.

சோதிடம் என்பது மக்கள் அறிவியற் பயனால் பெற்ற ஒன்று. எனினும் இதனை அவ்வாறே மேற்கொள்ளாது உளவியற் பாங்கிலும் ஆக்கிக்கொண்டனர். ஆகவே இலக்கியம் என்ற கலைக் கோப்புக்குள் சோதிடக்கலை என்ற தாள்களின் தலையீடு ஆங்காங்கே விரவிக்கிடப்பதை இலக்கியத்தை உளவியற் பாங்கில் ஆய்கின்றவர் நுணுகிக் கண்ணுறக் காண்கிறோம். துறைதோறும் தொடர்புடைய அறிஞர் படைப்பாளிகளாகவும் திகழ்ந்ததால், அவர்கள் இலக்கியத்தில் சோதிடத்தையும் இணைத்துப் படைப்புகளை ஆக்கியுள்ளனர்.

எந்த ஒரு நிகழ்வின் தோற்றத்தினையும், வளர்ச்சி நிலையினையும் இலக்கியத்தின் கால வளர்ச்சியோடு நோக்கும்போது தெளிவாக அறிந்துகொள்ள இயலும். அவ்வகையில் சோதிடத்தின் தோற்றத்தினையும், வளர்ச்சி நிலையினையும் அறியத் தமிழ் இலக்கியங்கள் துணை புரிகின்றன. மக்கள் வாழ்க்கையில் நடைபெறும் சிறுசிறு நிகழ்வுகளுக்கும் சோதிடம் பயன்படுத்தப்பட்டுச் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த தன்மையை இலக்கியங்களின் வழி உணர முடிகின்றது. ஆயின் இலக்கியங்களில் அந்த அளவிற்கு இடம் பெற்றுள்ளதா என்பதைக் காணுதற்கியலவில்லை.

இறை அருளால் தீங்குகளை நீக்கிக்கொண்டு முடிவிலாப் பேரின்பப் பெருவாழ்வினை அடையலாம் என்ற கொள்கையை மக்களிடம் பரப்பிவந்த பக்தி இலக்கியக் காலக் கட்டத்தில்,நாள் என் செய்யும் கோள் என் செய்யும் ஈசர் அருள் இருந்தால் போதும் கோள்களின் அடிப்படையில் வரும் தீங்குகள் நீக்கப்பட்டுவிடும் என்ற கொள்கை உருவானது. எனவே சோதிடம் மக்களிடையே சிறப்புற்றுத் திகழ்ந்திருப்பினும் இலக்கியங்களில் மறைக்கப்பட்டும் மறுக்கப்பட்டும் வந்துள்ளது. மறைமுகமாகப் பயன் படுத்துதலை விரும்புவதாலும், பயன்படுத்தவே விரும்பாத தாலும் மறைக்கப்படுதலும், மறுக்கப்படுதலும் படைப்பு களில் இன்றும் நிலவும் சூழ்நிலையாகவே உள்ளது.

சோதிடக்கலை பழந்தமிழர் வாழ்வோடு நெருங்கிய தொடர்புடையதாக இருந்த காரணத்தினால்தான் இலக்கியங் களில் குறிபற்றியும், கோள் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளன.

பழந்தமிழர் வாழ்வுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட சோதிடக்கலை வாய்மொழியாகவே பலகாலம் பேணிக் காக்கப்பட்டு வந்தது. இங்ஙனம் வாய்ச்சொல்லாக, கர்ணபரம்பரையாகப் போதிக்கப்பட்டு காலக்கிரமத்தில் பெரிய பாறைகளிலும், கல் தூண்களிலும், செப்புத் தகடுகளிலும், ஓலைச்சுவடிகளிலும் எழுத்துகளால் எழுதப் பெற்று[1] ஏட்டுருவம் கொண்ட எழுத்திலக்கியமாகத் திகழ்ந்ததோடு ஏட்டிலக்கியங்களில் இன்றியமையாத இடத்தினையும் பெற்றுள்ளது.

காலத்தால் முற்பட்டு விளங்கும் தொல்காப்பியத்திலும், சங்க இலக்கியங்களிலும் சோதிடத்தின் இன்றைய வளர்ச்சிபெற்ற நிலையினைக் காண இயலவில்லை என்றாலும் அவற்றின் கூறுகளைக் காண முடிகிறது. மேலும் இன்றைய வளர்ச்சிக்கான வித்துக்களை ஆங்காங்கே அவ்விலக்கியங்கள் தூவிச் சென்றுள்ளதையும் அறிய முடிகிறது. தொல்காப்பியத்தில் எதிர்வரக்கூடிய நன்மை தீமைகளை, வானியல் நிகழ்வுகளைக் கொண்டு அறிகின்ற தன்மையினைக் காணமுடிகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் கோள்கள், நட்சத்திரங்கள், திதிகள் முதலான வானியல் செய்திகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. வானியல் குறிப்புகளாக மட்டுமன்றி இவற்றின் செயற்பாடுகளினால் புவியில் பூகம்பம், மழையின்மை, வறட்சி, பஞ்சம், மன்னனின் இறப்பு முதலானவை நிகழுமென்று முன்கூட்டியே பலன்களை அறிந்துகொள்ளும் நிலையினையும் அக்காலக் கட்டத்தில் காணமுடிகிறது. எனினும் சங்க இலக்கியங்களில் வானியல் குறிப்புகள் பரவலாக அமைய, காலம் பற்றிய செய்திகளும், பலனறிதலும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன.

காப்பியங்களில் வானியல் குறிப்புகளைக் காட்டிலும் பலனறிதல் மிகுந்து காணப்படுகிறது. இவற்றில் நிகழ் காலத்திலும், எதிர்காலத்திலும் நிகழக்கூடிய நன்மை தீமைகளைச் சோதிடத்தின் வழி அறிதல் என்ற நிலையினைப் பார்க்க முடிகிறது. மன்னர்கள் தம் அரசவையில் சோதிடர்களை நியமித்து, சிறுசிறு நிகழ்வுகளையும்

---

1. ஜோதிட ரஸார்ணவம், ப.45.

அவர்களின் ஆலோசனைகளுடனேயே நிகழ்த்தியிருக்கின்றனர். இச்சோதிடர் அரசவைச் சோதிடராக மட்டுமே பணிபுரிந்ததால், பலனறிதல் என்ற நிலை அன்றைய சமுதாயத்தில் மிக்கே இருந்திருத்தல் வேண்டும். தொடக்கத்தில் திருமணம் நிகழ்த்துதல், முடிசூட்டுதல், சாதகம் கணித்தல் என்ற முதன்மையான நிகழ்வுகளுக்கு மட்டும் பார்க்கத் தொடங்கி, நாளடைவில், பெரும்பாலான நிகழ்வுகளுக்கும் சோதிடம் பார்த்தல் என்ற நிலை ஏற்பட்டு இருக்கலாம்.

ஆழ்வார்களின் நாயன்மார்களின் நட்சத்திரம், திதி, மாதம், ஆண்டு (இணைப்பு.I) முதலியன சுட்டப் பெறுதலைப் பக்தி இலக்கியங்களில் விரிவாகக் காண முடிகின்றது. காலம் பற்றிய சோதிடக் குறிப்புகள் இவர்களின் காலத்தையும், இலக்கியங்களின் காலத்தையும் அறிதற்குப் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன. சித்தர் இலக்கியங்களில் சோதிட விதிகளை அப்படியே எடுத்து ஆளுதல், சோதிடச் செய்திகளுக்கு ஒப்ப அமைதல், சோதிடக் குறிப்புகளோடு ஒன்றிணைதல் என்ற நிலைகளைக் காணமுடிகிறது.

சிற்றிலக்கியங்களில் வானியல் குறிப்புகள், காலக் குறிப்புகள், பலனறிதல் முதலான சோதிடச் செய்திகள் காணப்படுகின்றன. கயிலாச நாதர் சதகம், அறப்பளீசுர சதகம், அண்ணாமலை சதகம் முதலிய சதக இலக்கியங்களில் சோதிட விதிகள் பல இடம்பெற்றுள்ளன. மனிதகணம், இராட்சதகணம், தெய்வகணம் மூன்றுமறிவது எங்ஙனம் (71), குளிகன், இராகு காலம் (72), சென்ம நட்சத்திரம் வார, மாதப் பலன்கள் (73), ருது நட்சத்திர வாரப் பலன்கள் (74) முதலிய சோதிடச் செய்திகள் இடம்பெற்றிருத்தலைக் கயிலாசநாதர் சதகத்தில் காணமுடிகின்றது. மேலும் இந்நூலில் மனைநூல் தொடர்பான சோதிட விதிகள் பல இடம் பெற்றிருத்தலையும் பார்க்க முடிகின்றது.

இங்குத் தரப்பட்டுள்ள 'இலக்கியத்தில் சோதிடம்' என்ற பகுதியில் இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள சோதிடக் குறிப்புகள் ஓரளவு தொகுத்து வகைப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. சோதிடம் தொடர்பான ஓர் இலக்கியக் குறிப்பு பல கருத்துகளை உள்ளடக்கிய நிலை பலவிடங்களில்

காணப்படுகிறது. ஒரு செயலைச் செய்ய நாள் பார்த்ததாக வரும் குறிப்பில் சோதிடர் குறித்த சொல்லாட்சி இடம் பெறலாம்; காலம் பற்றிய குறிப்பு இடம்பெறலாம்; பலனறிதல் நாட்குறித்தல் என்ற நிலைகள் வெளிப்படலாம். எனவே இத்தகைய குறிப்புகள் வெளிப்படுத்தும் பன்முகச் செய்திகள், அவற்றின் பின்புலம் முதலியன தெளிவு படுத்தப்பட வேண்டும். இலக்கியத்திலுள்ள சோதிடக் குறிப்புகள் முழுமையும் தொகுத்து வகைப்படுத்தப்பட்டு பல நிலைகளில் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படும்போது மேலும் மக்கள் வாழ்வில் இதுபெற்றிருந்த செல்வாக்கு, இதனால் மக்களடைந்த நன்மை, தீமை, இடையூறு, குழப்பம், சிக்கல், பல இலக்கியங்கள் எழுந்த காலம், காலம் அறிதலிலுள்ள வளர்ச்சி நிலைகள், வரலாற்றுச் சான்றுகள், அறிவியற் செய்திகள் முதலான பல செய்திகளைத் தெளிவாக அறிதற்கியலும்.

மேலும், தமிழக வரலாற்றில் இடம்பெறத்தக்க பல புதிய, அரிய செய்திகள் இவற்றின்வழி கிட்டுவதோடு மக்கள் வாழ்வியலைப் பற்றிய தெளிவினையும், வாழ்வியலில் காலச் சூழலால் ஏற்பட்ட படிப்படியான வளர்ச்சி மாற்றங்களையும் அறிதற்கியலும். இன்றைய சமுதாயத்தில் நிலவும் சோதிடத்தின் தாக்கமும், அன்றைய சமுதாயத்தில் நிலவிய சோதிடத்தின் தாக்கமும் மக்களை எங்ஙனம் ஆட்டுவித்தன, செயல்படுத்தின என்ற ஒப்பாய்வுக்கு வழிவகுப்பதுடன், ஒப்பாய்வின் பயனாக இனி மக்கள் செயற்படவேண்டிய முறைகளையும் தெளிவுபடுத்த இயலும். மக்கள் பண்பாட்டில் சோதிடத்தின் பங்கு எத்தன்மைத்து என்பது தெளிவுபடுத்தப்பெறுதலோடு சோதிடத்தின் வளர்ச்சி, தேக்கம், மாற்றம் முதலான வற்றையும் அறிதற்கியலும்.

இலக்கியங்களின் பாடுபொருள் மக்கள் பிரச்சனையைச் சார்ந்துள்ளது. இப்பிரச்சனைகளுக்கு, நிரந்தரத் தீர்வுகளுக்கு வழிவகுக்கும் தன்மையை நோக்கி ஆய்வு செய்யப்பட்டால் சமுதாயம் முன்னேறும். சமூகவியல் நோக்கில் இலக்கியங்கள் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படும்போது ஆய்வுப் பயன் மக்களைச் சென்றடைந்து சமுதாய உயர்வுக்கு வழி

வகுப்பதாக அமையும. சோதிடத்தைச் சரியான முறையில் கையாளாததனால் தோன்றியுள்ள சிக்கல்கள் அடுத்த தலைமுறையினரைப் பாதிக்காத வகையில் நிரந்தரத் தீர்வுக்கு வழிவகுக்கும் போக்குகள் முறையாகத் தெளிவுபடுத்தப்பட இயலும்.

இலக்கியங்களிலுள்ள சோதிடச் செய்திகள் முழுமையாகத் தொகுக்கப்படுவதோடு, இன்னும் பதிப்பிக்கப்படாமல் இருக்கின்ற சோதிடச் சுவடிகளும் தொகுக்கப்படுதல் வேண்டும். பல்துறைச் சான்றோர் ஒன்றுகூடிப் பிழைகள் திருத்தியும், குழூஉக்குறிச் சொற்களுக்கு விளக்கம் தந்தும், வானியல் கணக்குகளைப் புரியவைத்தும் சோதிடப் பதிப்புகள் வெளிவருதல் வேண்டும். மக்களின் வாழ்க்கையை ஆட்டிப்படைக்கும் ஒன்றாகச் சோதிடம் திகழ்வதால் பல்வேறு அறிவியல் துறை அறிஞர் ஒன்றுகூடி ஒற்றுமை யோடு, ஆய்வார்வத்தோடு, தொண்டு மனப்பான்மையோடு இத்தகைய பணியிலே முனைந்து ஈடுபடுதல் வேண்டும். இந்நிலை வருங்கால அறிவியல் ஆய்வுக்குப் பேருதவியாக இருப்பதோடு, உலக நாடுகளில் நடைபெறும் அறிவியல் ஆய்வுகளுக்கும், அவ்வாய்வுகளின் வழி பெறப்பட்ட பேருண்மைகளுக்கும் புதிய வாயில்களைத் திறந்து காட்டும்.

ஆய்வு என்பது உண்மையை–மெய்ப்பொருளைக் காண்பது. நுண்ணிதின் ஆழ்ந்து பார்ப்பது. நேர் எதிர் கருத்துகளைக் கணக்கிட்டுப் பயன்தரும் வழிப்பொருள் காண்பது. இதுவே நன்மை விளைவிக்கும். அவ்வகையில் சோதிட முழுமையை விரும்பி, அதில் நன்மை விளைய செய்யப்பட வேண்டியவை விளக்கம் பெறுதல் வேண்டும் என்ற நோக்கில் தொகுக்கப்பட்ட பல சோதிடக் கூறுகளின் பதிவுகள் இலக்கியத்தினின்று எடுக்கப்பட்டுக் கற்போருக்காக வகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

★ ★ ★

இயல் ஒன்று

இலக்கியத்தில் காலக்குறிப்புகள்

"காலம் பார்த்தே காலனும் செயல்படுவான்", "காலம் கனிந்துவரக், கல்லும் கரையும்", "காலம் கூடிவந்தால் கல்லும் கனியாகும்", "காலம் வந்தால் கப்பலும் வாங்கலாம்" எனும் மக்களின் அனுபவக் கூற்றுகள் காலத்தின் இன்றியமையா மையை எடுத்தியம்புகின்றன. சோதிடத்தில் காலக் கணிப்பு என்பது இன்றியமையாத ஒன்றாகக் கணித்துரைக்கப்பட்டு வருகின்றது. 'நன்மையும் தீமையும் காலத்தின் மாற்றமே' என்று நம்பும் அளவிற்குக் காலக் கணிப்பு இருந்து வருகிறது. காலம் பற்றிய குறிப்புகள் இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் சில இங்குச் சுட்டப் பெறுகின்றன. இலக்கியங்களில் வரும் காலக் குறிப்புகள் இலக்கியம் எழுந்த காலத்தை அறிதற்கு எங்ஙனம் உதவுகின்றன என்பதும் கூறப்பெறுகின்றது.

காலம் பற்றிய கொள்கைகள்

"காலம் என்பது கருத்தளவிலானது; நுண்மையானது; சலனமுடையது; மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது; பொருள்களுக்கு இடையில் தூர இடைவெளியும் கால இடைவெளியும் ஒன்றை ஒன்று சார்ந்து உள்ளன; பிரபஞ்சமானது காலம், நீளம், அகலம், ஆழம் என்னும் நான்கு பரிமாணங்களைக் கொண்டது". இவை காலம் பற்றய பொதுக் கருத்துகளாகும்.[1]

"காலம் என்பது உண்மையானது; முழுமையானது; உணரத்தக்கது; துல்லியமானது; கணிக்கத் தக்கது; பிரிக்கத் தகாதது. இதன் இன்னொரு பெயர் 'அவகாசம்' என்பது. இதனைப் பௌதிக நிகழ்ச்சிகளாலோ புறத்தன்மையாலோ மாற்ற முடியாது. ஆனால் இதனைப் புறச் சலனங்களினால் நாள், மணி என்பது போல அளக்கலாம்". "இயற்கையான நாள், என்று கருதப்படும் காலம் என்னும் அளவானது,

---

1. தமிழ்ச் சோதிட நூல்களில் சாதகக் கணிப்பின் அடிப்படைகள், ப.23

உண்மையில் 24 மணி நேரமான சமமான காலமன்று - இவை அறிவியலார் ஐசக் நியூட்டன் கூறிய கருத்துகள்.''[2]

''காலம் என்பது சார்பியலானதே யன்றி, முழுமையானது அன்று. இது குறிநிலை இலக்கினைச் சார்ந்த ஒன்றேயாகும். விசும்பும் பொருளும் இல்லாவிடின் காலம் என்பதும் இல்லாமல் போய்விடும் - இவை அறிவியல் மேதை 'ஐன்ஸ்டீன்' என்பவரின் கருத்து.''[3]

அணுக்களுக்கு வெளியில் காலம் ஒன்று மட்டுமே உள்ளது. இது பொருளைச் சார்ந்திருக்கவில்லை. இவை 'காசெண்டி' என்னும் அறிவியலார் கூறிய கருத்து.[4]

பிரிக்கத்தக்க 'கண்டகாலம்' என்றும் பிரிக்கத்தகாத 'அகண்டகாலம்' என்றும் காலம் இருவகைப்படும். பிரிக்கத்தகாத அகண்ட காலத்தில் இறைவன் இருக்கிறான். இவை 'சூரிய சித்தாந்தம்' என்னும் நூலியற்றியவரும் பழங்காலத்தில் இந்திய வானவியலாளருமான 'பாஸ்கராச்சாரியார்' கூறிய கருத்து.[5]

சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் முதலிய வானமண்டலப் பொருள்களின் ஆதிக்கத்தில் பூமியில் வாழும் மனிதர்களது வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைக் 'காலக்கணிதம்' என்னும் சோதிடம் கணித்துக் கூறுகிறது.

காலம் என்பதை இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என மூன்றாகப் பார்க்கிறோம். 'நொடிப் பொழுது முதல் ஊழிக்காலம் வரை' தமிழர் காலக் கணிப்புச் செய்துள்ளனர். அவ்வாறு நோக்கும்போது இலக்கியங்களிலும் காலம் கணிக்கப்பட்டு அதன் பலன்களும் அறியப்பட்டு வந்துள்ளன. ''ஓர் ஆண்டின் சித்திரை மாதம் பிறக்கும் கிழமை எதுவோ அதே கிழமையில் அவ்வாண்டு கார்த்திகை மாதமும் பிறக்கும். அந்த நாளின் மறுநாளில் மார்கழி பிறக்கும். மூன்றாம் நாள் புரட்டாசி, நான்காம் நாள் வைகாசி, ஆடி, தை ஆகியவை பிறக்கும். ஐந்தாம் நாள் மாசி, ஆறாம்

---

2. Relativity and Man, V. Smilga P.73. 3. இயக்கவியல் பொருள் முதல் வாதம், ப.110. 4. மேலது ப.110. 5. ஜாதக சாகரம், ப.18.

நாள் ஐப்பசி, ஏழாம் நாள் ஆனி, ஆவணி, பங்குனி ஆகிய மாதங்கள் பிறக்கும் என்ற நிலையான இக்கணித முறையினை உணர்த்தும் இலக்கியங்களும் தமிழில் உள்ளன. இதேபோல ஆண்டு அறுபதற்குரிய மாதம் வாரம், நட்சத்திரம், திதி, நாழிகை, அமாவாசை, பௌர்ணமிகளில் வரும் நட்சத்திரங்கள் போன்றவற்றையும் கணக்கிட்டுக் கூறுவது சதகநூல். வருட மறுபதுக்கு மாதம் பிறக்கும் நாள் (51), வருட மறுபதுக்கும் வார நட்சத்திரம் திதி நாழிகை பிறப்பு (52), கலியுகமுஞ் சாலிவாகன சகாப்தத் தொகையும் (53), மாதம் 12க்கும் நட்சத்திரமறிவது (54), வருடம் அறுபதுக்கும் பஞ்சாங்கப் பிறப்பு (55), மாதம் 12க்கும் அமாவாசை வருநட்சத்திரம் (56), மாதம் 12க்கும் பௌரணை வரு நட்சத்திரம் (57), நட்சத்திரத்தில் அமிர்த யோகம் (58), நட்சத்திரத்தில் மரணயோகம் (59), திதியிலமுதயோகம் (65), திதியில் சித்தயோகம் (61) எனக் காலக்கணக்கீட்டை விரிவாகப் பேசுகிறது கயிலாசநாதர் சதகம்.

காலக்கணக்கு அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையானது என்பதால் வேதகாலத்தில் காலக்கணக்கும், வானவீதியில் பயணிக்கும் கோள்களின் நிலையும், அவற்றால் மனித வாழ்வில் வரும் நன்மை, தீமைகளும் ஆராயப்பட்டன. காலத்தை ஆண்டு, மாதம், வாரம், நாள், நாழிகை, விநாடி என்று துல்லியமாக வகுத்தனர். இதற்குத் துணைபுரிந்த பஞ்சாங்கம் என்பது காலக் கணக்கைக் காட்டுவதாகும். வானவெளியில் உள்ள சந்திரன், சூரியன், நட்சத்திரங்கள், கோள்கள், இராசிகள் இவற்றின் போக்கை யொட்டிப் பஞ்சாங்கம் கணிக்கப்பட்டது. இப்பஞ்சாங்கம் வாரம், திதி, நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் என்னும் ஐந்து அங்கங்களைக் கொண்டது.

ஆண்டு வசந்தம், கிரிஷ்மம், வர்மம், சரத், ஹேமந்தம், சிசிருதுக்கள் எனப் பருவங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டன. அவையே தமிழில் இளவேனில், முதுவேனில், மழை, முன்பனி, பின்பனி, இலையுதிர்காலங்களாகும். பஞ்சாங்கங்களில் ஆண்டு, மாதம், நாட்கணக்கை சௌரமானம், சௌராசாந்திரமானம், சாந்திரமானம் என மூன்று வகையாகக்

---

6. கயிலாசநாதர் சதகம், 51-52.

கணக்கிட்டனர். இவற்றுள் சூரியனைக் கொண்டு கணக்கிடுவது சௌரமானம், சந்திரனைக் கொண்டு, சூரியனைக் கொண்டு திருத்திக்கொள்வது சௌரசாந்திரமானம், சந்திரனைக் கொண்டு கணக்கிடுவது சாந்திரமானம்.

தமிழ்நாடு, கேரளா, வங்கம், அஸ்ஸாம், பஞ்சாப், அரியானா, ஒரிஸ்ஸா முதலிய இடங்கள் சௌரமான ஆண்டையும்; ஆந்திரா, கர்நாடகா, மகாராஷ்டிரம், உத்திரபிரதேசம், பீகார், மத்தியபிரதேசம், ராஜஸ்தான், வடமேற்கு இந்தியா முதலிய இடங்கள் சௌரசாந்திரமான ஆண்டையும் கடைப்பிடிக்கின்றன. சௌரமானக் கணக்கில் ஓர் ஆண்டு 365 நாட்களைவிட 6 மணி 9 நிமிடம் 9½ நொடி கூடுதலானது. தமிழ்நாட்டில் நடைமுறையில் பின்பற்றும் இங்கிலிஷ் அல்லது கிரிகேரியன் காலண்டரும் சௌரமானக் கணிப்பேயாகும். இம்முறையில் ஆண்டுதோறும் கூடுதலாக வரும் 5 மணி 48 நிமிடம் 46 நொடியைச் சரிக்கட்ட நான்கு ஆண்டிற்கொருமுறை பிப்ரவரியில் ஒரு நாளைக் கூட்டி 29ஆம் தேதியாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

சாந்திரமான ஆண்டில் சுமார் 354 நாட்களே. எனவே இக்குறையைத் தவிர்க்க சில ஆண்டுகளுக்கொருமுறை அதிகமாகவும் ஒன்றைச் சேர்த்து, சௌர நட்சத்திர ஆண்டோடு பிணைப்பர். அப்படி அதிகமாதம் சேர்க்காமல் 12 சாந்திரமாதங்களாகவே ஆண்டைக் கணிப்பது சாந்திரமானம். இசுலாமியர்களின் ஹிஜிரா ஆண்டு இவ்வகையைச் சேர்ந்தது. இது சௌர ஆண்டைக் காட்டிலும் பதினொரு நாட்கள் குறைவாதலால், ரம்ஜான் முதலிய பண்டிகைகள் ஆண்டுக்குப் பதினொரு நாட்கள் முன்னதாக வரும்.

பழைமை, பழக்கவழக்கம், வரலாறு, பிரதேசக் காரணங்களால் நமது நாட்டின் பல பகுதிகளில் வெவ்வேறு ஆண்டுக் கணக்கு அல்லது சகாப்தங்கள் வழக்கத்திலுள்ளன. அவை சாலிவாகன சகாப்தம் (இன்று 1919ஆம் ஆண்டு), விக்ரம சகாப்தம் (இன்று 2053ஆம் ஆண்டு), வங்காள ஸம்வத்ஸரம் (1403), கலியுக ஆண்டு (5097), கொல்லம் ஆண்டு (1172), மகம்மதிய ஹிஜிரா (1417), சாக சகாப்தம் (1918), பார் ஹஸ்பத்திய ஆண்டு (60 ஆண்டு வட்டம்)

முதலியனவாகும். இவற்றுள் தமிழகத்தில் வழங்கி வருவது இந்த அறுபது ஆண்டு வட்டக் கணக்காகும். அண்மைக்காலத்தில் தமிழ் ஆர்வலர்கள், திருவள்ளுவராண்டு முறையைப் (இன்று 2017) பின்பற்றி வருகின்றனர்.

வேளாண்மை முதலியவற்றோடு தொடர்புபட்ட ருது அல்லது பருவ ஆண்டிலிருந்து சௌர நட்சத்திர ஆண்டு வேறுபட்டது. இதனால் ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல, அதே மாதங்களில் பருவங்கள் வேறுபடும். இதைப்பற்றி பாரதி தனது 'பஞ்சாங்கம்' என்ற கட்டுரையில் எழுதியது ஈண்டு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. 'இப்போது தை மாதப் பிறப்பை உத்தராயணத்தின் தொடக்கமாக நாம் நினைப்பது தவறு. மார்கழித் திங்கள் எட்டாந் தேதியே உத்தராயணம் தொடங்கிவிட்டது. அன்றே சூரியன் தனது தெற்கெல்லை யிலிருந்து வடக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்டது. வஸந்த விஷுவானது மேட ராசியின் தொடக்கத்திலிருந்த காலத்தில் உத்தராயணம் தைமாதப் பிறப்பன்று தொடங்கிற்று. அதற்கப்பால் கணக்குத் தவறிவிட்டது. அயன விஷுக்களின் சலனத்தை அறியாமலோ, அறிந்திருந்தும் கவனியாமலோ ஸம்வத்ஸாரத்தின் பரிணாமத்தை 20½ நிமிடம் அதிகமாகக் கணித்து விட்டபடியால் அயன விஷு காலங்கள் ஆண்டு ஒன்றுக்கு 20½ நிமிடம் பின்னால் வருகின்றன. மேற்குறித்த நியமங்கள் ஏற்பட்டு இப்போது பல நூற்றாண்டுகளாகிவிட்டதால் புண்யகாலங்கள் 20, 22 நாள் பின்னால் சென்று நியமங்களும் பிரத்யக்ஷத்துக்கு விரோதமாயிருக்கின்றன. அயன விஷுக்களை நேராகத் தெரிந்து, பஞ்சாங்கத்தில் ஆண்டுப் பிறப்பைச் சரியான நாளில் வைத்தால் பருவக்கணக்கும் நேராகும்'. ஆயின் இன்றும் நம்முடைய பஞ்சாங்கங்கள் தைமாதப் பிறப்பையே உத்தராயணம் என்று காட்டி வருகிறது.

இந்திய அரசு இக்குறைபாடுகளை நீக்கக் காலண்டர் சீர்திருத்தக் குழு ஒன்றை அமைத்தது. அக்குழுவின் பரிந்துரைகளை ஏற்று, 1957 முதல் இந்திய அரசாங்கம் ராஷ்ட்ரிய அல்லது தேசியப் பஞ்சாங்கமொன்றை வெளியிட்டு வருகிறது. சாக சகாப்தமாக வெளிவரும் இப்பஞ்சாங்கம் ருது ஆண்டு முறையைக் கொண்டது.

ஆனால் சூரியன் வசந்த விஷுவில் நுழையும் நாளில் அதாவது மார்ச் 22ஆம் நாளில் ஆண்டுத் தொடக்கம். லீப் ஆண்டில் மார்ச் 21 முதல் நாளாகும். இப்புஞ்சாங்கம் 1996 மார்கழி ஏழாந்தேதியே உத்தராயணத் தொடக்கம் எனக் காட்டியிருக்கிறது.

புத்தாண்டு நாட்டின் பல பகுதிகளில் வெவ்வேறு நாட்களில் கொண்டாடப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டில் ஏப்ரல் 13, கேரளத்தில் ஆகஸ்டு 17, மகாராஷ்டிரம், கர்நாடகம், ஆந்திரம் ஆகியவற்றில் ஏப்ரல் 14, பஞ்சாப், அரியானா, ஒரிஸ்ஸா ஆகியவற்றில் ஏப்ரல் 13, குஜராத், ராஜஸ்தானில் தீபாவளி நாள், உத்தரபிரதேசம், பீகார், மத்தியபிரதேசம் ஆகியவற்றில் செப்டம்பர் 28 என்றவாறு புத்தாண்டு பிறக்கிறது.

தமிழ் ஆண்டில் சாதாரணமாக 365 நாட்கள்; லீப் ஆண்டில் 366; ஒரு மாதத்திலுள்ள நாட்களின் எண்ணிக்கை 29இலிருந்து 32 வரை இத்தாது ஆண்டில் நாட்கள் 366.[7]

முன்பு கிருத்திகை முதல் நட்சத்திரமாக இருந்து பின்னர் அசுவினி முதலானதற்குக் காரணம் வராகமிகிரர் காலத்திற்குமுன்பு இரவு பகல் சமமாக முப்பது முப்பது நாழிகை இருக்கும் நாளன்று சூரியன் மேடராசியில் கிருத்திகை நட்சத்திரத்தில் நுழைவதைக் கொண்டு அது முதல் நட்சத்திரமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இதனால்தான் மணிமேகலையில் விசாகம் 14 ஆவது நட்சத்திரமாகச் சுட்டப்பெறுகிறது. வராக முனிவர் தம்காலத்தில் இந்நிலை மாறி சூரியன் அசுவினியால் நுழைவதைக் கண்டறிந்து பழைய வழக்கத்திற்கு மாறாக அசுவினி முதலாக நட்சத்திரங்களை எண்ணும் வழக்கத்தைச் சோதிடத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தினார். மணிமேகலையில் விசாகம் ஏன் 14ஆவது நட்சத்திரமாக முன்பு இருந்தது என்பதற்கு விளக்கம் தரவந்த உ.வே.சா. பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:

7. பஞ்சாங்கம் ஏன்? எதற்கு? எப்படி?, மு. ஸ்ரீனிவாசன்,

'அசுவினி முதலிய 27 நட்சத்திரங்களுள் பதினான்காவது நட்சத்திரம் சித்திரையாக இருக்க, அதனைக் கூறாமல் விசாகத்தைக் கூறக் காரணம், ஒவ்வொரு ஆண்டும் பகலையும் இரவையும் சமனாக முப்பது முப்பது நாழிகையாகவே பெற்ற இரண்டு விஷீவத்தினங்களுள் ஒன்றாகிய மேடாயனத்தில் சூரியனுக்கு எந்த நட்சத்திரத்தில் பிரவேசமுண்டாகிறதோ அதை நட்சத்திரத்தில் முதலாவதாகக் கூறுவது சோதிடநூல் துணிபு. ஆதலாலும் முன் ஒரு காலத்தில் சூரியனுக்குக் கிருத்திகாப் பிரவேசம் இருந்தபொழுது மேடாயனம் நேரிட்டிருந்ததென்றும் அதுபற்றிக் கார்த்திகையை முதலாகக் கொண்டு நட்சத்திரங்களை எண்ணி வந்தார்களென்றும், பழைய சோதிட நூல்களால் தெரிகின்றமையாலும், நட்சத்திரங்களின் நடுவிலுள்ளதை விசாகம் என்று கூறியது குற்ற மன்றென்க. இப்படியே முன்னொரு காலத்தில் நட்சத்திரங்களைக் கார்த்திகை முதலாக எண்ணி வந்தனர் என்பது கிருஷ்ண யஜீர் வேத ஸம்ஹிதையாலும், கிருஷ்ண யஜீர்வேத பிராஹ் மணத்தாலும் தெரிகிறதென்பர். உச்சயினி நகரத்தில், சுக்கிரமார்க்கனுடைய அவைக் களத்திலிருந்த நவரத்தினங்களுள் ஒருவர் என்று சொல்லப்படுகிற வராகமிகிரர் ஜ்யௌ திஷிகர் தமது காலத்தில் மேடாயனத்தில் சூரியனுக்கு அசுவினி நட்சத்திரப் பிரவேசம் உண்டாகியிருத்தலை அறிந்து பழைய வழக்கத்திற்கு மாறாக, நட்சத்திரங்களை அசுவினி முதலாக எண்ணும் வழக்கத்தை வற்புறுத்தினமையின், இக்காலத்தில், நட்சத்திரங்கள் இங்ஙனம் எண்ணப்பட்டு வருகின்றன என்பர்' (மணி:11:42).

முதலில் கிருத்திகை நட்சத்திரமாக இருந்திருக்கிறது. இப்பொழுது நட்சத்திர வரிசையில் அசுவினி முதலிடம் பெறுகிறது. எனவே சோதிடத்தில் மாற்றங்களும் கணித்தறியப்பட்டு அதற்கேற்பச் சோதிடம் செயல்படுகிறது என்பது தெரிகிறது.

மாத்திரை

காலக் கணிப்பில் தமிழர்கள் நுண்ணறிவு பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். கண் இமைக்கும் காலமும், கை நொடிக்கும்

காலமும் ஒரு மாத்திரை என்று மிகச்சிறிய கால அளவையும் அளவிட்டிருந்தனர். எழுத்துக்களின் மாத்திரை வகுக்கு மிடத்து மாத்திரைகளின் அளவை,

''கண் இமை நொடிஎன அவ்வே மாத்திரை
நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்ட வாறே'' (தொல்.7)

என்ற நூற்பா விளக்குகின்றது.

தொல்காப்பியர் எழுத்துகளுக்குரிய மாத்திரை அளவைக் குறிக்குமிடத்து மாத்திரை என்பதற்கு 'அளபு' என்னும் பெயர்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். செய்யுளுக் குரிய ஓர் உறுப்பாகவும் 'மாத்திரை' என்பதனைப் பொருளதி காரத்தில் செய்யுளியலிலே (11) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மாத்திரை என்பதனை அளவு என்னும் பொருளில் சங்க இலக்கியம் முதலியனவும் குறித்துள்ளதை,

''முலைக்கோள் விடா மாத்திரை'' (பொருந. 14)
''கேட்டல் மாத்திரை அல்லது, யாவதும்
காண்டல் செல்லாது யாண்டு பலகழிய'' (புற.216:1-2)

என்ற அடிகள்வழி அறிய முடிகின்றது.

மிக விரைவில் நிகழும் செயலை மாத்திரை அளவில் நிகழ்ந்ததாக உரைத்தலை,

''மாத்திரைக்குள் அருளு மாற்பேறரே'' (தேவா. 5:60.3)
''நொடிப்பது மாத்திரை நீறு எழக்கனை நூறினார்''
(தேவா. 7:44)

என்று கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகின்றது.
மாத்திரைகள் என்பதனை, நொடி என வழங்குதலை,

''நொடிதரு பாணிய பதலையும்'' (மலைபடு. 11)
''மாத்திரையைச் சொல்லும் தாளத்தையுடைய
ஒருகண் மாக்கினை'' (மலைபடு. 11.நச். உரை.)

''நொடி வரையின் மூலஎரி செய்து'' (தேவா. 3:69.2)

''நொடியாம் அளவும் எய்தான்'' (பெரிய.திரு. 5:10.8)

என்ற வரிகளிலிருந்து தெளிவாகிறது.

''குணம் என்னும் குன்றுஏறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயும் காத்தல் அரிது'' (குறள். 29)

''கணம் படிந்துஒத்தி கங்குலும் பகலும்
கருத்தினால் கைதொழுது எழுவேன்'' (தேவா. 7:14:8)

இவ்விடங்களில், 'கணம்' என்பது மாத்திரை என்னும் சிறிய கால அளவையை ஒத்துக் காணப்படுகிறது. 'மாத்திரை' என்ற கால அளவு சோதிடர் கணக்கில் பெரும்பாலும் கருத்தில் கொள்ளப்படுவதில்லை.

கலை

மாத்திரை போன்றே நுட்பமான சிறு கால அளவைத் 'துடி', 'கலை' என்பர்.

'துடியும் கலையும்' தொடர் கால நுட்பம் (தெய்வப் பெயர்த் தொகுதி) என்று திவாகரம் எடுத்தியம்புகிறது. மாத்திரை, அளவு, நொடி, கணம் முதலான பல்வேறு பெயர்கள் இலக்கியங்களில் காணக்கிடக்கின்றன என்றாலும் சோதிடர் காலத்தைக் குறிக்க நாழிகை, நேரம், மணி என்ற சொற்களையே மிகுதியும் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

நாழிகை

நாழிகை என்பது மாத்திரையைவிடவும் சற்றுப் பெரிய கால அளவை. இதுவே பொழுதை அளவிடும் சிறிய மூல அளவை. 'அல்லும் பகலும் அறுபது நாழிகையும்' என்பது பழமொழி. இன்று நேரம், மணி என்று குறிப்பிடுவனவற்றை, அன்றைய தமிழர் நாழிகையாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இன்று 2½ நாழிகை 1 மணி என்று கணக்கிடுகின்றனர். எனவே அன்று ஒரு நாளினை 60 நாழிகையாக வகுத்துள்ளனர். இதனை வெயில், விண்மீன் முதலானவற்றைக் கொண்டு அன்று கணக்கிட்டுள்ளனர். இன்று இக்கணக்கு அறிவியலின் வளர்ச்சி காரணமாகக் கருவிகள் மூலமாகக் கணக்கிடப் படுகிறது. இன்று பல புதிய கருவிகள் இந்நேரம் குறித்தறியப் பயன்படுகின்றன.

கடிகை

நாழிகையை அளவிடும் கருவியைக் 'கடிகை' என்று குறிப்பிட்டனர். 'யாண்டும் மதியும் நாளும் கடிகையும்' (29.1) என்ற சிலப்பதிகார அடிகளால் இதனை அறியலாம். காலத்தைக் கணக்கிடும் இக்கருவியைக் 'கடிகை' என்றும் 'ஆரம்' என்றும் அழைத்துள்ளனர். இக்கால வழக்கில் இச்சொல் மருவிக் 'கடிகாரம்' என்று வழங்கப்பட்டு வருவதாக டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் கூறுகின்றார். 'கடிகை வாள் ஆரம் மின்ன' (சீவக.2808). பெருங்கதையில் கடிகை ஆரத்தைக் கழுத்தில் அணிந்திருந்த செய்தியினை,

"கடிகை ஆரம் கழுத்தில் மின்ன" (38.123)

என்ற வரி சுட்டுகிறது.

'காலன் நின்றிசைக்கு நாட்கடிகை கூறவே' எனக் கடிகை பற்றிக் கம்பராமாயணத்தில் (ஆரணி.570) காணப்படுகிறது. 'நின் குறுநீர்க் கன்னல் இனைத்து என்று இசைப்ப' (58) என்று முல்லைப்பாட்டில் 'கன்னல்' வழி நேரம் உணர்ந்தமை சுட்டப்படுகிறது. நச்சர், முல்லைப்பாட்டு உரையில், கிடாரத்து நீரிலே காண்கின்ற நினது நாழிகை வட்டிலிற் சென்ற நாழிகை இத்தனையென்று சொல்லுகையினாலே, என்றியம்பி, கிடாரம் நீர் பெய்து வைக்கும் ஒருவகைப் பாத்திரம். இது கடாரம் என்று வழங்கும் என்று எழுதுகின்றார். நாழிகையை அளவிட்டுக் கூறும் ஒரு பாத்திரம் என்றதொரு கருத்து கம்பன் உரையிலும் அமைகின்றது (கன்னல் - நாழிகையை அளவிட்டுக் கூறும் கரகம் போன்ற ஒரு பாத்திரம்). அது முதலாகு பெயராய் அளவிடும் நாழிகைக்கு வழங்குவது (சுந்தர.351). எனவே, 'கன்னல்' என்பது ஒரு பாத்திர வகை என்பதும், அதனுள் அமையும் 'குறுநீர்' கொண்டு நேரத்தை அளப்பர் என்பதும் புலனாகிறது. மேலும் இக்குறுநீர்க் கன்னல் 'நாழிகை வட்டில்' என்றும் சுட்டப்பட்டது.

நாழிகையைக் கன்னல் என்றும் கூறியுள்ளனர். இதனைக் 'கன்னல் மூன்றும் களப்பட' (கம்ப.சுந்.351) என்ற அடியின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

நாழிகை வட்டிலினைப் பிற நாட்டவரும் பயன்படுத்தி யுள்ளனர் என்பதை Hour Glass என்ற சொல் வரலாறு உணர்த்துகிறது.[8] நாம் நீர்க்கடிகை, மணற்கடிகை

8. Encyclopedia Britannica 11.P. 754

முதலானவற்றைக்கொண்டு நேரத்தை அளவிட, அவர்கள் மண் அல்லது சில நேரங்களில் பாதரசத்தைக் கொண்டு கணக்கிட்ட நிலையினைக் காணமுடிகிறது.

காட்டுத் துரும்பு கொண்டு வெயிலில் நாழிகை அளவிட்ட நிலையினை,

''காட்டுத் துரும்பு எடுத்துக் கண்டம் பதினாறு ஆக்கி
நீட்டில் கிடந்தது போக நின்றது நாழிகையாம்''

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. விரற்கடை என்பது ஒரு கண்டம். பதினாறு விரல்கடை அளவு துரும்பு (வைக்கோல் அல்லது புல்) எடுத்து வெயிலில் நிறுத்த வேண்டும். அத்துரும்பை எந்த இடத்தில் மடித்து வெயிலில் நிறுத்தினால் நிற்கும் பகுதியின் நிழல், கிடக்கும் பகுதியின் முனையுடன் சரியாய்ப் பொருந்துமோ அவ்வாறு அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். தரையில் கிடந்த துரும்பினை விட்டுவிட்டு நின்ற துரும்பின் கண்டம் எத்தனை என்று பார்த்து அதனை நாழிகையாகக் கணக்கிட வேண்டும். ஒரு நாழிகை 24 மணித்துளிகள் என்ற நிலையில் மணியை அளவிட வேண்டும். காட்டாக 7½ விரற்கடை என்றால் மூன்று மணி நேரம். காலைப் பொழுதாயின் சூரிய உதயத்திலிருந்து மூன்று மணியைக் கூட்ட நேரம் காலை ஒன்பது மணி. மாலையாயின் சூரியன் மறையும் நேரத்திலிருந்து மூன்று மணி நேரத்தைக் கழிக்கச் சரியான நேரம் தெரியவரும். இம்முறை அண்மைக்காலம்வரை இருந்ததாகத் தெரிகிறது. அதனைப் போன்று, தான் நிற்கத் தன் நிழல் விழும் இடத்தை அளந்து, அதனை நாழிகைகளாகக் கணக்கிட்டு நேரம் கண்டுபிடிக்கும் முறை இன்றும் கிராமப்புறங்களில் காணப்படுகிறது. இத்தகைய காலம் கணிக்கும் முறைகள் தமிழர் தம் நுண்ணறிவுத் திறனுக்குச் சான்றாக அமைகிறது.

நாழிகைகள் சேர்ந்து 'நாள்' என்னும் கால வரையறை உருவாகிறது (சிலப்.27:1). இதனை 'நாழிகையும் பல ஞாயிறு ஆகி' (8:107:7) என்று தேவாரம் கூறுகிறது. நாழிகைகள் சேர்ந்து யாமம் எனும் கால அளவை உருவாதலை,

''ஊழியும் யாண்டு எண்ணி யாத்தன; யாமமும்
நாழிகையானே நடந்தன'' (நான். 71)

என்ற அடி உணர்த்துகிறது. இதுபோன்று நாழிகை பற்றிய பல குறிப்புகளைப் பிற இலக்கியங்களின் வழி அறிய முடிகிறது. (தேவா.*7:97.10*; திருவாய்.*2:7.4*; பெரியதிரு *5:8.9*; *8:5.6*; *9:5.3*; பெரியா.*3:1.10*; *4:1.8*; திருவிரு.*16*).

முழுத்தம் (முகூர்த்தம்)

இலக்கியத்தில் 'முழுத்தம்' எனக் கூறப்படுவது முகூர்த்தம் என்பதையே குறிக்கின்றது. அதாவது குறித்த ஒரு பொழுதையே 'முகூர்த்தம்' என்பர். இது 3½ நாழிகை அல்லது 1½ மணி அளவு கொண்டது. இந்தக் கால அளவு தமிழ்ப் பேரகராதியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

> "முழுத்தம் ஈங்கு இது" (சிலப்.26:28-30)
> "மூழ்த் தத்தினுள்ளே" (சீவக.165)

என்பனவற்றில் முகூர்த்தம் என்ற சொல் 'முழுத்தம்', 'மூழ்த்தம்' என்று வழங்கப்பட்டுள்ளது. மகாபாரதம் முகூர்த்தம் என்ற சொல்லாட்சியையே சிலவிடங்களில் தருகின்றது.

> "செழுஞ்சுட ருச்சி யெய்திச்.சிறந்ததோர் முகூர்த்தந்
> தன்னில்" (1:2.76)
> "முன்னா ளருக்கன் வேலை முழுகிய முகூர்த்தந்
> தன்னில்" (1:2.78)
> "கோள்களி னிலையாற் றீமை கொண்டன முகூர்த்தம்
> தன்னில்" (1:2.80)

'முழுத்தம்' என்பதும், 'ஓரை' என்பதும் ஒரே பொருளைக் குறித்து வழங்கப்பட்டு வரும் சொற்களாகும்.

> "மங்கலப் பெருங்கணி வகுத்த ஓரையான்" (சீவக.2411)
> "ஊழி னன்றியும் உறுவினை ஓரையின் முடிப்பான்"
> (மேலது. 12:4)

ஒருசில இடங்களில் 'ஓரை' நட்சத்திரம் பொருந்திவரும் முகூர்த்த காலத்தைக் குறிக்கின்றது.

> "மறைந்த ஒழுக்கத்து ஓரையும் நாளும்
> துறந்த ஒழுக்கம் கிழவோற்கு இல்லை" (தொல்.கள.44)
> "இரேவதி வியாழ ஓரை" (சீவக.3:14)

யாமம்

ஓர் இரவின் கால் கூறு 'யாமம்' என்று இலக்கியங்களில் வழங்கப்படுகின்றது. மதுரை மாநகரில் இரவின் ஒவ்வொரு யாமத்தும் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை எடுத்தியம்பும் வகையில் மதுரைக் காஞ்சிப்பாடல் வரிகள் (615-686) அமைந்துள்ளன. அத்துடன் முதல் யாமத்தை, 'முந்தை யாமம்' (620) என்கிறது. முந்தைய யாமம் சென்றபின் மக்கள் தம் தொழில் முடித்து படுக்கைக்குச் செல்லுதலையும் தெரியப் படுத்துகின்றது. இரவின் நடுப்பகுதி 'அரைநாள்' (பெரும்.111), நடுநாள் (முல்லை.50) என்று கூறப்படுகிறது. 'ஒருதிறம் சாரா அரைநாள் அமையத்து' (நெடு.74) என்பதில் பகலின் நடுப்பகுதியும் அரைநாள் என்று கூறப்படுகிறது. மூன்றாம் யாமத்தில் ஊர்க்காப்பாளர் துயிலின்றிக் காவல் புரிந்தனர் என்பதை, 'மற்றை யாமம் பகல் உறக்கழிப்பி' என்னும் வரி மூலம் அறிய முடிகின்றது. இடையாமத்து ஊர்க்காப்பாளரை 'யாமங் கொள்பவர்' (37:9) எனப் புறநானூறு கூறுகிறது. மூன்றாம் யாமம் கழிந்ததும் மக்கள் துயிலுணரத் தொடங்கி விடுகின்றனர். இது இரவின் கடை யாமம் எனப்படுகிறது.

வைகறை

கடையாமத்தின் இறுதியே வைகறைப் பொழுதாகும். 'வைகறை யாமம் துயில் எழுந்து' என்று ஆசாரக்கோவை (4) கூறுகிறது. மக்கள் வைகறையில் துயிலெழுவதற்கு உதவியாக, வைகறை நெருங்கிவிட்டது என்பதனைக் கோழிகள் கூவி அறிவிக்கின்றன.

> "பொழிமயிர் வாரணம் வைகறை இயம்ப" (673)

என்று மதுரைக்காஞ்சி எடுத்தியம்புகிறது. மேலும் இந்நூல், 'இரவுத் தலைப்பெயரும் ஏம வைகறை' (686) என்றும் குறிப்பிடுகிறது. இதன்பின் காலைப்பொழுது தோன்றுவதை

> "வைகறை யாமம் வாரணம் காட்ட
> வெள்ளி விளக்க, நள்இருள் கடிய" (6:116-117)

என்று சிலம்பு எடுத்தோதுகின்றது.

சிறுபொழுது

பகல், இரவுப் பொழுதுகளின் சிறு கூறுகள் 'சிறுபொழுது' எனக் கூறப்படும். ஒரு நாளினை ஆறு சிறு பொழுதுகளாகப் பிரித்திருந்த நிலையினைத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது. அவை மாலை, யாமம், வைகறை, விடியல், எற்பாடு, நண்பகல் என்ற ஆறு பிரிவுகளாகும் (பொருள்.6, 8, 9). இன்று எற்பாடு தவிர பிற சொற்கள் வழக்கில் காணப்படுகின்றது.

''காலையும் பகலும் கையறு மாலையும்
ஊர் துஞ்சு யாமமும் விடியலும் என்று இப்
பொழுது இடைதெரியின் பொய்யே காமம்'' (குறுந்.30)

என வரும் பாடலில் ஐவகைச் சிறுபொழுதுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. பகலும் இரவும் சங்கப் பாடல்களிலும், பிற்பட்ட பாடல்களிலும் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. காலை முதல் மாலை வரை உள்ள காலத்தைப் 'பகல்' என்கிறோம். இது சூரியன் புலப்படும் காலம். எனவே இதனைப் 'பகலை ஆக்குவோன்' என்னும் பொருளில், 'பகலவன்' என்றும் கூறுவர். இங்ஙனமே இரவின் இருளை நீக்கி ஒளி செய்கிறான் சந்திரன்.

''பகற்செய்யும் செஞ்ஞாயிறும்
இரவு செய்யும் வெண்திங்களும்'' (மதுரைக்.7-8)

என்ற அடிகள் மூலமாகப் பகல், இரவுப் பொழுதுகளுக்குக் காரணமாகச் சூரியனும் சந்திரனும் அமைகின்றன என்பதை அறிய முடிகிறது.

அந்தி

பகற் பொழுதிற்குரிய காலை, நண்பகல், மாலை என்னும் முப்பகுதிகளும் கூறப்பட்ட இடங்கள் இலக்கியங் களில் காணப்படுகின்றன. பொதுவாக, 'அந்தி' என்ற மாலைப் பொழுதைக் குறிப்பிடுதலேயன்றி, காலை, நண்பகற் பொழுதுகளையும் 'அந்தி' என்று இலக்கியங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. இங்கே 'அந்தி' என்பது இருபொழுதுகள் சந்திக்கும் காலத்தைக் குறிக்கின்றது.

''காலை அந்தியும் மாலை அந்தியும்'' (புற.34:8)
''நண்பகல் அந்தி நடைஇடை விலங்கலின்'' (பொருந.46)

இவற்றுள் 'காலை அந்தி', 'மாலை அந்தி' என்பன இரவும் பகலும், பகலும் இரவும் சந்திக்கும் பொழுதுகளாகும். தற்காலத்தில் மாலையும் இரவும் சந்திக்கும் பொழுது மட்டுமே அந்தி என்று கூறப்படுகிறது.

நாள்

சூரிய உதயத்தை இலக்காகக் கொண்டு, பூமி ஒரு தடவை சுழலும் காலத்திற்குச் 'சூரியமான நாள்' என்று. பெயர். 'சராசரி சூரியமான நாள்' என்பது 24 மணி நேரம். ஒரு குறிப்பிட்ட நட்சத்திரத்தை இலக்காகக் கொண்டு, பூமி ஒருமுறை சுழலும் காலத்திற்கு 'நட்சத்திரமான நாள்' என்று பெயர். சராசரி நட்சத்திரமான நாள் = 23 மணி 56 நிமிடம். நாட்கள் முதலில் கோள்களின் பெயராகச் சுட்டப்பட்டு (சம்.தேவா.2:85:1) பின்னர் நாட் பெயர்களாகச் சுட்டப்பெற்றிருக்கின்றன.

''நாள்என ஒன்றுபோல் காட்டி'' (குறள்.334)
''ஒருநாள் எழுநாள் போல்செல்லும்'' (மேலது.1269)

என வருபவை பகல் இரவு சேர்ந்த காலப் பகுதியை 'நாள்' எனக் குறிப்பிடுகின்றன. பகலும் இரவும் மாறி மாறி வருகின்றன என்பதனை,

''இன்பமும் இடும்பையும் புணர்வும் பிரிவும்
நண்பகல் அமையமும் இரவும் போல
வேறுவேறு இயல ஆகி, மாறு எதிர்ந்து
உளஎன உணர்ந்தனை ஆயின்'' (அக.327:1-4)

என்றஅடிகள் காட்டுகின்றன.

''நாள் போல் கழியல ஞாயிற்றுப் பகலே'' (புற.65:12)
''தினைமுதிரும் நாளில் மலரும் வேங்கை மரம்''

''நக்காங்கே யெயிறுடைந்த நறவ
முல்லை நாள் வேங்கை'' (சீவக.1227)

என்பனவும் நாள் பற்றிய குறிப்புகளாக அமைகின்றன. நாள் என்ற சொல்லாட்சியைக் காட்டிலும் சங்கப் பாடல்களில்

இப்பொருள் அமைந்த 'வைகல்', 'பகல்' எனும் சொற்கள் மிகுதியும் பயின்று வந்துள்ளன.

வைகல் என்பது தங்குதல் கழிதல் என்றும், 'பகல்' என்பது பகுத்தல் என்றும் பொருள் தருகின்றன. தங்குதலும் ஒளியும் இருளும் அகலுதலும் கருதி, 'வைகல்' என்று பொழுதைப் பகுக்க வேண்டும் என்ற கருத்தில் 'பகல்' என்று வழங்கும் வழக்குத் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்.

''வைகல் வைகல் கைகவி பருகி'' (பொருந.158)
''வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு'' (நால.4:9)

மேலும், இந்நாள் என்பது திங்களின் அங்கமாகவும் இருக்கிறது. ஔவையார் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியைப் பாராட்டிப் பேசும்பொழுது, ''ஒருநாளில் எட்டுத் தேரைச் செய்யும் தச்சன் ஒரு மாதம் கொண்டு செய்த தேர்ச்சக்கரத்தை ஒத்த வலிமை உடையவன்'' என்று அவனைப் பாராட்டுகிறார் (புற.87:2.4). இரவுப் பொழுது நீங்கிச் (சிலப்.17:5.10), சூரியன் உதிக்கக்கூடிய காலமே ஒரு நாளின் தொடக்கமாக அமைகிறது. மேலும், பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுவதற்கு உரிய காலமாகப் பகற்பொழுது இருந்திருக்கிறது. நாட்காலை, நாட்சோறு, நாள்மோர், நாட்பலி, நாளிருக்கை என வருவன இதனைத் தெளிவுபெறச் செய்யும்.

''ஒருநாள் செல்லலாம் இருநாள் செல்லலாம்
பலநாள் பயின்று பலரோடு செல்லினும்
தலைநாள் போன்ற விருப்பினன் மாதோ'' (புற.101:1-3)

''ஒருநாள் வாரலன், இருநாள் வாரலன்
பல்நாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றி'' (குறுந்.176:1-2)

என்ற அடிகள் நாள் என்பது பகல் பொழுது தொடங்கி இரவின் இறுதிவரை உள்ள பொழுதே என்பதைச் சுட்டுகின்றன.

நாட்கணக்குத் தெரிவதற்குச் சுவரில் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு கோடாக இட்டு அவற்றை எண்ணி வந்தனர் என்றும் தெரிய வருகிறது. சுவரில் நாட்கணக்கு

எழுதப்படுவதை, 'நாள் இழை நெடுஞ்சுவர்' (அக.61:4) என்ற அடியில் காணமுடிகிறது. தலைவனைப் பிரிந்துறை மகளிர், சுவரில் தாம் இழைத்த கோடுகளை எண்ணி, அவன் சென்ற கால இடையீட்டை நினைந்து, வருந்தி நிற்கும் நிலையையும் சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன (குறுந்.358:1-4; அக.289:9-11; நால. 40:4).

வாரம்

ஞாயிறு முதல் சனி வரையிலான ஏழு நாட்கள் கொண்ட ஒரு வாரம் என்ற கால அளவு சங்ககாலத்தில் காணப்படவில்லை. ஆனால் ஒன்றுக்கு ஏழு என்னும் ஒரு வழக்கு சங்கப்பாடல்களில் காணப்படுகிறது.

> "எழுகளிறு மிதித்த ஒருபழம் போல" (குறுந்:24:24)
> "ஏழ்ஊர்ப் பொதுவினைக்கு ஓர்ஊர் யாத்த
> உலை வாங்கு மிதிதோல்" (மேலது:172:5-6)

இவ்வரிகளில் எழு என்பது பல என்னும் பொருள்பட விளங்குகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் வாரம் என்ற சொல் இடம் பெற்றிருந்தாலும் ('வெள்ளி வாரம்' 23:133-137), கிழமை என்ற பொருளிலேயே எடுத்தாண்டுள்ளது. அருணாசல புராணமும் (9:22) இப்பொருளையே தருகின்றது. ஞான சரநூல் சாஸ்திரத்திலுள்ள 'பக்கங் கரணம் யோகம் வாரம்' (1) என்ற அடி, வாரம் என்ற பிரிவைக் காட்டுகிறது. நவ கோள்கள் என்று கோள்கள் ஒன்பதாகக் கூறப்பட்டாலும் அவற்றில் இராகு கேது நீக்கப்பட்டு எஞ்சியுள்ள ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி என்ற ஏழு கோள்களும் வாரப் பெயர்களாக வழங்கப்படுகின்றன. ஏழு கோள்களின் பெயரே நாட்களுக்குப் பெயராகி அவை சேர்ந்து வாரமாகியுள்ளது.

சம்பந்தர் தாம் பாடிய கோளறு பதிகத்தில்,

> "ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழன் வெள்ளி
> சனி பாம்பு இரண்டும் உடனே
> ஆசு அறும் நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல
> அடியார் அவர்க்கு மிகவே" (2:85.1)

என நவ கோள்களைக் கூறுமிடத்து ஞாயிறு முதலாக எண்ணுதலைக் காணலாம்.

"இன்றையது அன்று கேண்மை
எமர்நுமர் எழுவர் காறும்
நின்றது கிழமை நீங்கா
வச்சிர யாப்பின் ஊழால்" (சீவக.544)

ஊழின் காரணமாக எம்முடைய ஏழு தலைமுறைகளுக்கும், உம்முடைய ஏழு தலைமுறைகளுக்கும் இருந்த தொடர்பு தொடர்ந்து வந்து நீங்காது நிலைபெற்றுள்ளது என்று கூறும்போது வாரத்தின் ஏழு நாட்கள் ஏழு தலைமுறைகளுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

'கோளுடைக் கிழமை ஒப்பாய்' எனும் சிந்தாமணித் தொடருக்குப் பதிப்பாசிரியர் உ.வே. சாமிநாதையர் விளக்கம் தரும்பொழுது, கோளுடைக் கிழமையாவது ஞாயிறு முதலாகிய கிழமைகள் ஏழு; கோளுக்கும் அவற்றிற்கும் மிக்க உரிமை உண்டு என்பர்.

திருநாவுக்கரசர், 'இறைவன் ஏழு கிழமையாகவும் உள்ளான்' என்று புகழ்வதை,

"குருகுஆம், வயிரம்ஆம், கூறும் நாள்ஆம்
கொள்ளும் கிழமைஆம் கோளே தான்ஆம்" (தேவா.6:15.1)
"கொள்ளும் கிழமை ஏழ்ஆனாய் போற்றி" (தேவா.6:56.6)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன.

திதி பக்கம்

சூரியனிலிருந்து சந்திரன் இடைப்பட்ட ஒவ்வொரு 12 பாகை தூரத்திற்கும் 'திதி' என்று பெயர். இந்தத் தூரம் 180 பாகைக்குட்படுமானால் வளர்பிறையாகும். 180 பாகைக்கு மேற்படுமானால் தேய்பிறையாகும். பிரதமை முதல் பௌர்ணமி வரை வளர்பிறையில் 15 திதிகளும் அப்படியே பிரதமை முதல் அமாவசை வரை தேய்பிறையில் 15 திதிகளும் உள்ளன. பிறை தோன்றி வளரும் வளர்பிறையைச் 'சுக்கில பட்சம்' என்கிறோம். முழுமதிக்குப் பின் தேய்ந்துவரும் தேய்பிறையைக் 'கிருஷ்ண பட்சம்' 'அமரபட்சம்' என்கிறோம். திங்களானதும் நிறைமதி நாளைத் தவிர பிறநாட்களில் மாற்றம் பெற்றுவரும் இயல்பினை உடையது.

"பிறை பிறந்தன்ன பின்ஏந்து கவைக்கடை" (பெரும்.11)

என்பது முதற்பிறை பற்றிய குறிப்பாகவும்,

"தொழுது காண்பிறை" (குறுந்.178:5)

என்பது இரண்டாம் பிறை பற்றிய குறிப்பாகவும்,

"ஒன்இழை மகளிர் உயர்பிறை தொழூஉம்
புல்லென் மாலை" (அக. 239:9-10)

என்பது மூன்றாம் பிறை பற்றிய குறிப்பாகவும்,

"எண்-நாள் திங்கள் வடிவிற்று ஆகி,
அண்-நா இல்லா அமைவரு வறுவாய்" (பெரும்.11-12)
"எண்-நாள் திங்கள் அனைய கொடுங்கரை" (புற.118.2)

என்பன எட்டாம் பிறை பற்றிய குறிப்புகளாகவும் இலக்கியங்களில் இடம் பெறுகின்றன.

"குடமுதல் தோன்றிய தொன்று தொழுபிறையின்
வழிவழி சிறக்க நின்வலம்படு கொற்றம்" (மதுரைக். 193-194)
'சிறுகோட்டுக் குழவித் திங்கள்' (பெரும்.383-384)

என்பன வளர்பிறை பற்றிய குறிப்புகளாக இலக்கியங்களில் இடம் பெறுகின்றன. வெண்மதியம் பதினைந்துநாள் முறையே வளர்ந்து முழு நிலவாக மாறிவிடுவதனை,

"மாக விசும்பின் வெண்திங்கள்
மூ-ஐந்தான் முறைமுற்ற,
கடல் நடுவண் கண்டன்ன" (புற.400:1-3)

என்ற பாடலடி காட்டுகிறது.

பிறையின் இருகோடும் (முனையும்) பொருந்தி வட்ட வடிவம்திருந்திக்காணப்பெறுவது நிறைமதி எனப்பெறுகின்றது.

"கோடு கூடு மதியம் முழுநிலா விளங்கும்" (புற.67:4)
"மணிநிற மைஇருள் அகல, நிலாவிரிவு
கோடு கூடு மதியம் இயலுற்றாங்கு" (பதிற்.31:11-12)

நிறைமதி நாளில் மிகுதியான விழா நடைபெறுவதால் பூர்ணிமாந்த முறையில் திங்களின் நிறைவையும், அடுத்த திங்களின் தோற்றத்தையும் கொண்டாடும் நோக்கமாக இருந்திருத்தல் கூடும்.

'உவாப் பதினான்கு' என உம்மைத் தொகையாக வழங்கப்பெறும் ஒரு பழந்தொடர் உவாவும் பதினான்கு திதியும் சேர்ந்தது பதினைந்து நாள் கொண்ட பக்கம் என்னும் பொருளை உணர்த்துகின்றது. 'அட்டமியும் ஏனை உவாவும் பதினான்கு' (47.1) எனும் ஆசாரக்கோவை அடியும் இதனை உணர்த்தி நிற்கின்றது.

இந்த உவா எனுஞ்சொல் சங்க இலக்கியத்தில் பயின்று வருதலை,

''உச்சி நின்ற உவவுமதி கண்டு'' (புற.2)
உவவுமதி உருவின் ஓங்கல் வெண்குடை'' (புற.8)

என்ற அடிகளில் காணமுடிகிறது. 'உவா' என்னுஞ்சொல் நிலா, யானை, கடல் முதலியவற்றைக் குறிப்பதாக உள்ளது. பண்டைத் தமிழர் பெரும்பாலும் நிலாவை 'உவவு' என்றும், உவா என்றும் அழைத்தனர். அக்காலத்தில் பௌர்ணமி, அமாவாசை என்ற சொற்கள் வழக்கில் இல்லை. முழுநிலா நாளை 'வெள்ளுவா' அல்லது 'வெள்ளுத்த உவா' என்றும் அமாவாசையைக் 'காருவா' அல்லது 'கறுத்த உவா' என்றும் தமிழர் அழைத்தனர். 'உவா' எனும் சொல் இலக்கியத்திலும் கல்வெட்டிலும் காணக் கிடக்கின்றன. பண்டைக் காலத்தில் பள்ளிச் சிறுவர்களுக்கு வெள்ளுவா, காருவா நாட்களில் விடுமுறை விடப்பட்டன. விடுமுறை நாளை 'வாவு' என்றும் உவாநாள் என்றும் அழைத்தனர். வாவு என்பது உவவு அல்லது உவா என்பதன் திரிபு என ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி குறிப்பிடுகிறார். இன்றைக்கு விடுமுறையைக் குறிக்க ஆங்கிலத்தில் வழங்கும் 'லீவு' என்ற சொல் 'வாவு' எனுஞ் சொல்லை அடியொற்றி வழங்கியிருக்கலாம்.[9] சிலம்பில் பௌர்ணமியில் சந்திரன் 'உவவுற்ற திங்கள்' (சிலப்.7:52) என்று கூறப்படுகிறது.

வளர்பிறையும் தேய்பிறையும்

பிறை தோன்றிப் பதினைந்தாம் நாள் நிறைவு பெறும் வரை உள்ள பகுதியே வளர்பிறை. இப்பிறைகள் திங்களின் இயற்கைக் கலையாகிய ஒற்றைக் கலையுடன் சேர்ந்து,

---

9. உவாஏர், ப. வேங்கடேசன், ப.68.

பதினாறு கலைகளோடு கூடிய நிறைமதியாகத் தோற்றமளிக்கும். பின் இப்பதினாறு கலைகளோடு கூடிய மதி தேய்ந்து வரும். நிறைமதியை அமரர் உணவாகக் கொள்ளுதலினால் தேய்கிறது என்பது ஒரு புராணக் கொள்கை. இதுவே தேய்பிறைப் பக்கம்.

> "அணிநிழல் வயங்கு ஒளிஈர் எண்தீம்கதிர்
> பிறைவளர் நிறைமதி உண்டி
> அணிமணிப் பைம்பூண் அமரர்க்கு முதல்வன்நீ" (பரி.3:51-53)

வளர்பிறைப் பக்கம் 'அலர்தரு பக்கம்' முற்பக்கம் என்றவாறும், தேய்பிறைப் பக்கம் 'வழியது பக்கம்' பிற்பக்கம் என்றவாறும் சுட்டப்பெறும். நிறைமதி உவா 'பெரும்பக்கம்' எனவும் அமாவாசை நாள் 'இருள் உவா' எனவும் கூறப்படும். வையையில் நீர் மிகுதலுக்கும், குறைதலுக்கும் வளர்பிறை, தேய்பிறைகளில் மதியின் நிலைமையை ஒப்புமை காட்டும் பரிபாடலில் *(11:31-39)* இக்குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. பெருகுதலுக்கும், சுருங்குதலுக்கும் வளர்பிறை, தேய்பிறைகள் உவமம் காட்டப்படுதலை மதுரைக்காஞ்சி *(193-194)* குறிப்பிடுகின்றது.

திதி

திதி என்பதே இப்போது தேதியாகத் திரிந்துள்ளது.[10]

> "சிவமுற முகூர்த்தம் வாரந் தினந்திதி" (மகா.1:2.67)

என்ற வரியில் *'திதி'* என்ற சொல்லாட்சியைக் காண முடிகின்றது. மேலும், பௌர்ணமி, அட்டமி, ஏகாதசி, பிரதமை, அமாவாசை முதலிய திதிகளைப் பற்றிய குறிப்புகளைக் கீழ்க்கண்ட வரிகளில் காணமுடிகிறது.

> "உவாத்திதி" (ஆசார.43)
> "அட்டமியும் ஏனை உவாவும் பதினான்கும்" (ஆசா.47.1)
> "அழகர் அட்டமி ஞான்று" (சிலப்.23.134)
> "பண்ஆர் பதினொன் கணங்கள்தம் அட்டமிநாள்"
> "தீர்த்தம் ஆம் அட்டமிமுன் சீருடை ஏழுநாளும்" (அப்.தேவா.4:50.2)
> "ஆவணிரோ கிணி நாளி லமரபட்சத்
> தஷ்டமியிற் சசியுதிக்கும் வேளை தன்னில்" (அ.ச.77)
> (அமரபட்சத்தஷ்டமி - தேய்பிறை அட்டமி)

---

10. *தினமணி, ப.III, ஏப்ரல் 123, 1996.*

"அரிதிவச மாமேகா தசி நன்னாளை" (எம்.சத.49:1)
"உவாக் கதிர் திங்கள் அம்மென்
கதிர்விரித்து உடுத்தது ஒத்தான்" (சீவக.12:67)
'இரண்டு உவாவும் அட்டமியும்' (மேற்படி.6:136)
'சயை பக்கம்' (மேலது.590)

(திருதியை, அட்டமி, திரியோதசி என்பனவற்றில் திருதியை 'சயை பக்கம்' என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது). திருதியை, அட்டமி, திரியோதசி என்னும் திதிகள் சிந்தாமணியில் (*1599*) இடம் பெறுகின்றன.

"அட்டமியில் ஓதினால் ஆசானுக்கு ஆகாது
சிட்டருக்குப் பன்னான்கு தீதாகும் - கெட்டஉவா
வித்தைக்கு நாசம்ஆம் வெய்ய பிரதமையில்
பித்தரும் பேசார் பிழை" (பெருந்.258)
"குகுவுங் கிரகணமுங்' (த.பா.தி.150)
(குகு - அமாவாசை)

என்பன அட்டமி, ஏகாதசி, பிரதமை, திருதியை, அமாவாசை என்னும் திதிப்பெயர்களாகவும், உவாவும், பதினான்கு திதிகளும் பற்றிய குறிப்புகளாகவும் வருகின்றன. கம்பராமாயணம் யுத்த காண்டத்தில் அமாவாசை முதலான 'திதி' பற்றிய குறிப்புகள் வருகின்றன. நிறைமதி, குறைமதி (*38*) எனப் பௌர்ணமியும், அமாவாசையும் ஞானசரநூல் சாஸ்திரத்தில் சுட்டப்பெறுகின்றது. அட்டமி திதியைப் பட்டினி இருத்தற்குரிய நாட்களுள் ஒன்றென்பர் சைனர்; அட்டமியில் பகலில் உண்ணலாகாதென்பர் தரும நூலுடையார் (மணி.402).

"திதியே பக்கம்"
"பக்கம் முதலது நத்தை ஆகும்"
"பத்திரை என்பது இரண்டாம் பக்கம்"
"மூன்றே சயை பக்கம்"
"நான்கே இருத்தை"
"ஐந்தாம் பக்கம் பூரணை ஆகும்"

என்று திவாகரம் தெய்வப் பெயர்த் தொகுதி திதி பக்கங்களின் இயல்புகளைக்கூறுகிறது. பிங்கல நிகண்டின் இரண்டாவது தொகுதியான வானவர் வகையில் இச்சூத்திரங்கள் அப்படியே எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளன.

இதுகாறும் சுட்டிய நாள், கிழமை, பக்கம் என்ற காலப்பிரிவுகளை ஒருங்கே குறிக்கும் வகையில் அமைந்த சீவகசிந்தாமணிப் பாடல் ஒன்று காணக்கிடக்கின்றது.

> "நானக் கிடங்கு ஆடைநகர் நாகத்திடை நன்பொன்
> வான் நக்கிடு மாட்சியது ஓர்மண்டபம் செய்கென்ன
> மீனத்திடை நாள்கிழமை வெள்ளிசயை பக்கம்
> கானத்திடை வேங்கைஎழக் கண்ணினர்கள் அன்றே" (590)

யோகம்

இது கோள்களின் சேர்க்கையைக் குறிக்கிறது. இது விஷ்கம்பம் முதல் வைத்ரிதி முடிய 27 யோகங்களாகும்.

கரணம்

ஒரு திதியின் முதற்பகுதிக்கு ஒரு கரணமும், பிற்பகுதிக்கு ஒரு கரணமுமாக முப்பது திதிகளுக்கு அறுபது கரணங்கள். திதி, நட்சத்திரம், யோகம் இவை முடியும் காலத்தையே இத்தனை நாழிகையென்று பஞ்சாங்கம் குறிப்பிடுகின்றது.

மாதம்

மாதத்தைத் திங்கள் என்பது தமிழர் மரபு. பன்னிரண்டு இராசிகளையுடைய இராசிச் சக்கரத்தைச் சூரியன் ஓர் ஆண்டில் சுற்றிவருகிறது. ஒவ்வோர் இராசியிலும் சூரியன் ஒரு மாத காலம் தங்குகிறது. இதனைச் சூரியமான மாதம் அல்லது சவுரமான மாதம் (ஏறத்தாழ 30 நாள்) என்பர். 27 நட்சத்திரங்களையுடைய இராசிச் சக்கரத்தைச் சந்திரன் ஒருமுறை சுற்றிவரும் காலத்திற்குச் 'சந்திரமான மாதம்' (27½) என்று பெயர். ஒரு சந்திரமான மாதத்திற்குள், வளர்பிறையும் அதன் இறுதியான பௌர்ணமியும், தேய்பிறையும் அதன் இறுதியான அமாவாசையும் ஏற்பட்டுவிடும். சூரியனும் சந்திரனும் ஒரே நட்சத்திரத்தில் காணப்படுவது அமாவாசை. அமாவாசைக்கு மறுநாளிலிருந்து புதிய மாதம் தொடங்கும் ஏதேனும் ஒரு சூரியமான மாதத்தில் 'இரண்டு பௌர்ணமிகள்' அல்லது 'இரண்டு அமாவாசைகள்' ஏற்பட்டால் அதற்குச் 'சூன்ய மாதம்' என்று பெயர்.

ஒரே நாளில் எட்டுத் தேர்களைச் செய்யும் ஆற்றலுடைய தச்சன், ஒரு திங்களில் ஒரு தேர்ச்சக்கரத்தின் காலை மட்டும் கடைந்து செய்தால் அது எவ்வளவு வலிமை உடையதோ அவ்வளவு வலிமை உடையவன் அதியமான் என ஔவையார், நெடுமான் அஞ்சியின் வலிமையைப் பாடுகின்றார். எனவே புறநானூற்றுக் காலத்திலேயே தமிழகத்தில் திங்களைக் கொண்டு காலம் கணிக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தனர் என்பது பெறப்படுகின்றது.

''திங்கள் முன்வரின் இக்கே சாரியை'' (எழுத்.உயி.46)
''திங்களும் நாளும் முந்து கிளந்தன்ன'' (மேலது.84)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் 'இகர ஈற்றுத் திங்கட் பெயர்', 'ஐகார ஈற்றுத் திங்கட் பெயர்' ஆகியவற்றிற்குச் சந்தி விதியைக் கூறுகின்றன. இகர ஈற்றில் முடியும் மாதப் பெயர்கள் வைகாசி, ஆனி, ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி, ஐப்பசி, மார்கழி, மாசி, பங்குனி என்னும் ஒன்பதும் ஆகும். எஞ்சிய சித்திரை, கார்த்திகை, தை என்னும் மூன்றும் ஐகார வீற்றையுடைய மாதப் பெயர்கள். இவை 'ஆடிக்குக் கொண்டான்', 'சித்திரைக்குக் கொண்டான்' என்றாற் போன்று வரும். இகர ஈறு, ஐகார ஈறு என்ற இவ்விரு எழுத்திலேயே எல்லாத் திங்கட் பெயரும் முடிவதைப் பார்க்கும்போது தொல்காப்பியர் காலம் முதல் இப்போதைய திங்கட் பெயர்கள் வழங்கி வருவதை அறிய முடிகிறது.

பாரி மகளிர் தம் தந்தையையும், அரச செல்வத்தையும் இழந்து நலிவுற்றிருந்த காலத்திலே திங்கள் தோன்றக் கண்டு, தமது முந்தைய மாதத்து நிலையை எண்ணி, நிகழ்கால நிலைக்கு வருந்துவதனை,

''அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவின்
எந்தையும் உடையேம்; எம்குன்றும் பிறர் கொளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் நிலவின்
வென்று எறிமுரசின் வேந்தர்எம்
குன்றும் கொண்டார்; யாம் எந்தையும் இலமே'' (112)

என்ற புறப்பாட்டுக் கூறுகின்றது. இங்கே 'அற்றைத் திங்கள்', 'இற்றைத் திங்கள்' என்பன மாதங்களைக் குறிக்க திங்கள் என்ற பெயர் வழங்கப்படுதலும், திங்களை நோக்கி மாதப் பாகுபாடு கொள்ளுதலும் புலப்படுதல் எனலாம்.

கண்ணகிக்கு இமயத்தில் எடுத்த சிலையைக் கங்கையில் நீராட்டியபின் செங்குட்டுவன் கங்கைக்கரைப் பாடியில் வீற்றிருந்து, அங்கு வந்த மாடல மறையோனுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தான். கதிரவன் அந்திவானை நெருங்கவே செக்கர்வானில் வெண்பிறை எழுந்தது. அதனைக் கண்ட கணி வஞ்சி நகரை விட்டு வந்து இன்றோடு 32 மாதங்கள் ஆயின எனக் கூறுகின்றான். இதனை,

''பகல்செல முதிர்ந்த படர்கூர் மாலை
செந்தீப் பரந்த திசைமுகம் விளங்க
அந்திச் செக்கர் வெண்பிறை தோன்ற
பிறைஓர் வண்ணம் பெருந்தகை நோக்க
இறையோன் செவ்வியின் கணிஎழுந்து உரைப்போன்;
எண்-நான்கு மதியம் வஞ்சி நீங்கியது
மண்ஆள் வேந்தே! வாழ்க!'' (சிலப்.27:144-150)

என்ற பாடலடிகளிலிருந்து அறிய முடிகின்றது. எனவே பிறையின் தோற்றம் நோக்கித் திதி, பக்கம், மாதம் அறிந்தனர் என்பது தெரிகின்றது. முழு நிலவின் தோற்றம் கொண்டு மாதம் கணக்கிடப்பட கதிரவனைக் கொண்டு காலம் பிரிந்த தன்மை அறியப்படுகிறது. சூரியனைக் கொண்டே காலம் பகுத்தறியப்பட்டது.

உவா நாளின் பிறையின் தோற்றம் முதற்கொண்ட பதினான்கு நாட்கள் 'முற்பக்கம்' என்றும் நிறைமதி நாளின்பின் வரும் பதினான்கு நாட்கள் 'பிற்பக்கம்' என்றும் வழங்கப் படுகின்றன. அதோடு 'எண் நாள் திங்கள்' 'பெரும்.*11-12*; புற.*118*), எனும் வழக்கு எட்டாம் நாள் காணும் பிறையைக் குறித்தலினால், பிறைத் தொடக்கமாகத் திங்களின் தொடக்கமும் கொள்ளப் பெற்றது என்பதைக் குறிக்கின்றது.

மாதத் தொடக்கம்

திங்கள் அமாந்தமாய் முடிவுற, பிறைத்தொடக்கமாக அடுத்த திங்களின் நாட்களைக் கணக்கிட்டுள்ளனர்.

''பங்குனி உயர் அழுவத்துத்
தலைநாள் மீன்நிலை திரிய'' (புற.229:5-6)

என்பது பங்குனி மாதத்தின் முதல் பதினைந்து நாட்களில் அம்மாதத்திற்குச் சிறப்பான உத்தர நாள், உச்சியிலிருந்து

சாய்தலைக் குறிப்பிடுகிறது. இதனாலும் அமாந்த முறை வழக்கம் புலனாகிறது.

மாதப் பெயர்கள்

ஒவ்வொரு மாதத்தும் நிறைமதி நாளில் சந்திரனோடு சேரும் நட்சத்திரப் பெயரைக் கொண்டு மாதப் பெயர்கள் அமைந்திருக்கின்றன. சங்கப் பாடல்களிலும் பிற இலக்கியங் களிலும் பயின்று வரும் சில குறிப்புகள் அதனை மெய்ப்பிக்கின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் திங்கட் பெயர்கள் சுட்டப்பட்ட போதிலும் அனைத்துத் திங்களின் பெயர்களும் இடம் பெறவில்லை.

சித்திரை

ஒவ்வோர் ஆண்டிலும் இந்திர விழாவானது சித்திரை மாதத்தில் சித்திரை நாளில் வரும் பௌர்ணமியன்று நடத்தப்பட்டதைச் சிலம்பின்வழி (64) அறியமுடிகிறது.

வைகாசி

மணிமேகலை மணிபல்லவத் தீவிலுள்ள கோமுகிப் பொய்கையில் அமுத சுரபியைப் பெற்றது புத்த தேவனுக்கு உரிய நாளான வைகாசி விசாகத்தில் (மணி.11:40-43). முன்பு அமுத சுரபிக்கு உரியவனாயிருந்த ஆபுத்திரன் மறுபிறப்புத் தோற்றம் செய்ததும் வைகாசி மாதத்து விசாக நாளில்தான் (மணி.12:23-26). இவ்விரண்டிடங்களிலும் வைகாசித் திங்கள் இடம் பெறுகின்றது.

கார்த்திகை

கார்த்திகை மாதத்தில் கார்த்திகை நட்சத்திரத்துடன் பௌர்ணமி சேர்ந்து வருவதால் கார்த்திகைத் திருவிழா கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. எனவே கார்த்திகைத் திருநாள் சுட்டப்படும் இடங்கள் கார்த்திகை மாதத்தையும் சுட்டுவதாகப் பொருள் கொள்ள இயலும்.

> "இலைஇல மலர்ந்த முனைஇல் இலவம்
> கலிகொள் ஆயம் மலிபுதொகுபு எடுத்த
> அம்சுடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்றி" (அக.11)

என்ற அடிகள் மலர்களின் தோற்றமானது கார்த்திகை விளக்குகளை ஒத்திருந்தது என்றுணர்த்துவது, கார்த்திகைத் திருநாளன்று மக்கள் கார்த்திகை விளக்குகளை ஏற்றி வைத்து விழாவாகக் கொண்டாடினர் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

முழுநிலவுடன் கூடிய அறுமீன் சேர்ந்து விளங்குகின்ற நடு இரவில் தெருக்கள் தோறும் மக்கள் விளக்குகளைத் தொங்கவிட்டுக் கார்த்திகைத் திருநாளினைக் கொண்டாடினர் என்பதை,

> "குறுமுயல் மறுநிறம் கிளர மதிநிறைந்து
> அறுமீன் சேரும்அகலிருள் நடுநாள்
> மறுகு விளக்குறுத்து, மாலை தூக்கி
> பழவிறல் மூதூர்ப் பலருடன் துவன்றிய
> விழவுடன் அயர, வருகதில் அம்ம" (141:7-11)

எனவரும் அகநானூற்று அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

கார்த்திகை விழாவின்போது மக்கள் குன்றின்மீது விளக்குகளை ஏற்றி வைத்துக் கொண்டாடினர் (185) என்பதையும் இந்நூல் சுட்டுகிறது.

கார்த்திகை மாதத்தில் ஆகமத்தின்படி திருநாள் செய்து சிவனைப் பணிந்த அளவில் மலைமேல் ஓர் ஒளி உண்டாகி அதில் சூரிய ஒளியாய்ச் சுவாமி எழுவார் என்று அருணாசலப் புராணம் கூறுவதனைக் 'கார்த்திகைத் திங்களிற் றிருநாளாகமத்தின்படி நடத்திக் கனற் கண்ணானைத்' (5:54) என வரும் பகுதி காட்டுகின்றது. மேலும், இந்நூலில் 'கார்த்திகைக்குக் கார்த்திகை' (2:81) என்ற பகுதியிலும் கார்த்திகைத் திங்கள் பற்றிய குறிப்பு வருகின்றது. ஆண்டுதோறும் கார்த்திகைத் திங்களில் கார்த்திகை உடுமீன் வருநாளில் திருவண்ணாமலையில் இறைவன் சோதிப் பிழம்பாய்க் காட்சி தருவார் என்பதனை,

> "வளர்கார்த்திகை மாதந்தோறும் ஒருகார்த்திகை நாடண்ணிலே
> பளகானதில் லாவன்பர்கள் பிரிவாகவே யேத்தித் தொழக்
> கிளர்மாமலை தனிலேயொளி கெழுசோதி காட்டா நின்றநின்
> அளவார்தெரி பவரையனே அருணாசலா அருணாசலா"

என்ற பாடல் பக்திப் பெருக்கு ஊற்றெடுக்குமாறு அமைகின்றது. இந்நூலின் 8ஆம் பாடலிலும் கார்த்திகை, திங்கள், நாள் பற்றிய குறிப்பு வருகின்றது.

ஆவணி

நாராயணன் பிறப்பு பற்றிக் கூறும் 'எம்பிரான் சதகத்தில்' (48, 49) ஆவணி மாதம் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகிறது.

ஐப்பசி

'ஐப்பசி ஓண விழாவும் அருந்தவர்கள்' (சம்.தேவா. 2:47.2) என்பதில் ஓண விழா நடைபெறுகின்ற செய்தியைப் பற்றிக் கூறும்போது ஐப்பசி மாதம் பற்றிய குறிப்பும் வருகின்றது.

மார்கழி

மார்கழி மாதம் மதிநிறைந்த நாளில் பாவை நோன்பினை மேற்கொள்பவர்கள் நீராடத் தொடங்குதலை,

> **''மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்நாளால்**
> **நீராடப் போதுவீர் போதுமினோ நேரிழையீர்''** (திருப்.1)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. பின்னரும்,

> **''வாழ உலகினில் பெய்திடாய் நாங்களும்**
> **மார்கழி நீராட மகிழ்ந்து - எல்லோர் எம்பாவாய்!''** (திருப்.4)

என்று மழையை வேண்டும்போது மார்கழி மாதம் சுட்டப்படுகின்றது. அப்பாவை நோன்பு மார்கழி நிறைமதி நாளில் மிருகசீரிட நாளில் தொடங்கப்படுவதால் 'மார்கழி நீராடல்' என ஆண்டாள் குறிப்பிடுகிறார். **'மாலே மணிவண்ணா மார்கழிநீர் ஆடுவான்'** என்ற அடியிலும் மார்கழித் திங்கள் இடம் பெறுகின்றது.

தை மாதம்

தைமாதம் நீராடி நோன்பு நோற்றலைச் சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பரிபாடல் திருவாதிரையில் அந்தணர் விழா தொடங்கியதையும், அப்பொழுது முதுபார்ப்பினிமார் நோன்பு முறை காட்டக் கன்னிப்பெண்கள் 'அம்பாவாடல்' என்னும் தைநீராட்டம் தொடங்குதலையும் விளக்குகிறது. இங்கே திருவாதிரை என்பது மார்கழியில் மதிநிறைந்த மிருகசீரிட நாளுக்கு அடுத்த நாள் பூர்ணிமாந்த முறையில் பார்ப்பின் ஆதிரைத் தையின் தொடக்க நாள். எனவே

தையில் தொடங்கும் நீராடல் 'தைநீராடல்' எனப்பட்டது. தைநீராடி மகளிர் நோன்பு இயற்றுதலை,

> ''தையின் நீராடிய தவம் தலைப்படுவாயோ'' (59)

எனக் கலித்தொகை குறிப்பிடுகின்றது.

தைத்திங்களில் நோன்பு இயற்றுவார் அமர்ந்திருப்பது போல் குரங்குகள் மழையில் நனைந்து அமர்ந்திருப்பதாக நற்றிணை,

> ''வான்பெயர் நனைந்த புறத்த நோன்பியர்
> தையூன் இருக்கையில் தோன்றும் நாடன்'' (22)

என்று குறிப்பிடுகிறது. மேலும், இந்நூல்,

> ''தைத்திங்கள் தண்கயம் படியும்
> பெருந்தோட் குறுமகள்'' (80)

என்ற அடிகளிலும் தைத்திங்கள் பற்றிக் கூறுகின்றது. மேலும் தைத்திங்கள் பற்றி ஐங்குறுநூற்றில்,

> ''நறுவீ ஐம்பால் மகளிர் ஆடும்
> தைஇத் தண்கயம் போலப்
> பலர்படிந் துண்ணும் நின்பரத்தை மார்பே'' (84)

என்ற அடிகளில் வருகின்றது. திருப்பாவை சுட்டிய இப்பாவை நோன்பு திருப்பாவையை அடுத்து வரும் நாச்சியார் திருமொழியில் 'தை ஒரு திங்களும் தரை விளக்கி' (1) வந்தமை என மார்கழி, பௌர்ணமியில் தொடங்கி, தை மாதம் முழுவதும் நோன்பு இயற்றுதலைப் புலப்படுத்துகிறது.

மாசி

ஆண்டாள் மார்கழி நிறைமதியில் தொடங்கிய பாவை நோன்பைத் தை மாதப் பௌர்ணமி வரையில் நிகழ்த்தி, மாசி முன்னாளாம் தைமதி நிறைநாளில் காம நோன்பு தொடங்குதலை,

> ''தைஒரு திங்களும் தரைவிளக்கி
> தண்மண்டலம் இட்டு மாசி முன்னாள்'' (நாச்.1)

என்ற வரி காட்டுகின்றது. இங்கே 'தை ஒரு திங்களும் தரை விளக்கி' என்றது. திருப்பாவையில் குறித்த பாவை நோன்பை. இதை நிறைவு செய்ததும், மாசி முன்னாளாம்

தை நிறைவில், நிறைமதி நாளில் காமனை நோக்கி நோன்பு இயற்றத் தொடங்குகின்றாள். இந்நோன்பு பங்குனி மாதம் நிறைவு பெறக்கூடிய கடை நாளாம் உத்திரம் வரை கொண்டாடப்படுகிறது. இதனைப் பின்வரும் நாச்சியார் திருமொழிப் பாசுரங்களில் காணமுடிகிறது.

பங்குனி

பங்குனி மாதம் முழுவதும் மாசி முன்னாளில் தொடங்கிய இக்காம நோன்பு இயற்றப்பெறுதலை,

''உருவு உடையார் இளையார்கள் நல்லார்
ஒத்து வல்லார்களைக் கொண்டு, வைகல்
தெருவிடை எதிர்கொண்டு பங்குனிநாள்
திருந்தவே நோற்கின்றேன் காமதேவா!'' (நாச்.1:6)

பங்குனி நாள் கடை வரையில், அதாவது உத்தர நாள் வரையில் காமன் போதரும் காலமாகக் கொண்டு போற்றி இந்நோன்பு நிறைவு செய்யப்படுகிறது.

''காமன் போதரு காலம் என்றுபங்
குனிநாள் கடை பாரித்தோம்'' (நாச்.2:1)

ஆண்டாள் பாசுரங்களின் வழி பார்க்கும்போது பூர்ணிமாந்த முறை வழக்கப்படி நோன்பு முதலியன இயற்றப்பெறுதல் புலனாகிறது.

''பங்குனி முயக்கம்'' (அகம்.137:9)
''பங்குனி பருவஞ் செய்தான்'' (சீவக.851)

என்பவையும் பங்குனி பற்றிய குறிப்புகளாக அமைகின்றன. உறையூர் பங்குனி உத்தர விழா பற்றி அகப்பொருள் சூத்திர உரையுள் (16) கூறப்படுகிறது.

சம்பந்தரின் மயிலாப்பூர் தேவராமாகிய 'மட்டு இட்ட புன்னை' எனத் தொடங்கும் பூம்பாவைப் பதிகத்தில் ஐப்பசி முதல் பங்குனி வரையில் அங்கு நிகழும் திருவிழாக்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (2:47.2-7).

சித்திரை முதல் பங்குனி ஈறாக மாதப் பெயர்கள் பழைமையாகவே வழங்கி வருவன என்பதும், சங்கப் பாடல்கள் முதலியன இம்மாதப் பெயர்களைச் சுட்டுதலும்

இவ்வழக்கின் தொன்மையைப் புலப்படுத்தும். மாதம் பற்றிய உணர்வும் அன்றே இருந்தது என்பது மாதம் பற்றிய குறிப்புகளின் வழி தெரியவருகின்றது. ஒவ்வொரு மாதத்தும் நிறைமதி நாளில் சந்திரனோடு சேரும் நட்சத்திரப் பெயரைக் கொண்டு மாதப் பெயர்கள் அமைந்திருத்தலும் இலக்கியச் சான்றுகளும் இவ்வுண்மையை உணர்த்தி நிற்கின்றன.

அயனம்

சூரியன் மகரராசியில் நுழைவது 'உத்தராயணம்' என்றும், கடகராசியில் நுழைவது 'தட்சணாயணம்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறன. ஓர் 'அயனம்' என்பது ஆறு மாதங்கள். 'அயனசங்கிராம்' (9:24) எனத் தொடங்கும் அருணாசல புராணப் பாடல் உத்தராயண, தட்சிணாயனப் புண்ணிய காலங்களைக் குறித்து வருகின்றது. பீஷ்மர் உயிர்விடும் தருவாய் தட்சிணாயணக் காலமாக இருந்ததால் பூமியில் விழுந்தால் உயிர் பிரிந்து விடுமென உத்தராயணக் காலம் வருவரை அம்புப் படுக்கையின் மீதிருந்து பின் உத்தராயணக்காலம் வந்தபின் பூமியில் விழுந்து உயிர் விட்டார் என மகாபாரதம் கூறுகின்றது. எனவே இறப்பிற்குப்பின் முக்தியடைய உத்தராயண காலமே சிறந்தது என்பது பெறப்படுகின்றது.

பருவம் (இருது)

இருதிங்கள் சேர்ந்த காலப்பகுதி 'பருவம்' அல்லது 'இருது' எனப்படும். ஆவணி தொடங்கி இரண்டிரண்டு மாதங்களாக முறையே கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என ஆறு பருவங்கள். கார் பருவத்தை முதன்மையாக வைத்துப் பிற பருவங்களை எண்ணியுள்ளனர்.

> ''காரே, கூதிர், முன்பனி, பின்பனி,
> சீர் இளவேனில் முதுவேனில் என்றாங்கு
> இருமூன்று வகைய பருவம்
> அவைதாம்,
> ஆவணி முதலா இரண்டு இரண்டுஆக
> மேவின திங்கள் எண்ணினர் கொளலே'' (திவா.தெய்வ.)

தொல்காப்பியர் அகத்திணை இயலில் ஐவகை நிலங்களுக்குரிய பொழுதுகளை வகுத்துரைக்குமிடத்து, 'கார்', 'பனி', 'முன்பனி', 'பின்பனி', 'வேனில்' (தொல்.பொரு. அக.6, 9, 10) என்னும் பெரும்பொழுதுகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் அவர் மழை, பனி, வெயில் என்னும் மூன்று பருவப் பெயர்களுக்கு உயிர் மயங்கியலிலும், புள்ளி மயங்கியலிலும் சந்தி விதி (உயிர். மய. 39, 82, 85) கூறுதலும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பருவத் தோற்றங்கள் பற்றிய பல குறிப்புகள் சங்கப் பாடல்களிலும் (அகம். 4:7; குறுந். 21:4; 76:5-6; 380:1-2; மலைபடு. 362-364; நற்.224:3-4; 347:1-2; நெடு.12:72; கலி.26:7-8; மதுரைக். 106-7), பிற்கால இலக்கியங்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

சிலப்பதிகாரத்தில் ஊர்காண் காதையில் கார் முதலிய ஆறு வகைப் பருவமும் முறையே சுட்டப்பெற்றுள்ளன. கடைகழி மகளிர், காலத்திற்கு ஏற்ற இன்பங்களில் ஈடுபட்டமையை விளக்க வந்த இடத்திலே ஆறு பருவ காலங்களில் அம்மகளிரின் பொழுதுபோக்கு வகையை இளங்கோவடிகள் சுட்டியுள்ளார் (சிலப்.14:86-125).

ஆண்டு

சந்திரன் பூமியை ஒருமுறை சுற்றி வரும் காலம் ஒரு மாதம் எனவும், பூமி சூரியனை ஒருமுறை சுற்றிவர எடுக்கும் காலம் ஓர் ஆண்டு எனவும் கணக்கிடப்பட்டன. இராசிச் சக்கரத்தின் 360 பாகையினைச் சூரியன் கடக்கும் காலத்திற்குச் 'சௌரமான ஆண்டு' (365 நாள்) என்று பெயர். நட்சத்திரமான நாளால் கணிக்கப்பட்டு சௌரமான ஆண்டை அனுசரித்த காலத்திற்கு 'நட்சத்திரமான ஆண்டு' (366 நாள்) என்று பெயர். சந்திரமான மாதத்தினால் உண்டாகும் ஆண்டிற்குச் 'சந்திரமான ஆண்டு' என்று பெயர் (355 நாள்). சோதிடக் கணிதத்தில் பல்வேறு கணிதங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் ஓர் ஆண்டு கால அளவிற்கு 'சாவன ஆண்டு' (360 நாள்) என்று பெயர். இந்திய ஆண்டுகள், பிரபவ, விபவ, சுக்கில, குரோதன முதலிய 60 ஆண்டுகள் உள்ளன. ஒவ்வோர் ஆண்டுக்கும் அதி தேவதை, அதிதேவதையின் தோற்றம் முதலியன சோதிடத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஆண்டு என்பதைக் குறிக்கச் சிந்தாமணி 'பன்னிரு மதியின்' (*1220*) என்றும், ஆறு - இருமதியின் என்றும் சுட்டுகிறது; அருணாசல புராணம், 'பன்னிரு மாதந்தோறும்' (*10:11*) என்று கூறுகிறது. மாத்திரை, நாழிகை, முகூர்த்தம், யாமம், நாள், திங்கள், இருது, அயனம் எனச் செல்லும் காலப் பகுதியில் ஆண்டு என்பது ஒரு பெருங்காலப்பகுதி. 'யாண்டு இருது மதிநாள் ஆதிக் காலம்' என நன்னூலில் (*276*) பவணந்தி முனிவர் காலம் என்பதற்கு விளக்கம் தந்துள்ளார்.

மகளிர் கருப்பகாலம் பன்னிரு திங்கள் கொண்ட ஓர் ஆண்டு என்பதனை,

''முந்நால் திங்கள் நிறைபொறுத்து அசைஇ
ஒதுங்கல் செல்லாப் பசும்புளி வேட்கைக்
கடுஞ்சூல் மகளிர் போல'' (குறுந்.287:1-3)
''பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற் கொண்ட அப்பாங்கினால்''
(பெரி.3:2.8)

என வரும் பகுதிகள் தெளிவுறுத்துகின்றது.

மனிதர்க்கு ஆயுள் நூறாண்டு என வேதநூல் கூறுவதையும், மனித வாழ்வில் ஆண்டுகள் கழியும் வகையையும் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் கூறுவதனை,

''வேதநூற் பிராயம் நூறு
மனிசர்தாம் புகுவரேனும்
பாதியும் உறங்கிப் போகும்
நின்றதிற் பதினை யாண்டு
பேதை பாலகன் அதுஆகும்
பிணிபசி மூப்புத் துன்பம்
ஆதலால் பிறவி வேண்டேன்
அரங்கமா நகரு ளானே'' (திருமாலை.3)

என்ற பாடலால் அறிய முடிகின்றது. சிவ சூரியன் தோற்றத்தால் நாள் ஆண்டு முதலியவை உருவாகின்றன என்ற குறிப்பைத் திருமந்திரத்தில் (*1267*) காணமுடிகின்றது. ஐந்தாம் ஆண்டில் கலைகளைக் கற்றலும், காளைப் பருவத்தில் படைக்கலங்களைப் பயன்படுத்துவதற்குக் கற்றலும் வேண்டுமென்று, சீவகசிந்தாமணி (*13:108*) சுட்டுகிறது. ஆதலால் ஆண்டு என்பது வாழ்க்கையின் இன்றியமையாக் காலப் பகுதியாக இருத்தலை உணர முடிகின்றது.

ஊழி

ஆண்டுகள் பல கூடி ஊழிகளாக ஆகின்றன. கணக்கிட இயலாத காலத்தின் மிகுதியை ஊழிக்காலம் என்றும் யுகம் என்றும் சுட்டும் வழக்கு தமிழரிடம் உள்ளது. இன்று நடக்கும் யுகம் கலியுகம் என்பதால் 'ஊழி' என்று சுட்டும் வழக்கு முன்பே தமிழர் கொண்டிருந்த ஒன்று என்பதனை இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடிகின்றன.

> ''ஊழியும் யாண்டு எண்ணி யாத்தன;
> வெள்ள வரம்பின ஊழி போகியும்'' (ஐங்.281)

நின் வாழ்நாட்கள் மாதத்தைப் போன்றன ஆகுக; மாதங்கள் ஆண்டைப் போன்று ஒரு தன்மைய ஆகுக. ஆண்டுகள் ஊழி போன்றன ஆகுக. ஊழிகள் வெள்ளம் என்னும் பேரெண்ணின் எல்லையை உடையன ஆகுக. அவ்வாறு நினைத்து நான் உன்னைக் காணும் பொருட்டு வந்தேன் என இளஞ்சேரலிரும்பொறையை நோக்கி,

> ''நின்நாள் திங்கள் அனைய ஆக! திங்கள்
> யாண்டு ஓரணைய ஆக! யாண்டே
> ஊழி அனைய ஆக! ஊழி
> வெள்ள வரம்பின் ஆக! என உன்னி
> காண்கு வந்திசின் யானே!'' (பதிற்.90:51-55)

என்று பெருங்குன்றூர் கிழார் கூறியுள்ளார். இதில் முறையே நாள், திங்கள், யாண்டு, ஊழி என்பன சுட்டப் பெறுகின்றன. இங்ஙனம் அமையும் காலங்களின் இயல்புகள் வேறுசில பாடல்களிலும் (நான்மணி. *71; சிலப்.27:8-10; திருவாய்.2:7.4; பெரியதிரு.8:5.6; 9:5.3; திருவிருத்தம் 16)* இடம் பெற்றுள்ளன.

அளவிற்கு எட்டாது செல்லும் காலத்தின் மிகப் பேரளவினதாகிய பேரெண்களைச் சுட்டிக் கூறும் மரபும் இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது. நெய்தல், குவளை, சங்கம், கமலம் என்பன பேரெண்களாக வருதலைப் பரிபாடல் காட்டுகின்றது. பதிற்றுப்பத்தும் வெள்ளம், ஆம்பல் என்பதனைப் பேரெண்களாகக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றது.

ஐ, அம், பல் என வரூஉம் இறுதியாவது, தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல் என்னும் பேரெண்களாகிப் பல நூறு ஆண்டுகளைக் குறித்தலை,

''ஐ, அம் பல் எனவரூஉம் இறுதி
அல்பெயர் எண்ணும் ஆயியல் நிலையும்'' (தொல்.புள்ளி. 98)

என்ற நூற்பா உணர்த்துகின்றது.

அளவிற்கு எட்டாது செல்லும் மிகப் பேரளவினதாகிய எண்களைப் பெரியாழ்வார் சுட்டுதலை,

''பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத் தாண்டு
பலகோடி நூறாயிரம்'' (பெரிய.திரு.)

என்ற பாடலில் காணமுடிகின்றது.

ஊழி என்னும் பெருங்கால அளவில் ஊழிகள் நான்காகக் கூறப்பட்டுள்ளன (பரி.3:80; முதல் திரு. 71). இவ்வூழிகளாவன கிரேத யுகம், திரேத யுகம், துவாபர யுகம், கலியுகம் (பெரியதிரு.7:7:6). கலியுகம் பற்றியும், கலியுகம் நீங்கி கிருதயுகம் தோன்றும் (திருவாய். 5:2;1, 3, 10) என்பது பற்றியும் இலக்கியங்களில் கூறப்பெற்றுள்ளன. தமிழர்கள் சித்திரை முதல் பங்குனி வரைக்கான நாட்களை நாழிகை விநாடி அளவிற்குக் கணக்கிட்டுப் பகுத்துள்ளனர். இக்கணக்கீடு பெருவரம்பினதாக இருந்திருக்கின்றது. எண்ணிலடங்காத பல ஆண்டுகள் இணைந்தது 'ஊழி' என்பதும் தமிழரின் கருத்தாக அன்று முதல் இன்றுவரை காணப்படுகிறது. கடலால் உலகம் கொள்ளப்படுதல் என்ற நிலையிலேயே இவ்வூழி என்ற எண்ணத்தைத் தமிழர் கொண்டுள்ளனர்.

இதுகாறும் மிகச்சிறிய கால அளவு முதல் அளவிடு வதற்கு இயலாத பெருங்கால அளவு வரை இலக்கியங்களில் எங்ஙனம் இடம் பெற்றுள்ளன என்பது சுட்டப்பெற்றது. இனி இக்காலக் குறிப்புகள் இலக்கியங்கள் எழுந்த காலத்தை அறிதற்கு எங்ஙனம் துணைபுரிகின்றன என்பது கூறப்படுகின்றது.

சோதிடமும் இலக்கியங்களின் காலமும்

சோதிடக் கணக்கீடுகளுக்குக் 'காலம்' என்பது அடிப்படையாக அமைகின்றது. காலம் பற்றிய குறிப்புகள் இலக்கியங்களில் வருதலைக் கொண்டு அவ்விலக்கியங்களின் காலம் சோதிடக் கணிப்பின் உதவியால் கணிக்கப்பட்டிருக்

கின்றது. தொல்காப்பியம், பரிபாடல், சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம், மகாபாரதம், திருப்பாவை முதலியவற்றின் காலம் குறித்துப் பலவிதக் கருத்துகள் இருப்பினும் சோதிடக் குறிப்புகளின் உதவியாலும் இவற்றின் காலங்கள் வரையறுக்கப்பட்டமைக்குச் சான்றுகள் கிடைத்திருக்கின்றன.

தொல்காப்பியம்

வையாபுரிப் பிள்ளையைப் பின்பற்றி கே.எ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, தொல்காப்பியத்தைக் காலத்தால் பிற்பட்டதொரு நூலாகக் கொண்டவர். அவர்தம் கருத்துக்கு உறுதி தேடிய சான்றுகளுள் ஒன்று தொல்காப்பியர் 'ஓரை' என்னும் சொல்லுக்குத் தம் இலக்கணத்தில் இடமளித்திருப்பது.

''மறைந்த ஒழுக்கத்து ஓரையும் நாளும்
துறந்த ஒழுக்கம் கிழவோற் கில்லை'' (தொல்.பொரு.கள.44)

இதில் வரும் 'ஓரை' எனும் சொல், 'ஹோரா' என்னும் கிரேக்கச் சொல்லின் மரூஉ. இச்சொல் முதலில் கிரேக்க மொழியிலிருந்து சமஸ்கிருத சோதிட நூல்களில் கி.பி.3, 4ஆம் நூற்றாண்டில் நுழைந்து, பிறகு வடமொழிச் சோதிட நூல்களின் மூலம் தமிழில் புகுந்து வழக்கேற்றது என்று ஊகித்தார். இதனைக் கொண்டு தொல்காப்பியர் வாழ்ந்த காலத்தைக் கி.பி.500 என்று அறுதியிட்டார். ஆனால் கே.கே. பிள்ளை கூறுவதாவது: கிரேக்கருடன் தமிழர் நேர்முகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்கள். யவனரின் 'நாழிகை வட்டில்' தமிழகத்தில் பயன்பட்டு வந்தது. ஆகையால் ஹோரா என்னும் சொல் கிரேக்கர் தமிழருக்கு நேரில் வழங்கிய சொற்களில் ஒன்றாகும். எனவே இந்தச் சொல் நேரடியாகத் தமிழில் ஆட்சிபெற்ற ஒன்று என்பதாகும்.[11]

இங்ஙனம் சோதிடம் தொடர்பான வேற்றுமொழிச் சொற்கள் காலத்தைக் கண்டறிதற்குப் பயன்படுவதோடு மட்டுமல்லாமல், இத்தகைய நம்பிக்கைகள் தமிழகத்தில் வேரூன்றிய காலத்தையும் அறியத் துணைபுரிகின்றன.

---

11. தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப.100

பரிபாடல்

"விரிகதிர் மதியமொடு வியல்விசும் புணர்ப்ப
நெரிதரூஉம் வையைப்புனல்" (11:1.15)

என்பது விதி வழியாகவே உயர்ந்த பொதிய மலைக்கண் மழை பொழிய வையையிலே வெள்ளம் வந்தது என்ற பொருளைத் தருகின்றது. இதில் மீன்களின் பெயர் குறியீட்டு மொழிகளால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. இந்தக் குறிப்பு உணர்த்தும் காலத்தை அறிஞர் கணக்கிட்டுள்ளனர். அது கி.மு. 161 ஆகிய கலி 2941 பிரமாதியாண்டு ஆவணி மாதம் பன்னிரண்டாம் நாள் வியாழக்கிழமை சதுர்த்தசி 15-4 அவிட்டம் 45-53 என்பதாகும்.[12]

சிலப்பதிகாரம்

சிலப்பதிகாரத்தில் கட்டுரைக் காதையில், மதுராபதித் தெய்வம், ஆடி மாதத்துக் கிருஷ்ணபட்சத்து அட்டமித் திதியில் வெள்ளிக்கிழமையன்று மதுரை எரிந்துபடும் என்னும் ஓர் உரை முன்பே உள்ளமையைக் கண்ணகிக்கு எடுத்துக் கூறுவதாக ஒரு நிகழ்ச்சி உள்ளது.

"ஆடித் திங்கள் பேரிருட் பக்கத்து
அழல்சேர் குட்டத்து அட்டமி ஞான்று
வெள்ளி வாரத்து ஒள்ளெரி யுண்ண
உரைசால் மதுரையொடு அரைசு கேடுறும்எனும்
உரையும் உண்டே நிறைதொடி யோயே!" (23:133-137)

இக்குறிப்பினைக் கொண்டு எல்.டி. சாமிக்கண்ணுப் பிள்ளையும், இ.மு. சுப்பிரமணியப் பிள்ளையும் சிலம்பின் காலத்தை அறுதியிட முனைந்தனர். திரு.எல்.டி. சாமிக்கண்ணுப் பிள்ளையவர்கள் கி.பி.756ஆம் ஆண்டிற்கு ஒருவாறு பொருந்தும் என்றார்.[13]. இ.மு. சுப்பிரமணியப் பிள்ளை ஆடித் திங்கள் அழல்சேர் குட்டம், கார்த்திகைப் பரணி என்னும் குறிப்புக் கொண்டு கணித நூல் வழி கி.மு. 100 முதல் கி.பி. 144இல் இது நடந்திருக்க வேண்டும் எனக் கணிக்கின்றார்.[14]

---

12. பரி.11, பெருமழைப்புலவர் உரை. 13. An Indian Ephemeris, Vo.1, Part-1, P.III, 14. சிலப்பதிகார காலம், ப.85.

மணிமேகலை

வைகாசி விசாகம் புத்த தேவனுக்குரிய நாள். மணிமேகலை மணிபல்லவத் தீவிலுள்ள கோமுகிப் பொய்கை யில் அமுத சுரபி பெற்றதும் அந்நாளில்தான் (*11:40-43*). முன்பு அமுத சுரபிக்கு உரியனாயிருந்த ஆபுத்திரன் என்பான் மறுபிறப்புத் தோற்றம் செய்ததும் வைகாசி மாதத்து விசாக நாளில்தான் (*12.23-26*). இப்பகுதியில் இரண்டு இடங்களில் **'மீனத்து இடைநிலை மீனம்'** என்று வருகிறது. கார்த்திகையை முதலாகக் கொண்டு எண்ணும்போது *27* நட்சத்திரங்களுள் விசாகம் பதினான்காக வருவதால் இரண்டு இடங்களில் வரும் தொடர்களும் விசாக நட்சத்திரத்தையே குறிக்கின்றன.

'இருது இளவேனிலில் எரிகதிர் இடபத்து போதித் தலைவனோடு பொருந்திய போழ்தத்து' எனும் பகுதியைக் கொண்டு புத்தனுடைய பிறப்புக் காலம் விசாக நட்சத்திரத்தோடு கூடிய வைசாக சுத்தப் பௌர்ணமி எனக் கொண்டு உ.வே. சாமிநாதையர் மணிமேகலையின் காலத்தைக் கி.பி.6ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தையது என்பார்.[15] ஆனால் செ. கோவிந்தன் சித்திரை நட்சத்திரத்தைப் பதினான்காவதாகக் கொள்கிறார். 'மீனத்திடைநிலை மீனத்தகவையின்' என்ற தொடர் இருமுறை வருதலால் இரண்டாவதாக வரும் 'மீன்' எனும் சொல்லுக்குச் சித்திரை நட்சத்திரம் எனப் பொருள் கொள்கிறார். பிங்கலந்தையும், திவாகரமும் சித்திரையைப் பதினான்காவது நட்சத்திரமாகவே கொள்கின்றன. எனவே அமுதசுரபி தோன்றிய காலம், வைகாசித் திங்கள் பதினான்காம் நாள் சித்திரை நட்சத்திரமும் முழுமதியும் கூடிய நாள். அந்நாள் போதித் தலைவன் தோன்றிய வைகாசிப் பௌர்ணமியுடன் பொருந்துகிறது என்பார். புத்தர் தோன்றிய ஆண்டு கி.மு. 570 என்பது மகாவம்சத்தாலும் தீபவம்சத்தாலும் அறியலாகும் உண்மை. புத்த நிர்வாணத்திற்குப் பின் 218 ஆண்டுகள் கழித்து அசோகன் முடி சூட்டினான் என்று அவ்விரு நூற்கள் கூறும். அசோகன் முடிசூட்டிக் கொண்டது கி.மு.273இல். எனவே புத்தர் இறப்பு கி.மு.491 என வரும் எண்பது ஆண்டுகள்

---

15. செந்தமிழ்த் தொகுதி, *11:40-4*

உயிர் வாழ்ந்தார் என்பதால் அவர் பிறந்தது கி.மு.571இல். கி.மு.571க்குப் பின் 1616ஆவது ஆண்டு என்பது கி.பி.1045 ஆவது ஆண்டு என வரும். இதனால் மணிமேகலையில் வரும் வானநூற் குறிப்பு கி.பி.1046 மே 28க்குப் பொருந்துகிறது. இவர் சிலப்பதிகாரத்தின் காலத்தைக் கி.பி.999 ஜூன் பத்தொன்பதுக்குத்தான் பொருந்தும் என்றும் நிறுவி உள்ளார். இதனையும் சுட்டிக்காட்டி மணி மேகலைக்குத் தான் கணித்த காலம் பொருத்தமானது என்கிறார்.

ஆழ்வார்களின் காலம்

பிற இலக்கிய ஆசிரியர்களைக் காட்டிலும் ஆழ்வார்களின் காலம் குரு பரம்பரைக் கதைகள் மூலமாகவும், கல்வெட்டுகளின் உதவியுடனும் ஓரளவு தெளிவாகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆண்டாள்

'வெள்ளி யெழுந்து வியாழ முறங்கிற்று' (13ஆம் பாசுரம்) என்பதில் அதிகாலையில் விடிவெள்ளியின் உதயங்கண்டு நீராடினார் என்பதுடன் நில்லாமல் 'வியாழம் உறங்கிற்று' என்று வேறு கோளின் நடையொன்றையும் சேர்த்து ஆண்டாள் பாடுகிறார்.

மார்கழி மாதத்துப் பௌர்ணமியில் விடிவதற்குமுன் சுக்கிரோதயம் நிகழ வேண்டுமென்ற நியதியே இல்லை. அம்மாதத்து வைகறைகளிலே வெள்ளி எழுந்து, சில வாண்டுகள் நேர்ந்தும் இடையிட்டும் உண்டாகக்கூடிய நிகழ்ச்சியே யன்றி ஒரு முறைக்கு உரியதன்று. எனவே வெள்ளி தோன்றி வியாழம் மறைந்ததென்று கோதையார் குறிப்பிடுவது அவர் காலத்து நிகழ்ந்த ஒரு சிறப்பு நிகழ்ச்சியே. வியப்பிற்குரிய இந்த வானசாத்திர நிகழ்ச்சி பெரியாழ்வார் காலமாகக் கருதப்பட்ட எட்டாம் நூற்றாண்டில் எந்த எந்த ஆண்டில் நிகழ்ந்துள்ளது, என்றறிந்து அதன் மூலம் ஆண்டாளின் காலம் கணிக்கப்படுகிறது. திருப்பாவை கூறும் வெள்ளி வியாழங்களின் உதயாஸ்தமனங்கள் நிகழ்ந்த காலமாக 731ஆம் ஆண்டு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டும், 716ஆம் ஆண்டு, திருஆடிப்பூரம் ஆண்டாள் அவதார நாளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது.

அடியவர்களுக்கு மாதம், நட்சத்திரம் ஆகியன குறிக்கப்பட்ட செய்திகளும் இலக்கியங்களில் வெளிப்படுகின்றன. ஆண்டாளது தோற்றகாலம் நள ஆண்டு ஆடி மாதம் சுக்கில சதுர்த்தசியும் செவ்வாய்க் கிழமையும் கூடின பூர நட்சத்திரம் என்று குரு பரம்பரைக் கதைகள் சில கூறுகின்றன. இக்காலக் குறிப்பைக் கொண்டு 776ஆம் ஆண்டு இம்மாதம் 25ஆம் நாள் அவ்வடியாரது தோற்றகாலம் என்று சுவாமிக்கண்ணுப் பிள்ளையவர்கள் தம் நூலுட் கணித்திருக்கிறார். ஆண்டாளுக்கும் மற்ற ஆழ்வார்கட்கும் இவ்வாறு குறிக்கப்பட்டுள்ள ஆண்டு மாதங்களுடன் கூடிய பஞ்சாங்கக் காலங்கள் பிற்பட்ட நூல்களிலன்றித் திவ்யசூரிசரிதம், பின்பழகிய பெருமாள் சீயர் குரு பரம்பரைகளில் காணப்படவில்லை. அவற்றில் குறிக்கப்பட்டவை, ஆழ்வார்கள் தோன்றிய மாதங்களும் நட்சத்திரங்களுமே. சிவனடியார்கட்கும் இங்ஙனமே மாத நட்சத்திரங்களன்றி வேறு வழங்காமை ஒப்பிடத்தக்கது என்று மு. இராகவையங்கார் கூறுகிறார்.[16]

பெரியாழ்வார்

பெரியாழ்வார் பிறந்த நாளைக் குரோதன ஆண்டு, ஆனித் திங்கள், வளர்பிறைப் பக்கத்து ஏகாதசியோடு, சுவாதிமீன் கூடிய ஞாயிற்றுக்கிழமையாக மூவாயிரப்படி குரு பரம்பரை கூறும். இந்நாளைக் கி.பி.27-5-725 ஆகக் கணித்துள்ளார் திரு. சாமிக்கண்ணுப்பிள்ளை. பெரியாழ்வாரின் ஆயுட்காலம் 85 ஆண்டுகளாக மேற்படி குரு பரம்பரையிற் காணப்படுவதால், இவரைக் கி.பி.725-810க்கு உரியவராகக் கருதலாம். இது இரண்டாம் ராஜசிம்மனின் காலமாகிய கி.பி.790-810க்கு உள்ளும் வருதல் ஓரளவு ஆதரவாகவும் அமைகின்றது.[17]

பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் ஆகிய மூவரும் ஒரு சித்தார்த்தி ஆண்டு ஐப்பசித் திங்களில் முறையே ஓணம், அவிட்டம், சதய மீன்களில் அட்டமி, நவமி, தசமி கலந்த செவ்வாய், புதன், வியாழன் ஆகிய நாட்களில் பிறந்ததாக மூவாயிரப்படி குருபரம்பரை கூறுகிறது.

---

16. ஆழ்வார்கள் காலநிலை, ப.127 17. வைணவத்தின் ஆழ்வார்கள் காலநிலை, ப.150.

ஆனால், காஞ்சி வரதராஜப் பெருமாள் கோயிலில் காணும் விக்ரம சோழனின் ஒன்பதாம் ஆட்சி ஆண்டிற்குரிய கல்வெட்டு ஒன்று (S.I.I.Vol.III. No.80P.187; விக்கிரம சோழன் 9ஆம் ஆண்டு) பொய்கையாரும் பூதத்தாரும் பிறந்தருளிய திருக்கேட்டை நாளன்று பிரதி மாதமும் 810 முழுக்கு (அபிடேகம்) செய்வதற்காக 780 கலம் நெல் வழங்கப்பட்டதைக் கூறல் குறிப்பிடத்தக்கது. இங்குப் பொய்கையாருக்கு ஓணமும் பூதத்தாருக்கு அவிட்டமும் நட்சத்திரங்களென ஒரு குறிப்பும், இருவருக்கும் கேட்டை நட்சத்திரம் என்ற வேறு ஒரு குறிப்பும் கிடைக்கின்றது. இக்குறிப்புகள் இவர்களின் பிறப்புக் காலத்தை மட்டுமன்றி, இலக்கியங்களின் காலத்தை அறிதற்கும் துணைபுரிவதால் இவற்றுள் எது சரி என்பது முதலில் தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டும்.

பாணாழ்வார்

மூவாயிரப்படி குரு பரம்பரையில் ஒரு துன்மதி கார்த்திகைத் திங்கள், உரோகிணி நட்சத்திரம், தேய்பிறைத் துவிதியை கூடிய புதன் அன்று பாணாழ்வார் பிறந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நாள் கி.பி. 15-11.601 என 'திவான் பகதூர் சுவாமிக்கண்ணுப் பிள்ளை'யாலும் கி.பி.7-11-781 எனக் கோவிந்தசாமியாலும் கணிக்கப்பட்டுள்ளன.

திருமங்கை மன்னர்

ஒரு நள ஆண்டில் கார்த்திகைப் பௌர்ணமி கூடிய வியாழனன்று இவர் பிறந்ததாக மூவாயிரப்படி குரு பரம்பரை கூறுகிறது. திருவாளர் சாமிக்கண்ணுப் பிள்ளை கணிதப்படி இது கி.பி.31-10-776 ஆகும். இதன்படி கி.பி.826 இவர்கள் பாடல்கள் இயற்றத் தொடங்கிய 50 வயதிற்குச் சமமான ஆண்டு ஆகிறது.

ஆறாயிரப்படி குரு பரம்பரையில் நட்சத்திரம், மாதம், நள ஆண்டு ஆகியன குறிக்கப்பட்டிருத்தல் கொண்டு கி.பி.716 ஆகிய நள ஆண்டு இவர் பிறந்த ஆண்டாகக் கொள்ளப்படுகிறது. மூவாயிரப்படி குரு பரம்பரையிற் காணப்படும் விவரங்களிலிருந்து திருமங்கை மன்னரும் பிறந்தது கி.பி.776 நள ஆண்டே என்று துணியப்பட்டுள்ளது.

குலசேகர ஆழ்வார்

மூவாயிரப்படி குரு பரம்பரை இவர் பிறந்த நாளை கலயப்தம் 28க்குச் சமமானதோர் பிரபவ ஆண்டின் மாசித் திங்கள் வளர்பிறை துவாதசி புனர்பூசங் கூடிய வெள்ளிக் கிழமை ஆகக் கூறுகிறது. இதனைக் கி.பி.12-2-767 எனத் திவான் பகதூர் சாமிக்கண்ணுப் பிள்ளையும், 29-1-706 என மு.கோவிந்தசாமியும் கணித்துள்ளனர்.

தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார்

இவர் பிறந்த ஆண்டு (பிரபவ), திங்கள் (மார்கழி), நட்சத்திரம் (கேட்டை) எனக் கொண்டால் இந்தப் பிரபவ கி.பி.667-ஐ பிரபவ ஆண்டே ஆக வேண்டுதல் காணலாம். எனவே இவர் காலம் கி.பி.667-772 ஆகும். ஆழ்வார்கள் காலநிலை பற்றிச் சோதிடக் குறிப்புகள்வழி அறிந்து வெளிப்படுத்த முடிகின்றதே ஒழிய அக்காலக் குறிப்புகள் தொடர்பாகக் கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. 'பஞ்சாங்கக் குறிப்புகள் நம்மாழ்வார் ஒருவர் ஒழிந்த ஏனையோர் திறத்து சிறிதும் நம்பத்தக்கனவாய் இன்மையால், வேறு சான்றுகளால் உறுதி செய்யப்படாதவரை உண்மையாய் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதன்று'[18] என்கிறார் குலசேகரன். எனவே சோதிடத்தின் வழி கண்டறியப்பட்ட காலக் குறிப்புகள் அனைத்தும் தொகுக்கப்பட்டு அவற்றுள் எவை எவை ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க வகையில் அமைகின்றன, எவை எவை ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க வகையில் அமையவில்லை என்பது அறியப்படுதல் வேண்டும். ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்க வகையில் அமையாமைக்கான காரணங்கள் கண்டறியப்பட்டுச் சரியான காலம் கணிக்கும் முயற்சிக்குச் சோதிடக் குறிப்புகள் துணைபுரியும் வகையை ஏற்படுத்த வேண்டும். கம்பராமாயண, யுத்தகாண்டம் நடந்த காலத்தைக் கணக்கிடுவோர் அமாவாசை, பௌர்ணமி முதலிய திதிகளின் அடிப்படையிலேயே இதனைக் கணக்கிடுகின்றனர்.

---

18. வைணவத்தின் ஆழ்வார்கள் காலநிலை, ப.150

சோதிட அடிப்படையில் காலம் கணிக்கும் முயற்சி குறித்து மு. கோவிந்தசாமி பின்வருமாறு கூறுகின்றார். ''கி.பி.ஏழாம் எட்டாம் நூற்றாண்டு ஆழ்வார் காலக் கணிப்பில் இந்திய ஒப்பீட்டுப் பஞ்சாங்கம் (Indian Ephemeris) பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளது. இது ஒரு புதிய முயற்சியாகும். ஆனால் முற்றிலும் புதுவதன்று. ஒப்பீட்டுப் பஞ்சாங்கத் தொகுப்பிற்குப் பெருங்காரணமாயிருந்த இராவ் பகதூர் கண்ணுசாமிப் பிள்ளையவர்களே, ஆழ்வார்கள் பிறந்த நாட்களை இம்முறையில் கணக்கிட்டு ஒரு பட்டியலைத் தந்துள்ளார். நம்மாழ்வார் முதலிய ஒரிரு ஆழ்வார்களின் பிறந்த ஆங்கிலத் (ஒப்பீட்டு) தேதிகளை டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார் போன்றவர்கள் ஓரளவு ஒப்புக்கொண்டு உள்ளனர். இத்தகைய ஆய்வு குறிப்பிட்ட ஓர் ஆங்கில ஆண்டு தேதி ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றது. பெருமுயற்சியுடன் ஆழ்வார்களின் பிறந்த நாட்களை ஒப்பிட்டுப் பஞ்சாங்கத்துடன் ஒத்துக் கணக்கிட்டு ஆங்கில முறையில் இந்நூல் (Indian Ephemeris) குறித்துள்ளது பெருமளவு பிற்காலத்தில் உண்மை என உணரப்படலாம்.[19]

சோதிடக் குறிப்புகளைக் கொண்டு கால நிர்ணயம் செய்யும்போது கால நிர்ணயம் பற்றிக் கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. இருப்பினும் இச்சோதிடக் குறிப்புகள் காலத்தை நிர்ணயிக்க உதவக் கூடியவையே என்ற கருத்தினை மறுத்தற்கில்லை. வானத்திலுள்ள நாள், கோள்களைக் கொண்டு காலம் கணிப்பது உலகில் அன்று முதல் இன்றுவரை இருந்து வருகிறது. இரவு நடு யாமத்தில் சாமக் கோழியின் கூப்பீடும், விடியலில் கோழி கூவுதலும் என்றும் உள்ளவை. வேங்கைப்பூ மலரும் காலம் திருமணத்திற்குரிய காலமாக இலக்கியங்களில் சுட்டப்படுகிறது. ஒவ்வொரு நாளும் காலை, மாலை, இரவு எனக் குறித்த நேரத்தில் மலரும் மலர்களும் பல உள்ளன. சூரியனைக் கண்டு மலர்பவை, சந்திரனைக் கண்டு உதிர்வதையும், சந்திரனைக் கண்டு மலர்பவை சூரியனைக் கண்டு உதிர்வதையும் காணமுடிகின்றன. இங்ஙனம் பலவகையான இயற்கைத் தோற்றங்களும்

19. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.112.

நிகழ்வுகளும் மக்களுக்கு அனுபவத்தின் வாயிலாகக் காலங்களை நிர்ணயிக்க உதவுகின்றன. 'காலம் உலகம்' (சொல்.57) எனத் தொடங்கும் தொல்காப்பிய நூற்பாவினால் 'காலம்' என்பது கடவுளாகவும் போற்றப்படுகின்றமை தெரிகிறது. உரிய காலத்தில் வந்து உயிர்களைக் கவர்ந்து செல்லும் எமன் காலன் என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுகிறான். கால எல்லைக்குக் கட்டுப்படாமல் இயங்குதல் இயலாத ஒன்று.

> ''காலம் என்பது கறங்குபோற் சுழன்று
> மேலது கீழா கீழது மேலா
> மாற்றிடும் தோற்றம்'' (மனோன். 1:1.94-96)

★ ★ ★

இயல் இரண்டு

இலக்கியங்களில் வானியல் குறிப்புகள்

வானில் நிகழும் நிகழ்வுகள் மனிதனின் கருத்தைக் கவர்ந்தது. தன்னைக் கவர்ந்த வானியலைப் பற்றி மனிதன் தன்னுள் வியப்புக் கொள்கிறான்; சிந்திக்கிறான். அதுபோது தன்னுள் உருவாகிய கருதுகோள்களைத் தன்னை அறியாமலே தான் இயற்றும் இலக்கியங்களில் பதிவு செய்து விடுகிறான். அவை அக்காலங்களில் பதிவாக இருந்து நிகழ்காலத்தில் ஆய்வுக்குப் பயன்படும் வகையில் அமைந்து விடுகிறது. இலக்கிய வானியல் செய்திகளை இன்றைய நிலையில் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தும்போது அன்றைய மனிதனின் வானியல் பற்றிய அறிவினை உணர்ந்துகொள்ள முடிவதோடு, வானியல் ஆய்வின் தொடக்ககாலச் சிந்தனைகளையும், அதன் வளர்ச்சிப் போக்கினையும், கால வளர்ச்சியோடு அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. கோள்கள், நட்சத்திரங்கள் முதலியன பற்றித் தமிழர்கள் கொண்டிருந்த எண்ணங்கள் தொகுப்பாக இலக்கியங்களில் கூறப்படாவிடினும் ஆங்காங்கே பரவலாகக் கூறப் பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. சோதிடவியலுக்கு அடிப்படையாக அமைந்த இவ்வானியல் பற்றிய நம் முன்னோர்தம் அறிவுத் தெளிவினையும் அனுபவங்களையும் இவ்விலக்கியச் சான்றுகளின்வழி ஈண்டு எடுத்தியம்புதல் ஏற்புடைத்து.

'வானின்றி அமையாது இவ்வுலகு' என்று வள்ளுவப் பெருந்தகையால் புகழப்பட்ட விண்வெளியில், கோள்கள் தங்களுக்குரிய இயல்பான இயக்கத்தில் இருந்தால்தான் உலகில் இயற்கையும் இயல்பாக இருக்கும். இன்றேல் மாறுபடும் என்பது இன்றைய வானியல் அறிஞர் ஒப்பமுடிந்த கூற்றாகும். இத்தகு அறிவு சங்க காலத்து வானியலாருக்கும் இருந்திருக்கிறது. எனவே வான ஆய்வையும் ஒரு கலையாக வளர்த்து வானியல் நிகழ்வுக்கு ஏற்பத் தங்கள் செயற்பாடுகளை அமைத்துக் கொண்டனர்.

தமிழர் வானியல், கோளியல், பொறியியல் முதலிய பல்வேறு துறைகளிலும் திறம்பெற்று இருந்தனர் என்பதனை இலக்கியச் சான்றுகள் வழி அறியமுடிகிறது. ஆனால் இன்றுள்ளது போல் அத்துறைகள் அன்று வரையறை செய்யப்படவில்லை. ஒருக்கால் வரையறை செய்யப்பட்டு அழிந்திருக்கவும் வாய்ப்புள்ளது. எப்படி இருப்பினும் அவர்கள் அத்துறைகளில் அறிவுத் திறம் நிரம்பப் பெற்றிருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு, பரிபாடல் ஆகிய மூன்று தொகை நூல்களிலும் பல வானியற் செய்திகள் காணப் படுகின்றன. இவற்றுள் புறநானூற்றிலும், பரிபாடலிலும் மிகுதியான செய்திகளைக் காணமுடிகிறது. அகநானூறு, பரிபாடல் ஆகியவற்றில் இராசி, திங்கள், நாள் போன்றவை கூறப்படுகின்றன. பஞ்சாங்கம் பற்றிய செய்திகளைச் சிலம்பு, மணிமேகலை முதலியவற்றில் காணமுடிகிறது. ஆரியர் தமிழகத்திற்கு வரும் முன்பே தமிழர் வானியலில் ஓரளவு முன்னேறியிருந்தனர் என்று அறிஞர் கூறியுள்ளனர். தமிழகத்துப் பரதவர்கள் திங்களின் நிலையைக்கொண்டு காலத்தைக் கணித்தனர். தமிழகத்து உழவர் சூரியன், திங்கள் இவற்றின் இயக்கத்தையும் பருவங்களையும் அறிந்தி ருந்தனர். வியாழன் இராசி வட்டத்தினை ஐந்துமுறை சுற்றி வருதலாகிய அறுபது ஆண்டுகள் கொண்ட தமிழரின் ஆண்டுக்கணிப்பு ஆரியர்க்குரியதன்று. இங்ஙனமே பன்னி ரண்டு ஆண்டுகளை ஒரு மாமாங்கமாகக் கருதுவதும் ஆரியர் தொடர்பில்லாதது. தமிழர்க்கேயுரிய சமய விழாக்களின் காலம், சூரியமான முறைக்கும் சந்திரமான முறைக்கும் இடையே ஏற்படும் கால வேறுபாட்டை யொட்டியே வேறுபட்டது. இது சந்திரமானக் காலக் கணிப்பின் அடிப்படையில் கொண்டாடப்படும். பிற ஆரியச் சார்புள்ள இந்துப் பண்டிகைகளிலிருந்து பெரிதும் வேறுபடும். இவற்றின் காலம் சந்திரமானக் கணிப்பின் அடிப்படையில் பெரிதும் மாறுபடும் எனப் பேராசிரியர் கே.கே. பிள்ளையவர்கள் தம்நூலில் குறித்துள்ளது சிந்திக்கத்தக்கது.[1]

1. A Social history of the Tamils, part -1, P.P. 409-410 Studies in the history and culture of India with special reference to Tamil Nadu.

பண்டைத் தமிழரின் வானவாய்வைக் குறித்துக் கூற முற்பட்ட ந.சி. கந்தையாபிள்ளை, தமிழர் வான ஆராய்ச்சியில் தேர்ந்திருந்தனர். மொகஞ்சதரோ முத்திரைகளிற் கிடைத்த குறிப்புகளால் தமிழர் தொன்மையே வானசாத்திரத்தை நன்கு அறிந்திருந்தனா என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது. தமிழர் மிகுதியாகக் கடற்பயணம் செய்தனர். பயணக் காலங்களில் மாலுமிகள் விண்மீன்களையும் திங்களையும் நோக்கித் திசை அறிந்து மரக்கலங்களைச் செலுத்தினர்; வானத்தை நோக்கி நேரம் அறிந்துகொள்ளவும் பயின்றிருந்தனர்; சந்திரனது இயக்கத்தைக் கொண்டே மாதங்களைக் கணக்கிட்டனர்; மாதத்துக்கு மதி, திங்கள் என்னும் பெயர்களை வழங்கினர். தமிழ்நாட்டினின்றும் பிரிந்து சென்று சால்திய அக்கேடியர்களும், தமிழர் கொண்ட முறையையே கையாண்டுள்ளனர்''[2] எனக் கூறுகின்றார்.

மனித இனம் கண்டு போற்றியுள்ள அறிவுத் துறைகளில் ஒன்றான வானியல் ஆராய்ச்சியில் பன்னெடுங்காலமாகத் தமிழர் ஈடுபட்டுக் கண்டறிந்துள்ள செய்திகளை உலகப் பேரறிஞர் பலர் பாராட்டியுள்ளனர். அறிஞர் சிலேட்டர் என்பார், ''தமிழருடைய வானநூற் கணித முறையே வழக்கிலுள்ள எல்லாக் கணிதங்களிலும் நிதானமானது'' என்று கூறியுள்ளார். தொல்காப்பியத்திலும் சங்க நூல்களிலும் காணப்படும் வானியல் செய்திகள் உருப்பெற்றமைவதற்குப் பல்லாயிரமாண்டுகள் பிடித்திருக்கும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.[3]

இரவில் வானத்தை அண்ணாந்து நோக்கும்போது பல விண்மீன்கள் நம் கண்ணிற் படுகின்றன. இவை சிறிதும் பெரிதுமாய் வானில் அள்ளித் தெளித்தாற்போல் சிதறிக் கிடக்கின்றன. இவையெல்லாம் உண்மையில் ஞாயிற்றைப் போல் ஒளிபெருக்கிக் கொண்டிருக்கும் வாயுப் பந்துகளே (Spheres of Glowing Gas). இவை ஞாயிற்றைவிட வெகு தொலைவில் இருப்பதால் ஒளிப்புள்ளிகள் போல மின்னுகின்றன.

---

2. தமிழர் சரித்திரம், ப.163 3. தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.113

விண்மீன்கள் போன்றே இன்னொரு வகையையும் விண்ணில் காணமுடிகின்றது. இவை விண்மீன்கள் போலன்றி நாளுக்கு நாள், திங்களுக்குத் திங்கள் மெல்லென நகர்கின்றன. இவற்றின் அசைவுகளை நோக்கிய முன்னோர்கள் இவற்றை 'அலையும் விண்மீன்கள்'' (Wandering stars) என்றனர். இன்று இவை கோள்கள் (Planets) என்றழைக்கப்படுகின்றன. இக் கோள்களின் இயக்கங்கள் மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே உலகின் மக்கள் கவனத்தை ஈர்த்திருக்கின்றன. இவ்வியக்கங்கள் எத்தகையன என்பதைக் கணித்தறியப் பல்வேறு வகைகளில் முயன்றுள்ளனர். தம் முழுக் கவனத்தையும் இத்துறைகளிலேயே செலுத்திய அறிஞர் பெருமக்கள் தமிழ்நாட்டிலும் இருந்திருக்கின்றனர் என்பதனை,

''செஞ்ஞா யிற்றுச் செலவும்
அஞ்ஞா யிற்றுப் பரிப்பும்
பரிப்புச் சூழ்ந்தமண் டிலமும்
வளிதிரி தருதி சையும்
வறிது நிலைஇய காயமு மென்றிவை
சென்றளந் தறிந்தோர் போல என்றும்
இணைத்து என்போரும் உளரே'' (புற.30:1-7)

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இங்குச் சூரியனுடைய பாதையும், சூரியன் ஒரு குறிப்பிட்ட வீதியில் செல்வதான அதன் இயக்கமும், அவ்வியக்கத்தால் சூழப்படும் பார்வட்டமும், காற்றியங்கும் திசையும், ஆதாரமின்றி நிற்கின்ற ஆகாயமும் என்று கூறப்படுகின்ற இவற்றைச் சென்று அளந்து அறிந்து கண்டவர்களைப் போல என்று வருதல் பண்டைத் தமிழரின் வானியல் ஆர்வத்தையும், அறிவையும் எடுத்தியம்புகின்றது. இதனால், வானநூற் புலவரின் இயல்பும் சிறப்பும் நன்கு புலனாகின்றது.

இதே போன்று இவ்வித ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டிருந்தோர் இவ்வியக்கங்கள் எத்தகையன என்பதைக் கணித்துக் கொள்ளப் பல்வேறு வகைகளில் முயன்றுள்ளனர் என்பதை,

''என்றூழ் உறவரும் இருசுடர் நேமி
ஒன்றிய சுடர்நிலையுள் படுவோரும்''
''துன்னுநர் சுட்டவும் சுட்டறி வுறுத்தரும்' (பரி.19:46,47,54)

என்ற அடிகள் கூறுகின்றன. கோடைக்காலத்தில் வரும் இருசுடர்களும் வான வட்டத்தே பொருந்தியுள்ள சுடர்நிலைகளை ஆராய்ந்தது என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும்.

"விரிகதிர் மதியமொடு வியல்விசும்பு புணர்ப்ப
எரிசடை எழில்வேழம் தலையெனக் கீழிருந்து
தெருவிடைப் படுத்தமூன்று ஒன்பதிற்ற இருக்கையுள்
உருகெழு வெள்ளிவந்து ஏற்றியல் சேர
வருடையைப் படிமகன் வாய்ப்பப் பொருள்தெரி
புந்தி மிதுனம் பொருந்தப் புலர்விடியல்
அங்கி உயர்நிற்ப அந்தணன் பங்குவின்
இல்லத் துணைக்குப்பால் எய்த இறையமன்
வில்லிற் கடைமகரம் மேவப்பாம்பு ஒல்லை
மதியம் மறைய வருநாளில் வாய்ந்த
பொதியின் முனிவன் புரைவரைக் கீறி
மிதுனம் அடைய விரிகதிர் வேனில்
எதிர்வரவு மாரி இயைகெனஇவ் வாற்றான்
புரைகெழு சையம் பொழிமழை தாழ" (பரி. 11:1-14)

அகன்ற வானத்தின்கண் சந்திரனோடு சேர்க்கப்படுவனவாகிய கார்த்திகை, திருவாதிரை, பரணி என்பன முதன்மை பெற்று நிற்க, அவற்றின் கீழ் இடப வீதி, மிதுன வீதி, மேட வீதி என்ற வேறுபடுத்தப்பட்ட ஒவ்வொன்றும் ஒன்பது ஒன்பது நாட்களைக் கொண்டே இயங்கும். மூவகை இராசிகளுள் நிறமிக்க வெள்ளி இடப ராசியைச் சேர்ந்தது; புதன் மிதுன இராசியைப் பொருந்தியது; கார்த்திகை உச்சம் பெற்று நின்றது. அப்போது விடியல் நேரம். அந்நேரத்தில் சனிக்குரிய இரட்டை வீடுகளாகிய மகர கும்ப இராசிகளுக்கு மேலுள்ள மீனராசியை வியாழன் அடைந்தது. இயமனைத் தமயனாகக்கொண்ட சனி, தனுசுக்குப் பின்னாலுள்ள மகர ராசியைப் பொருந்தியது. அந்நாளில் இராகுவாகிய பாம்பு சந்திரனை மறைக்க விரைந்து வந்தது. பொதிகை மலையில் பொருந்திய அகத்தியன் என்னும் மீன் தன்னுடைய உயர்ந்த இடத்தைக் கடந்து மிதுன இராசியை அடைந்தது. சூரியன் தன்னுடைய கொடிய கதிர்களை விரித்துக் காய்கின்ற முதுவேனிற் காலத்தை அடுத்து வருவதாகிய கார்காலம் மழை பொழிவதற்கேற்றது. இந்நாள், கோள்களின் இத்தகைய தன்மைகளின் காரணமாக

சையமலையில் மிக்க மழை பொழிந்தது. பண்டைத் தமிழரின் வானநூற் புலமையை வெளிப்படுத்தும் வானவீதியில் நட்சத்திரங்கள் செல்லும் வீதிகளைக் குறித்து இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. 27 நட்சத்திரங்களும் கோள்களுடன் கூட வானவீதியில் உலாவரும் வீதிகள் மூன்று. அவை ஆடு (மேடராசி), ஏறு (இடபராசி), மிதுனம் (மிதுனராசி) என்பனவாம். இவற்றுள் மேடராசியை முதலாகக் கொண்டு ஏனைய இராசிகளிலும், ஞாயிறு, திங்கள் முதலிய கோள்களும் நட்சத்திரங்களும் இயங்கும். மேற்குறித்த மூன்று இராசிகளும் ஒன்பது நட்சத்திரங்களைக் கொண்டிருக்கும்.

ஓர் இராசியாவது இரண்டேகால் நாள் ஆதலின் நந்நான்கு இராசியாகிய இவை ஒரொன்று ஒன்பது நாளாயின. கோள்களுக்கு இடமாக உள்ளதால் இவை பன்னிரண்டு இருக்கை எனப்பட்டன. இப்பாடலில் சூரியன், சந்திரன், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி, இராகு ஆகிய கோள்களும் இடப, மிதுன, தனுசு, மகர, கும்ப, மீன இராசிகளும், பரணி, கார்த்திகை, திருவாதிரை போன்ற நட்சத்திரங்களும் ஒருசேர இடம்பெற்றிருப்பது பண்டைய தமிழர் வானநூற்கலையில் நன்கு வளர்ந்து சிறந்திருந்தனர் என்பதைத் தெளிவாக்கு கின்றது.

பாண்டிமா தேவியின் கட்டிலின் மேற்கூரையில் இராசி மண்டலங்களும் சந்திரன், உரோகிணி உருவங்களும் வரையப்பட்டிருந்தன. ஆகாயத்தில் மேட இராசி முதலாக ஏனை இராசிகளில் விரைந்து செல்லுகின்ற ஆற்றலுடைய சூரியனுடன் மாறுபடுகின்ற தன்மையினையுடைய திங்களோடு பொருந்தி நின்ற வகையில் ஓவியமாக வரையப் பட்டிருந்ததை அறிய முடிகிறது என்பதை,

> "திண்ணிலை மருப்பின் ஆடுதலை யாக
> விண்ணூர்பு திரிதரும் வீங்குசெலல் மண்டிலத்து
> முரண்மிகு சிறப்பிற் செல்வனோடு நிலைஇய
> உரோகிணி நிலைவனள் நோக்கி நெடிதுயிரா" (நெடு. 160-164)

என்ற பாடல் சுட்டுவதும் தமிழர்களது வானநூற் புலமையின் சிறப்பை வெளிப்படுத்துகிறது.

கோள்களுக்குத் தன்னொளி இல்லை. ஞாயிற்றின் ஒளிபட்டே அவை மின்னுகின்றன என்பது இன்று நாம் அறிவியல் வாயிலாக அறிந்த உண்மை. இவற்றைப் பற்றி அறிவதற்கு முற்காலத்தில் வானியலார்களிடம் எவ்வித துணைக் கருவிகளும் இருக்கவில்லை. அவை அசைவதை மட்டுமே கண்டனர். எனவேதான் அவற்றிற்குப் பௌராணிகப் பெயர்களை இட்டனர். இதனையொட்டியே புதனைத் தெய்வங்களின் 'சிறகுடைத் தூதுவன்' எனவும், வெள்ளியைக் 'காதலின் தேவதை' எனவும், செவ்வாயைப் 'போரின் தெய்வ'மெனவும், வியாழனை 'இறைகளுக்கெல்லாம் இறை' யெனவும், சனியை 'வியாழனின் தந்தை'யெனவும் குறிப்பிட்டனர். நாள்மீன்களும், கோள்மீன்களும் வானில் எங்ஙனம் இருந்தன என்பதைக் கூறவந்த ஆசிரியர் அகன்ற மன்றத்தில் ஆட்டுக்கிடாய்களும் சிவிலைப் பறவைகளும் விளையாடும் காட்சி, நீலவானில் நாள்மீனும் கோள்மீனும் பரவியதுபோல் இருந்தது என்று கூறுவதனை,

> ''நீனிற விசும்பின் வலனேர்பு திரிதரு
> நாண்மீன் விராய, கோண்மீன் போல
> மலர்தலை மன்றத்து......
> மேழகத் தகரொடு சீவல் விளையாட'' (பட். 67-77)

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. நாள்மீன், கோள்மீன் பற்றிய குறிப்புகளை,

> ''வாளொடு வயவரீண்டி வாரணத் தொழுவின் முற்றி
> மீளிமை செய்யின் வெய் ப நண்பநின் விளைப்ப தல்லால்
> நாளொரு பக்க நைந்து வீழினும் வீழ்த லில்லாக்
> கோளுடைக் கிழமை யொப்பாய் குறைவிலன் பிறவி னென்றான்''
> (958-108)

என்ற பாடலில் சீவகசிந்தாமணியும்,

> ''நாளொடு கோளும் நின்றமை நாடினர்
> உலகுஇனி நவை இன்று என்றனர்'' (பால. 1:289)

என்ற அடிகளில் கம்பராமாயணமும் காட்டுகின்றமை அக்காலத்து வானநூற் புலமைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாக அமைகின்றன.

சங்கத்தொகை நூல்களில் பலவிடங்களில் குறிக்கப் பட்டுள்ள ஞாயிறு, திங்கள், செம்மீன், வெண்மீன், வெள்ளி, மைம்மீன், நாள்மீன், கோள்மீன், சகடம், உரோகிணி முதலான பலசொற்கள் வானியல் பற்றி உணர்த்துவன வாயுள்ளன. சங்க இலக்கியங்களில் மட்டுமன்றி பிற இலக்கியங்களிலும் வானியல் பற்றிய சிந்தனை இடம் பெற்றிருத்தலும் இவண் சுட்டப்பெற்றது. இங்ஙனம் நட்சத்திரங்களையும் கோள்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்ற வானியலின் நிகழ்வுகள் நம் முன்னோர்களால் எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளன. இனி வானில் ஒளிவீசித் திகழ்கின்ற கோள்களைப் பற்றிய விளக்கம், இயல்பு, தமிழிலக்கியங்களில் கோள்கள் பற்றி இடம்பெற்றுள்ள செய்திகள் முதலியன சுட்டப்பெறுகின்றன.

கோள்கள்

இயற்கையின் சீற்றத்தைக் கண்டு அஞ்சிய ஆதிமனிதன் அவற்றை வழிபடத் தொடங்கினான். விண்ணில் நிறைந்துள்ள ஏதோ ஒன்றின் மாறுதல்கள் தங்கள் வாழ்வில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதை மனிதன் உணர்ந்தான். இங்ஙனம் தான் கண்டறிந்த சில விண்மீன்களுக்குப் பெயர் சூட்டிய மனிதன் அதன் இயல்புகளையும் அதனால் விளையும் நன்மை தீமைகளையும் காண முற்பட்டான். தான் கண்டறிந்த செய்திகளை எல்லாம் இலக்கியங்களில் ஆங்காங்கே பொதிந்து வைத்துள்ளான்.

கோள்கள் ஒன்பதனுள் இராகு, கேது என்னும் இரண்டும் நிழற் கோள்களாகக் (சாயை) கருதப்படுகின்றன. அவை கரும்பாம்பு, செம்பாம்பு எனக் கூறப்படுகின்றன. சங்கத் தொகை நூல்கள் பலவற்றில் இவ்விரண்டு கோள்கள் நீங்கலாக ஏழு கோள்கள் பற்றிய செய்திகளே பலவிடங்களில் காணப்படுகின்றன.

செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி என்னும் ஐந்து கோள்கள் பதிற்றுப்பத்து என்னும் தொகை நூலில்,

> ''நாள், கோள், திங்கள், ஞாயிறு, கனைஅழல்,
> ஐந்து ஒருங்கு புணர்ந்த விளக்கத்து அனைய''(பதிற். 14:3-4)

எனவரும் உவமை வாயிலாக இக்கோள்களுள் சனி, இராகு, கேது ஆகியவை தவிர ஏனைய கோள்களும், நாள்களும் ஒளிபடைத்தன என்பதனை அறியமுடிகிறது. 'கிரகமேழு' *(3:76)* என்று கூறும் அருணாசலபுராணம் இராகு கேதுக்களை நீக்கி ஏழு கோள்களை மட்டும் குறிப்பிடு கின்றது. இருப்பினும் 'ஒன்பது கிரகம்' *(9:23)* என்ற சொல்லாட்சியும் இந்நூலில் இடம்பெறுகின்றது.

பரிபாடல், மழைக்கோளைப் பற்றிக் கூறவந்த இடத்து வெள்ளி, செவ்வாய், புதன், வியாழன், சனி, இராகு ஆகிய கோள்களின் நிலையை விளக்குகிறது (பரி. 11:4-10). 'நவமென வழங்கு கோளும்' *(1:2.67)* என மகாபாரதம் ஒன்பது கோள்களைச் சுட்டுகிறது. திருஞான சம்பந்தர் தனது கோளறு பதிகத்தில்,

> "ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி,
> சனி, பாம்பு இரண்டும் உடனே" (2:85.1)

என்று ஒன்பது கோள்களின் பெயர்களையும் குறிப் பிட்டுள்ளார். தேவாரப் பாசுரங்களிலும் இக்கோள்கள் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.

> "விலங்கள் அமர்புயல் மறந்து
> மீன் சனி புக்கு
> ஊன் சலிக்கும் காலத்தானும்" (தேவா. 1:129.3)
> "சனிபுதன் ஞாயிறு வெள்ளி திங்கட்பல தீயன
> முனிவறு செய்து உகந்தானை" (தேவா. 3:10.7)
> "சனியும் வெள்ளியும் திங்களும் ஞாயிறும்
> முனிவனாய் முடிபத்துடையான் தனை" (தேவா. 5:21.10)
> "மகத்திற் புக்கதோர் சனி எனக்கு ஆனாய்" (தேவா. 7:54.9)

இக்கோள்களின் தன்மையால் சில நேரங்களில் நன்மையும், சில நேரங்களில் தீமையும் ஏற்படுகின்றன. ஆயினும் இறைவனின் அருளால் கோள்களினால் ஏற்படும் தீமைகளைக் குறைத்துக்கொள்ளலாம் என்று திருஞான சம்பந்தர் அறிவுறுத்துகின்றமையை,

> "கோளாய நீக்குமவன்
> கோளிலி எம்பெருமானே" (தேவா. 1:62.1)
> "கோளும் நாளவை போய் அறும்" (தேவா. 2:10.7)

என்ற அடிகளால் உணரமுடிகின்றது. கோள்களின் தன்மைக்கு ஏற்பத் தீய பண்பினை உடையவரும் *(1:2.80)*,

நற்பண்புகளை உடையவரும் (1:2:67) பிறப்பர் என்பதை மகாபாரதம் எடுத்தியம்புகிறது.

சில கோள்கள் நன்மை செய்கின்ற கோள்கள், சில கோள்கள் தீமை செய்கின்ற கோள்கள் என்று மக்களால் கருதப்படுகிறது. அதன்படியே நன்மை செய்கின்றவர்களை, 'ஞாயிறு அனையன், திங்கள் அனையன், இருசுடர் ஒளியினை ஒத்தவன்' எனப் போற்றியும், தங்களுக்குத் தீமை செய்கின்றவர்களைத் தங்களது கோபத்துக்கு ஆளாகுபவர்களைச் சனியன், சனியன் பிடித்தவன், நவக்கிரகம், ராவுகாலம் எனத் தூற்றியும் வருவதனைக் காண இயலுகிறது. இலக்கியத்திலும் இத்தகைய தன்மைகள் காணப்படுவதனைக் கீழ்வரும் பாடல்கள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

''துரைமக்க ளைக்கண்டு தங்கள்கா ரியமெலாஞ்
சொல்லிச் செய்கின்ற வேளை
சொல்லெலாம் பொய்யெனவு மிவர்காட்சி மெய்யெனவுந்
தோன்றுவோ னவலமாகும்
திரமுற்ற கல்வியோடு குணமிக்க கவிராஜர்
திரளான ராஜ சபையில்
செய்யும்பர சங்கத்தி லொருபழுது சொல்லுவோன்
சென்மத்தி லங்காரகன்
அருள்பெற்ற விதரணிக ரைக்காத்த ளேகநார
அனுசரித் தியல்பாகியே
யவர்கொடுக் கும்போதி லிடர்சொல்லி விலக்குவோ
னஷ்டமச் சனிய னாகும்'' (திரு.வேங். 11:40)

''அன்னைதந் தையர்புத்தி கேளாத பிள்ளையோ
அட்டமச் சனியாகுவான்
அஞ்சாமல் எதிர்பேசி நிற்குமனை யாள்வாக்கில்
அங்கார கச்சன்மமாம்
தன்னைமிஞ் சிச்சொன்ன வார்த்தைகே ளாஅடிமை
சந்திராட் டகமென்னலாம்
தன்பங்கு தாவென்று சபையேறு தம்பியோ
சார்ந்தசன் மச்சூரியன்
நன்னயமி லாதவஞ் சனைசெய்த தமையன்முன்
நாமிடத் தேவியாழம்
நாடொறும்விரோ தமிடு கொண்டோன் கொடுத்துளோன்
ராகுகே துக்களெனலாம்'' (கும.சத.42)

பிறந்த ஓரைக்கு (இராசிக்கு) எட்டாம் வீட்டில் சனியும், சந்திரனும், வாக்குக்குரிய வீட்டில் செவ்வாயும், பிறந்த வீட்டில் சூரியனும், மூன்றாம் வீட்டில் வியாழனும், இராகு கேதுக்களும் இருப்பின் அவை கொடிய கோள்கள் என்பது தெரிகிறது.

இங்ஙனம் கருதினாலும் கோள்களின் தன்மை நிலையானதன்று. ஒரு நேரம் தீமை செய்கின்ற கோள் மறு நேரம் நன்மை செய்யும். அதேபோல் ஒரு நேரம் நன்மை செய்கின்ற கோள் மறுநேரம் தீமை செய்யும். அவரவர் சாதகத்தின் முழுமையான கோள் நிலைகளை நோக்கியே நன்மை செய்கின்றனவா, தீமை செய்கின்றனவா என்றறிய இயலும். 'நவக்கிரக தானங் கூறியது' (96), 'நவக்கிரக வுருவந் திசையுங் கூறியது' (97), ''நவதானியமுஞ் சமித்துங் கூறியது'' (98) எனும் தலைப்புகளில் அண்ணாமலை சதகம் கோள்களின் சோதிடப் பண்பினை விளக்குகிறது.

சூரியன்

'ஞாயிறு போற்றுதும் ஞாயிறு போற்றுதும்' என இலக்கியங்களில் போற்றப்படுவதோடு மட்டுமின்றி தமிழரின் சிறப்பான தைத்திரு நாளில், முதல்நாள் பொங்கல் சூரியனுக்கே உரியதென்று வழிபடும் முறைமையை வழக்காகக் கொண்டிருக்கிறோம். இன்றைய அறிவியலார் கண்டுபிடிப்புகளின்படி ஞாயிறை ஒன்பது கோள்கள் அதாவது புதன், வெள்ளி, பூமி, செவ்வாய், சனி, யுரேனஸ், நெப்டியூன், புளுட்டோ ஆகியன சுற்றி வருகின்றன. ஞாயிற்றை மையமாகக் கொண்டே இக்கோள்கள் விண்ணிற் சுற்றி வருகின்றன. இவ்விதம் இக்கோள்கள் சுற்றி வருவதற்கு ஆகும் காலம், இவை ஞாயிற்றிலிருந்து எவ்வளவு தொலைவில் உள்ளன என்பதனைப் பொறுத்து அமைகிறது. இங்ஙனம் கோள்கள் சூரியனைச் சுற்றி இயங்குவதால் சூரியன் 'கோளரசு' எனப்பட்டது.

ஞாயிற்றையும் ஏனைய ஒன்பது கோள்களையும் சேர்த்து 'ஞாயிறுமண்டலம்' என்றும் 'ஞாயிற்றுக்குடும்பம்' என்றும் அழைப்பர். ஞாயிற்றின் தோற்றம் பற்றி,

''வானிற விசும்பிற் கோண்மீன் சூழ்ந்த
விளங்குகதிர் ஞாயிறு''(சிறுபா. 242-243)

என்ற அடிகளில் கூறப்படுகின்றது. ஞாயிறு ஞாலத்திற்கு ஒளியையும், உயிர்ப்புத்தன்மையினையும், வெப்பத்தினையும் அளிக்கின்றது. இந்த அளவிற்கு மேல் ஞாயிற்றின் வெப்பம் ஒரு சிறிதளவாயினும் மிகுதிப்படுமானால் இவ்வுலகம் அழிந்துவிடும்.

ஞாயிறு, எரியும் வாயுவினால் ஆன ஒரு பந்து. இது 8,64,000 மைல் விட்டமுடைத்து. இது கோடியளவு இஞ்ஞாலத்தைவிடப் பொருண்மையிற் பெரியது. சூரியன் திடப்பொருளோ தீக்குழம்போ அல்ல. அது ஒரு வாயுமண்டலம். கதிரவனின் பல தாதுப்பொருட்கள் ஆவி உருவில் இருக்கின்றன என்று அறிவியல் அறிஞர் கூறுகின்றனர். சூரியன் சக்கரம் போன்ற உருவம் படைத்தவன் அல்ல. கதிரவன் ஒரு வாயுமண்டலமே என்பதைப் பண்டைத் தமிழ் அறிஞர் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். இவர்கள் கதிரவனைப் 'பகல் செய் மண்டிலம்' என்றே அழைத்தனர். இதனைப் பல இடங்களில் இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது. பெரும்பாணாற்றுப்படையில் கதிரவனைக் கூறவந்த ஆசிரியர்,

''குணகடல் வரைப்பில் முந்நீர் நாப்பன்
பகல்செய் மண்டிலம் பாரித்தாங்கு'' (441-42)

என்று கூறுகிறார். இதனால் பண்டுதொட்டே, சூரியனுடைய உண்மைத் தோற்றத்தை அறிவியல் நோக்கோடு கண்டனர் என்று கொள்ள முடிகிறது.

தாலமி (Ptolemy)என்பார் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டில் பூமியை நடுவணாகக் கொண்டு ஏனைய கோள்கள் வட்டமாகச் சுற்றி வந்தன என்றார். ஆனால் இக்கொள்கை பிற்காலத்தில் மாற்றப்பட்டுச் சூரியனை மையமாகக் கொண்டு ஏனைய கோள்கள் சுற்றி வருகின்றன என அறிந்துகொண்டனர். இதை முதலில் கி.பி. 1543இல் கண்டுபிடித்தவர் கொப்பர்னிக்கஸ் (Copernicus). இவரது கொள்கையான ஞாயிற்றைச் சுற்றி ஏனைய கோள்கள் வட்டமாக வருவதென்றது கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டில் கெப்ளர் (Kepler)என்பவரால் திருத்தப்பட்டு, கோள்கள்

ஞாயிற்றைச் சுற்றி நீள்வட்டமான சுற்றுப்பாதையிலேயே செல்கின்றன என்பது நிறுவப்பட்டது. ஞாயிற்றை முதலாகக் கொண்டே பிறகோள்கள் சுற்றிவந்தன எனத் தமிழ்மக்கள் சங்க காலத்திலேயே அறிந்திருந்தனர் என்பதை நீலகண்ட சாஸ்திரி,

''ஏன்றூழ் உறவரு மிருசுடர் நேமி
ஒன்றிய சுடர்நிலை யுள்படு வோரும்'' (பரி.19:46-47)

என்ற அடிகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு கூறுவர். நாண்மீன் களையும், தாரகைகளையுமுடைய சுடர்ச் சக்கரத்தைப் பொருந்திய ஆதித்தன் முதலாக வரும் கோள்களது நிலைமையை எழுதியவாற்றான் அறிவோரும் என்பது இவ்வடிகளின் பொருளாக அமைகிறது.

வெண்மை என்பது ஒரு வண்ணம் இல்லை. ஏழு வண்ணங்கள் முறைப்படி சேர்ந்த கலவைதான் வெண்மை என்று நியூட்டன் என்ற மேனாட்டு அறிஞர் நிறுவினார். கதிரவனில் ஏழு வண்ணங்கள் உண்டு என்பதை இன்றைய அறிவியல் தெரிவிக்கிறது. பண்டைத் தமிழ் நூல்களில் கதிரவன் ஏழுவண்ணக் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் உலா வருகின்றான் என்று கூறுகின்ற புலவர்களின் ஆய்வுத்திறனில் உயர்ந்த அறிவியல் அறியக்கிடக்கிறது. பல கோள்கள் தன்னைச் சுற்றிவர கதிரவன் காட்சி அளிப்பதையே பகற்பொழுதில் உலா வந்து மாலையில் மறைகின்றான் என்று கூறியுள்ளனர்.

''எல்லை செல்ல ஏழூர்பு இறைஞ்சிப்
பல்கதிர் மண்டிலம் கல்சேர்பு மறைய'' (குறி.215-216)
''பறவை பாட்டு அடங்கினவே
பகல் செய்வான் மறைந்தனனே'' (சிலப். 7:7.42)
''பையுள் நோய்கூரப் பகல் செய்வான் போய் வீழ''(சிலப். 7:7:50)

என்ற பாடல்களில் காணக்கிடக்கின்றன.

இரவில் ஒளி செய்து திகழும் திங்களும், பகலில் ஒளி செய்யும் ஞாயிறும் 'இருசுடர்' (4.65.7) எனத் தொகைப் பெயரால் குறிக்கப்படுகின்றன. மேலும், 'ஞாயிற்றுப்புத்தேள்' (கலி.108:13), 'திங்கட்புத்தேள்' (4:29.14) என இவ்விரு சுடரையும் தமக்கு வாழ்வு நல்கும் தெய்வங்களாகவே

கொண்டு மக்கள் போற்றினர். பகற்பொழுது ஞாயிற்றாலும், இரவுப்பொழுது மதியாலும் வருகின்றன என்பதை,

"பகற் செய்யும் செஞ்ஞாயிறும்
இரவுச் செய்யும் வெண்திங்களும்" (மதுரைக்:7-8)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன.

ஞாயிற்றின் இயல்பும் சிறப்பும் ஞாயிற்றைச் சுட்டி உரைக்கும்பொழுதெல்லாம் பெயர் அளவில் சுட்டாது அதன் இயல்பினையும் சிறப்பினையும் புலப்படுத்தும் அடைமொழிகள் சேர்த்தே வழங்கப்பட்டுள்ளன என்பதை,

"மலர்வாய் மண்டிலம்" (புற.175:9)
"வீங்குசெலல் மண்டிலம்" (நெடு.161:4.8.6)
"தேயா மண்டிலம்" (பரி.17:32)
"சுடர் மண்டிலம்" (அக. 367:1)
"சுடர்கெழு மண்டிலம்" (அக.378:14)
"பருதிஅம் செல்வன்" (அக.360:2; கலி.26:2)
"மை அறு மண்டிலம்" (கலி. 141:12)
"பல்மான் எல்லை தருநன் பல்கதிர் பரப்பி" (பொருந.232-233)

என்ற தொடர்கள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. ஞாயிற்றினின்று வெளிப்படும் கதிரின் விளக்கம், வெம்மை முதலிய இயல்புகளை,

"விரிகதிர் ஞாயிறு" (புற.228:8)
"கதிர்ச்செல்வன்" (பட்.122)
"தெறுகதிர்க் கனலி" (புற.397:24)
"அழல்போல் வெங்கதிர்" (அக.1:10)
"உருகெழு ஞாயிற்று ஒண்கதிர்" (புற.160:1)
"வெவ்வெஞ் செல்வன்" (பொருந. 136)
"வெம்மையால் தெறுதலால்' 'கனலி" (புற.35:6; கலி.16:12)
"சுடர்" (கலி.100:1)

என்ற தொடர்கள் காட்டுகின்றன. ஞாயிறு உலகத்திற்கு இன்பத்தையும் நலத்தையும் நல்குதலைச் சுட்டி, 'ஏமுற விளங்கிய சுடர்' (நற். 283:7) எனவும் பாராட்டப்படுகிறது.

ஞாயிறு செல்லும் வீதியை,

"செஞ்ஞாயிற்றுச் செலவும், அஞ்ஞாயிற்றுப்
பரிப்பும்; பரிப்புச் சூழ்ந்த மண்டிலமும்" (புற.30:1-2)

என்ற பாடல் காட்டுகிறது. ஞாயிற்றின் செலவினாலேயே அயனங்களும் பருவங்களும் உண்டாகின்றன. தெற்கும் வடக்குமாகிய அயனங்களில் மாறிமாறி வரும் இயல்புடையது ஞாயிறு என்பதை,

"கடந்து அடுதானைச் சேரலாதனை
யாங்ஙனம் ஒத்தியோ? - வீங்குசெலல் மண்டிலம்;
பொழுது எனவரைதி; புறம் கொடுத்து இறத்தி
மாறிவருதி, மலைமறைந்து ஒளித்தி;
அகல்இரு விசும்பி னாலும்
பகல் விளங்குதியால் பல்கதிர் விரித்தே" (8:5-10)

என்ற புறத்திரட்டுப் பாடல் உணர்த்துகின்றது. திங்கள் மண்டிலத்திற்கு முதுகிட்டுப் போதலும், தெற்கும் வடக்கும் ஆகிய இடங்களில் மாறிமாறி வருதலும், மலையில் மறைந்து போகுதலும், பகலில் பலகதிர் பரப்பி விளங்குதலும் ஆகிய தன்மைகள் பாடலில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. 'மாறிவருதி' என்பதற்கு அயனங்களில் மாறிவருதலையும் குறித்ததாகக் கொள்வதும் உண்டு.

ஞாயிறு தெற்கு நோக்கி நகர்ந்து செல்லும் காலத்துக் கார், கூதிர், முன்பனி என்னும் பனிப்பருவங்கள் இருத்தலை,

"பெரும்பெயல் பொழிந்த தொழில் எழிலி
தெற்கு ஏர்பு இரங்கும் அற்சிரக் காலையும்" (நற்.5:5-6)
"விழுமிது நிகழ்வது ஆயினும் - தெற்கு ஏர்பு
கழிமழை பொழிந்த பொழுது கொள் அமையத்து" (அக. 13:12-13)
"விரிகதிர் மண்டிலம் தெற்கு ஏர்பு, வெண்மழை
அரிதின் தோன்றும் அச்சிரக் காலையும்" (சிலப்.14:104-105)

என்ற பாடல் பகுதிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

சூரியனுடைய வடதிசைச் செலவால், பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்னும் பருவங்கள் உண்டா கின்றன என்ற குறிப்பினை,

"காசுஅறு துறவின் மிக்க கடவுளர் சிந்தை போல
மாசுஅறு விசும்பின் வெய்யோன் வடதிசை அயனம் முன்னி
ஆசுஅற நடக்கும் நாளில், ஐங்கணைக் கிழவன் வைகி
பாசறைப் பிரிவு தீர்க்கும் பங்குனிப் பருவம் செய்தான்" (சீவக.851)

என்ற பாடல் தருகின்றது. இங்கே வடதிசை அயனம் என்பது சூரியனுடைய வடதிசைச் செலவு. இந்த வடதிசைச் செலவால் பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்னும் பருவங்கள் தோன்றுகின்றன.

சூரியனுக்கும் பிற கோள்களுக்கும் சோதிட நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள முறைமைகள் இலக்கியங்களிலும் சில இடங்களில் சுட்டப்பெறுகின்றன. சூரியனே மக்களின் கண்ணுக்கும் பற்களுக்கும் காரகன்[4] என்னும் சோதிடச் செய்தி காஞ்சிபுராணத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது.

> ''இவர்கள் நால்வரும் நான்கு யுகங்களுக்கு இறையவராயினர் மற்றுமிச்
> சிவமுறும் புனலாடி முன்தினகரன் இழந்தபல் எய்தினான்
> தவளமாமதி முயலகப்பிணி சாடினன் பகன் என்பவன்
> துவளுமாறுயர் வீரபத்திரன் தொட்ட வாள்விழிப் பெற்றனன்
> சூரியனார் தொண்டை வாயினிற் பற்களை வாரி நெரித்தவா றுந்தீபற
> உண்ணப் புகுந்த பகனொறுத் தோடாமே கண்ணைப் பறித்தவ றுந்தீபற
> சுருக்கெட நாமெலா முந்தீபற'' (திருவுந்தியார்)

எனவரும் புராணச் செய்தியினால் சூரியன் தக்கன் யாகத்தில் இழந்த பல்லைப் பெற்றான் என்பதும், 'பகன்' என்னும் சூரியன் தக்கன் யாகத்திழந்த கண்ணைப் பெற்றான் என்பதும் பெறப்படுதலினால் சூரியனால் கண்ணுக்கும், பல்லுக்கும் நன்மை தீமைகளுண்டாகுமென்று அறியப் படுகின்றது.

'ரிக் வேதம் சூரியத் தேவனை மூன்றுவித அக்னிகளில் ஒருவனாக வர்ணிக்கிறது. யஜுர் வேதம் சூரியனை ஆக்குபவன், எல்லா உலகையும் ஒளிபெறச் செய்பவன் எனப் பெருமைப்படுத்துகிறது. சாம வேதம் சூரியனைச் 'சோதிகளில் சிறந்த சோதி' என்றும் 'உலகை வெல்பவன்' என்றும் பலவாறாக வருணிக்கிறது. அதர்வண வேதம இதய நோயினையும், காமாலை நோயினையும் போக்கச் சூரிய வழிபாடு செய்யும் முறையினைக் கூறுகிறது.[5]

---

4. சாதக அலங்காரம், ப.106. 5. சார பல ஜோதிடம், பக்.26, 27.

சூரியன் - ஆத்துமா, சந்திரன் - மனது, செவ்வாய் - உடல்பலம், புதன் - வாக்கு, குரு - ஞானசுகம், சுக்கிரன் - காமம், சனி - துக்கம் ஆகிய இவற்றிற்கு அதிபர்களாவர். சூரியன் ஆத்மாவுக்கும், சந்திரன் மனத்திற்கும் உரியவர்கள் என்பதை,

"உவந்தஇப் புவனம் எல்லாம் உருப்பெற வகுப்பான் எண்ணி
நலங்கெழு புனல்உண் டாக்கி நண்ணுவீ ரியத்தை விட்டார்
கலங்களில் பரமாய் மிக்க காஞ்சன வடிவம் ஆகித்
துலங்கும் அண்டமதாய் ஆண்டோர் ஆயிரத் தொலைந்த பின்னர்"

"இங்கு சொன்ன ரூபமாகி இருள் வளைந்த கூடமாய்
அலங்கல் இன்றி நின்ற அண்ட அளவைகாண் உள்ளுளாய்த்
துலங்கி விண்டுவாய் வயங்கு சூரியன் சொரூபமாய்
நலங்கொள் ஆதி ஆகையால் ஆதித்தன் என்னும் நாமமாய்"

என வரும் மச்சபுராண பிரமாண பேத அத்தியாயப் பகுதியினால் அறியமுடிகிறது. பிரமன் முதல்முதல் நீரை உண்டாக்கி, அதில் தனது ஆற்றலைச் செலுத்தினார். அந்த ஆற்றல் உள்ளினும் வெளியிலுங் கூட அதிக இருளான சுவர்ண அண்டமாக ஏற்பட்டது. அதுவே பிராணிகளுடைய திருக்கோசரமான சராசர பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமானது. அதனால் பிரம்மாவிற்கு 'இரணிய கருப்பன்' என்ற பெயர் உண்டாயிற்று.

சூரியனுக்கு அக்கினி, சந்திரனுக்கு அப்பு, செவ்வாய்க்கு சுப்பிரமணியர், புதனுக்கு மகாவிஷ்ணு, சனிக்கு இயமன் ஆகியன அதிதெய்வங்கள் என்றும், குரு தேவாச்சாரியார், சுக்கிரன் அசுராச்சாரியார் என்றும் சூரியன் முதலான நாளும் கோளும் உரைத்த செய்யுட்களால் அறியப்படுதலை,

"அழலின் நன்மை யாகுமால் அலைவாய் முகட்டின் எழுபருதி
விழியும் புனலின் தன்மையாம் வயங்கும் ஒளிகால் வட்டமதி
நிழல்கால் வேலோன் கூறாகும் நிலவு புகழ்சேய் மலர்மடந்தை
கொழுதன் கூறாம் புதன்என்னக் கோதின்று உணர்ந்தோர் கூறுவார்"
"வயங்கும் மழுவான் உருத்திரன் நன்கூறும் மறலி கூறுமாம்
இயங்கு மணித்தேர் உறைவெய்யோன் இனிதின் ஈன்றபு கன்காரி
தயங்குநீ தேவகுரு வாகிச் சாருந் தகைசேர் வியாழம் மற்றப்
புயங்கொள் வலியால் உரைஅசுரர் குருவாய் வெள்ளி பொருந்துமால்"
(இலிங்கபுராணம். 58)

என்ற பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

மச்ச புராணம் என்ற நூலில் கிரகயக்ஞ விதி அத்தியாயச் செய்யுள்வழி கோள்களின் அதிதேவதை, பிரத்யதி தேவதை ஆகியவற்றை பற்றிய செய்திகளை அறிய முடிகிறது.

"வடதிசையில் தாழ்ந்தவே தினக வகுத்துக் குண்டத்து வளருஞ் செந்தீப்
படருறத்தா பித்தமைத்த வேதினமும் பானிரண்டாம் பகுருந் தேவர்
திடமுறவா வாகனமே செய வேண்டும் அவர் பெயரைச் செப்பும் ஞான்று
சுடர்முதலாம் நவக்கிரகம் அவர்கதிதே வதைகளெனச் சொல்லும் ஈசன்"

"உமைமுருகன் மால்மறையோன் உம்பர்கோன் இயமன் சுடல் ஓங்கு காலம்
கமைபெறுசித் திரகுப்தன் ஆகஇவர் ஒன்பதின்மர் கனல்நீர் பூமி
தமைநிகர்மால் இந்திர னோடு அயிந்திரி சீருஒங்குபிர சாபதிப்பேர்
அமையும் உயர் சர்ப்பங்கள் பிரமாவோடு ஒன்பதின்மர் அறையம் இன்னோர்."

"பிரத்திய தேவதைகள் விநாயகனோர் துர்க்கையொடு பிறக்கும் வாயு
உதைத்திடுமா காயம் அசுவினிகளென உரைப்பர் நவக்கிரக மேவ" 83

இப்பாடல்களினால் அறிய வரும் கோள்களுக்குரிய அதிதேவதை, பிரத்யதிதேவதை ஆகியன அட்டவணையிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

கோள்	அதிதேவதை	பிரத்யதிதேவதை
சூரியன்	சிவபெருமான்	அக்கினி
சந்திரன்	உமையவள்	அப்பு
செவ்வாய்	சுப்ரமணியர்	பிரிதிவி
புதன்	விஷ்ணு	விஷ்ணு
குரு	பிரமதேவன்	இந்திரன்
சுக்கிரன்	இந்திரன்	இந்திராணி
சனி	இமயன்	பிரஜாபதி
இராகு	காலன்	சர்ப்பம்
கேது	சித்திரகுப்தன்	பிரமன்

சந்திரன்

'திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும்' என இலக்கியங்களில் போற்றப்படுவதோடு மட்டுமன்றி மக்கள் வாழ்க்கையிலும் பல்வேறு நிலைகளில் சந்திரனைப் போற்றி வருகின்றனர். சந்திரனுக்காக விழாவெடுத்தல், பௌர்ணமி, அமாவாசை வழிபாடுகள், வளர்பிறை, தேய்பிறை ஆகியவற்றுக்கான குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வுகள் முதலியன

சந்திரன் மீது கொண்ட பக்தியின் அடிப்படையில் நிகழ்வனவாகும். இது மட்டுமன்றி பல்வேறு நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையிலும் சந்திரன் போற்றப்படுகிறது. குழந்தைகளின் வளர்ச்சியை நிலாவோடு இணைத்துப் பேசுவதும், பாடல் புனைவதும் இலக்கிய மரபாகத் தொன்றுதொட்டு இருந்து வருகிறது. 'நிலா நிலா ஓடிவா' என்ற பாடல் வரியும் இலக்கியத்தில் காணப்படும் 'அம்புலிப் பருவம்' என்ற அமைப்பும் இன்ன பிறவும் இத்தன்மை யினதே. இத்தகைய சிறப்புப் பொருந்திய 'நிலா' எனும் சந்திரக் கோளைப் பற்றிய செய்திகள் இலக்கியங்களில் அளவிறந்து இடம் பெற்றுள்ளன.

இயற்கையைப் போற்றும் உணர்வு என்பது மட்டுமன்றி, வானியல் பற்றிய சிந்தையில் எழும் வியப்புக் குறிகளும் அதனை அதிகமான அளவில் இலக்கியத்தில் பேசும்படி செய்திருக்க வேண்டும். மதியின் உண்மை இயல்பு வெப்பத் தன்மையினை உடையதாகும். ஆயினும் இலக்கியத்தில் மதியினைக் குளிர்ச்சி பொருந்தியதாகச் சுட்டுதலையே மரபாகப் பின்பற்றி வந்துள்ளனர்.

''நோற்றோர் மன்ற தோழி தண்ணெனத்
தூற்றும் துவலைப் பனிக்கடும் திங்கள் '' (குறுந்.344:1-2)

ஆதலின் வானியலின் உண்மைத் தன்மைக்கு நேர் மாறான செய்திகளைத் தங்கள் இலக்கியங்களில் புலவர்கள் புனைந்துரைத்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. சூரியனால் வெப்பத்தை உணரும் நாம் சந்திரனால் குளிர்ச்சியையே உணர்கிறோம் என்பதும் இப்புனைவுகளுக்குக் காரணமாகலாம். 'இருசுடர்' (புற.65:7) என்று போற்றப்படும் நிலையில் சந்திரன் முக்கியத்துவம் பெறுவதோடு, இருளில் உலகம் மூழ்கிவிடாமல் இருப்பதற்கும் காரணமாக அமைகிறது.

ஞாயிறும் திங்களும் மாறி மாறி வருவதன் காரணமாக பகலும், இரவும் மாறி மாறி வருகின்றன என்ற உண்மையை,

''இரவு நண்பகலும் மாறி இரவியு மதியுமாறி
வருவன வென்ன வெய்யோனொளி மிகமழுங்கிச் செல்ல
பரவு பைங்கிரணக் கற்றை பானிலாச் சாலகி கான்று
விரவிய மாந்தர்க் கின்பம் விளைந்தது பனிவெண் டிங்கள்''

என்ற காஞ்சி புராணப் பாடலின் வழி அறிய முடிகிறது.

திங்களின் அருகில் வியாழனும், வெள்ளியும் எப்பொழுதும் நீங்காமல் விளங்குகின்றன என்பதை,

''சேண்விளங்கு இயற்கை வான்மதி கவைஇ
அகலா மீனின் அவர்வன விமைப்ப'' (87, 88)

என்ற திருமுருகாற்றுப் படையிலுள்ள அடிகளின் வழி நக்கீரர் உணர்த்துகிறார்.

மதியின் தன்மைகள் பற்றியும், அதனால் ஏற்படும் விளைவுகள் பற்றியும் சில குறிப்புகள் இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. வெண்ணிலவு குளிர்காலத்தில் வானவீதியில் வரும்பொழுது அதன் ஒளிக்கற்றை மிகவும் பளிச்சிட்டு விளங்கும் என்ற வானியல் உண்மையை,

''பருவ வானத்துப் பாற்கதிர் பரப்பி
உருவ வான்மதியூர் கொண்டாங்கு'' (சிறு. 250-51)

என்ற அடிகளின் வழி அறிய முடிகிறது. நிலவினைச் சுற்றி ஒளிவட்டம் காணப்படுமானால் 'நிலா கோட்டை கட்டியுள்ளது; விரைவில் மழை பெய்யுமென்று,' மக்கள் கருதுவதும் கூறுவதும் நிலவினைக் கொண்டு மழைபொழிவதன் அறிகுறியை உணர்ந்திருந்தமையைக் காட்டுகிறது.

நிறைமதி நாள் தவிர ஏனை நாட்களில் எல்லாம் நிலை மாறும் இயல்பினை உடையதாக நிலவு காணப்படுகிறது. திங்களின் மாறுதல் நாள் ஒவ்வொன்றும் 'திதி' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இம்மாறுதல் நிலை இருபக்கத்தும் உள்ளது; ஒன்று வளரும் நிலை, மற்றொன்று தேயும் நிலை.

பிறை தோன்றிப் பதினைந்தாம் நாள் நிறைவு பெறும் வரையுள்ள பகுதியே வளர்பிறை. இப்பிறைகள் திங்களின் இயற்கைக் கலையாகிய ஒற்றைக் கலையுடன் சேர்ந்து பதினாறு கலைகளோடு கூடிய நிறைமதியாகக் காட்சியளிக்கிறது. இப்பதினாறு கலைகளோடு கூடிய மதி தேய்ந்து வரும்.

சந்திரன் தன் 27 நட்சத்திர மனைவியரில் உரோகிணியிடமே மிகுந்த பற்றுக் கொண்டு பிரியாதிருக்க, அவனது பிற மனைவியர் வருத்தம் மிகக் கொண்டு, சிவனிடம் சென்று முறையிட சிவன் சினம் கொண்டு சந்திரனை அழிந்து

போகும்படி சபித்து விடுகிறார். அதன்பின்னர் உரோகிணியும், பிற மனைவியரும் சந்திரனை மீட்டுத் தரும்படி சிவனிடம் இறைஞ்ச, சிவன் மனமிரங்கி 15 நாட்கள் தேய்ந்து அமாவாசையாகவும், பின் 15 நாட்கள் வளர்ந்து பௌர்ணமியாகவும் இங்ஙனம் மாறி மாறி வளர்ந்தும் தேய்ந்தும் விளங்கும்படி அருள் செய்கிறார். அன்று முதல் சந்திரன் வளர்பிறையாகவும், தேய்பிறையாகவும் மாறி மாறி விளங்குகின்றது என்னும் ஒரு புராணக் கதையை இலக்கியங்களிலும் (மீனாட்சியம்மன் பிள்ளைத் தமிழ்), மக்கள் வழக்கிலும் காணமுடிகின்றது.

அமாவாசைக்குப் பின் மதி வளரும் காலம் வளர்பிறைப் பக்கம் அல்லது முற்பக்கம் எனப்படும். பௌர்ணமிக்குப் பின் மதி தேயுங்காலம் தேய்பிறைப் பக்கம் அல்லது பிற்பக்கம் எனப்படும். இவை முறையே அலர் தரு பக்கம், வழியது பக்கம் எனவும், பௌர்ணமி நாள் அதாவது நிறைமதி உவா பெரும்பக்கம் எனவும், அமாவாசை 'இருள் உவா' எனவும் வரும் குறிப்புகள் பரிபாடலில் *(11)* காணப்படுகின்றன.

மதுரைக்காஞ்சி அடிகளில், பெருகுதலுக்கும் சுருங்கு தலுக்கும் வளர்பிறை தேய்பிறைகள் உவமம் காட்டப்படுவதை,

"குடமுதல் தோன்றிய தொன்றுதொழு பிறையின்
வழிவழிச் சிறக்க, நின்வலம்படு கொற்றம்!
குணமுதல் தோன்றிய ஆர்இருள் மதியின்
தேய்வன கெடுகநின் தெவ்வர் ஆக்கம்" (193-96)

என்ற அடிகளின் வழி அறிய முடிகிறது.

ஒளி பொருந்திய முழு உருவில் தெரியும் திங்களே உவவுமதி என்பதனை, 'உவவுமதியுருவின்' *(புற.3:1)* என்பதால் பெறமுடிகிறது. முழுமதி நாளில் ஞாயிறும் திங்களும் எதிரெதிராக நிற்றலையும், திங்கள் தோன்றும்போது ஞாயிறு மறைதலையும்,

"உவவுத்தலை வந்த பெருநா ளமயத்
திருசுடர் தம்மு னோக்கு யொருசுடர்
புன்கண் மாலை மலைமறைந் தாங்கு" (புற.65:6-8)

என்ற பாடலடி எடுத்தோதுகின்றது.

கடற்கரையில் வாழ்ந்த பரதவர் பௌர்ணமி நாளில் மீன் பிடிக்கச் செல்லாது, மனையில் தங்கி தெய்வத்தை வழிபட்டு பின் மலர் சூடி கள் முதலியன உண்டு மகளிருடன் கூடி இன்பமாகப் பொழுது போக்கினர் எனப் பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகிறது (79-93). அந்நாளில் கடல் கொந்தளித்துப் பொங்கி எழும். நெய்தல் நிலத்துக் கள் விற்கும் பழையரின் மகளிர் மாலைக் காலத்தில் ஒளி பொருந்திய முத்துக்களையும், வலம்புரிச் சங்குகளையும் கொண்டு கடல் தெய்வத்தை வணங்கினர். கொற்கைத் துறையில் பௌர்ணமி அன்று மாலையில் மகளிர் கூடி கடல் துறைத் தெய்வத்தை வணங்கிய செய்தியினை,

"புகழ்மலி சிறப்பின் கொற்கை முன்றுறை
அவிர்கதிர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து
தழைஅணிப் பொலிந்த கோடு ஏந்து அல்குல்
பழையர் மகளிர் பணித்துறை பரவ,
பகலோன் மறைந்த அந்தி ஓர்இடை
உருகெழ பெருங்கடல் உலவுக் கிளர்ந் தாங்கு" (201:4-9)

என்ற அகநானூற்று அடிகளில் அறிய முடிகிறது.

சந்திர கிரகணம்

சூரியனுடன் இராகுவோ அல்லது கேதுவோ சம பாகையில் இருக்கும்போது சூரிய கிரகணம் ஏற்படுகிறது. அதேபோல் சந்திரனுடன் இராகுவோ அல்லது கேதுவோ சம பாகையில் இருக்கும்போது சந்திர கிரகணம் ஏற்படுகிறது. இதையே 'கிரகண தோடம்' என்பர். இவை சூரியனையும் சந்திரனையும் நெருங்கும்போது இராகு கேதுவின் நிழல்கள் இவற்றை மறைப்பதால் பூமியில் இருள் படர்கிறது.

சூரிய சந்திரரை இராகு, கேது எனும் பாம்புகள் விழுங்குவதால்தான் கிரகணம் உண்டாகிறது எனும் நம்பிக்கை 'பிசாயான்' (Bisayan) என்னும் பிலிப்பைன்ஸ் தீவு மக்களிடையே இருந்து வருகிறது.[6] இந்த நம்பிக்கை திருவள்ளுவருக்கும் இருந்தது.

---

6. தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் தமிழ்ப் பண்பாடு, க.த. திருநாவுக்கரசு, பக்.558.

''கண்டது மன்னும் ஒருநாள் அலர்மன்னும்
திங்களைப் பாம்புகொண்டு அற்று'' (குறள்.1146)

எனும் குறட்பாவால் இதனை அறிகிறோம். இந்த நம்பிக்கை இன்றும் ஏராளமான தமிழர்களிடம் இருந்து வருகிறது. சூரியனை இராகுவும், திங்களைக் கேதுவும் பிடிக்கும். எனவே சூரியனைக் கேதுவோ திங்களை இராகுவோ பிடித்தல் இல்லை என்ற கருத்தும் வழக்கில் உண்டு.

கிரகணம் பற்றிய செய்திகள் இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. இராகு என்னும் பாம்பு சந்திரனைப் பிடிப்பதால்தான் கிரகணம் பிடிக்கிறது என்று மக்களிடையே நிலவி வரும் தவறான கருத்தினை இலக்கியங்களிலும் காண முடிகிறது.

''இருசுட ரொருங் கெதிர்க்கி னெய்துமிரு ளென்னே
மருவுமுரை நிச்சயமா மன்றோட இரவியுடன்
தன்னையராத் தீண்டுஞ் சமயத் திருண்மிகுக்கும்
அன்னதறி யாருலகில் யார்'' (303)

எனவரும் தனிப்பாடல் திரட்டில் ஞாயிறும், திங்களும் ஒரே நேர்க் கோட்டில் வரும்போது கிரகணம் தோன்றும் என்ற அறிவியல் உண்மை காணப்படுவதோடு, பாம்பு நிலவினை விழுங்குவதால் சந்திர கிரகணம் தோன்றும் என்ற நம்பிக்கை சார்ந்த புராணச் செய்தியினையும் காணமுடிகிறது.

இச்செய்தியினை மீனாட்சி அம்மன் பிள்ளைத் தமிழ் (அம்புலிப் பருவம்) போன்ற இலக்கியங்களிலும் பார்க்க முடிகின்றது.

இந்த அடிப்படையிலேயே பிறை போன்ற அழகிய நெற்றியினையும் நீண்ட கூந்தலினையும் உடைய பெண்ணை உவமைப்படுத்தும்போது,

''பெருமகி ழிருக்கை மிரீஇச் சிறு கோட்டுக்
குழவித் திங்கட் கோணோர்ந் தாங்குச்
சுறவுவா யமைத்த கரும்பு சூழ்சுடர் நுதல்'' (பெருங்.383-85)
''அரவு செறி உவவுமதியென அங்கையிற் தாங்கி'' (பரி.10-76)
''கோடுகொள் ஒண்மதியை நக்கும் பாம்பு ஒக்குமே''
(கலி.நாற்.22)
''மதிசேர் அரவின் மான தோன்றும்'' (சிறு.185)

என்று பாம்பு நிலவினைக் கவ்விப் பிடித்தாற் போன்று உள்ளமையால் கற்பனையுடன் பாடலைப் புனைந்து கூறி உள்ளனர். 'பாம் பொல்லை மதிய மறைய வரு நாளில்' (பரி.11:10) என்பதும் சந்திரகிரகணம் பற்றிய குறிப்பேயாம்.

"பகைவர் பணிவிடம் நோக்குத் தகவுடையார்
தாமேயும் நாணித் தலைச் செல்லார் காணாய்
இளம்பிறை யாயாக்கால் திங்களைச் சேராது
அணங்கருந் துப்பின் அது" (நால.241)

என்ற பாடலில் இளம் பிறையினைப் பாம்பு சேர்தல் இல்லை என்ற செய்தி காணப்படுகிறது. இதனால் இளம்பிறையில் கிரகணம் தோன்றாது; பிறையானது வளர்ச்சியடைந்து முழுமதி நாட்களை ஒட்டிய நாட்களிலேயே கிரகணம் ஏற்படும் என்றறிய முடிகிறது. ஆனால் இன்று அறிவியல் துறை வளர்ச்சி பெற்றுள்ள காரணத்தால் நவீனக் கருவிகளின் துணைகொண்டு கிரகணம் இளம்பிறை நாட்களிலும் தோன்றுவதைக் காணமுடிகிறது ஆதலால் முழுமதி நாட்களையொட்டிய வளர்பிறை, தேய்பிறைக் காலங்களில் ஏற்படும் கிரகணங்களே, நேரடியாகப் பார்க்கும்போது புலப்பட்டது என்றும், வளர்பிறையில் கிரகணம் தோன்றினாலும் அதனைக் கருவிகளின் துணையின்றி நேரடியாகக் காண முடியாத நிலையில், இளம்பிறையில் கிரகணம் தோன்றாது என்ற கருத்து நிலவி வந்துள்ளது. அறிவியல் வளர்ச்சியின் காரணமாகத் தெளிவாகும் உண்மைகள் இத்தகைய சில தவறான கருத்துகளைக் களைய உதவுகிறது. அறிவியல் அடிப்படையிலான உண்மைகளை நம்புகின்ற தன்மை மக்களிடையே பெருகி வருகின்ற காரணத்தால் இதுபோன்ற கருத்துகள் பல நிலவி வந்தாலும் கண்களைப் பாதிக்காத, கண்களை மறைக்கும் அதற்குரிய கண்ணாடிகளை அணிந்து கிரகணங்களை நேரிடையாகவும், அறிவியல் கருவிகளின் துணை கொண்டும் மக்கள் பார்ப்பதைக் காண முடிகின்றது. சந்திரன், சூரியன், பூமி மூன்றும் நேர்க்கோட்டில் வரும் போது கிரகணம் உண்டாகிறது என்ற அறிவியல் உண்மையினை அறிந்திருக்கவில்லை என்றாலும், அக்குறிப்பிட்ட நேரத்தில்

வானியலில் ஏற்படும் மாற்றங்களைக் கூர்ந்து கவனித்து இருள் சூழ்ந்திருப்பதைக் கண்ணுற்று அதனைப் பாம்பு நிலவினைக் கவ்விப் பிடிப்பதாகக் கூறி இருக்கும் திறம் போற்றுதற்குரியதாகும். கிரகண நாட்களில் தீமை பயக்கும் கதிர்கள் பூமியைத் தாக்குகின்றன என்பதால் அக்காலத்தில் உண்ணும் உணவுப் பொருட்கள் தீமை பயப்பதாக உள்ளன. கர்ப்பிணிப் பெண்கள் கிரகண நாட்களில் எதையேனும் அறுத்தால் பிறக்கும் குழந்தைக்குக் கை, கால், காது, உதடு போன்ற ஏதேனும் ஓர் உறுப்பு பிளவுபடும்; ஏழு மாதம் நிறையும் முன் எந்தக் கிரகணத்தைக் கண்ணால் பார்த்தாலும் கருச்சிதைவு ஏற்படும் என்ற இத்தகைய உண்மைகளை அறிந்தே அக்காலத்தில் தீமை பயக்கும் இயல்புடைய இக்கிரகணத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது தீமை பயக்கும் இயல்புடைய பாம்பு, நிலவினைப் பிடித்தது என்று கூறி இருக்கக் கூடும்.

இக்கிரகணத்தின்போது உணவு உண்ணக்கூடாது; உண்டால் உடலுக்குத் தீமை ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கையைத் தவிர்க்கும் வண்ணம் கிரகணத்தின்போது உணவு உண்பதால் தீங்கு நேராது என்று அறிவியல் வல்லுநர் கூறியுள்ளனர். ஆயினும் அக்கூற்று மேலும் ஆராயத் தக்கதாக உள்ளது. சமைத்த உணவு ஆறுமணி நேரம் கெடாமல் இருக்கக்கூடிய ஒன்றுதான். ஆயின் அப்பொழுது சமைத்த உணவிற்கும், சமைத்து ஆறு மணி நேரத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் உணவிற்கும் அவற்றின் தன்மைகளில் வேறுபாடு இருக்கும். அத்தன்மைக்கு ஏற்பவே கிரகணத்தின்போது சமைத்த உணவும், உண்ணும் உணவும், கிரகணம் இல்லாதபோது சமைத்த உணவைவிட தன் தன்மையில் சிறிதேனும் பாதிப்பை உடையதாகவே இருத்தல் கூடும். இதனையும் துல்லியமாக அறிந்த பின்னர்தான் கிரகணத்தின்போது உணவு உண்ணலாம் என அறிவியல் கூறுகிறதா? இல்லை உணவு கெடவில்லை என்ற நிலையில் மட்டும் கூறுகிறதா என்பது மேலும் மக்கள் தெளிவு பெறவேண்டிய ஒன்று.

வெள்ளி

ஞாயிற்றுக்கு மிக அண்மையிலுள்ள கோள் வெள்ளி. இது கிட்டத்தட்ட பூமியை ஒத்த உருவினதாகையால் பூமியையும் வெள்ளியையும் அறிவியலாளர் இரட்டைக் குழந்தைகளென்பர். இது விடிகாலையிலும் மாலையிலும் தெளிவாகத் தென்படுவதால் பண்டைக் காலத்து அறிவியலாளர் இரு வேறுபட்ட கோள்களென எண்ணினர். இவற்றைப் 'பொஸ்பரஸ்' (Phosphorus) எனவும், 'ஹெஸ்பரஸ்' (Hespirus) எனவும் அழைத்தனர். இது வெண்மை நிறத்துடன் நன்கு ஒளி பெற்று விளங்கக் கூடியது.

இதன் இயக்கத்தைத் தமிழர் கூர்ந்து கவனித்து அதன் போக்கினை வைத்து நாட்டில் மழை நன்கு பெய்யும் அல்லது வருமென்று கணித்தனர். இம்மழைக் கோளின் துணைகொண்டு நாட்டின் செல்வநிலையைக் கணிக்கின்ற அளவுக்குத் தமிழகப் புலவர்களின் வானியல் அறிவு சிறந்து விளங்கியது.

குறிப்பிட்ட திசையில் உலகின் இருசு உருள்கின்றபோது கோள்களின் நிலையும் இயக்கமும் மாற்றமின்றி இருக்கும். அதில் சிறிது நிலை மாறினும் கோள்களின் இயக்கத்தில் வேறுபாடு தெரியும். இதனால் பருவக்காற்றில் மாறுதல் தோன்றி, தமிழகத்தில் பெய்யும் மழையின் அளவு குறையும் அல்லது கூடும் என்று கணித்தனர். மூன்றாம் பிறைச் சந்திரனை நோக்கி வெள்ளியின் கோடு சாய்ந்திருக்கும் திசையின் அடிப்படையில் நாட்டிற்கு மழை பெய்யும் அல்லது பெய்யாது என்று கூறும் திறம் பெற்றிருந்தனர். கோள்களின் இயக்கத்திற்கு ஏற்ப இயற்கை பல மாறுதல்களைப் பெறுகின்றன என்று தெரிந்திருந்தனர். தங்கள் இலக்கியங்களில் இக்கோளினைப் பற்றிய பல செய்திகளை எடுத்தியம்பியுள்ளனர். சுக்கிரன்; கவி (வி.பா.1:1.18.3) முதலிய சொற்களாலும் இவ்வெள்ளி சுட்டப்பெறும்.

கொடுமையான ஒரு செயலை எடுத்துக் கூறும்போது வெள்ளிக்கோள் ஏனைய கோள்களுடன் யுத்தம் செய்வது போன்று இருப்பதை 'ஏலா வெண்பொன் போருறு காலை' (புற.381) என்ற அடி காட்டுகின்றது.

இரவுப் பொழுது புலரும் விடியற்காலத்தே வெள்ளி வானத்தில் தோன்றும் என்ற உண்மையினைப் பல இடங்களில் கவிஞர்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளனர். செறிந்த இரவில் விரிகின்ற கிரணங்களை உடையதாக வெள்ளிமீன் எழுந்தது. உடன் பொழுது விடிந்தது என்பதை,

"கைக் கசடிருந்த என்கண்ணகல் தடாரி
இருசீர்ப் பாணிக்கேற்ப விரிகதிர்
வெள்ளி முளைத்த நன்னிருள் விடியல்" (பொருந.70-72)

என்ற பாடலும், வானவெளியில் விடியற்காலையில் கிழக்கே நோக்கினால் ஒளிவிட்டுத் துலங்குகின்ற வெள்ளிமீன் தெரியும் என்பதை,

"வேள்வித் தூணத்தசை யவனர்
ஓதிம விளக்கினை உயர்மிசைக் கொண்ட
வைகுறு மீனில் பையத் தொன்றும்" (பெரும்.318:17)

என்ற பாடலும் பகர்கின்றன. 'வைகுறுமீன்' என்ற அகநானூற்று அடியும் (17:21) இதனையே நினைவு படுத்துகின்றது.

அதிகாலையில் எழுந்து விடிவெள்ளியின் உதயம் கண்டு நீராடுதல், பயணம் தொடங்குதல் முதலிய நிகழ்வுகளை நடத்தி வருகின்றனர் என்பதை,

"வெள்ளி மிருவிசும் பேர்தரும் புள்ளும்
உயர்சினைக் குடம்பைக் குரறோற் றினவே" (புற.397)
"வெள்ளி தோன்றப் புள்ளுக்குர லியம்பப்
புலரி விடியற்பகடுபல வாழ்த்தி" (புற.385)
"மதி நிலாக் கரப்ப வெள்ளி யோர்தர
பொறிமயிர் வாரணம் பொழுதறந் தியம்ப" (புற.398)
"வைகுறுமீன்" (அக.17:21; பெரும்.318)
"விளக்குறு வெள்ளி முளைத்து முற்றோன்ற
தெளித்தலைத் தண்ணீர் குறித்தன னாடி" (பெருங்.1:53;81)
"விரிகதிர் வெள்ளி முளைத்த நள்ளிரு விடியல்" (பொருந.71-72)

என்றவற்றினின்றும் உய்த்துணர முடிகிறது.

வெள்ளிமீன் தென்திசை ஏகுமாயின் நாட்டில் கொடிய பஞ்சம், வறுமை முதலான தீமைகள் வந்துறும் எனவும்

நம்பினர். அக்காலத்தில் வெள்ளி தென்புலம் நிற்க விளைவயல்களும், நீர்நிலைகளும் வற்றிப்போய் பயனின்றி வற்கடம் சூழ்ந்துவிட்டதாம். இதனை,

"வெள்ளி தென்புலத் துறைய விளைவயற்
பள்ளம் வாடிய பயனில் காலை" (புற.388)
"வறிதுவடக் குறஞ்சிய சீர்சால் வெள்ளி,
பயங்கெழு பொழுதோ டாநிய நிற்ப"(பதிற்.24:24-25)
"நிலம்பயம் பொழியச் சுடர்சினந் தணியப்
பயங்கெழு வெள்ளி யாறிய நிற்ப" (பதிற்.69:13-14)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன.

வற்கடம் சூழும் என்பது வானநூல் வல்லாரின் கணிப்பாக இருப்பினும் அதையும் மீறிக் கோள் நிலைகளையும் மீறி, கோன் நல்லவனாக இருப்பின் பஞ்சத்தையும் பஞ்சாகப் பறக்கச் செய்யலாம் என்பதைப் புலவர்கள் தங்கள் பாடல்களில் காட்டியுள்ளனர்.

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனைக் கோவூர்க் கிழார் பாடுமுகத்தான், கீழ்த்திசையினின்று மேற்குத்திசைக்கு, மேற்குத் திக்கினின்று கீழ்த்திசைக்குச் சென்றாலும், வடக்கிலிருந்து தெற்கே செல்லுமாயினும், தென்திசைக்கண் சிறிது நாட்கள் இராது பன்னாட்கள் நெடிது நிற்குமாயினும் வெள்ளியாகிய மீன் எங்கு நிற்பினும் நிற்க. எவை எவை எங்கு நிற்பினும் எங்களுக்குக் கவலையில்லை எங்கட்கு வேண்டியதைக் குறிப்பறிந்து நல்கும் வளவன் தாள் வாழ்க என்று கூறுவதை,

"குணதிசை நின்று குடமுதற் செலினும்
வடதிசை நின்று தேன்வயிற் செலினும்
தென்றிசை நின்று குறுகாது நீடினும்
யாண்டு நிற்க வெள்ளியாம்" (புற.386)

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. எனவே வெள்ளிமீன் தெற்கே செல்லின் தாங்கொணாத துயரம் நாட்டிற்கு ஏற்படும் என்பதைப் புலவர் அறிந்து இருந்தும், தன் மன்னவனது நற்குணம் அத்துயரத்தையும் விரட்டியடிக்கும் என்று கூறுமுகத்தான் மன்னனைச் சிறப்பிக்கும் எண்ணத்தின் வழி வெள்ளி தன் நிலை மாறின் ஏற்படும் நிலையையும்

உணர்த்துகிறார். மன்னவன் மக்களுக்குத் தெய்வமாகவும், நிழலாகவும் நிற்கின்ற பொழுது ஊழிக்காலமே வந்தாலும் கவலை கொள்ளாது மன்னவன் நிழலிலேயே தங்கி யிருந்தனர். கோள்நிலை மாறி கொடுமைகள் வந்தாலும் கவலையில்லை. நாங்கள் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனின் நிழலின்கண் உள்ளோம் என்பதை,

"எறிதிரைப் பெருங்கடலிறுதிக் கட்செலினும்
தெறுகதிர்க் கனலி தென்றிசைத் தோன்றினும்
என்னென் றஞ்சலம் யாமே வென்வேல்
அருஞ்சமங் கடக்கு மாற்றலவன்
திருந்துகழ னோன்றாட் டண்ணிழ லேமே" (புற.397)

என்ற பாடலில் எருக்காட்டூர்த் தாயங் கண்ணனார் எழிலுற எடுத்தியம்புகின்றார். வெள்ளைக் குடி நாகனார் கிள்ளி வளவனின் ஆட்சிச் சிறப்பினைப் பற்றிக் கூறுகின்றார். ஞாயிறு நான்கு திக்குகளிலும் தோன்றினாலும் வெள்ளிமீன் தென்திசைக்கண் சென்றாலும் (வற்கடம் உண்டாக வேண்டும்) காவிரி பாயும் வளமை மிகு நாடே நின் நாடு என்பதை,

"இலங்கு கதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்
அந்தண் காவிரி வந்துகவர் பூட்டத்
தோடுகொள் வேலின் றோற்றம் போல
ஆடுகட் கரும்பின் வெண்பூ நுடங்கும்
நாடெனப் பாடுவது நின்தே யத்தை" (புற.35)

என்பதால் வெள்ளிமீன் தென்திசை செல்லின் வற்கடம் தோன்றும் எனும் குறிப்பைத் தருகின்றார்.

இதேபோல் வெள்ளியாகிய மீன் நிலை தடுமாறி நிற்பது குறித்து, இவ்வுலகு என்னாகுமோ என நான் வருந்தக் கூடியவனல்ல என மாறோக்கத்து நற்பசலையார் கூறுவதனை,

"யானே அறானெவன் பரிகோ வெள்ளியது நிலையே" (புற.383)

என்ற அடியும், வெள்ளியாகிய மீன் எத்திசையிலும் நிற்கட்டும் எனக்குக் கவலையில்லை என்று புலவர் புறத்திணை நன்னகனார் கடும்பனூர் கிழானைப் பாடுமுகத்தான் குறிப்பிடுவதனை,

''வறட்சியாண்டு நிற்க வெள்ளி மாண்ட'' (புற.384)

என்ற அடியும் காட்டுகின்றன.

மன்னவன் நல்லவன், அவனது நாடு வளம் நிறைந்த நாடு என்பது மட்டுமல்ல, அவன் வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா இயல்புடைய வற்றாது வளங்கொழிக்கும் ஆறுகளையும் உடையவனாய் இருப்பதால் எந்நாளும் எங்கட்குக் கவலை என்பதில்லை எனும் கருத்தினையும் புலவர்கள் பாடல்களில் காட்டத் தவறினார்களில்லை.

''கல்காயுங் கருவே னிலொ
டிருவானம் பெயலொ ளிப்பினும்
வரும்வை கல்மீன் பிறழினும்
வெள்ளி மாறாது வினையுள் பெருக'' (மதுரைக்.106-109)

என மாங்குடி மருதனாரும்,

''வசையில் புகழ் வயங்கு வெண்மீன்
றிசை திரிந்து தெற்கே கினுந்
தற்பாடிய தளியுணவிற்
புட்டேம்பல் புயன்மாறி
வான்பொய்ப் பினுந்தான் பொய்யா
மலைத்தலைய கடற்காவிரி'' (பட்.1-6)

எனக் கூடலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரும்,

''வயங்குகதிர் விரிந்து வானகஞ் சுடர்வர
வறிதுவடக் கிறைஞ்சிய சீர்சால் வெள்ளி
பயங்கெழு பொழுதோ டாநிய நிற்ப'' (பதிற்.24:23-25)

எனப் பாலைக் கௌதமனாரும்,

''நிலம் பயம் பொழியச் சுடர்சினந் தணியப்
பயங்கெழு வெள்ளி யாநிய நிற்ப'' (பதிற்.69)

எனக் கபிலரும் குறிப்பிடுவதினின்றும் வெள்ளி தன்நிலை மாறின் மழை பெய்யாது பஞ்சம் வரும் என்பது உணர்த்தப்படுகிறது.

வெள்ளி மட்டுமல்ல பிற கோள் மீன்களும் தங்களது திசையை விட்டு மாறினும் வற்றாத ஆறுகள் இருப்பின் நாட்டின் வளங்கொழிக்கும் என்பதை,

"மைம்மீன் புகையினும் தூமம் தோன்றினும்
தென்திசை மருங்கின் வெள்ளி ஓடினும்" (புற.117)
"கரியவன் புகையினும் புகைக்கொடி தோன்றினும்
விரிகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்
....
காவிரிப் புதுநீர் கடுவரல் வாய்த்தலை" (சிலப்.10:102-4)
"கோணிலை திரிந்து கோடை நீடினும்
தானிலை திரியாத் தண்டமிழ்ப் பாவை" (மணி.பதி.24)
"கோள்நிலை திரிந்திடின் மாறிவறல் கூறும்" (மணி.7:9)

என்ற பாடல்களில் கூறுமுகத்தான் சனி முதலிய கோள்கள் தன்நிலை மாறின் கோடை நீடிக்கும், பஞ்சம் வந்துறும் என்பதைப் புலவர்கள் உணர்த்துகின்றனர். இத்தகைய சிறப்புடைய மன்னனுடைய ஆட்சி நன்கு நடைபெறவில்லை யெனில் கோள்களின் நிலை திரிந்து மழையின்மை ஏற்படும் என்பதனை,

"கோல்நிலை திரிந்திடில் கோள்நிலை திரியும்" (மணி.7:8)

என்ற அடி காட்டுகின்றது.

மேலும் சனிமீன், மைம்மீன், கரியவன் என கருமை படர்ந்து ஒளி மங்கிய காரணம் பற்றி அழைக்கப் பட்டிருக்கிறது. சனி புகைதலாவது இடபம், சிங்கம், மீனம் இவற்றோடு மாறுபடுதல்.

செவ்வாய்

சிவப்புக் கோளாகிய செவ்வாய் 'வளையம்' என்னும் தொப்பியைத் தன்னுள் பிடித்து அணிந்து அழகுமிளிர வானத்தில் காட்சியளிக்கிறது. இக்கோள் சிவந்த நிறமுடைய தென்பதையும், பௌர்ணமியன்று கிழக்கில் தோன்றும் என்பதையும்,

"முந்நீர் நாப்பண் திமில்சுடர் போலச்
செம்மீன் இமைக்கும் மாக விசும்பின்
உச்சி நின்ற உவவுமதி கண்டு" (புற.60)

என்ற பாடல் வெளிக்காட்டுகின்றது. செவ்வாய் மீனின் சிவப்பு நிறங் குறித்தே பண்டைய மக்கள் இக்கோளைப் போரின் கடவுளாகக் கொண்டனர். இந்தச் சிவந்த பகுதிகள் இக்கோளத்திலுள்ள பாலைவனப் பகுதிகளாக இருக்

கலாமென அறிவியலாளர் கருதுவர். செவ்வாய் 'படிமகன்' (11:5) என்ற பெயரில் பரிபாடலில் இடம் பெறுகின்றது. 'அழல் சென்ற மருங்கின் வெள்ளி ஓடாது' (பதிற்.13:25) என்பதில் செவ்வாயும் வெள்ளியும் ஒருசேர இடம் பெறுகின்றன.

புதன்

வெள்ளியைப்போல ஞாயிற்றிற்கு மிக அண்மையிலுள்ள கோளிது. வெள்ளியைவிட ஒளி குறையினும் வெள்ளியைப் போலவே ஞாயிறு தோன்றுவதற்கு முன்னரும் மறைவதற்கு முன்னரும் காட்சியளிக்கிறது. மற்றக் கோள்களைக் காட்டிலும் புதனில் மட்டும் தன் வளி மண்டலத்தில் மிக்க வெப்பநிலையும், மிக்க குளிர்ச்சி நிலையும் இருக்கும்.

'புந்தி மிதுனம் அடைய'' (பரி.11:5)

என்ற அடியில் புந்தி என்பது புதனைக் குறிப்பதாக வருகின்றது.

''புந்தி யாலுயர் புதனெனும் புதல்வனை மகிழ்வால்'' (1:1:6.3)
''தார காபதி புதல்வன்'' (1:1.8.2)
''புதனு மந்தமென் பூவையும்'' (1:1.9.1)
''மதிமகன் மந்தமென் பூவையும்'' (1:1.9.1)

என்பனவற்றைப் புதன் பற்றிய குறிப்பாக வில்லிபாரதம் தருகிறது. இவற்றில் சந்திரனுடைய மகன் புதன் என்பதும் சுட்டப் பெறுகிறது. குருவின் மனைவி தாரையோடு நட்புக் கொண்டு அவளோடு கூடிப் பெற்ற புதல்வன் புதன் என்பது புராணக் கதை.

வியாழன்

கோள்களிலேயே வியாழக் கோள் தான் மிகப் பெரிது. இது சக்தி வாய்ந்த காந்த மண்டலங்களைக் கொண்டது. இது எதிர்காலத்தில் சுயஒளி பெற்று வெப்பத்தையுடைய சூரியனைப் போல திகழும் வாய்ப்புண்டு என நம்பப்படுகிறது.

''அங்கி யுயர் நிற்ப வந்தனன்'' (பரி.11:7)

என்பதில் அந்தணர் என்ற சொல்லால் வியாழன் குறிக்கப்பெறுகின்றது.

"நறவினை வரைந்தார்க்கும், வரையார்க்கும் அவை எடுத்து
அறவினை இன்புறூஉம் அந்தணர் இருவரும்" (கலி.90:1-2)

என்பதில் வியாழன் மட்டுமன்றி வெள்ளியும் அந்தணர் என்ற சொல்லாலே சுட்டப் பெறுதல் தெரிகின்றது. இங்குத் தேவர்க்கும், அசுரர்க்கும் குருவாக விளங்கும் அந்தணர் இருவராக வியாழனும் வெள்ளியும் குறிக்கப் பெறுகின்றன.

"வெள்ளி எழுந்து வியாழம் உறங்கிற்று" (திருப்.)

என்பதிலும் இவ்விரண்டு கோள்களும் ஒருசேரச் சுட்டப் பெறுகின்றன.

சனி

ஞாயிற்றிலிருந்து சுமார் 886 மைல் தொலைவில் சுற்றி வருவது சனி மீன். தொலைநோக்கியில் பார்க்கும் போது மற்றக் கோள்களைவிட மிக அழகாகத் தோற்றம் தருவதாக இதுவுள்ளது. இதைச் சுற்றியுள்ள வளையங்கள் தனிச் சிறப்புடையன. இவ்வளையங்கள் அறிவியலாரின் கவனத்தைக் கவர்ந்துள்ளன. இச்சனிக்கோள் வியாழக் கோளைப் பெரிதும் ஒத்திருக்கிறது. இராசி வீடுகளில் ஒன்றான சிம்மராசியில் மகநட்சத்திரம் உள்ளது. சனிக்கு சிம்மராசி பகை வீடாகும். சனி இப்பகை இராசிக்கு வரும்பொழுது பெருந்தீங்கு விளைவிக்கும் என்பதை இலக்கியங்களில் (வாயுசங்கிதை கடவுள் 70; தஞ்சை.48) காண முடிகின்றது.

"மகத்திற் புக்கதோர் சனிஎனக் காணாய்" (சுந்.தேவா.54:9)

"விசயன் றம்முற் குதவி செய்யாமல்
மகத்திற் சனிபோல் விளைக்குவம் யாம்" (வி.பா.11ஆம் போர்.40)

பொதுவாக இந்திய வானியலாளர் சனி மீனைக் கருமையானதாகவும், தீய பலனைக் கொடுப்பதாகவும் கருதினர். இதன் நிறம் பற்றிய இவ்வெண்ணத்தினாலேயே இது மைமீன் (4:117), மைமாகி எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.

இராகு, கேது

சாயா கிரகங்களென்றும், பாம்புக் கோள்களென்றும் கூறப்படும் இராகு, கேதுக்கள் இலக்கியங்களில் பரவலாக

இடம் பெறுகின்றன. இவற்றின் தோற்றம் பற்றிப் பல கதைகள் மக்களிடையே நிலவி வருகின்றன. தேவர்களும் அசுரர்களும் பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதத்தை வெளிக் கொணர்ந்த போது அதனைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதில் இவர்களுக்குள் முரண்பாடு ஏற்பட்டது. அவ்வேளையில் திருமால் அழகிய பெண்ணின் வடிவம் கொண்டு அவர்கள்முன் வர, அசுரர்கள் அவர்மீது மையல் கொண்டு அமுதக் கலசத்தை அவரிடம் ஒப்படைத்தனர். அவர் தேவர்களுக்கு மட்டும் அமுதத்தை அதிக அளவிலே ஊற்றிவருவதைக் கண்ணுற்ற இரு அசுரர்கள் திருமாலின் சூழ்ச்சியினைப் புரிந்து கொண்டு, அசுரர்களாக இருப்பின் அமுதம் கிடைக்காது என்றுணர்ந்து தேவர்களைப் போன்று மாற்றுருக் கொண்டு தேவர் வரிசையில் அமர்ந்து அமுதத்தைப் பருகினர். இதனையறிந்த திருமால் சினம் கொண்டு தம் வாளால் அவர்களது தலைகளை வீழ்த்த அமுதம் உண்டிருந்த காரணத்தால் அவர்கள் இறப்பினை எய்தாமல் பாம்புருவம் பெற்றனர். அதில் ஒன்று கரும்பாம்பாகவும், ஒன்று செம்பாம்பாகவும் உருவெடுத்துக் கோள்களில் இடம் பெற்றதாக அவற்றுள் ஒரு கதை அமைகின்றது.

''அரவு நுங்கு மதி'' (குறுந்.395:4; நற்.377:6-9; அக.313:7)
''அரவுக் குறைப் படுத்த பசுங்கதிர் மதியம்'' (நற்.367: 6-7)
''பாம்பு ஊர்மதி'' (நற்.128;2)
''பாம்பு சேர்மதி'' (கலி.15:17)
''அரவு செறி உவவு மதி'' (பரி.10:75)

என்பன இராகு, கேது குறித்து இலக்கியங்களில் இடம் பெறும் சில காட்டுகளாகும்.

இக்கோள்நிலை அமைப்புகளை ஒட்டியே மழையும், மழையின்மையும் நடைபெறுகின்றன. மழை பெய்வதற்கு ஏற்ற கோள்நிலை அமைப்புகளையும் (பரி.*11:1-5*), மழைவளம் இல்லாமற் செய்யும் கோள்நிலை அமைப்பு களையும் தொகை நூல்களில் (பதிற்.*24:23-25; 13: 25-28;* புற.*386: 20-25; 35: 6-8; 117; 1-3; 388: 1-2;* மதுரைக். *106-109;* பட்.*1-2)* காண முடின்றன. கோள்களின் நிலை திரிந்து மழையின்மை ஏற்படும் என்பதனை, 'கோல் நிலை திரிந்திடில் கோள் நிலை திரியும்' (துயி.*8*) என்ற அடியால் மணிமேகலை காட்டுகின்றது.

மேற்கூறப்பட்டுள்ள குறிப்புகளினின்று கோள்கள் குறித்த தமிழர்தம் அறிவையும், மரபு வழியாக வந்த மக்களின் கோள்கள் பற்றிய எண்ணங்களையும், உணர்வுகளையும் அறிய முடிகின்றது. குறிப்பாக இலக்கியங்களிலும், மக்கள் வாழ்விலும் சூரியன், சந்திரன், வெள்ளி மிகுதியாகப் பேசப்பட்டமை தெரிகிறது. மழை, மழையின்மை ஆகியவற்றிற்குக் கோள்களின் அமைப்பே காரணம் என்பதும் புலப்படுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து நட்சத்திரங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இடம் பெறுகின்றன.

நட்சத்திரங்கள்

அண்டத்தில் கோள்கள் இருப்பதைப் போலவே தாரகை, விண்மீன், நாண்மீன் எனப் பலவாறு அழைக்கப் பெறும் நட்சத்திரங்களும் இருக்கின்றன. இவை வானில் கணக்கிட்டு அறிய முடியாதவாறு கோடானுகோடியாக உள்ளன. கோள்கள் பயணிக்கும் நிலையில், 27 நட்சத்திரத் தொகுதிகளைக் கடப்பதால் இவ்விருபத்தேழு நட்சத்திரங்களே சோதிடத்தில் எடுக்கப்பெறுகின்றன. 27 நட்சத்திரங்கள் என்பது 27 நட்சத்திரத் தொகுதிகள் என்ற பொருளை உள்ளடக்கியுள்ளது. இந்நட்சத்திரங்கள் அடங்கிய தொகுதிக்கு 'நட்சத்திர மண்டலம்' என்று பெயர். இவை ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு எண்ணிக்கையில், வெவ்வேறு உருவங்களில் (இணைப்பு.2) காணப்பட்டாலும், ஒன்பது கோள்களும் பயணிக்கிற பாதையில்தான் இருக்கின்றன. நாள் என்பது 'தினம்' என்னும் பொருளில் வழங்குவதோடு நட்சத்திரங்களுக்கும் பெயராக வழங்குகிறது.

நட்சத்திரங்களின் பயணத்தைக் கொண்டு மாதத்தில் ஒரு நாளுக்குப் பெயரிட்டனர். ஆதலால் அம்மீன்களின் முக்கியமான 27 நட்சத்திரங்களை நாட்களாக்கினர். எனவே நட்சத்திரங்களை 'நாள்மீன்' என்றும் அழைத்தனர். அசுவனி பரணி என வானில் தோன்றும் நட்சத்திரங்களுக்குப் பெயரிட்டனர்.

நட்சத்திரங்களைப் பற்றிய பல அரிய செய்திகளைத் தமிழர், அறிவியல் வளர்ச்சியடையாத அக்காலத்திலேயே

அறிந்திருந்தனர். அவர்தம் இத்தகைய அறிவுத்திறத்தினை இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணமுடிகிறது.

''நாளுங் கோண்மீன் தகைத்தலுந் தகைமே'' (கலி.5:8-9)
''நாளும் புள்ளும்'' (புற.755)
''நாண்மீனும் தாரகையும்'' (பரி.16:52)
''சுடரொடு சூழ்வரு தாரகை மேரு'' (பரி.19:19)

இருபத்தி ஏழு நட்சத்திரங்களன்றி வீழ்வெள்ளி, வால்வெள்ளி, அருந்ததி, எழுமீன், அகத்தியன் என்னும் நட்சத்திரங்களைப் பற்றிய குறிப்புகளும் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. வானிலுள்ள எண்ணிலடங்கா விண்மீன்கள் பற்றிய தெளிவான அறிவுச் செய்திகள் இலக்கியங்கள்வழி கிடைக்கப் பெறவில்லை.

27 நட்சத்திரங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது அவை இகர, ஐகார, மகர ஈற்று முடிவுகளைப் பெற்று அமைந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

காட்டு: அசுவினி - இ

கார்த்திகை - ஐ

மிருகசீரிடம் - ம

புணர்ச்சியின்போது இகர, ஐகார ஈற்றினை உடைய நட்சத்திரப் பெயர்களின் முன்பு வருமொழியில் வினைச் சொற்கள் இடம்பெறும்போது 'ஆன்' சாரியை தோன்றும் என்பார் தொல்காப்பியர்; மகர ஈற்று நாட்பெயர்களோ ஆனொடு அதன் முன் அத்து என்னும் சாரியையும் பெற்று ஓணத்தாற் கொண்டான், மகத்தாற் கொண்டான் என்றார் போல வழங்க வேண்டும் என்ற விதி வகுத்துள்ளார்.

''நாள்முன் தோற்றும் தொழில் நிலைக் கிளவிக்கு
ஆன்இடை வருதல் ஐயம் இன்றே'' (எழுத்.உயி.45)

என்பது இகர ஈற்று நாட்பெயர் பற்றிய விதி. ஐகார ஈற்றுப் பெயர்களும் இத்தகையனவே என,

''திங்களும் நாளும் முந்து கிளந்தன்ன'' (எழுத்.உயிர்.84)

என விதிக்கின்றார். மகர ஈற்று நாட்பெயர்களைக் குறிக்குமிடத்து,

''நாட் பெயர்க்கிளவி மேற்கிளந்தன்ன;
அத்தும் ஆன்மிசை வரைநிலை இன்றே;
ஒற்றுமெய் கெடுதல் என்மனார் புலவர்'' (எழுத்.புள்.36)

என்று எடுத்தியம்பிய தொல்காப்பியர் இவ்விதியைத் தாம் புதிதாக வகுக்கவில்லை; வழிவழியாகப் புலவர்கள் மத்தியில் வழக்கில் இருந்து வந்துள்ளது என்பதைக் குறிப்பதற்காக 'என்மனார் புலவர்' என்று குறித்து நூற்பாவினை இயற்றியுள்ளார். ஆதலால் இவ்விதி தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டே மக்களிடையே புழக்கத்தில் இருந்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகிறது.

இக்காலத்தில் அசுவினியை முதலாக வைத்து நட்சத்திரங்களை வரிசைப்படுத்தி வருகின்றனர். பண்டைக் காலத்தில் கார்த்திகையை முதலாகக் கொண்டு நட்சத்திரங்களை வரிசைப்படுத்தி வந்தனர் என்பதை இலக்கியச் சான்றின் வழியாகக் காணமுடிகிறது.

''மீனத்து இடைநிலை மீனத்து அகவையின்'' (11:42; 12:23-25)

என்று காணப்படும் மணிமேகலை வரியின் மூலம் பதின்மூன்று நட்சத்திரங்கள் சென்றபின் வருவது விசாக நட்சத்திரம் என்று கொள்கிறார். கார்த்திகை நட்சத்திரத்தை முதலாகக் கொண்டு எண்ணினால்தான் அவர் கூறும் கருத்து ஒத்துவருகிறது.

''ஒன்பதொடு ஒன்றொடு ஏழு பதினெட்டொடு ஆறும்
உடன் ஆய நாள்கள் அவைதாம்
அன்பொடு நல்லநல்ல, அவைநல்ல
அடியார் அவர்க்கு மிகவே'' (சம்.தேவா.2:85.2)

என்று இப்பாடலிலும் நட்சத்திரங்களை வரிசைப் படுத்தும் போது கார்த்திகையை முதலாவதாகக் கொண்டுள்ளனர். ஒன்பதாம் நாள் பூரம், ஒன்று என்று வரும் முதல் நாள் கார்த்திகை, ஏழாம் நாள் ஆயில்யம், பதினெட்டாம் நாள் பூராடம். கார்த்திகையிலிருந்து பின்னோக்கி நட்சத்திரங்களை எண்ணும்போது ஆறாம் நாள் பூரட்டாதியாக வரும்.

சங்கப் பாடல்கள், காப்பியங்கள், தேவாரம், திவ்வியப்பிரபந்தம் முதலியவற்றில் நட்சத்திரப் பெயர்களுள் கார்த்திகை மிகுதியும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கார்த்திகை

நட்சத்திரம் அறுமீன் கொண்ட கூட்டமாக (ஆறு உடுக்களை யுடையதாக இருப்பதனால்) அறுமீன், எரிஅழல், ஆரல், அங்கி (பரி.11:7) என்னும் வேறு பெயர்க்ளையும் கொண்டு விளங்குகிறது. இந்த அடிப்படையிலேயே பின்னர் முருகனைக் கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவர் வளர்த்தனர் என்பன போன்ற கதைகள் புனையப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்நட்சத்திரம் அறுமீன் எனச் சுட்டப்படுதலை,

''குறுமுயல் மறுநிறம் கிளரமதி நிறைந்து
அறுமீன் சேரும் அகல் இருள் நடுநாள்'' (அக.141:7-8)
''அறுமீன் பயந்த அறம் செய்திங்கள்'' (202:9-10)

என்ற அடிகளில் காணமுடிகின்றது. மேலும், மலைபடு கடாமிலும்,

''அகல் இருவிசும்பின் ஆஅல் போல
வாலிதின் மலர்ந்தன புன்கொடி முசுண்டை'' (100-101)

என்று கார்த்திகை நட்சத்திரம் பற்றி வருகிறது.

நாடு முழுவதும் கார்த்திகைத் திருநாளில் மக்கள் விளக்கேற்றினர். அந்நாளில் மழை வந்தது என்பதை,

''நலமிகு கார்த்திகை, நாட்டவரிட்ட
தலைநாள் விளக்கின் தகையுடையவாகி
புலமெலாம் பூத்தன தோன்றி - சிலமொழி
தூதொடு வந்த மழை'' (கார்.நாற்.26)

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. இன்றும் கார்த்திகைத் திருநாளில் மழை பொழியுமென்ற எண்ணம் மக்களிடையே நிலவி வருகின்றது.

சங்ககாலத்தில் வீடுதோறும், வீதிதோறும், குன்றுதோறும் விளக்கேற்றி விழா எடுக்கப்பட்ட கார்த்திகைத் திருவிழா சங்கம் மருவிய காலத்திற்குப் பின்னரும் தொடர்ந்தது என்பதனைக் களவழி நாற்பதின் வழி அறிய முடிகிறது. இதனை,

''ஆர்ப்பு எழுந்த ஞாட்பினுள் ஆள்ஆள் எதிர்த்தோடி
தூக்கி எறிதரு, வீழ்தரும் ஒண்குருதி
கார்த்திகைச் சாற்றில் கழிவிளக்குப் போன்றனவே
போர்க்கொடிதனை, பொருபுனல், நீர்நாடன்
ஆர்த்தமா அட்டகளத்து'' (இனி.நாள்.17)

என்ற பாடலும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. சீவக சிந்தாமணியில்,

"குன்றில் கார்த்திகை விளக்கிட்டன்ன
கடிகமழ் குவளைப் பைந்தார்" (256)

என்றும், 'குன்றத்து உச்சிச்சுடர்' (262) என்றும் கார்த்திகை நாளன்று குன்றின்மேல் விளக்கேற்றப்பட்ட வழக்கம் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

சென்னையிலுள்ள மயிலாப்பூர் கபாலீசுவரர் கோயிலில் கார்த்திகைத் திருநாளைக் கொண்டாடியதை,

"வளைக்கை மடநல்லார் மாமயிலை வண்மறுகில்
துளக்கில் கபாலீச்சரத்தான் தொல்கார்த் திகைநாள்
தளத்து ஏந்து இளமுலையார் தையலார் கொண்டாடும்
விளக்கிடு காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்" (2:47.3)

என்ற தேவாரப் பாடலில் விளக்கியுள்ளார். 'தொல் கார்த்திகை' என அவர் கூறியிருப்பதன் மூலம் இவ்விழாவின் தொன்மையினை உணர முடிகின்றது. 'கார்த்திகைக்குக் கார்த்திகை நாளொரு சோதி' (2:81) என்பதில் கார்த்திகை நட்சத்திரம் பற்றிய குறிப்பை அருணாசல புராணம் தருகிறது.

ஆண்டுதோறும் கார்த்திகைத் திங்களில் கார்த்திகை உடுமீன் வருநாளில் திருவண்ணாமலையில் இறைவன் சோதிப் பிழம்பாய்க் காட்சி தரும் மாட்சியை, அருணாசல சதகம்,

"வளர் கார்த்திகை மாதந்தோறும் வருகார்த்திகை நாடன்னிலே
பளகானதில் லாவன்பர்கள் பரிவாகவே யேத்தித் தொழக்
கிளர் மாமலை தனிலே யொளிகெழு சோதி காட்டா நின்றநின்
அளவார் தெரிபவ ரையனே அருணாசலா அருணாசலா" (26)

என்ற பாடலில் காட்டுகின்றது.

"எரிசடை யெழில்வேழந் தலையெனக் கீழிருந்து" (பரி.11:2)

என்ற அடியில் கார்த்திகை, திருவாதிரை, பரணி ஆகிய மூன்று நட்சத்திரங்களைப் பற்றிய குறிப்பு ஒருங்கே வருகின்றன.

அசுவினி

உயிரினங்களின் தோற்றக் கொள்கையைப் பற்றிப் பல்வேறு வகையான கருதுகோள்கள் நிலவிவருகின்றன. அறிவயில் அடிப்படையிலும் புராண அடிப்படையிலும்

இத்தகைய கருதுகோள்கள் பல காணப்படுகின்றன. இத்தகைய புராண அடிப்படையிலமைந்த கருதுகோளில் ஒன்றே சந்திரன் அசுவினியைக் கூடியதால் பறவைகளும் விலங்குகளும் தோன்றின என்பதாகும். இதனை,

> ''அலங்கு வெண்மதி யைப்பசி யடையவப் பகலே
> நிலங் கொண்டோங்கின'' (சீவக.170)

என்ற அடிகளால் உணரலாம்.

பரணி

பரணி நட்சத்திரத்தில் குழந்தை பிறத்தல் சிறப்பு என்று பழங்காலந் தொட்டு மக்கள் நம்பி வந்துள்ளனர். இதன் அடிப்படையிலேயே 'பரணியில் பிறந்தான் தரணி ஆள்வான்' என்ற பழமொழி தோன்றியுள்ளது. பரணி நாளில் பிறத்தல் சிறப்பு என்று சீவகசிந்தாமணி எடுத்தியம்புகிறது. பரணி இலக்கியம் என்ற சிற்றிலக்கியம் தோன்றுமளவிற்கு இந்நட்சத்திரத்தின்மீது மக்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை வலிமையுடையதாகக் காணப்படுகின்றது.

''காடுகெழு செல்விக்குப் பரணிநாள் கூழும் துணங்கையும் கொடுத்து வழிபடுவதொரு வழக்கு'' என்று பேராசிரியர் கூறுவது (தொல்.சொல்.149 உரை விளக்கம்) எதிரிகளை வென்ற போர்க்களத்தில் உயிர் நீத்தோரின் உடல் உறுப்புகளால் பேய்கள் கூழ் சமைத்து, அதனைப் பரணி நாளில் காளிக்குப் படைத்து உண்டு மகிழும் இயல்பைச் சுட்டி, போரில் வென்றோனை வாழ்த்திப் பாடும் பொருளமைதியால் இவ்விலக்கியம் பரணி இலக்கியம் எனப்பட்டது என்ற கருத்தை அரண் செய்கின்றது. 'பரணி கூழ் பாரதத்தில் யறியோமோ' எனவரும் கலிங்கத்துப் பரணி தொடரும் பரணி நாளில் காளிக்கு இடும் கூழையே சுட்டுகின்றது. மேலும், கலிங்கத்துப் பரணியில் பரணி நாள், யானை பிறந்த நாள், காடுகெழு செல்வியாகிய கொற்றவைக்கும் நமனுக்கும் உரிய நாள் என்ற குறிப்புகளும் கிடைக்கின்றன. எனவே கூழ் சமைத்தலுக்கு உரிய நாளாகப் பரணி நாள் கருதப்பட்டமையும், பரணி இலக்கிய வகையே 'பரணி' என்ற சொல்லால் அழைக்கப்பட்டமையும் பரணி நட்சத்திரத்தின் சிறப்பை வெளிப்படுத்துகின்றன.

''எரிசடை எழில் வேழம்'' (பரி.11:2)

என்பதில் வேழம் என்பது வேழத்திற்கு யோனியாகிய பரணியைக் குறிப்பதும் நோக்கத்தக்கது.

உரோகிணி

சந்திரனுக்கு மனைவியர் 27 நட்சத்திரங்களாக இருந்தாலும் அவன் உரோகிணியிடமே மிகுவிருப்புக் கொண்டு விளங்கினான் என்று புராணச் செய்திகள் கூறுகின்றன. அதனால்தான் சந்திரன் உரோகிணியைக் கூடும் நாட்கள் சிறப்புடையதாகக் கருதப்படுகிறது. வெண்மதியைச் சூழ்ந்து அகலாமல் பிரிவின்றிச் செல்கிறது உரோகிணி என்பதனை,

''விண் ஊர்பு திரிதரும் வீங்கு செலல் மண்டிலத்து
முரண்மிகு சிறப்பின் செல்வனொடு நிலைஇய
உரோகிணி நினைவனள் நோக்கி'' (161-63)

என்ற நெடுநல்வாடை அடிகளில் அறிய முடிகிறது. மதிவிண்ணக மிருள்கொள உரோகிணியோடு சேர்ந்து ஒளித்த தன்மையை,

''விண்ணகம் இருள்கொள விளங்கு வெண்மதி
ஒண்ணிற உரோகிணியோடு ஒளித்தது ஒத்ததே'' (198)

எனச் சீவகசிந்தாமணி காட்டுகின்றது. மேலும் இந்நூலில், 'ஒண்ணிற உரோணி ஊர்ந்த; ஒளிமதி ஒண்பெண் ஆட்சி' *(620)* என்பதிலும், அகநானூற்றிலும் *(86)* இச்செய்தியினை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. திருப்புல்லாணி எம்பெருமான் மீதும் பதுமாசனித் தாயார் மீதும் பாடிய கிளைப்பாட்டு என்ற சிற்றிலக்கிய நூலில், 'ஆவணியும், ரோகணியும் அட்டமியி லல்லிருளில்' என்ற அடியில் உரோகிணி நட்சத்திரம் குறிக்கப்பெறுகிறது.

திருவாதிரை

திருவாதிரை நாள்மீன் தீச்சுடர் போன்று செம்மீன் ஆகத் தோன்றும். ஆதிரை விண்மீனின் நாளைச் சிவனுக்குரிய நாளாகவே கருதிக் கொண்டாடியமையைப் பரிபாடல்

(ஆதிரை முதல்வனிற் கிளந்த, 8:6), கலித்தொகை (150:20) போன்ற சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. மதிநிறைந்த ஆதிரை நாளில் அந்தணர் சிவனுக்குரிய விழாவைத் தொடங்கியதை,

> "மாஇருந் திங்கள் மதிநிறை ஆதிரை
> விரிநூல் அந்தணர் விழவு தொடங்க" (பரி.11:77-78)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன.

> "ஆதிரையான் ஆதிரையான் என்றே அறையுமால்
> ஊர்திரை நீர்வேலி உலகு" (1)

என ஆதிரையைச் சிறப்பிக்கிறது முத்தொள்ளாயிரம். மூவர் தேவாரத்திலும், ஆதிரை நாளைப் பற்றிய குறிப்புகள் பல உள்ளதை,

> "ஆடவன் ஆதிரையன் ஆரூர் அமர்ந்தானே" (சம்.தேவா.1:105.1)
> "ஆதிரை நாள் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்" (சம்.தேவா2:47.4)
> "அத்தன் ஆரூர் ஆதிரை நாளால் அதுவண்ணம்" (திரு.3:6.79.1)
> "திங்களூர் திருவாதிரையான்" (சுந்.தேவா.7:31.6)

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் மூவரும் ஆதிரை நாளைப் பயன்படுத்தியதன்வழி அந்நட்சத்திரத்தின் சிறப்பு வெளிப்படுகின்றது.

'மிக்க இருதேவர் நாள்' (ஆசா.43) என்பது சிவபிரானுக்கும் திருமாலுக்கும் உரிய திருவாதிரை, திருவோண நட்சத்திரங்களைக் குறிக்கின்றன.

புனர்பூசம்

கூடலூர் கிழார் புனர்பூச நட்சத்திரத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அதன் வடிவத்தினை,

> "கடைக் குளத்துக் கயம் காய" (புற.229)

என்று கூறியுள்ளார். 'அதிதி நாள் கழையாவணநேமி புணர்தல்' எனப் பிங்கலந்தைச் சூத்திரமும் (புற.229. மேற்கோள் ஐயர் பதிப்பு) புனர்பூச நட்சத்திரத்தினைப் பற்றி எடுத்தியம்பியுள்ளது.

பூசம்

'தைப்பூசத் திருவிழா' என்பது தமிழகத்தில் பண்டுதொட்டுக் கொண்டாடப்பட்டு வரும் விழாக்களில் ஒன்றாகும். சைவ சமயத்தார்க்கும் கௌமார சமயத்தார்க்கும் உரிய விழாக்கள் இக்காலத்தில் நிகழும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

''பூசம் புகுந்து ஆடிப் பொலிந்து'' (தேவா.1:32.5)
''பூசநீர்ப் பொலியும் புணற் பொன்னியிற் பன்மலர்'' (தேவா.2:2.6)
''தைப்பூசம் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்'' (தேவா.2:47.5)
''பொருந்திய தைப்பூசம் ஆடிப் பொலிவெய்த'' (தேவா.2:56.5)
''பூசநீர்க் கடுவாய்க் கரைப்புத்தூர்'' (தேவா.5:62.8)

என்பன போன்ற அடிகள் பூச நட்சத்திரத்தின் தாக்கம் தமிழர் வாழ்விலும், சமய நிகழ்வுகளிலும், இலக்கியங்களிலும் பெரிதும் காணப்படுகின்றன என்பதை உணரச் செய்கிறது. ஒருவரது பிறந்தநாள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது நட்சத்திரப் பாதமும் சுட்டப் பெறுதலுக்கு பூகிமுனிவர் பிறந்த நாட்குறிப்பு காட்டாக அமைகிறது.

''நேரான ஆவணியாம் திங்கள் அப்பா
நெடிதான பூசமது மூன்றாங் காலாம்''[7]

மகம்

குரு சிம்ம இராசியில் மக நட்சத்திரத்தோடு கூடுகின்ற காலம் 'மகாமகம்' எனப்படும். பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை வருகின்ற அந்நாளினை 'மகாமகம்' என மக்கள் கொண்டாடுவர். இந்நாள் தமிழகத்திலுள்ள - கும்பகோண மாவட்டத்தில் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. மகம் என்ற நாள்மீன் சந்திரனுக்கு அருகிலேயே வரும் என்பதனை,

''மழை நீங்கிய மாக விசும்பில்
மதிசேர்ந்த மகவெண் மீன்'' (பட்.34-35)

என்ற வரிகள் விளக்குகின்றது. இதில் பொய்கைக்கு மகமீன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. மகத்தில் சனி வருங்கால் உலகிற்குத் தீமை பயக்கும் என்பதை,

---

7. பூகிமுனிவர் பிடிவாதம் ஆயிரம், ப.5

''முகத்திற் பகழியிரண்டுடை யார்கிட முரிமுந்நீர்
அகத்திற் பிறந்த சுரவிந்த மோவடை யார்தமக்கு
மகத்திற் சனியன்ன சந்திர வாணன் தென்மாறை வேற்போ
நுகத்திற் பகலனை யாய் தன்மையேது நுவனக்கே'' (தஞ்சை.48)

என்ற பாடலும்; 'மகத்தில் வாழ் சனியாயினை' (வாயு சங்கிதை. கடவுள், 7) என்ற அடியும் தெளிவுறுத்துகின்றன. இதே கருத்து சுந்தரர் தேவாரத்திலும் (54:9), வில்லிபாரதத்திலும் (11ஆம் போர். 40) சுட்டப்பெறுகின்றன.

அத்தம்

கடவுளர் பூவுலகில் மானிடராகப் பிறப்பெடுக்கின்ற போது பிறந்த நாள் நட்சத்திரம் கற்பித்தல் எட்டு அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வழக்கம். திதியே முன்னர்க் கொள்ளப்பட்டது. கண்ணன் பிறந்த நாள் ஆவணித் திங்கள் இருட்பக்கத்து அட்டமி. பெரியாழ்வார் காலத்தில் ஒரு அட்டமியன்று உரோகிணி அமைந்தது போலும். அதனால் அவர், 'அத்தத்தின் பத்தாநாள் பிறந்த அச்சுதனை' எனப் பாடினார். அத்தத்தின் பத்தாநாள் திருவோணம். இதில் அத்தம், திருவோணம் பற்றிய குறிப்பு வருகின்றது.

உத்திரம்

உத்திரம் என்னும் நட்சத்திரத்தின் பெயர் மாளிகையிலுள்ள உத்தரத்திற்கும் அமைதல் கருதி,

''நாளொடு பெயரிய கோள் அமை விழுமரத்து'' (453)

என்று நெடுநல்வாடை இயம்புகிறது.

பங்குனி மாதத்து வரும் பங்குனி உத்திரப் பெருவிழா சிறப்புடைத்து என்பதனைப் 'பங்குனி முயக்கம்' என்ற சொல் காட்டுகிறது. இதனையே,

''பங்குனி உத்தர நாள் ஒலிவிழாக் காணாதே
போதியோ பூம்பாவாய்'' (சம்.தேவா.2:47,7)
''ஒற்றியூரையும் உத்திரம் நீர்மகிழ்வீர்' (சுந்/தேவா.7:49,7)
''ஒத்தமைந்த உத்தர நாள் தீர்த்தம் ஆக
ஒளிதிகழும் ஒற்றியூர் என்கின்றாரே'' (தேவா.6:45:5)
''பாரூர் பரிபதம் பங்குனி உத்தரம்
பாற்படுத்தான்'' (திருஞா.தேவா. 4:102,2)

என்ற பாடலடிகளும் காட்டுகின்றன.

"பங்குனிநாள் கடைபாரித்தோம்" (நாச்.2:1)

என்பதில் பங்குனி நாள் கடை வரையில் என்று கூறுவது உத்திர நாள் வரை என்ற பொருளைத் தருகின்றது. இன்றும் கோவில்களில் உத்திரத் திருவிழா சிறப்பாக நடத்தப்பட்டு வருகிறது. பங்குனி உத்திர நாளில் அர்ச்சுனன் பிறந்ததால் பங்குனன் எனப்பட்டான் என்று மகாபாரதம் *(1:2.83)* கூறுகின்றது.

அனுசம்

சனி கோளுக்குரிய நட்சத்திரமான அனுசம் முடப்பனை போலும் வடிவுடையது. இதனை, 'முடப் பனையத்து வேர்முதலா' *(229:3)* எனப் புறத்திரட்டு குறிக்கின்றது.

சித்திரை

சித்திரை நட்சத்திரம் 27 நட்சத்திரங்களுள் பதினான்காவது நட்சத்திரம். மீன் என்னும் சொல்லுக்குச் சித்திரை நட்சத்திரம் என்னும் பொருளும் உள்ளது.

"நெய் மீனறுவை நேர்வான் பயறு
நடுநாள் துவட்டா நானே தச்சன்
தெறியில் இன்னவை சித்திரப் பெயரே" (பிங்.25:2-2 வானவர் வகை)
'மீனே சித்திரைநாள் வான்மீன், மயிலையு மேவுப் பேர்'
(சூடாமணி நிகண்டு, 14:4)

என்று பிங்கலந்தையும், சூடாமணியும் சித்திரை நட்சத்திரம் பற்றிக் குறிப்பிடுகினறன.

மூலம்

கேதுக்குரிய நட்சத்திரமான மூலம் பற்றிய இலக்கிய நயமிகுந்த காட்சியொன்று திருவேங்கடமாலையில் காட்டப்பட்டுள்ளது. பெண்குரங்கு ஒன்று ஆண்குரங்கிடம் 'மண்மூலம்தா' என்று கேட்கிறது. அதாவது மண்ணி லிருக்கும் கிழங்கை உண்பதற்குப் பெயர்த்தெடுத்துத் தருமாறு கேட்கின்றது. உடனே வானத்திலுள்ள 'மூலம்' என்ற நட்சத்திரம் அதனைச் செவிமடுத்துத் தன்னைப் பிடித்துக் கொடுக்கச் சொன்னதாகக் கருதி அஞ்சி ஒடுங்கிற்று என்பதனை,

''மண்மூலம் தாஎன்று மந்திகடு வதற்குரைப்ப
விண்மூலம் கேட்டேங்கும் வேங்கடமே!'' (25)

திருமூலர் நந்தியிடம் உபதேசம் பெற்றதும், முக்தி பெற்றதும் மூலநட்சத்திரத்தில் என்பதை,

''ஒட்டியே மூலத்தால் முத்தி பெற்றார்
உத்தமனே பாட்டனென்ற மூல நாயர்
நாட்டியே நந்தியல்லோ உபதே சித்தார்
நலமான மூலத்தில் நந்தி நந்தி
ஏட்டியே மூலத்தால் முத்தி பெற்றார்
ஏத்தமாம் பாட்டரென்ற எட்டு பேரும்
மூட்டியே விதுகடந்த மூலம் மூல மூல
மென்று மூச்சு விட்டுப்பே சொண்ணாதே''
(போகர் சப்த காண்டம்)

என்ற பாடலடிகளில் காணமுடிகிறது. உத்திரம், மூலம், மிருகசீரிடம் ஆகிய நட்சத்திரங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் புறத்திரட்டில் வருகின்றது.

திருவோணம்

நாள்களுக்குள்ளே தெய்வத் தொடர்பு பெற்றபெருமை உடையவை ஓணமும் ஆதிரையும் திருமாலோடு தொடர்புடைய விண்மீன் திருவோணம். இந்நட்சத்திர நாளில் கொண்டாடிய விழா ஓண விழா. இவ்விழா ஆவணித் திங்களில் கொண்டாடப்பட்டது. கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட தானு இரவியின் கல்வெட்டில் இதுபற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது. கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டில் சைவ சமயம் புத்துயிர் பெற்றபோது ஆதிரை நாள், ஓணநாள் முதலானவைச் சிறப்பிடம் பெறுவதாயிற்று.

மதுரைக்காஞ்சியில் (590-91) ஓண விழாவினைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்பட்டாலும், பிற்கால இலக்கியங் களான பக்தி இலக்கியங்களிலேயே இவை மிகுதியாகக் காணப்படுவதால், இவ்விழா பிற்காலத்தில் மக்களிடம் பெரிதும் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கியது என்று கருதமுடிகின்றது. இதனை,

''திருவோணத் திருவிழவில்'' (திவ்.பல்லாண்டு, 5:8)
''பன்னிரண்டு திருவோணம் இன்று ஏழுநாள்'' (பெரியாழ்.3:3.9)

"ஓண விழாவில் ஒலியதிர, பேணி" (4ஆம் திருவந்தாதி. 41)
"ஐப்பசி ஓண விழாவும்" (தேவா.2:47.2)
"ஓணப்பிரானும் ஒளிர்மாமலர்மிசை உத்தமனும்" (தேவா.4:105.10)

என்ற காட்டுகள் மெய்ப்பிக்கின்றன

அவிட்டம்

பதினொன்றாம் பரிபாடலில் அவிட்டம் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது. திருவேங்கட மலையின் உயர்வினைப் பற்றி எடுத்தியம்பும்போது அம்மலையின் உச்சியில் இருந்து மகளிர் ஊசலாடும்போது அவ்வூசல் அவிட்ட நட்சத்திரத்தைத் தொட்டுத் தொட்டுச் செல்கின்றது என்று நயம்பட எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளது. இச்செய்தியிலிருந்து வேங்கட மலையின் மிக அண்மையில் அவிட்ட நட்சத்திரம் காணப்படுகிறது என்ற குறிப்பு கிடைக்கிறது.

"நாலிலிட்ட பொன்னூசல் ஒண்ணுதலார் உந்துதொறும்
மேலவிட்ட தொட்டிழியும் வேங்கடமே" (திருவேங்.26)

திருமூலர் புரட்டாசி மாதம், அவிட்ட நட்சத்திரத்தில் பிறந்தார் என்பதனை,

"செய்யவே யின்னமொரு மார்க்கம் பாரு
செம்பவள கனிவா யாதுய்ய பாவா
உய்யவே திருமூல ரென்ற சித்து
உலகமதில் தான்பிறந்த தேதி வண்ணம்
பையலே புரட்டாசி திங்க ளப்பா
பாலகனார் வந்துதுதித்த மாத மாகும்
வெய்யவே அவிட்டமென்றே மூன்றாங் கால்தான்
மேதினியில் வந்துதித்த சித்து மாச்சே"
(போகர் சப்த காண்டம், 952-VI)

என்ற பாடல் வழி அறிய முடிகின்றது. ஆவூர் மூலங்கிழார், ஐயூர் மூலங்கிழார், மாமூலனார், மூலங்கீரனார் முதலிய சங்கப் புலவர்கள் நாளாற் பெயர் பெற்றிருத்தல் போலத் திருமூலரும் மூலநட்சத்திரத்தில் பிறந்தவர் என்று கூறுவார் கருத்து இப்பாடலினின்று முரண்படுகிறது. ஒருக்கால் திருமூலர் மூலநட்சத்திரத்தில் முத்தி பெற்றிருக்கலாம்.

தனிப்பாடல் திரட்டு,

"அவிட்டத்துக் கீரைந்தொன் றானானுனைத்தப்
பவிட்டத் தினாலே பலகால் - தவிட்டை
விழுங்குகின்ற செங்கோழி முட்டைக்குநேரா
எழுந்தாய் செழுந்திங்க ளே" (103)

என்ற பாடலில் அவிட்டத்துக்குப் பதினொன்றாவது உருவாகிய திருவாதிரை நட்சத்திரத்திற்குரிய சிவபெருமானைக் குறிக்கிறது. இதில் அவிட்டம், திருவாதிரை பற்றிய குறிப்பு வருகின்றது.

சதயம்

சோதிடத்தில் நட்சத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றிற்குமெனத் தனித்தனி 'வடிவம்' இருப்பது போலவே, தனித்தனி தெய்வமும் உண்டு. சதயத்தின் கடவுள் வருணன் என்பதனைச் 'சதைய மீன் கடவுளுக்குஞ் சசி குலத்து நல்லிதையென' (வில்.பா.1:1.72) என்ற அடி காட்டுகிறது. ஞானசரநூல் சாஸ்திரம் 27 நட்சத்திரங்களைப் பற்றிய செய்திகளைச் சுட்டும்போது சதய நட்சத்திரத்தினையும் சுட்டுவதனை, 'சிறந்த ரோகணி சதயம் உத்திரட்டாதி' (25) என்ற அடி காட்டுகின்றது.

உத்திரட்டாதி

சூரியனின் மகன் எனப்படும் சனியின் ஆதிக்கத்திற்குட் பட்ட இவ்வுத்திரட்டாதியில் பிறந்தவர் பண்பாளராக விளங்குவார் என்ற கருத்து மக்களிடையே நிலவுகிறது. இந்நம்பிக்கை இலக்கியங்களிலும் காணப்படுவதை,

"ஊனத்தில் சிறந்த கீர்த்தி,
உத்திரட்டாதியானே" (சீவக.1:358)

என்ற வரிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. உத்திரட்டாதி மீன இராசியிலுள்ள மூன்று நட்சத்திரங்களுள் ஒன்றாகும். "மீனத்திடை நாள்; கிழமை வெள்ளி சயை பக்கம்' (சீவக. 590) என்பது, பூரட்டாதியின் நாலாங்காலும், உத்திரட்டாதியும் இரேவதியும் மீனராசியாதலால், உத்திரட்டாதி நடு நட்சத்திரம் ஆகும். ஆதலின் மீனத்திடை நாள் என்பது உத்திரட்டாதி நட்சத்திரத்தைக் குறிக்கின்றது.

இரேவதி

சந்திரனின் மகன் எனப்படும் புதனின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் அடங்கும் இவ்விரேவதி நட்சத்திரத்தில் பிறத்தல் சிறப்புடையது என்று சோதிடர் கூறுவர். இது தூய்மையான நட்சத்திரம் என்று கருதப்படுகிறது. இக்காரணம் பற்றியும் அந்நட்சத்திரத்தின் பெயரினை அந்நட்சத்திரத்தில் பிறந்தவர்களுக்கும், பிறவாதவர்களுக்கும் பெயராகச் சூட்டியிருக்கக்கூடும்.

''இரேவதி வியாழ ஓரை
இருஞ்சிலை முளைப்ப ஏறி'' (சீவக.3:14)

சம்பந்தரின் தேவாரத்தில் மயிலாப்பூர் திருக் கோயிலினைப் பற்றி 'மட்டு இட்ட புன்னை' (2:47) எனத் தொடங்கும் பூம்பாவைப் பதிகத்தில் கார்த்திகை, திருவோணம், திருவாதிரை, பூசம், உத்தரம் ஆகிய நட்சத்திரங்களைப் பற்றிய குறிப்பு வருகின்றது.

தக்கன் அசுவினி முதலிய நட்சத்திரப் பெண்களைச் சந்திரனுக்கு வதுவை செய்து கொடுத்தான். சந்திரன் 27 பெண்களில் உரோகிணியிடமே பெரிதும் மையல் கொண்டு விளங்கினான் என்பதில் 27 நட்சத்திரங்களைப் பற்றியும், நிலவினைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளதை,

''மக்கள் பல்லோரை பெற்றா னவர்களுள் வான மீனாய்த்
தொக்கமு வொன்பான் பெணக டுணைமுலை தழுவ விந்து
தக்கவ னென்னத் தந்தாள் சதுர்த்தவள் பாலே யின்ப,
மிக்கு வைத்தேனை யோர்பால் விரும்பில னானான் சோமன்''
(அரிகேசரி நல்லூர் தலபுராணம், 1:20)

என்ற பாடல் காட்டுகிறது. 'பொருந்த வானுறை நாள்களை நாடொறும் புணர்வோன்'' என்பதில் நட்சத்திரங்களின் கணவனான சந்திரன் ஒவ்வொரு நாளும் அந்தந்த நாளுக்குரிய நட்சத்திரத்தைக் கூடுவான் என்ற குறிப்பு வருகிறது. ''நாள் நிரைத்து அநேக தாரகா கணமாம் நவமணியுடன் நவவிதங் கொள் கோள்நிரைத்து ஈரேழ் புவனமும் வலஞ்செய்'' என்பதில் நட்சத்திரம், கோள்கள் பற்றிய குறிப்பு வருகிறது.

திவாகரம், பிங்கலம் என்னும் நிகண்டுகள், அசுவினி முதல், இரேவதி ஈறாக இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களுக்கும்

உரிய பெயர்களைத் தெய்வப் பெயர்த் தொகுதியிலும், வானவர் வகையிலும் குறிப்பிட்டுள்ளன.

மீன்கள்

ஓர் அண்டம் என்பது சுமார் பத்தாயிரம் கோடி சூரியன்கள் அல்லது நட்சத்திரங்களைக் கொண்டது. இப்படிப்பட்ட நட்சத்திரங்கள் அடங்கிய அண்டங்களின் கோடானுகோடியின் தொகுப்பே பிரபஞ்சம் எனப்படுகிறது.

இலக்கியங்களில் சோதிடத்தில் கூறப்படும் 27 நட்சத்திரக் கூட்டங்களைத் தவிர, வானிலுள்ள ஆயிரக் கணக்கான விண்மீன்களைப் பற்றியும், சில தனித்த விண்மீன்களின் பெயர்களைப் பற்றியும் வருவதைக் காணமுடிகின்றது.

விண்மீன்கள்

''மீன்..... வானத்து'' (புற.109:9-10)
''வான்மீன் பலபூப்பின்'' (புற.129:7)
''வானத்து வயங்கித் தோன்றுமீன்'' (புற.367:15)

இங்ஙனம் 'எறிகடல் ஏழின் மணல் அளவாக' (திரு.229) விண்மீன்கள் இருப்பினும் 27 விண்மீன்களே நாள்மீன்களாகக் கொள்ளப்பட்டன.

சில விண்மீன்கள் சிலபோது பூமியின் ஈர்ப்பால், பூமியின் வளிமண்டலத்தில் நுழையும்போது வேகமாக வளிமண்டலத்தோடு மிக்க உராய்வு விசை ஏற்படுவதால் தீப்பற்றிக் கொள்ளும். இதனால் வால்மீன் எரிமீன் ஆகிவிடும்.

வீழ்கொள்ளி

வீழ்கொள்ளி, உற்கம், எரிமீன் என அழைக்கப்படும் விண் வீழ்கொள்ளி விண்ணில் சடப்பொருள்களின் சிறு துகள் பறந்து வருவதாலும் உண்டாகின்றன என்றும் கூறப்படுகிறது. இவை விண்ணில் ஒரு நொடிக்கு 45 மைல் வேகத்தில் செல்கின்றன. பூமியிலிருந்து 50 முதல் 100 மைல் தொலைவில் ஒன்றுடன் ஒன்று உராய்வதால் இவை எரிகின்றன. இக்காட்சியே வீழும் கொள்ளிபோல் தோற்றமளிக்கின்றது. அரிதாக Metecrites எனப்படும் பேருருவுடைய பொருள்கள் தரையைத் தொடுகின்றன.

வால்மீன்கள், எரிமீன்கள், எரிகற்கள் சோதிடத்தில் உபகோள்கள் அல்லது குளிகாதியர்கள் எனப்படுகின்றன. பெரும்பாலும் எரிமீன்கள் விண்ணிலே எரிந்து சிறு துகள்களாகிவிடுகின்றன. இவ்விதம் எரிகொள்ளிகள் விண்ணில் தென்படுவது, கெட்ட நிகழ்ச்சிகளின் முன்னறிவிப்புகள் எனப் பண்டைத் தமிழர் நம்பினர்.

நான்கு பக்கத்திலும் விண்வீழ் கொள்ளி அவலமிகு செயல் நிகழ்வைக் குறிக்குமென நம்பியதை,

''திசையிரு நான்கு முற்க முற்கவும்
கனலினரியன காணா'' (புற.41:45)

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. வியாழன், சனி, வெள்ளி, செவ்வாய், சந்திரன் போன்ற கோள்களின் இயக்கத்தினால் எரிமீன் பாதையில் தடங்கல் ஏற்படுகிறது. அவை திசை திருப்பப்படுவதால் பூமியிலோ, சந்திரனிலோ, மற்ற கோள்களிலோ விழுந்து பெரும் நாசத்தை விளைவிக்கின்றது. தம் ஒளி கெடாதிருக்க வேண்டுவோர் மின்னல், எரிமீன் முதலியவற்றைக் காணுதல் கூடாது என்பதனை,

''மின்னொளியும் வீழ்மீனும் வேசையர்கள் கோலமுந்
தம்ஒளி கெடாதிருக்க வேண்டுவேண் நோக்கார் பகற்கிழவோன்
முன்னொளியும் பின்னொளியும் அற்று'' (ஆசா.51)

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. இதில் எரிமீன் பற்றிய குறிப்பு வருகின்றது. இவை குறித்த காலத்தில் மிக்க வலுவுடன் காட்சி தருபவை. இக்கற்களைப் பார்க்க நேரிட்டால் நினைவாற்றல் குறைவு ஏற்படும் என்று மக்கள் நம்புவதால் அங்ஙனம் பார்க்க நேர்ந்தால் உடனே நீர்நிலைகளைச் சென்று காண்பர்.

வால் நட்சத்திரம்

சூரியக் குடும்பத்திலுள்ள கோள்களைப் போலவே, வால்மீன்களும் சூரியனைச் சுற்றி வருகின்றன. எனவே, அவை ஞாயிறு குடும்பத்தோடு சேர்க்கப்படுகிறது. விண்வீழ் கொள்ளி போன்ற வால் வெள்ளியும் தீய பலன்களைத் தரும் என மக்கள் நம்பினர். வால்வெள்ளி, வால்நட்சத்திரம், தூமகேது, தூமம் எனவும் கூறப்படுகிறது. பல கோடி

மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள விண்மீன்கள் ஒளிச் சிதறல் காரணமாக நமது கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்றன. சில நேரங்களில் கோள்களுக்கு இடையே ஏற்படும் ஈர்ப்பு விசை காரணமாக இடம் பெயர்ந்து விண்வெளிப் பாதையில் விலகிய கோள் அதிவேகமாக விரைந்து வரக்கூடும். இவற்றைத்தான் 'வால்மீன்' அல்லது 'வால்நட்சத்திரம்' என்று கூறுகிறோம். சிதறிய அமைப்போடு கூடிய இக்கோள் நெடிய வால் போல் காட்சி தரும். இதற்குக் காரணம் புவிஈர்ப்பு விசையோடு அது சுற்றுவதே. வால்மீன்கள் சூரியனை நெருங்கும்போது வெப்பம் காரணமாய் விரிவடைவதாலும் வால்மீன் என அழைக்கப்படுகிறது. வால்மீன்கள் வெப்பநிலை மீட்சியில் விசைக்கு மேற்படும்பொழுது வெடித்துச் சிதறுகிறது.

தூமகேதுக்களைத் திவ்யம், பௌமம், அந்தரிசம் என மூவகைப்படுத்தி ஆயிரக்கணக்கான தூமகேதுக்கள் உள்ளதாகக் கருதினர். இதுவரை நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட வால்மீன்கள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன. பொதுவாகத் தூமகேதுக்கள் பலவாறாகக் காணப்பட்டாலும் அவை யாவும் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவை. வடதிசையில் தோன்றும் தூமகேதுக்களினால் நன்மை உண்டு. மூன்றுவிதமான நிறத்தில் மூன்று தலையுடன் தோற்றமளிக்கும் ஒரு தூமகேது எந்தத் திக்கில் வேண்டுமானாலும் தோற்றமளிக்கும் என்றும், இதனால் மிகப்பெரும் கேடுகள் உலகில் உருவாகும் என்றும் கூறியுள்ளனர்.

வால்நட்சத்திரத்தின் தோற்றக் காலத்தில் பிறந்தவர்கள் ராஜ யோக அமைப்பினைப் பெற்றிருப்பினும் இவர்களுடைய நற்பலன்கள் குறையும் வாய்ப்பு ஏற்படும். மேலும், 'பாவ குதூகலம்', 'முகூர்த்தப்பதவி' முதலிய நூல்களில் தூமகேதுவின் தோற்றக் காலத்தில் நற்செயல்களைச் செய்யக் கூடாது எனக் கூறுகின்றனர். சோதிடத்தில் தூமகேது எனப்படும் இவற்றின் காலம் நாள்தோறும் சகுனப்படி பஞ்சாங்கத்தில் குறிக்கப் பட்டிருக்கும். இவை வாழ்நாளை நிர்ணயிக்கும் தன்மையின. சூரியக் குடும்பத்தின் தன்மையையும், உயிரின இரகசியத் தையும் அறிய வால்மீன்கள் பெரிதும் உதவுகின்றன.

இவ்வால்வெள்ளி பல நூற்றாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை கதிரவனைச் சுற்றி வந்து கொண்டிருக்கின்றது. இதன் தோற்றம் உலகிற்குப் பெருந்தீங்கு விளைவிக்கும் என்பதை,

''அகன் ஞாலம் பெரிது வெம்பினும்
மிகவானுள் எரி தோன்றினும்
குளமீனொடுந் தாட்புகையினும்'' (புற.396)

என்ற அடிகள் குறிப்பிடுகின்றது. 'மைமீன் புகையிலும் தூமம் தோன்றினும் (புற.17) என்ற அடியும் 'கரியவன் புகையினும் புகைக்கொடி தோன்றினும்' (சிலப்.10:102.3) என்றவடியும் இதனை மெய்ப்பிக்கின்றன.

கண்ணன் பிறந்தபொழுது வால் நட்சத்திரம் தோன்றக் கம்சன் கலங்கினான் எனப் 'பாகவதம்' கூறுகிறது.

பாண்டிய நாட்டில் வால் நட்சத்திரம் தோன்றியபொழுது கொடிய பஞ்சம் ஏற்பட்டதாகவும், அதன் காரணமாகப் பாண்டிய மன்னன் தன் அவையில் இருந்த புலவர்களை யெல்லாம் பிற நாடுகளுக்குச் சென்றுவிட்டு, நாட்டின் பஞ்சம் நீங்கிய பிறகு மீண்டும் வாருங்கள் என்று கூறியதாகவும் ஒரு குறிப்பு இறையனார் களவியல் உரையில் காணப்படுகிறது.

அமெரிக்க நாட்டைச் சேர்ந்த 'பூட்ஸ்' சகோதரர்கள் அண்மைக்காலத்தில் ஒரு வால் நட்சத்திரத்தைக் கண்டு அதற்கு அவர்கள் பெயரையே சூட்டியுள்ளனர். பொதுவாக வால்மீன்களின் பெயர்கள், அவ்வால்மீன்களைக் கண்டுபிடித்தவர்களின் பெயர்களாலேயே வழங்கப்படுகின்றன.

வடமீன் (அருந்ததி)

வானத்து வடவயின் விளங்கும் ஏழு முனிவருள் வசிட்ட முனிவரின் பத்தினி அருந்ததி. அருந்ததி, சாலினி என்று குறிப்பிடப்படுகின்ற இவ்வடமீனானது பெண்களின் கற்போடு தொடர்புபடுத்தப்பட்டு மக்களால் வழிபடும் தன்மையுடையதாகக் காணப்படுகிறது. இது கற்புக்கரசி நட்சத்திரமாக விளங்குவதாகக் கருதப்படுகிறது. திருமண மானதும் புதுமணமக்களை அருந்ததி நட்சத்திரத்தைப் பார்க்கச் செய்கின்ற 'அம்மி மிதித்து அருந்ததி பார்த்து' என்ற வழக்கு

இன்றும் நம்நாட்டில் நிலவி வருகிறது. இதனைக் குறித்த இலக்கியச் செய்திகள் பல காணப்படுகின்றன.

''வடமீன் விளங்குஆல் உறைஎழு மகளிருள்
கடவுள் ஒருமீன் சாலினி'' (பரி.43-44)
''பெருநல் வானத்து வடவயின் விளங்கும்
சிறுமீன் புரையும் கற்பின், நறுநுதல்'' (பெரும்.302-3)
''இருண்டு தோன்று விசும்பின் உயர்நிலை உலகத்து
அருந்ததி அனைய கற்பின்'' (ஐங்.442:3-4)
''வடமீன் புரையும் கற்பின் மடமொழி'' (புற.122:8)
''வடமீன் போல் தொழுது ஒத்த வயங்கிய கற்பினாள்'' (கலி.2:21)
''விசும்பு வழங்க மகளிருள்ளும் சிறந்த செம்மீன்
அனையள் நின்தொல் நகர்ச்செல்வி'' (பதிற்.31:27-28)
''சாலி ஒருமீன் தகையாளை'' (சிலப்.1:51)
''தீதிலா வடமீனின் திறம் இவள்திறம்'' (சிலப்.1:27)
''அங்கண் உலகில் அருந்ததி அன்னாளை'' (சிலப்.1:63)

எழுமீன்

விண்ணில் காணப்படும் ஏழு நட்சத்திரங்கள் அடங்கிய நட்சத்திரத் தொகுதிக்குச் 'சப்தரிசி மண்டலம்' என்று பெயர். சப்தரிசிகள் என்று கூறப்படுகின்ற ஏழு ரிசிகளின் மனைவியர் சிவபெருமானைக் கண்டு மையல் கொள்ள, அதனால் சினங்கொண்டு ரிசிகள் எழுவரும் சிவன்மீது போர் தொடுக்கின்றனர். சிவன் அவர்களை அழித்து, பின் அவ்வெழுவரையும் ஏழு நட்சத்திரத்தினைக் கொண்ட சப்தரிசி மண்டலமாக விண்ணில் விளங்க அருள் செய்தான் என்ற புராணக்கதை ஒன்று மக்களிடையே நிலவி வருகிறது.

''மைஅற விளங்கிய மணிநிற விசும்பில்
கைதொழு மரபின் எழுமீன் போல'' (நற்.231:1-2)

என்னும் பாடல் அடிகளுள் எழுமீனின் சிறப்பு கூறப்பட்டுள்ளது.

அகத்தியன்

அகத்தியன் என்னும் நட்சத்திரம்தான் தற்போது இருக்கும் இடத்திலிருந்து மிதுன ராசிக்குச் செல்லுவதாக ஒரு குறிப்புப் பரிபாடலில் வருவதனை,

"பொதியில் முனிவன் புரைவரை கீறி
மிதுனம் அடைய" (11:11-12)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன.

சோதிடச் செய்திகளைத் தாங்கிய நட்சத்திரக் குறிப்புகள் தமிழ் இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. சோதிடத்தில் நட்சத்திரங்கள் சிறப்பிடம் பெறுவதால் இவை இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள இடங்கள், எந்தச் சூழ்நிலையில், எக்கருத்தினை வெளிப்படுத்த இடம் பெற்றுள்ளன என்பன போன்றவை முழுமையாக ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பெறின் மன்னர், மக்கள் ஆகியோர் வாழ்வியலில் சோதிடம் பெற்றிருந்த இன்றியமையா இடத்தினையும், மக்கள் பண்பாட்டிலுள்ள சில ஒழுகலாறு களையும் அறிய இயலும்.

இராசி மண்டலம்

இராசி மண்டலம் என்பது நீள்வட்ட வடிவில் வானத்தில் கீழ்மேலாக விரிவடைந்திருக்கும் பகுதியாகும். இதனுள் 27 நட்சத்திரங்களும் 12 இராசிகளும் அடங்கியிருக்கின்றது. வானத்தில் இது நீள்வட்ட வடிவில் காணப்பட்டாலும் சோதிடத்தில், வசதி கருதி சதுர வடிவில் 'கிரகச் சக்கரம்' அல்லது 'இராசிக் கட்டம்' என்ற பெயரில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஒவ்வோர் இராசியும் அந்த இராசியுள்ள நட்சத்திரக் கூட்டங்களின் சேர்க்கையால் ஏற்படும் உருவ அமைப்பினைப் பெயராய்ப் பெற்றிருக்கின்றன. காட்டாக மேடராசியில் இருக்கும் அசுவினி, பரணி, கார்த்திகையின் முதல் பாதம் என்ற மூன்று நட்சத்திரக் கூட்டங்களின் கூட்டு வடிவம் ஓர் ஆட்டின் உருவத்தைப் போல் அமையப் பெறுவதால் மேடராசியின் குறியீடு 'ஆடு' எனப்படுகின்றது.

தமிழ்ப் படைப்புகளுள் 12 இராசிகள் பற்றிப் பரிபாடலிலும், இராசி மண்டலம் பற்றி நெடுநல் வாடையிலும் குறிப்புகள் காணக்கிடக்கின்றன. "ஆறு இருமதியினும் காருக வடிப்பயின்று" (26:25) என்று சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் அடியில் ஆறு இருமதியினும் என்பது இராசி பன்னிரண்டிலும் என்ற பொருளைத் தருகிறது.

பகல் இரவுக் காலங்கள் ஆகாய முதலாக ஆறு ஆறு நாழிகைகளாக உள்ளன. இராசியும் முப்பது கலைகளாக வரும். ஆண்டுக்குக் கலைகள் முந்நூற்றறுபது. இதை வகுத்துப் பார்க்கச் சூரியன் செல்லும் பன்னிரண்டு இராசிகள் விளங்கும் என்பதனை,

''வந்திடும் ஆகாசம் ஆறது நாழிகை
வந்திடும் அக்கரம் முப்பதி ராசியும்
வந்திடு நாளது முந்நூற் றறுபதும்
வந்திடு ஆண்டு வகுத்துரை யவ்வியே'' (1268)

என்ற திருமந்திரப் பாடல் சுட்டுகின்றது. இச்சூரியன் செல்லும் வீதி மூன்று வகையாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதனை இந்நூல்,

''அவ்வின மூன்றுமவ் வாடாது வாய்வருஞ்
செவ்வின மூன்றுங் கிளர்தரு வேரதாஞ்
சவ்வின மூன்றுந் தழைத்திடுந் தண்டதாம்
இவ்வின மூன்றும் இராசிக ளெல்லாம்'' (1269)

என்ற பாடலில் உணர்த்துகின்றது. இச்செய்தியினைப் பரிபாடல் வரிகளிலும் காண முடிகிறது. (11:1-3). இடபவீதி, மிதுனவீதி, மேடவீதி என்ற 12 இராசிகளும் மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு வீதிக்கும் 4 இராசிகள் அடங்குகின்றன என்பது இவற்றில் சுட்டப் பெறுகின்றன. வானில் அமைந்துள்ள இராசிகளின் வடிவ அமைப்பினைக் கூர்ந்து நோக்கி அதற்கொப்பக் கற்பனை நயத்துடன் இலக்கியங்களில் பல காட்சிகளை அமைத்துள்ளனர். தற்குறிப்பேற்றவணியாக அமைந்துள்ள அவை எண்ணுந் தோறும் சுவை மிக்கதாகத் திகழ்கின்றன. அவற்றுள் சில இங்குத் தரப்பட்டுள்ளன.

திருமலைச் சாரலில் பசியுடன் புலியொன்று திரிந்து கொண்டுள்ளது. அது வானத்தில் ஆட்டுக்கிடா வடிவுள்ள மேட இராசியைப் பார்த்துச் சீறுகின்றது என்பதனை,

''வாடப் பசித்த வரியுழுவை வாலாட்டி
மேடத்தைப் பார்த்துறுக்கும் வேங்கடமே'' (திருவேங்.16)

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது.

கடக ராசி

மலையில் குரங்குகள் குதித்து விளையாடுகின்றபோது மலைமுகட்டில் நண்டு வடிவமான கடக ராசி பொருந்தி வர அதனைக் கண்டு அஞ்சியோடிய காட்சியை,

''தாவி வரும் வானரங்கள் தண்குவட்டில் கற்கடகம்
மேவிவரக் கண்டோடும் வேங்கடமே'' (மேலது.17)

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது.

சிம்ம ராசி

பிடி களிற்றிடம் கோபித்துக் கொண்டு அதனிடம் வெறுப்புக் காட்டி நிற்கின்றது. இது வானத்தில் தற்செயலாக சிங்க வடிவமான சிங்கராசியைக் காணுகிறது. உடனே பிடி அஞ்சி அச்சமிகுதியால் ஊடலை மறந்து, ஓடி ஆண் யானையைத் தழுவுகின்றது என்பதனை,

''ஒண்சிந்து ரத்தைவெறுத் தூடும் பிடிவேழம்
விண்சிங்கம் கண்டணைக்கும் வேங்கடமே!'' (மேலது.18)

எனக் காட்டும் இவ்வடிகளில் சிம்ம ராசி பற்றிய குறிப்பு வருகிறது.

கன்னி ராசி

இராசி மண்டலம் அழகிய மணவாளதாசர் என்ற பிள்ளைப் பெருமாள் அய்யங்காரின் கற்பனையில் பலவிதமாகச் செயல்படுகின்றது. மலையின்மீது ஓங்கி வளர்ந்துள்ள மூங்கிலுக்கு நேரான பெண் வடிவமான கன்னியாராசி வருகின்றது. இக்காட்சி கழைக்கத்திபோல் தோற்றம் அளிக்கின்றது என்பதனை,

''மாதுமடக் கன்னிகழை வந்தணுகுக் கம்பத்தின்
மீதுநடிப் பாளொக்கும் வேங்கடமே'' (திரு.19)

என்றவாறு சுட்டுகின்றார்.

துலா ராசி

வானத்தில் நிறை கோல் வடிவமான துலாராசி காணப்படுகின்றது. மலைக் குறவர்கள் அதைக்கொண்டு

தாம் திரட்டி வைத்திருக்கும் இரத்தினக் கற்களை எடை போடுகின்றனர் என்று காட்டத் திவ்வியகவி,

"மன்னு குடிக்குறவர் வானூர் தூலத்திடையே
மின்னு மணிநிறுக்கும் வேங்கடமே" (திரு.20)

என்ற அடிகளைப் பயன்படுத்துமுகனாய் துலாராசி பற்றிய குறிப்பினைத் தருகிறார்.

தனுசு ராசி

தினைப் புனத்தைக் காக்கின்ற குறவர்கள் தண்மதியில் கலங்க, தோற்றமாக இயங்கும் மான் வடிவத்தைக் காண்கின்றனர். அதைத் தினைப்புனத்தை மேயவரும் மான் எனக் கருதுகின்றனர். உடனே வானத்தில் வில் வடிவமாகக் காணப்பெறும் தனுசுராசியைக் கைவில்லாகக் கொண்டு அம்பு எய்ய முயலுகின்றனர் என்பதை,

"கொல்லைக் குறவர் குளிர்மதிமா னைக்ககன
வில்லைக் குனித்தெய்யும் வேங்கடமே" (திரு.21)

என்ற அடிகள் காட்டுவதன் வழி தனுசுராசி பற்றிய குறிப்புப் பெறப்படுகின்றது.

சூரியன் டிசம்பர் மாதம், அதாவது மார்கழித் திங்களில் தனுசுராசியில் நிற்கும் என்ற கணிதவியல் நிலையினை,

"தீபம் உற்று மேல்உலவு செஞ்சுடர்
சாபம் உற்றழி சாபம் தீர்த்துஎமை
ஆபத்து இனை அளிப்ப தாய்மடி
தாப தத்து எழீஇ தரையில் தோன்றினான்" (தேம்.10:97)

"மாதம் மார்கழி வைக லையைந்தாய்
ஏதிலா நிசிக்கி ருத்தை மூவைந்தாய்
ஆதி நாளென ஆதி நாதனைக்
காதல் நாயகி களிப்பில் நல்கினாள்" (தேம்.10:96)

என்ற பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

மகர ராசி

ஒரு மூங்கில் வானுற ஓங்கி வளர்ந்து நிற்கின்றது. அதற்கு நேராகச் சுறாமீன் வடிவமான மகரராசி வந்து தங்கும்போது அது மன்மதனது கொடிமரம் போல் காட்சி அளிக்கின்றது என்பதனை,

"தேன் ஏறித் தேன்வைக்கும் திண்கழைமேல் விண்மகரம்
மீன்ஏறி வேள்கொடியாம் வேங்கடமே" (திரு.22)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. மன்மதன் சுறாமீன் வடிவத்தைக் கொண்ட கொடியை உடையவன்; அதனால் அவனுக்கு வடமொழியில் 'மகரத்வஜன்' என்றும், தென்மொழியில் 'சுறவக்கொடியோன்' என்றும் பெயர்கள் உண்டு.[8]

கும்ப ராசி

திருவேங்கடமலையில் மரக்கொம்பொன்றில் தேன்கூடு கட்டப் பெற்றுள்ளது. வானத்தில் செல்லுகின்ற பிறைச் சந்திரனது வளைந்த வடிவமான கொம்பு அத்தேனிறாலில் பட்டு அது உடைகின்றது. அதிலிருந்து ஒழுகும் தேன் வானத்தில் அதற்கு நேராகக் கீழே வந்து பொருந்திக் குடவடிவமான கும்பராசியில் நிறைகின்றது என்பதனை,

"ஒள்கொம்பில் தேன்இறால்
ஊர்மிறைக்கோட் டாலுடைந்து
விண்கும்பம் வாய்திறக்கும் வேங்கடமே" (திரு.23)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன.

மீன ராசி

சூரியன் மீனராசிக்கு வரும் காலம் பங்குனித் திங்கள் என்பதனை,

"மாசறு துறவோர் அன்ன வடதிசை உள்ளி வெய்யோன்
காசறு மீனம் உற்றுக் களித்தப் பங்குனிநாள்" (தேம்.7:1)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன.

அழகிய மணவாளதாசர் தம்முடைய திருவேங்கட மாலையில், 12 இராசிகளில் மேடம், கடகம், சிம்மம், கன்னி, துலாம், தனுசு மகரம், கும்பம் ஆகிய எட்டு இராசிகளைத் திருவேங்கடமாலையின் கற்பனைத் திறனைக் காட்டும் போக்கில் பயன்படுத்துகின்றனர். இதன்வழி இவரது வானியல் அறிவும் அழகுற வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

---

8. தமிழில் அறிவியல் அன்றும் இன்றும், ப.16.

கோள்களும் நட்சத்திரங்களும் இயங்கும் வீதிகளைக் குறித்துப் பிங்கல நிகண்டு கூறும் செய்திகள், இராசிகள் பற்றிய தெளிவை ஏற்படுத்துவனவாக அமைகின்றன.

''மேடவீதி, இடபவீதி மிதுனவீதி எனஒரு மூன்றே,
அவைதாம் இருசுடர் முதலிய இயங்கு நெறியே'' (பிங்.2:182)
''இடபம், சிங்கம், மிதுனம், கடகம்
இணைய நான்கும் மேடவீதி'' (பிங்.2:283)
''மீனம், மேடம், கன்னி, துலாமும்
ஆன இடபவீதிக்கு அமைந்தன'' (பிங்.2:184)
''வில்லு, மகரம், குடமே, விருச்சிகம்
சொல்லிய மிதுன வீதித் துறையே'' (பிங்.2:185)

இவற்றுள்,

''சொன்ன இராசி தொகுத்த மாதங்கள்
மன்னிய கதிர்முதல் கோள்வரு நெறியே'' (பிங்.2:186)

முற்கூறிய மூன்று இராசிகளுள் இடபம் முதல் விருச்சிகம் ஈறாகத் தொகுத்த மாதங்களில் சூரியன் முதலிய கோள்கள் வரும் என்பது குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

அண்டத்திலுள்ள ஒன்பது கோள்களையும் 27 நட்சத்திரங்களையும், சூரிய சந்திர கதிக்கு ஏற்ப, அவற்றின்கண் நிகழும் பரிவர்த்தனைகளையும் எண்ணிப் பார்த்து இலக்கிய உவமைகளாகத் தந்துள்ள பாங்கு போற்றத்தக்கதாகக் காணப்படுகின்றது. இலக்கியங்களில் பரணி, சித்திரை, உரோகிணி, கார்த்திகை போன்றவை பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டும், திருவாதிரை, திருவோணம், பூசம், உத்திரம், உத்திரட்டாதி முதலிய விண்மீன்கள் சமயச் சார்போடு தொடர்புபடுத்தப்பட்டும் பேசப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. இலக்கியத்தில் மெருகூட்டி மிகைப்படுத்திக் கற்பனை கலந்து செய்திகள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தாலும், நுணுகி நோக்குகிறபோது அக்கால மக்கள் உணர்ந்திருந்த வானியல் செய்திகள் முழுமையாக வெளிப்படுகின்றன. அவை அனுபவத்தின் வழி பயன்படுத்தப்பட்டு இருந்ததால்தான் அவை பற்றிய குறிப்புகளை இலக்கியத்திலும் காண முடிகின்றது. எனவே, வானியல் நிகழ்வுகளை இயற்கைக்கண் கொண்டு மட்டும் நோக்காது, அறிவியல் வழி நின்று, வானியல் நோக்கிலும் கூர்ந்து நோக்கியிருப்பது

படைப்பாளர்களின் உள்ளத்தில் அவர்களுக்கிருந்த வானியல் அறிவினைப் புலப்படுத்துகின்றது. உணர்ச்சி நிலையில் இருந்து உயர்ந்து, உணர்வு நிலைக்கு வந்து, அவற்றைத் தம் வாழ்க்கையில் உயிரோட்டமாக ஊடாடவிட்ட வகைகளை இலக்கியத்தில் படைத்திருப்பது, வானியல் பற்றிய அறிவு வளர்ச்சியின் படிநிலைகளை உணர்த்துவனவாய் உள்ளன. இலக்கியத்திலுள்ள வானியல் குறிப்புகள் முழுமையாகத் தொகுக்கப்பெறின் அவை அறிவியல் உண்மைகள் பலவற்றை வெளிப்படுத்துவதோடு அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள் கூறும் உண்மைகளை அறுதியிட்டு நிறுவுவதற்கும் துணைபுரியும்.

★ ★ ★

இயல் மூன்று

இலக்கியத்தில் சோதிடமும் சோதிடரும்

வானியல் நிகழ்வுகளைக் கூர்ந்து நோக்கி, அதனைத் தங்கள் இலக்கியங்களில் எடுத்தாண்டுள்ளதோடன்றி, மக்கள் வாழ்வியலில் இடம்பெற்றுள்ள சோதிடவியல் செய்திகளைப் பற்றியும் இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணமுடிகின்றது. பழந்தமிழர் வாழ்க்கையில் மக்களை மேம்பாடடையச் செய்கின்ற நல்ல பழக்கவழக்கங்கள் பல நிலவிவந்தன. ஆதலால் அவர்தம் வாழ்க்கையில் தீங்குகள் நேராவண்ணம் நற்செயல்கள் பலவற்றைச் செய்து முன்னேற்றம் கண்டனர். இவற்றின் உட்பொருளை அறியாது மூடப்பழக்க வழக்கம் என்றும், நம்பிக்கை என்றும் கருதி ஒதுக்கிவிட்டுப் பலன் ஏதும் இல்லாத வெற்று ஆடம்பரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட பழக்க வழக்கங்களை இக்கால மக்கள் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். ஆதலால் அவர்தம் தூய பண்பாடு கெட்டு, பல்வேறு விதமான உடலியல், உளவியல் துன்பங்களுக்கு ஆளாகின்றனர்.

அறிவியல் அடிப்படையிலான உண்மைகளைத் தன்னுள் கொண்டு, மக்கள் வாழ்வியலைத் திறம்பட நடத்திச் செல்வதற்கான விழிமுறைகளைக் கூறும் ஆற்றலுடைய சோதிடக்கலை பற்றியும், அக்கலையில் பெருஞ் சிறப்புடையவராய்த் திகழ்ந்து வந்த சோதிடர்தம் இயல்பு பற்றியும் இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள செய்திகள் இங்கு விளக்கம் பெறுகின்றன.

சோதிடம்

சோதிடத்தைப் பற்றிய சிந்தனை மிகப் பழங்காலம் தொட்டே நம் நாட்டில் இருந்து வருகிறது. தமிழ்நாட்டுச் சித்தர்கள் தோற்றுவித்த சோதிடக் கலையைப் பல தமிழ் மன்னர்கள் போற்றிப் பாதுகாத்து வந்துள்ளனர். பனை ஒலையில் எழுதப்பட்ட நிலையில் இருந்த சோதிடக்கலை இன்று கணிப்பொறி மூலம் கணித்துச் சொல்லுகின்ற அளவு வளர்ந்துள்ளது.

சோதிடம் - சொல்லும் பொருளும்

சோதி என்பது ஒளி, கிரகணம், தீபம், தீ, சூரியன், நட்சத்திரம் என்னும் பொருள்களையுடையது. சோதிடம் என்பதற்கு நாள், ஓரை, நிமித்தம், பஞ்சாங்கம், சாதகம் என்னும் பொருள்களை லெக்சிகன் (ப.1667) தருகிறது. வானத்தில் சோதியாய் நமக்குப் புலப்படுகின்ற, அண்டங்களால் உண்டாகின்ற நன்மை, தீமைகளைப் பற்றி, முன்கூட்டித் தெரிவிப்பது[1], சோதித்துத் திடப்படுத்துவது[2], நட்சத்திரங் களின் தூது[3], நேத்திரமென்னும் கண்ணொளி[4], அறிவைத் தரும் ஒளி என்ற பல பொருள்களும் சோதிடம் என்பதற்குச் சுட்டப்பெறுகின்றன. 'நாராயணீயம்' என்பது வேதங்கள் ஆறனுள் ஒன்றாகிய சோதிட நூலைக் குறிக்கிறது (மணி.473).

'சோதிடம், கணிதஸ்கந்தம், சங்கிதாஸ்கந்தம், (ஹோராஸ்கந்தம்), சாதகஸ்கந்தம் என மூவகைப்படும்; அவற்றுள் பஞ்சாங்கம் கணிக்கும் விதத்தைக் கூறுவது கணிதஸ்கந்தம்; சகல திரிகைகட்கு நன்னாள், தீயநாட்களைக் கூறுவது சங்கிதாஸ்கந்தம்; கோள்களைப் பற்றிய பலாபலன்களை, யோகங்களைக் கூறுவது சாதகஸ்கந்தம்' என்று அபிதான சிந்தாமணி சோதிடம் என்பதற்குப் பொருள் கூறுகின்றது. மேலும் இந்நூல் கிரகங்களின் சஞ்சாரஞ் சொன்ன கணித நூல் என்ற பொருளையும், சோதிடம் என்பதற்குத் தருகிறது (ப.754).

கணித ஸ்கந்தம், சாதக ஸ்கந்தம், ஹோரா ஸ்கந்தம் என மூன்று வகைப்படும் (மணி. பக்.514) எனச் சொற்பொருள் விளக்க நிலையில் சோதிடக் கருத்துகளை உணர்த்துவதோடு சோதிட நூலோர், 'சோதிட வார்த்தை', 'சோதிட்டாங்கம்' (சிலப். பக்.663) எனச் சொல்லகராதி மூலமும் இக்கருத்துகள் விளக்கம் பெறுகின்றன.

---

1. சாதக கணிதம், சி.ஜி. ராஜன், ப.7. 2 V.G.P. Seminar on Astrology, P.41. 3. பிரஸன்ன சோதிடம், ஆ. சிவபாதம், ப.21. 4.V.G.P Seminar on Astrology, P.41.

சோதிடத்தைப் பண்டைத் தமிழர் 'கணி' (கணிதம்), 'கணியம்' என்னும் பெயர்களால் குறித்தனர். கணி என்பதற்கு கணிப்பவன், சோதிடம் என்று கழகத் தமிழகராதி (ப.267) பொருள் தருகின்றது. எனவே கணி என்பது சோதிடத்தையும் சோதிடரையும் குறிக்கின்றது. சோதி சாஸ்திரம், சோதிநூல் என்றும் சோதிட நூல்கள் குறிக்கப்பெறுகின்றன.

சோதி என்ற ஆன்மா, இடம் என்ற உடலில் எவ்வளவு நாள் தங்கி வாழ்க்கை விளையாட்டை விளைவிக்கிறது என்பதை அறியும் கலையே சோதிடக்கலை. சோதிடத்தின் மூலம் நடந்த, நடக்கின்ற, நடக்கப்போகிற நிகழ்ச்சிகளை ஓரளவு தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. எந்தெந்தக் கா்ரியத்தை எந்தெந்த நேரத்தில், எந்தெந்த முறைப்படி செய்ய வேண்டும்; அதனால் என்னென்ன பலன்கள் கிட்டும் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது சோதிடம். அதுபோல் இன்னின்ன காலத்தில், இன்னின்ன செயலை, இன்னின்ன முறைப்படி செய்தால், இன்னின்ன பலன்கள் நமக்கு நடைபெறுகிறது என்பதையும் தெரிவிக்கிறது. பழங்காலத்தில் உலகம் முழுவதும் நலமுடன் இருக்கச் செய்ய வேண்டிய வேள்வி, பூசை, தவம் போன்றவை செய்ய ஏற்றதான கால நேரங்களையெல்லாம் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான நேரத்தை அறிய உதவியது சோதிடக்கலை. கிரகணம் முதலியவற்றைச் சரியாக நிர்ணயிக்க முடிவதால் சோதிடத்திற்குச் 'சித்தாந்தம்' என்ற பெயருமுண்டு.

ஒருவர் பிறக்கும்போது உள்ள கோள்நிலை அவனுடைய வாழ்க்கை முறைகளை முழுவதுமாகத் தீர்மானித்துவிடுகின்றது. அதன் பின்னர் மாறிவரும் கோள்நிலையைக் கவனித்து, அவனுடைய அன்றாட வாழ்க்கை முறைகளை முன்கூட்டியே அறிந்துகொள்ளவும் சோதிடம் உதவுகிறது. உலகில் பிறக்கின்ற ஒவ்வோர் உயிரின் வாழ்வியல் வழிமுறைகளை அணுஅணுவாக ஆராய முடியும் என்பதே சோதிடத்தின் கருப்பொருள். இந்த மனிதன் இப்படி இருப்பான், இப்படிச் செயல்படுவான், இப்படி இயங்குவான், இப்படி வாழ்வான் என்று யூகிக்கவும், யூகித்ததைச் சோதிக்கவும் சோதிடம் உதவுகிறது.

சோதிடர் சோதிடம் பற்றிய செய்திகளை எழுத்தில் எழுதி வைக்காமல் வாய்மொழியாகக் கூறிச்சென்றதால், சோதிடச் செய்திகள் பல மறைந்துவிட்டன.

'அறம், பொருள், இன்பம், வீடு பெறுமாறு சொன்ன நூற்களும், அவை சார்பாக வந்த சோதிடமும், சோதினமும், வக்கின கிரந்த மந்திர வாதமும், மருத்துவ நூலும், சாமுத்திரியமும், ஆடைநூலும், அணிகல நூலும், அருங்கல நூலும் முதலியவற்றின் மறைபொருளுபதேசமும்' என்று குறிப்பிடும் யாப்பருங்கல விருத்தி எனும் தமிழிலக்கண நூலின்வழி பல தொழில்களைக் கற்பிக்கும் பல கருவி நூற்களுள் சோதிட நூலும் ஒன்றாகப் பண்டைத் தமிழகத்தில் இருந்தது என்பது புலனாகிறது.[5]

சங்ககாலம் தொடங்கி இன்று வரையுள்ள இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் சோதிடத்தைப் பற்றிய செய்திகள் பல கிடைக்கின்றன.

"சொற்பெயர் நாட்டம் கேள்வி நெஞ்சமென்
றைந்துடன் போற்றி அவை துணையாக"

என்பது பதிற்றுப்பத்து கூறும் செய்தி. பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் விரும்பிய வேள்வியை, சொல்லிலக்கண நூலும், பொருள் இலக்கண நூலும், சோதிட நூலும், வேத நூலும் இவற்றை அடக்கிய நெஞ்சமும் ஆகிய ஐந்தையும் போற்றிய முனிவர்கள் செய்து முடித்தனர் என்ற இக்குறிப்பினால் கற்க வேண்டிய நூல்களுள் ஒன்று சோதிட நூல் என்பது சங்க காலத்திலேயே நிலவி வந்த கருத்து என்பதை உணரமுடிகிறது. 'நாட்டம்' என்ற சொல்லால் சோதிட நூல் குறிக்கப்பெற்றமையும் தெரிகிறது.

"சத்தமுஞ் சோதிடமு மென்றிங் கிவைபிதற்றும்
பித்தரிற் பேதையாரில்" (நால. 52)

என்ற அடிகள் சோதிடத்தை எதிர்க்கும் வகையில் அமைந்துள்ளன. சோதிடம் இழிநூலாகக் கருதப்பட்டு இதன்பால் ஈடுபாடுள்ளவர்கள் பித்தர்களாகக் கருதப்பட்ட நிலை தெரிகிறது.

---

5. தமிழகம், ந.சி. கந்தையாபிள்ளை, ப.158

"சோதிடங் கொண்டி தெம்மைக் கெடுவித்தது" (திருக்கோ. 138)
"சோதிடம் பார்த்துரைப்பிர் புரிநூல் உத்தமரே" (திருவருட்பா. 1676)
"சோதிடம் பொய்யாது மெய்யென்ப தறிவரிய சூழ்கிரகணம் சாட்சியாம்"
(அறப்.சத.5)

என்ற சான்றுகள் சோதிடம் என்ற சொல்லாட்சி பிற இலக்கியங்களிலும் வருவதைக் காட்டுகின்றது. காலத்தைக் கோள்களின் வழி கணக்கிட்டுக் கூறிய சோதிட நூலைக் காலக் கணிதம் என்று கூறியதைக் 'காலக்கணிதம்' (சிலப்.5.44), 'காலக் கணிதமுங் கலைகளின் றுணிவும்' (மணி 2:18-3) என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. சோதிடச் செய்திகள் சதக இலக்கியங்கள் சிலவற்றில் விரிவாக இடம்பெற்றுள்ளன. தரித்திரயோகம் (62), மரணயோகம் (63), நட்சத்திரத்திற்கும் நாளுக்கும் பகை (64), கிரகச்சுற்றும் அவற்றினாட்சி நிலையும் (69), மனுஷகண முதலிய மூன்று மறிவது (71), குளிகனிராகு காலம் (72), கெற்போட்ட நாள் (95) என்ற பல சோதிடக் கூறுகளைக் கயிலாசநாதர் சதகம் கூறுகிறது.

சோதிடம் முன்னூறு என்று அகத்தியர் கூறுவதனை,

"நாடியாம் கிரந்தமது யெண்ணா யிரந்தான்
நலமான சிற்பி நூலாயிரந்தான்
ஆடியே ஜோசியமு முன்னூறாகும்
அப்பனே மாந்திரீக மறுநூ றாகும்" (அகத்தியர், 12000, பா.473)

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

சோதிடர்

சோதிடக்கலை மன்னர் முதல் மக்கள் ஈறாகப் பலரையும் சென்றடையச் சோதிடர் உறுதுணையாகத் திகழ்ந்தனர். இவர்கள் சோதிடம் மட்டுமன்றி சோதிடமல்லாத பல்வகைத் தொழில்களைப் புரிந்துவந்துள்ளனர். மன்னர்களுள் சிலரும் சோதிட அறிஞராக இருந்திருக்கின்றனர். பொருளுக்காகச் சோதிடத் தொழிலை மேற்கொள்ளுதல் என்ற நிலையிலிருந்து அக்காலச் சோதிடர் மாறுபட்டு ஆர்வத்துடன் சோதிடவியலிலுள்ள உண்மைச் செய்திகளை உள்ளது உள்ளவாறே எடுத்தியம்பி வந்துள்ளனர். எனவேதான் அக்காலத்தில் சோதிடக்கலை தவறுதல் இல்லாத பலன்களைக் கூறும் திறம்பெற்று விளங்கியதுடன்

இன்றுவரை நிலைபெற்று விளங்குகின்ற உயிர்ப்பு ஆற்றலைப் பெற்றுத் திகழ்கின்றது. இத்தகு பெருமைமிகு சோதிடர் பழங்காலம் முதல் இன்றுவரை எவ்வாறெல்லாம் அழைக்கப்பட்டனர் என்பதைக் காணுதல் சிறப்புடைத்து.

அறிவன்

சோதிடரைக் குறிக்கின்ற சொல்லாகப் பல சொற்கள் பிற்கால இலக்கியங்களில் வழங்கப்பட்டு வந்தாலும் அறிவன், கணி என்ற சொற்களே நமக்குக் கிடைக்கின்ற சொற்களுள் காலத்தால் முற்பட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியத்தில் அறிவன் என்ற சொல் சோதிடரைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டதைப் பின்வரும் நூற்பாவினால் அறியமுடிகிறது.

''மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயம்
நாவிரு வழக்கில் தாபதப் பக்கமும்
பாலறி மரபில் பொருநர் கண்ணும்'' (புறத். 16)

இறப்பும், நிகழ்வும், எதிர்வும் என்னும் மூவகைக் காலத்திலும் வழங்கும் நெறியான் அமைந்த முழுதுணர்வுடை யோன்; அதாவது இல்லற வாழ்க்கையைத் துறந்து தவம் செய்யும் முனிவர் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.[6] இளம்பூரணர் அறிவன் என்பது கணிவனைக் குறிக்கும் என்பர்.[7] இதுவன்றி வேறுசில தொல்காப்பிய நூற்பாக்களும் அறிவரைக் கூறுகின்றன.

''தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்
பாணன் பாட்டி இளையர் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலியர் அறிவன்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப'' (தொல். பொரு.கற்.52)
''பாணன் .... யாணஞ் சான்ற அறிவர் கண்டோர்
...... தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்'' (தொல்.பொரு.செய்.82)
''பார்ப்பார் அறிவர் என்றிவர் கிளவி'' (மேலது.498)

இவை அறிவர் என்பவர் இல்லற வாழ்க்கையில் இருக்கும் கணிவர் என்றும், இவர்கள் கணவன் மனைவியருக்குள் ஊடல் நிகழ்ந்தால் அவர்களுக்கு அறிவுரை கூறி இல்லற நெறியில்

---

6. தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், நச்சர் உரை, ப.208,
7. மேலது, இளம்பூரணருரை, ப.114.

நிறுத்தினர் என்றும் காட்டுகின்றன. இதன்கண் திருமணம் நடக்கக்கூடிய நாளைக் கணித்துக் கூறினர் என்பதை,

"நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா அறிவனை முந்துநீஇத்
தகைமிகு தொகைவனை யறியுஞ் சான்றவர்" (39)

எனக் குறிஞ்சிக் கலிப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றால் சோதிடர் தொல்காப்பியர் காலத்திலும், சங்ககாலத்திலும் அறிவன், அறிவர் என்ற சொற்களால் குறிக்கப்படுவதும் இவர்கள் முனிவர்களாயும் இல்லற வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டவர்களாகவும் இருந்தனர் என்பதும் தெரிய வருகிறது.

குமரிக்கண்டத்தில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு 'அறிவுக்கண்' என்றொரு மூன்றாவது கண் இருந்ததாகவும் இதன் வழி முக்காலத்தையும், பிறர் எண்ணங்களையும், தொலை நிகழ்ச்சிகளையும் அறிய முடிந்ததாகவும் ஆசிரியர் 'கார்வே' குறிப்பிடுகின்றார்.[8]

அறிவுக்கண் கொண்ட குமரிக்கண்டத்து மக்களே தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் 'அறிவர்' ஆக இருத்தல் கூடும். இருவகை மக்களுக்கும் புலன் உணர்தல், முக்காலம் அறிதல், தொலைவிணர்தல் ஆகியன கைவரப்பெற்றுள்ளன. 'அறிவுக்கண்' பெற்ற அறிவர் மரபு சங்க காலத்தில் முக்கட் வழிபாடாக மலர்வதை,

"பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கட்செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே" (புற.6)
"ஞால நாறு நலங்கெழு நல்லிசை
நான்மறை முதுநூன் முக்கட் செல்வ
னால்முற்றங் கவின்பெறத் தைஇய
பொய்கை சூழ்ந்த பொழின்மனைமகளீர்" (அக.181)

என்ற பாடல்களின் வழி அறியமுடிகிறது. முக்கட்செல்வர் என்பது நெற்றிக் கண்ணுடன் கூடிய மூன்று கண்களுடைய இறைவன். சங்க காலத்திற்குப் பின் சிலம்பில், முக்கட்

---

8. குமரிக்கண்டம் அல்லது கடல்கொண்ட தென்னாடு, க.அப்பாதுரை (மொ.ஆ.), ப.33.

செல்வர் வழிபாட்டு முறை, 'நுதன்விழி நாட்டத் திறையோன்' (14:7) எனும் பெயரில் தொடர்கின்றது. பின்னர் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் திருமூலர் காலத்தில் நந்தி வழிபாடாக (திரு.36) உருமாறி, அவருக்குப்பின் பதினெண் சித்தர்களின் வழிபாடாகி (அழுகணி சித்தர் பாடல்.21, ஞானரத்தினக் குறவஞ்சி, 58) கடந்த நூற்றாண்டில் வள்ளலார் பாடல்களிலும் இடம்பெற்றிருத்தலைக் காணமுடிகிறது.

குமரிக்கண்டத்து அறிவுக்கண், தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் அறிவர், சங்க இலக்கியம் கூறும் 'முக்கட் செல்வர்', சிலம்பு குறிப்பிடும் 'நுதல்விழி நாட்டத்திறையோன்', திருமூலர் வழிபடும் 'நயனங்கள் மூன்றுடை நந்தி', பதினென் சித்தர் பாடல்களின் பரவலாகப் போற்றப்படும் 'புருவநாடு' பற்றிய செய்திகள் – இவை அனைத்தையும் நோக்கும்போது பின்வரும் தெளிவினைப் பெறமுடிகின்றது.

"புலன் உணர்வுகளை அறிந்து முக்காலத்தையும் உணர்த்தவல்ல உயர்ந்த ஞானிகள், குமரிக்கண்டத்தின் காலத்திலிருந்தே தமிழகத்தில் காலந்தோறும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களுக்கு நெற்றிக்கண் உண்டு. அதனை அறிவுக்கண் என்றும் கருதலாம். இதன்வழி புலனையும் உணர்ந்து காலத்தையும் அறியும் உயரிய நிலையை எய்தினர். அறிவுக்கண் கொண்டவர்களாதலால் இவர்களைப் பாமரர் வணங்கி இருத்தல் கூடும். தொல்காப்பியனார் காலத்துக்கு முன்பே குமரிக்கண்டத்தில் 'முக்கட்செல்வர்' என்பது அறிவர் மரபில் தோன்றிய முதல் அறிவராகக் கொள்ளலாம். சித்தர்கள் காலத்தில் 'முதல் அறிவரே' முதல் சித்தராகத் திரிபாகி இருத்தல் வேண்டும். குமரிக்கண்டத்தின் பெருவழக்கில் நிலவிய முக்கட் செல்வர் வழிபாடு சங்ககாலத்திலும், சிலம்பின் காலத்திலும் அதே பெயரில் நிலவியது. பின்னர் சிவவழிபாடாகச் சமயச் சடங்குகட்கு உட்பட்டதாக மாறிவிட்டது.'

கணி

சோதிடத்தைப் பண்டைத் தமிழர் 'கணி' (கணிதம்), 'கணியம்' என்னும் பெயர்களால் குறித்தனர். சோதிடத்தொழில்

9. தமிழ் இலக்கியத்தில் சித்த மருத்துவம், பக்.56,57

புரிந்தாரைக் 'கணி', 'கணிகள்', 'கணியன்', கணியான், கணிவன் என்றழைத்தனர். கணி என்பதற்குக் 'கணிப்பவன்', 'சோதிடம்' என்று கழகத் தமிழகராதியும் (ப.*267*), சோதிடன் என்று செந்தமிழ் அகராதியும் (ப.*137*), சோதிடம் என்று சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியமும் (தொகுதி -2 ப.*95*) பொருள் தருகின்றன. எனவே கணி என்பது சோதிடத்தையும் சோதிடரையும் குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியங்கள், சங்க மருவிய கால இலக்கியங்கள் சோதிடம் என்ற பொருளில் 'கணி' என்ற சொல்லைக் கையாண்டுள்ளன என்பதை,

"கணிவாய்ப் பல்லி" (அக: 151:11-15)
"காரரும்பு அவிழ்ந்த கணிவாய் வேங்கை" (நற்.373:6-8)
"பன்னாளும் நின்ற விடத்தும் கணிவேங்கை" (பழ.120)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. இவற்றில் கணித்துக் கூறும் சிறப்புப் பண்பின் அடிப்படையில் அஃறிணை உயிரினங்களான வேங்கை மரமும், பல்லியும் சோதிடராக உவமிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது பல்லி வாயினால் எழுப்பும் ஒலி நிகழப் போவதை முன் உணர்த்தியதால்பல்லி கணியெனப்பட்டது. திணைமுற்றும் காலத்தை வேங்கை அரும்பு தோன்றி முன் உணர்த்தலின் வேங்கை கணியெனப்பட்டது. கணிமேதாவியார், கணியன் பூங்குன்றனார், கணிபுன்குன்றனார். பக்குடுக்கை நன்கணியார் போன்றோர் சோதிடக் கலையில் சிறந்திருத்தல் கூடும் என்பதை அவர்தம் அடைமொழிகள் காட்டுகின்றன. ஆனால் இவர்களது சோதிட அறிவு புலப்படும்படியான பாடல்கள் கிடைக்கப்பெறவில்லை.

பெருங்காப்பியங்கள், சிறுகாப்பியங்கள், இலக்கண நூல்கள், பக்தி இலக்கியங்கள், புராணங்கள் சோதிடரைக் குறிக்கக் 'கணி' என்ற சொல்லைப் பரவலாகக் கையாண்டுள்ளன.

"கணியெடுத் துரைத்தான்" (மணி. 24:59)
"கணிபுனை பவளத் திண்காழ்" (*சீவக.* 113)
"கணிபுகழ் காளை கொண்டு கடலகம் வளைக்க லுற்றான்"
(*சீவக*.722-230)
"பெருகுங் கணியிற் கணிபேசிய பேதி னாளிற்" (*சீவக*.1062:3)

"கணியெடுத் துரைப்பக்" (சீவக. 1280); கணி (308; 1344; 1062; 1451; 1491; 1686; 2373; 2386;1686;1451)
"கணிபுனைந் துரைத்த" (சீவக. 1344)
"கண்ணரியுரைப்பான் கணி" (தொல்புறத்.16, இளம் உரை.மே.பா.114)
"கணிவேளையிது வென்றான்" (சூளா.8272)
"கணிவன் புகழ் கிளந்தன்று" (புற.வெ.பு.8.20, உரை:ப.82)
"கணிமொழிந்த நாளிற்" (நள. 1;172)
"நாளை அறிவிக்கும் வேங்கை" (கந்த.வள்.திரு.பட.148)

அரசர்கள் நல்லோரைகளிலும் நற்சகுனங்களிலும் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுடையவராய் இருந்தமையால் சோதிடரைத் தமது அவையில் நிரந்தரமாக வைத்திருந்தனர். இவர்கள் அரசவையில் இன்றியமையாத அலுவலர்களில் ஒருவராய் இருந்தனர். அரசவையில் நிரந்தரமாக இருந்த சோதிடர் கணி எனவும், தலைமைச் சோதிடர் பெருங்கணி எனவும் கூறப்பட்டனர். அரசு காரியங்களுக்குப் பொருத்தமான காலத்தைக் கணித்துக் கூறுதல் இவர்களது பணி. இவர்கள் குறித்த நாளும், நல்லோரையும் அரசர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அவற்றிற்கேற்ப அரசர்கள் செயலாற்றினர். அரசர்கள் தங்களுக்கு மட்டுமாக, அதாவது அரசுக்கும் தன் குடும்பத்துக்கும் மட்டுமே ஆஸ்தான சோதிடர்களை வைத்திருந்தனர். இச்சோதிடர் வேறு எவர்க்கும் சோதிடம் கூற மாட்டார்கள். அரசர்கள் அச்சோதிடர்க்கு நல்ல வாழ்க்கை வசதிகளைச் செய்து கொடுத்திருந்தனர். எனவே தங்களின் ஆராய்ச்சியை நல்ல முறையில் மேற்கொண்டு பலன்கள் கூற முடிந்தது. இச்சோதிடர் அரசனுடன் உடனுறையும் சுற்றத்தாருள் ஒருவராவர். அரசனுடைய அவையில் பெருங்கணிகள் பெருமதிப்புடன் இருந்தனர்.

கண்ணகிக்குக் கோயில் கட்டச் சேர மன்னன் செங்குட்டுவன், அரண்மனைச் சோதிடப் பெருங்கணி, அறக்களத்து அந்தணர், கட்டடக்கலை அறிஞர், சிற்பக்கலை வல்லுநர் ஆகியோருடன் சென்றதை,

"பொன்அணி புதுநிழல் பொருந்திய நங்கையை
அறக்களத்து அந்தணர், ஆசான் பெருங்கணி
சிறப்புடைக் கம்மியர் தம்மொடும் சென்று
மேலோர் விளையும் நூல்நெறி மாக்கள்" (28:221-224)

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. மேலும், இந்நூலில்,

"ஆசான் பெருங்கணி யறக்களத் தந்தணர்
காவிதி மந்திரக் கணக்கர் தம்மொடு" (22:8-9)
"ஆசான் பெருங்கணி, அருந்திறல் அமைச்சர்
காவித தானைத் தலைவர் தம்மொடு குழீஇ" (26:3-4)

என்ற அடிகளில் 'பெருங்கணி' பற்றிய குறிப்பு வருகின்றது.

சீவக சிந்தாமணியும், பெருங்கதையும் பெருங்கணி நல்ல முகூர்த்தம் குறித்துக் கொடுத்ததை,

"மங்கலப் பெருங்கணி வகுத்த வோரையால் வாழ்த்தினர்"
(சீவக.2411:34)
"வெற்றவேந்தன் கொற்றப் பெருங்கணி கூறிய முழுத்தங்
குன்றுதலின்றி" (பெருங்.244-45)
"பெருங்கணி வகுத்த நன்னா ளிதுவெனப்" (பெருங். 2:2.24-25)

என்ற பாடலடிகளில் கூறுகின்றன. இக்கணி, கணிமகன் எனக் குறிக்கப்படுதலை,

"செவ்வகை யுணர்ந்தோன் சேனைக் கணிமகள்
கோசிக னென்றவன் குறிப்பெயர் கூறி" (பெருங். 1:36.199-200)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றது.

இலக்கியங்களில் சோதிடரைக் குறிக்கும் இக்கணி என்ற சொல் வழக்கில் சோதிடரையும், சோதிட மரபில் வந்த கணியான் இனத்தவரையும் குறிக்கிறது. திருநெல்வேலி, செங்கோட்டைப் பகுதி மக்கள் நெற்களஞ்சியங்களில் வந்து குறி கூறி நெல் பெற்றுச் செல்லும் சோதிடரை 'வள்ளுவக் கணியான்' என்கின்றனர். கணியான் இனத்தவருள் தமிழகக் கணியான், கேரளக் கணியான் என இருபிரிவுகள் உள்ளனர்.[10] கணியான் இனத்தவரோடு 'கணியான் ஆட்டம்' எனும் கலையும் பின்னர் இவர்களுடன் இணைந்துவிட்டதால் இன்றும் கணியான் இனத்தவர் இக்கலையில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

'தமிழகக் கணியான் இனத்தவர் குமரி, நெல்லை மாவட்டத்திலுள்ள கணியான்வினை, கணியாகுளம், கணியான் திரடு, பச்சேரி போன்ற ஊர்களில் வாழ்ந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் இவ்வூர்களில் கணியான் இனத்தவர் எவரும் இன்று இல்லை. இவ்வினத்தவர் வ.உ.சி. மாவட்டங்

10. கணியான் ஆட்டம், ப.52

களில் 42 ஊர்களில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இம்மாவட்டத்திலுள்ள தச்சநல்லூர், பழையபேட்டை, வடக்கன்குளம், ஸ்ரீவைகுண்டம் போன்ற ஊர்களில் மிகுதியான குடும்பங்களும், நான்குநேரி, ராஜபதி போன்ற ஊர்களில் ஒரிரு குடும்பங்களுமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவ்வினத்தவரின் எண்ணிக்கை ஏறத்தாழ ஆயிரம் இருக்கும்'.[11] கணியம்பாடி, கணியனூர், கணியாகுறிச்சி, கணியூர் போன்ற தமிழ்நாட்டிலுள்ள பல ஊர்ப்பெயர்கள் கணியானை நினைவூட்டுகின்றன.

கணியான் இனத்தவர்களின் முன்னோர் கேரள மாநிலத்தைச் சார்ந்தவர்களென்றும், இவர்கள் சோதிடத்தில் புகழ் பெற்றவராகவும், மந்திரவாதிகளாகவும் இருந்தனர் என்றும் கூறப்படுகிறது. கேரளக் கணியான் இனத்தவர் சோதிடக் கலையையே தங்கள் முதன்மைக் கலையாக - தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர். இவர்களின் சோதிட வன்மையை 13ஆம் நூற்றாண்டில் கேரள நாட்டிற்கு வந்த மார்க்கோபோலோ என்னும் அறிஞரும், 16ஆம் நூற்றாண்டு அறிஞரான பார்ப்போஸா என்பவரும் குறிப்பிடுகின்றனர்.[12] இக்கணியான் இனத்தவர் திருமணம் நிச்சயம் செய்வதில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றனர். இவர்கள் இக்கலையை இறைவன் தம்மினத்திற்குத் தந்த கலையாக, தொழிலாகக் கருதும் நிலையுள்ளது. எனவே சோதிடம் கூறுவதற்குக் குறிப்பிட்ட அளவு பொருள் வேண்டுமென இவர்கள் கேட்டுப் பெறுவதில்லை.

'கேரளாவில் சோதிடத்தில் வல்லுநர்களாக இருந்த நம்பூதிரிப் பிராமணர்களிடமிருந்து கணியான் இனத்தவர் இக்கலையைக் கற்றுக்கொண்டதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் இவ்வினத்தவர் சோதிடத் தொழிலில் மேன்மையுற்றிருந்த பிராமணன் ஒருவனுக்கும், கந்தர்வப் பெண்ணொருத்திக்கும் பிறந்ததால்தான் சோதிடத்திறமை தம்மினத்திற்கு வந்தது என இவ்வினத்தார் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். இவ்வாறல்லாமல் பிராமணச் சோதிடரே

---

11. மேலது, ப.67. 12. Castes and Tribes of South India, Thurston, Vol.IV-P.184).

தங்கள் தகுதியிலிருந்து குறைந்து குறைந்து நாளடைவில் 'கணியானாக' மாறிவிட்டனர் என்ற கருத்தும் உள்ளது.[13] பிராமணச் சோதிடர்களே தங்கள் தகுதியிலிருந்து குறைந்து கணியனாக மாறிவிட்டனர் என்பதைக் காட்டிலும், வள்ளுவ இனத்திலிருந்து கணியான் இனம் தோன்றியிருக்கலாம் என்றும் தோன்றுகிறது.

கேரளாவில் மலபார்ப் பகுதிகளில் வாழ்ந்துவரும் கணியான் இனத்தவர் தங்களைத் தமிழ்நாட்டு வள்ளுவக் கணியானோடு இணைத்துக் கூறி வருகின்றனர். தமிழகத்தில் பழங்காலந்தொட்டு கணியத் தொழிலைச் செய்து வாழ்ந்துவந்த இனத்திற்கு 'வள்ளுவ இனம்' என்று பெயர். வள்ளுவ சாத்திரம் என்பதற்குச் சோதிடம் எனவும், வள்ளுவப்பண்டாரம், வள்ளுவப் பறையன் என்புதற்கு வள்ளுவ சாதியிற் குறி சொல்வோன் என்றும் தமிழ் லெக்சிகன் பொருள் தருகின்றது.[14] 'வள்' என்பது கூர்மை என்னும் பொருள் குறிப்பது. வள்ளுவன் என்பவன் கூர்மதியன் ஆவான். 'வள்ளுவசாதியார், 'நந்திவாசகம்' என்ற சோதிடச் சொற்களை மனனம் செய்திருக்கின்றனர். இவை ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் தகப்பனாரால் மூத்த மகனுக்கு மட்டுமே சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகின்றன. மற்றவர்கள் வேறு தொழில்களைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். வள்ளுவர்கள் வாக்குப் பலிதம் உள்ளவர்கள் என்பர். எனவே கிராமங்களில் வாழ்பவர்கள் வள்ளுவர்கள் சொல்வதனைத்தையும் வேதவாக்காகக் கருதுகின்றனர்.[15]

எனவே வள்ளுவ இனத்தாரில் மூத்த மகனைத் தவிர்த்த பிறர் வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். கோயிலில் பூசை செய்வோர் வள்ளுவப் பண்டாரம் என்றழைக்கப் படுகின்றனர். அவர்களுள் குறி சொல்வோரும் இருந்து வருகின்றனர். எனவேதான் கோயில் பூசாரியிடம் சோதிடம் கேட்கும் பழக்கம் இன்றும் கிராமங்களில் நிலவி வருகிறது. ஏனெனில் குறி கூறும் இவர்கள் தாமறிந்த சோதிடச் செய்திகளையும் மக்களுக்குக் கூறத் தொடங்கி நாளடைவில் சோதிடமும் கூறுபவராகிவிடுகின்றனர்.

---

13. கணியான் ஆட்டம், பக்.75,76, 14. தொகுதி-6, ப.3552.
15. தமிழ்நாட்டு மக்களின் மரபும் பண்பாடும்,சோமலெ.ப.89.

'திருவள்ளுவர் வள்ளுவக்குடி என்னும் முதுகுடியில் பிறந்தவர். இத்தகைய சாதியில் பிறந்தவர் குறளைப் படைக்கும் தரம் எய்திருக்க முடியுமா என்று ஐயுறுவது மேல்வர்க்கப் பார்வையின் ஊனமே. அதுவே அவர் புலைச்சிக்கும் பார்ப்பானுக்கும் பிறந்தார் எனும் கட்டுக்கதைக்குக் காரணமாகலாம் என்பர் டாக்டர் எஸ்.இராமகிருஷ்ணன்.[16]

வள்ளுவர் என்பார் பறையருள் குருமாராய்க் குறி சொல்லிப் பிழைக்கும் ஒரு வகுப்பார். இச்சொல் 'வள்' என்னும் முதனிலையில் பிறந்தது. கோல் வினைஞர் என்னும் பொருட்டாம். 'வள்பு' என்பது தோலில் செய்த வாரைக் குறிக்கும். வாரினால் இறுக்கிக் கட்டப்படும் பறையறிவிக்கும் வினையினைச் செய்வோர் வள்ளுவர். இங்ஙனம் பறை அறிவித்தல் தொழிலுடையோர் பண்டைக் காலத்து பறையராயினது பற்றி அவர்க்கு வள்ளுவர் என்றும் பெயர் வழங்கியது. அவர் தம்முள் ஒரு சாரார் பிறர் தமக்கு நேரிடும் ஊழ்வினைப் பயன்களை நன்கறிந்து உரைக்கும் அவ்வினையும் பின் நேர்வதனைப் பறைசாற்றி அறிவிக்கும் தொழிலோடு ஒப்புமை உடையதான அவர்க்கே பின் அப்பெயர் சிறப்பு வகையான் உரிமை உடைத்தாயிற்று எனவும் துணியப்படும். கல்வியறிவு சிறிதுமில்லாப் பறையருக்குள் கோள்நூல் புலமை நிரம்பிப் பிறர் வினைப்பயன்களை அளந்துரைக்கும் வள்ளுவர் அவரின் வேறால் அவர்க்குக் குருமாராய் அமைந்து பாராட்டப்பெறுதல் இயற்கையே. இப்பெற்றியரான வள்ளுவரில் ஒரு நன்மகனால் எடுத்து வளர்க்கப்பட்டது கொண்டு வள்ளுவர் எனப் பெயர் பெறுவாராயினர் என்பார் மறைமலை அடிகளார்.[17] 'செய்தி வள்ளுவன்' (செய்தி வள்ளுவன் பெருஞ்சாத்தன்) என்னும் புலவர் பெயர், திருவள்ளுவர், வள்ளுவ குடியில் பிறந்தவர் என்ற கருத்துக்கு அரண் செய்தமைகிறது என்பர் ந. சஞ்சிவி.[18]

எனவே வள்ளுவர், வள்ளுவர் குடியில் பிறந்தவர், அல்லது வள்ளுவ இனத்தவர்க்குக், குருமாராய் விளங்கிய

16. திருக்குறள் ஒரு சமுதாயப் பார்வை, ப.12. 17. வள்ளுவர்கள், டாக்டர் சு. சண்முகசுந்தரம், ப.72. 18. சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள், ப.45.

வள்ளுவர் ஒருவரால் வளர்க்கப்பட்டவர் என்ற கருத்துகள் தமிழ்நாட்டுப் பழந்தமிழ்க் குடிகளுள் ஒன்று வள்ளுவர்குடி என்பதை அரண்செய்கின்றது.

வள்ளுவர் திருக்குறள் இயற்றிய காலத்தே அதனோடு சோதிடம் முதலிய தூய நூல்கள் சிலவற்றைச் செய்தாரெனப் புலவர் புராணம் கூறுகிறது.[19] இச்செய்தி திருவள்ளுவர் என்ற பெயர் வள்ளுவ இனத்தோடு தொடர்புடையது என்ற கருத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் அமைகின்றது.

இவ்வள்ளுவ குடியினர் குறுநில மன்னராய் இருந்தனர் என்ற கருத்தும் நிலவுகின்றது. சங்க காலத் தமிழகத்தில் பாண்டி நாட்டு மேற்குப் பகுதியில் சூழவுள்ள நாட்டை வள்ளுவர் என்ற வேந்தர் குடியினர் ஆட்சிபுரிந்தனர். ஔவையார் காலத்தில் அந்நாட்டை நாஞ்சில் வள்ளுவன் என்ற வேந்தன் ஆட்சி புரிந்தான் எனச் சங்கத் தொகை நூல் கூறுகிறது. புறநானூற்றில் ஒரு பாட்டு திருக்குறளை அறம் என்று கூறுவதால் வள்ளுவர் அவனுக்கு முன்னோராதல் வேண்டும். அதற்கேற்ப மன்னன் வள்ளுவர் என்ற பெயரையே கொண்டிருக்கிறான். பிற்காலத்தே வள்ளுவர் குடி தளர்ந்து போயிற்று. அவ்வள்ளுவர்கள் மேலை மலையாள நாட்டுக் கோயில்களில் கோயில் காரியம் பார்க்கும் பெருமக்களுள் ஒருவராக இருந்தனர். இதனை மலையாள நாட்டுப் பொன்னானி வட்டத்துச் சுகபுரம் என்னும் ஊரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று (5.I.I.Vol.V.No.775) "சொகிரத்துப் பருடையாகும்... இராய சேகராயின வள்ளுவரும் கூடிச் செய்த கச்சமாவது" என்று கூறுகிறது. இது வள்ளுவர்களை 'இராய சேகரென்பதால், வள்ளுவரில் ஒருசிலர் மேலைநாட்டில் அரசுரிமை நீங்கிலும் தொன்மைச் சிறப்பு தோன்றக் கோயில் காரியம் பார்த்து வந்தனரென அறிகின்றோம்.

இக்கல்வெட்டிற் போலவே பொன்னானி வட்டத்துப் புக்காட்டூரிலுள்ள கல்வெட்டொன்று (A.R.N.349 of 1924) புக்காட்டூர்ச் சபையோரும், பிராமணரும், கோயிலதிகாரிகளும், வள்ளுவர்களும் கோயிலில் விளக்கெரிக்க உடன்பட்ட

19. தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர், ப.54

செய்தியைக் கூறுகிறது. இக்கல்வெட்டுக்கள் காலத்தால் 12ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்டன. ஆதலால் சங்க காலத்துக்கும் இக்கல்வெட்டுகளுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இவ்வள்ளுவர்கள் இருந்த நிலை தெளிவாக்கப்படுதல் வேண்டும். மணிமேகலையில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் நடந்த இந்திரவிழாவை நகரத்தார்க்கு அறிவிக்கும் பணியை வள்ளுவன் ஒருவன் செய்த செய்தி காணப்படுகிறது.

''வள்ளுவன் சாக்கை யெனும்பெயர் மன்னற்
குள்படு கருமந் தனவர்க் கொன்றும்'' (திவாகரம்)
''வள்ளுவர் முரச மூதூ ரறைகென வருளினானே'' (சீவக. 2149)
''முரசெறி வள்ளுவ முதயனைத் தரீஇக்'' (பெருங். 1.47:156)
''திருக்கையுள்ள வள்ளுவனைப்
பெருக்க முரசடியு மென்பார்''[20]

என்ற அடிகளும் வள்ளுவர் குடி முரசறையும் தொழில் புரிந்தமையைக் காட்டுகின்றது. இவ்வாற்றல் வள்ளுவர்கள் பழங்காலத்தே அரசரைச் சேர்ந்தொழுகும் பெருங்குடி மக்களாக விளங்கினர் என்பது தெரிகிறது. ''சங்க காலத்தே குறுநில மன்னராயிருந்த வள்ளுவர்கள் பின்னர் அரச வாழ்விழந்து தமிழ் வேந்தர்பால் அரசரைச் சேர்ந்தொழுகும் அரசியற் சுற்றத்தாருள் ஒருவராக வாழ்ந்தனரெனவும், பின்னர் பெருங்கோயில்களில் 'கோயில் காரியம்' பார்க்கும் பெருமக்களாக விளங்கினரெனவும் அறியவேண்டும்'' என்கிறார் ஔவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை.[21]

குறுநில மன்னராய், அரசுப் பணியாளராய், கோயில் பணியாளராய் இவ்வள்ளுவ இனத்தினர் இருந்திருக்கின்றனர். வள்ளுவ இனத்தாரில் மூத்த மகனைத் தவிர பிறர் வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். குடும்பக் கட்டுப்பாடு இல்லாத அக்காலத்தில் பிள்ளைகளை மிகுதியாகப் பெற்றதால் சோதிடத் தொழில் புரிந்தவர்களைக் காட்டிலும் பிற தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களே வள்ளுவ குடியில் மிகுதியாக இருந்திருக்கின்றனர்.

சோதிடர் 'வள்ளுவர்' என்று இலக்கியங்களில் சுட்டப் பட்டதனை,

''வாய்ந்த வந்நிரை வள்ளுவன் சொனான்'' (சீவக.419)
''திருநாள் படைநாள் கடிநா ளென்றிப்

20. புதுவூர் சக்கரவர்த்தி அம்மானை, ப.122, 21. தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர், ப.14

பெருநாட் கல்லது பிறநாட் கறையாச்
செல்வச் சேகை வள்ளுவ முதுமகன்'' (பெருங்.2:2.32-33)

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

கணியத் தொழில் செய்த வள்ளுவ இனம் சமுதாயத்தில் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டும் சிறந்தும் விளங்கியது. பிற்காலத்தில் வந்தேறிய வடமொழியாளர் அக்கலைத் தொழிலைத் தம்முடையதாக்கிக் கொண்டதோடன்றி வள்ளுவ இனத்தைத் தாழ்வடையச் செய்தனர். நாளடைவில் வள்ளுவர் தம் சிறப்புக் குன்றித் தம் சோதிடத்தொழிலைப் பேண இயலாதவராயினர்.[22] இன்றும் இவ்வள்ளுவ இனத்தவர் பள்ளர், பறையர் இனத்தவர்களுக்குரிய குருமாரா கவும், பூசாரியாகவும், மருத்துவராகவும், சோதிடராகவும் பணிபுரிகின்றனர். தமிழ்நாட்டில் இவ்வினத்தவர் களத்து மேட்டிற்கு வந்து குறி கூறி நெல் பெற்றுச் செல்கின்றனர். இவ்வினத்தவர் கொல்லமாண்டு 350இல் கேரளப் பகுதிக்குக் குடியேறியபோது 'தங்களையும் கணியான் இனம்' என்று குறிப்பிட்டுக்கொண்டனர்.[23]

தமிழகக் கணியான்களிடையே செய்தொழில் அடிப்படையில் குடைகட்டிக் கணியான், பறைக்கணியான் என்ற இரு பிரிவுகள் உள்ளன. சோதிடம் கூறுதல், குடை, கூடை செய்தல், மந்திரம், பேயோட்டுதல் ஆகியவற்றைத் தொழிலாகக் கொண்ட குடைகட்டிக் கணியான் இனத்தவர் பறையை இயக்கும் தொழில்புரியும் கணியானைத் தாழ்வாகக் கருதுகின்றனர். குடைகட்டிக் கணியான் இனத்தவர் பறைக்கணியானுடன் திருமண உறவு கொள்வது இல்லை. ஆனால் கணியான் இனத்துடன் வாழும் பிற இனத்தவர் கணியான் இனத்தையே தாழ்வாகக் கருதுகின்றனர். தமிழகக் கணியான்களிடம் இன்று சோதிடம், ஆட்டக்கலை ஆகியன மட்டுமே உள்ளன. வ.உ.சிதம்பரனார் மாவட்டங்களில் வாழும் கணியான் குடைகட்டிக் கணியான் பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள்.

இதுகாறும் கூறியவற்றைத் தொகுத்துப் பார்க்கும்போது 'கணி' என்ற சொல் கணித்தல் என்ற அடிப்படையில்

---

22. ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கு, ப.178, 23. Castes and Tribes of South India, Vol.IV.P.186

உருவாகியுள்ளது. இக்கணித்தலைச் செய்பவர் 'கணியான்' என்று கூறப்பட்டு வருகின்றனர். வள்ளுவ இனத்தினர் சோதிடத் தொழிலை மேற்கொண்டதால் 'வள்ளுவக்கணியான்' என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றனர். பின் இவர்கள் 'வள்ளுவன்' என்று சொன்னாலே சோதிடர் என்ற பொருளுணர்த்தும் சிறப்புத் தகுதியைப் பெற்றிருக்கின்றனர். எப்படி வள்ளுவக் கணியானிலிருந்து கணியான் விடப்பட்டதோ அதேபோல் வள்ளுவக் கணியானிலிருந்து 'வள்ளுவர்' விடப்பட்டுக் 'கணியான்' என்று அழைக்கப் பட்டிருக்கின்றனர். இங்ஙனம் 'கணியான்' என்று கூறப்பட்டவர்களிடமிருந்து இன்று தமிழகத்திலும் கேரளத்திலும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் 'கணியான்' இனம் உருவாகியிருக்கிறது.

'பால ஜோசியம் விருத்த வைத்தியம்' என்ற பழமொழி, முயன்று கற்றால் விரைவில் அனைவராலும் மேற்கொள்ளக் கூடிய தொழில் சோதிடம் என்றுணர்த்துகிறது. இத்தகு சோதிடத்தை அந்தணரும் பிற இனத்தவரும் பயின்று, அதையே தொழிலாக மேற்கொண்டபோது அவர்களும் கணியான் என்ற சிறப்பைப்பெற்றிருக்கின்றனர். எனவே 'கணி' எனும் சொல் பெரும்பாலும் சோதிடத்தையே பொருளாகக் கொண்டுள்ளது. சோதிடக் கலையில் சிறந்து விளங்குபவன் என்ற பொருளில் 'கணி' என்ற சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டே கணியான் என்ற பெயர் உருவாகியுள்ளது.

கணியன் பூங்குன்றனார் காலத்தும், அவர் காலத்துக்கு முன்தோன்றி இருந்து வந்தனவுமான பல கணியக் கலை நூல்கள் கணியத் தொழிலுக்கென்றே இயற்றப்பெற்றன. இவை கணியர்களுக்கு மட்டுமே பயனளிப்பனவாய் இருந்தன. பிறர் இவற்றைப் பயின்று பொருளுணர்ந்து மகிழமுடியாத நிலையும் இருந்தது. கணியர்கள் பயன்படுத்திவந்த இந்நூல்கள், காலச் சூழ்நிலையால் கணியர் தாழ்த்தப்படவே மறைந்தொழிந்தன.

சோதிடர்

அறிவன், கணி என்ற தமிழ்ச்சொற்கள் பழந்தமிழில் இருக்கக் காப்பியக் காலந்தொட்டுச் சோதிடர் என்ற சொல்

தமிழ் இலக்கியத்தில் வழங்கப்பட்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது. சோதிடவர், சோதிடர், சோதரி,[24] சோதிட்கர்[25] என்ற சொற்களாலும் சோதிடர் சுட்டப்படுகின்றனர். மாடத்து இட்ட நறும்புகை சோதிடர் விமானத்தையும் கடந்து அப்பால் சென்றது என்பதை,

"அண்ணரும் பேர்அழல் ஆக்கிய கமழ்புகை
மாதிரத்து இயங்கும் சோதிடர் விமானமும்
வாசம் ஊட்டும் வகையிற்று ஆகி" (பெருங்.2:18.49-5.)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. கணியன் என்ற சொல்லாட்சியைப் போலவே 'சோதிடர்' என்ற சொல்லாட்சியும் இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணப்படுகிறது.

'சோதிடர் உதயா
ரூடக் கவுப்புக்களில் தப்பின்றாகச் சாதகத்தை
நினக்கேயுரிய முறைமையாற் செய்தா ராதலின்' (சீவக.1686-31)
"சோதிட நூலார் இங்ஙனம் கூறுப" (சீவக.532. உரை)
"தூமான் பவணர் வியந்தார்
சோதிடர் கற்பருப்பால்" (நீல. 87)
"அந்தர வாழ்க்கையர் சோதிடர்"
தாங்களு மைவகையர்" (நீல. 89)
"சுடர்பவருஞ் சோதிடரே" (சூளா. 11:206)
"சோதிட வருடனே கூட்டி நல்ல நாளிலே
குடையைப் புறவீடு விட்டான்" (பு.வெ.48. உரை.ப.34)

முறையாக அறிவன், கணி என்ற சொல் வழங்கப்பட வேண்டிய பொருளுக்குச் சமுதாயச் சூழலில் பிறமொழி, பிறமதத் தாக்கங்களின் காரணமாகச் சோதிடர் என்ற சொல் வழங்கப்பட்டு இருக்கிறது.

பஞ்சவர்

சோதிடரைக் குறிக்கும் வகையில் 'பஞ்சவர்' என்ற சொல்லும் காப்பிய காலத்தில் நிலவிவந்திருக்கிறது.

பன்னிரண்டு மாதமும் கோள்கள் நிற்கும் நிலையினை நன்கு கற்ற கணிதநூல் வல்லுனர் அக்கணித நூலுக்குரிய திதி, வாரம், நாள், யோகம், கரணம் என்னும் ஐவகை உறுப்புகளின்

24. தமிழ் லெக்சிகன், தொகுதி-3, ப.1669. 25. சீவக. 600, நச்சர்.உரை,ப.295.

இலக்கணங்களையும் அறிந்திருந்தனர். அவர்கள் பஞ்சாங்கம் கூறுவோர் எனப்பட்டனர். மேலும் ஆட்சி, உச்சம், பகை, நீச்சம், சமம் என்ற ஐந்து நிலைகளையும் நுட்பமாய் அறிந்து கூறும் திறம் பெற்றிருந்தனர். இதனை,

"ஆறிரு மதியிலும் காருக வடிப்பயின்று
ஐந்து கேள்வியும் அமைந்தோன் எழுந்து" (சிலப்.26:25-26)

என்ற அடிகளால் அறியலாம்.

சோதிடர் பஞ்சவர் என்று குறிக்கப்பட்டதைச் சீவக சிந்தாமணி,

"முகிற்றலை, மதிய மன்ன முழுமணி மாடத்திட்ட
அகிற்புகை தவழ்ந்து வானத் தருவிசும் பறுத்துநீண்டு
பகற்கதிர்ப் பரப்பிற் றாகிப் பஞ்சவர் விமான மூட்டிப்
புகற்கரு மமரர் கற்பம் புக்கயா வுயிர்த்த தன்றே" (600)

என்ற பாடல் தருகின்றது. 'பஞ்சவர்' என்பவர் சந்திரன், சூரியன், மற்றைக் கோள்கள், 27 நட்சத்திரங்கள், தாரகைகள் என ஐந்து வகையினர் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

பஞ்சவர் என்பவர் இவ்வைந்து வகையினரே என்பதைச் சூளாமணியும்,

"சந்திரருஞ் சூரியரும் தாரகையு நாண்மீனும்
வெந்திறல் கோட்களுமா மெனவிளங்கு விசும்பறா
மந்திரத்தை வலஞ்சூழ்ந்து வருபவரு நிற்பவருஞ்
சுந்தரஞ்சேர் மணிமுடியாய் சுடர்வஞ் சோதிடரே" (2026)

என்ற பாடல்வழி காட்டுகின்றது. இதனையே நீலகேசியின் தருமவுரைச் சருக்கமும் (89) கூறுகிறது.

பஞ்சவர் என்பதற்கு ஐந்து வகைச் சோதிடர் என்ற பொருள் பொருத்தமுடையதாகவே தெரிகிறது. இருப்பினும் திதி, வாரம், நாள், யோகம், கரணம் ஆகிய ஐந்து கேள்விகளை அறிந்திருந்ததனாலும், சோதிடர், பஞ்சவர் என்று பெயர் பெற்றிருத்தல் கூடும். பஞ்சாங்கம், பஞ்சாங்க அய்யர், பஞ்சாங்கக்காரர் போன்றனவும் இதனை அடியொற்றினவே.

நாழிகைக் கணக்கர்

ஒரு நாட் பொழுதில் ஓரையைக் கணக்கிடும் சில்லறை அதிகாரிகள் நாழிகைக் கணக்கர் எனப்பட்டனர்.[26] நாழிகைக் கணக்கர் என்ற சொல்லுக்கு நச்சினார்க்கினியர் 'கணிகள்' என்றே பொருள் கூறுவர். மேலும், இவர் நாழிகை கூறும் கணிகள் கடிகையாரென்றும் (சீவக. 1342) கூறப்படுவர் என்பர்.

நாழிகைக் கணக்கர் என்ற சொல் நாழிகையைக் கணக்கிட்டுக் கூறுபவர், சோதிடர் என்ற இருவேறுபட்ட தொழிலைச் செய்கின்றவர்க்குமுரிய சொல்லாகக் காணப்படுகிறது. சோதிடர் நாழிகைக் கணக்கீடு பற்றிய முழுமையான அறிவுத்திறம் பெற்றவராகத் திகழ்ந்துள்ளனர். நாழிகையைக் கணக்கிட்டுக் கூறுபவருள் ஒருசிலர் சோதிட அறிவினையும் பெற்றவராகத் திகழ்ந்திருக்கலாம். ஆயின் நாழிகைக் கணக்கிடும் தொழிலை மேற்கொண்டவர்கள் அனைவரும் சோதிடராக விளங்கினர் என்று கூறுதற் கியலாது. இந்நாழிகைக் கணக்கிடு தொழிலை ஊர்க் காவலர்கள் செய்துவந்துள்ளனர் என்ற செய்தியும் இக்கருத்தினை அரண் செய்வதாகக் காணப்படுகிறது. நச்சினார்க்கினியர் நாழிகைக் கணக்கர் என்ற சொல்லுக்குக் 'கணிகள்' என்று பொருள் கூறினாலும் அது சோதிடர்தம் நாழிகைக் கணக்கிடும் அறிவினைப் புலப்படுத்தும் வகையில் அமைந்த காரணப் பெயராகவே இருக்கவேண்டும்.

ஒரு நாளின் பொழுதை எங்ஙனம் கணக்கிட்டனர் என்பதற்கான சில சான்றுகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கிடைக்கின்றன. நாளில் ஓரை கணக்கிட வட்டிலைப் பயன்படுத்தினர். நாழிகைக்கணக்கர் அல்லும் பகலும் விழித்திருந்து மணிக்கணக்கை ஆய்ந்து கண்டனர். இவர்கள் அரசனுக்கு நாழிகைக்குக் கவி சொல்லுவர்.

இவர்கள் நேரம் அளந்து கணக்கிட்ட முறைமை மிகச் சுவையானதாகவும், இவர்கள் நுண்மான் நுழைபுலத்தினை அறியும் சான்றாகவும் திகழ்கின்றது. மேலும் நாழிகைக் கணக்கர் நாழிகை சொல்லுதலை,

---

26. சங்ககால வாழ்வியல், ந. சுப்பிரமணியம், ப.130

"பூமென் கணையும் பொருசிலையும் கைக்கொண்டு
காமன் திரிதரும் கருவூரா - யாமங்கள்
ஒன்றுபோ யொன்றுபோய் ஒன்றுபோய் நாழிகையும்
ஒன்றுபோய் ஒன்றுபோ யொன்று"[27]

என வரும் பழைய வெண்பா உணர்த்துகின்றது.

காவலர் - ஊர்க் காவலர் இவர் நாழிகை வட்டிலை நோக்கி நாழிகையைக் கணக்கிட்டு அறிவிப்பர். ஒரு பாத்திரத்தில் நீரை நிரப்பி அதிலிருந்து நீர் சொட்டும் கால அளவைக் கொண்டு பொழுதை அறிதல். ஊர்க்காவலர் என்று அழைக்கப்படும் இந்நாழிகைக் கணக்கரின் இராப்பொழுதின் ஒவ்வொரு நொடியையும் கணக்கிட்டு ஆராயக்கூடிய பணியானது கடினம் என்பதை உணர்த்து முகத்தான்,

"பழமழை பொழிந்தெனப் பதன்அழிந்து உருகிய
சிதட்டுக்காய் எண்ணின் சில்பெயர் கடைநாள்
சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரான்
நள்ளென் யாமத்து ஐயெனக் கரையும்
அஞ்சுவரு பொழுதி னானும் என்கண்
துஞ்சா வாழி தோழி காவலர்
கணக்குஆய் வகையின் வருந்திஎன்
நெஞ்சுபுண் உற்ற விழுமத் தானே" (261)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் அமைகின்றது.

"பொழுது அளந்து அறியும் பொய்யா மாக்கள்
தொழுதுகாண் கையர் தோன்ற வாழ்த்தி,
எறிநீர் வையகம் வெலீஇய செல்வோய்! நின்
குறிநீர்க் கன்னல் இனைத்து என்று இசைப்ப" (முல்.55-58)

என்று நாழிகை அளந்தறிவாரைப் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகிறது. இதில் நாழிகைக் கணக்கிடுவோர் பொழுது அளந்து அறியும் பொய்யா மாக்கள் எனச் சுட்டப்படுகின்றனர்.

"கோமகன் கோயில் குறுநீர்க் கன்னலின்
யாமம் கொள்பவர் ஏத்தொலி அரவமும்" (மணி.7:64-65)

என்ற பாடலடிகள் 'யாமம் கொள்பவர்' என்று நாழிகைக் கணக்கர் சுட்டப்பட்டுள்ளதைக் காட்டுகிறது.

---

27. சிலப்பதிகாரம், 3.:49, அடியார்க்கு நல்லாருரை, மேற்கோள், ப.157.

மதுரைக்காஞ்சி நாழிகையைச் சொல்வோர் நாழிகையைச் சொல்ல என்று கூறுமுகத்தான், வேதாளிகரொடு நாழிகை யிசைப்ப (*671*) என்கின்றது.

இவர்கள் 'கன்னல்' வழி நேரம் உணர்ந்தமையை,

> ''குறுநீர்க் கன்னல் எண்ணுநர் அல்லது
> கதிர்மருங்கு அறியாது அருசு வரப்பாஅய்
> தளிமயங் கின்றே தன்குரல் எழிலி'' (அக.43:6-8)
> ''குறுநீர்க் கன்னலின் யாமம் கொள்பவர்'' (மணி.76:4-6)

என்ற பாடல் கூறுகின்றது.

இந்நாழிகைக் கணக்கர் ஒவ்வொரு நொடியையும் கணக்கிட்டு ஆராய்பவர்களாகப் பணிபுரியினும், கணித நூலறிவு மிக்க அவர்கள் அனைவரும் அடிப்படையில் சோதிட அறிவைப் பெற்ற சோதிடராக விளங்கினர் என்று கூறுதற்கியலாது.

நிமித்தகர்

போர் நிகழ்ச்சிகளின்போதும், பிற முயற்சிகளில் ஈடுபடும்போதும் பல்வகையான நிமித்தங்கள் பார்த்தல் வழக்கம். இவற்றுள் நாள் நிமித்தம் பார்த்தலுக்கு வானியலறிவும், புள் நிமித்தம் போன்ற பிற நிமித்தங்கள் பார்த்தலுக்கு உள்ளுணர்வு, பகுத்தறிவு, அனுபவ அறிவு போன்றனவும் துணை புரிகின்றன.

நாள் நிமித்தம் பார்த்த சோதிடர் பல்துறை அறிவுமிக்கவராய் விளங்கியமையால் அவர்களைக் கொண்டே புள் நிமித்தம் போன்ற நிமித்தங்கள் அரசரால் பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. இச்சோதிடர் நிமித்தங்களையும் அறிந்துணர்த்தும் திறம் பெற்றிருந்ததால், *'நிமித்தி'*, *'நிமித்தகர்'*, *'நிமித்தக்காரர்'* என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

> ''மந்திரத் தரசன் வல்லே நிமித்தகன்'' (சீவக.539:1)
> ''நிமித்திக னென்னும் அமைச்சன்'' (மேலது.204)
> ''நிகழ்வதை யுரைக்கு நிமித்திக்கு'' (பெருங்.1:36.120)
> ''சேனையிலுள்ள நிமித்தகன்'' (மேலது.3:22:185)

என்ற அடிகள் சோதிடர், நிமித்திகர் என்றும் கூறப்பட்டதைத் தெரிவுபடுத்துகிறது.

நச்சினார்க்கினியர் சோதிடரைக் கணக்கர் என்ற கருத்தில் குறிப்பிடுவதைப் போலவே, நிமித்திகர் என்பதற்குப் பொருள் கூறும்போது பிங்கல நிகண்டு, **'அரசர்க் குறுதிச் சுற்றத்தார் ஐவருள் வருவது கூறவல்ல சோதிடர்'** என்கின்றது. சோதிடம் என்பதற்குப் பொருள் கூறும் மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி (ப.1038) போன்றன 'நிமித்தம்' என்ற பொருளையும் கூறுகின்றன.

தசரதன் நிமித்தங்களின் நன்மை, தீமைகளை அறிபவனாகிய ஓர் ஆராய்ச்சியாளனை அழைத்துத் தான் கண்ட நிமித்தங்களின் விளைவு நல்லதா கெட்டதா என வினவ அவன் இப்பொழுது தீங்கு நிகழும். அஃது முடிவில் இனிதாக முடியும் என்றான். இவ்விடங்களில் சுட்டப்படும் நிமித்திகன் சோதிடம் அறிந்த கணியாகவே இருக்கின்றான். இதனை,

> "புள்ளின் குறி கொள்வான்
> இன்றேவரு மிடையூறது
> நன்றாய்விடு மென்றான்" (கம்ப.23:6)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றது.

எனவே, சங்க காலத்தில் சோதிடர் 'நிமித்திகர்', 'விரிச்சிகர்' என்றழைக்கப்பட்டமைக்கான சான்றுகள் கிட்டவில்லையெனினும் அக்காலத்தில், சோதிடர் நிமித்தம், விரிச்சி போன்றவற்றில் வல்லவராக இருந்திருக்கின்றனர். சகுன நிலையில் தோன்றிப் பின்னர் கணித அடிப்படையில் அமைந்த வானியலறிவுடன் சோதிடம் வளர்ந்ததால் சோதிடர், சகுனம், நிமித்தம் போன்றவற்றில் பயிற்சியுடையவராகவே இருத்தல் வேண்டும்.

அந்தணர்

சோதிடரை அந்தணர் என்று கூறுகின்ற வழக்கும் காணப்படுகின்றது. காப்பியக் காலத்திலும், அதற்குப் பின்னரும் சோதிடத் தொழிலை மேற்கொண்டவருள் பெரும்பான்மையோர் அந்தணராகவே திகழ்ந்த காரணத்தால் இத்தகைய வழக்கு தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். ஆயினும்

அந்தணர் அனைவரும் சோதிட அறிவைப் பெற்றவர் என்றோ, சோதிடத் தொழிலை மேற்கொண்டு ஒழுகினர் என்றோ கூறுதற்கியலாது.

நல்ல நாள் பார்க்கும் பொறுப்பு அந்தணருடையது என்பதை,

"அந்தணர்வாய்ச் சொற்கேட்டுச் செய்க அவர் வாய்ச்சொல்"
(ஆசா.93)

என்ற அடி உணர்த்துகின்றது. அந்தணர், வள்ளுவர் போன்ற குறிப்பிட்ட பிரிவினரிடமிருந்து சோதிடம் இன்று கல்விநிலை வளர்ச்சியால் சாதியடிப்படையின்றி அனைவருக்கும் உரிய தொழிலாக வளர்ச்சி மாற்றம் பெற்றதற்குக் காரணம் சோதிடத்திலுள்ள கணக்கிடும் முறையே. அம்முறை ஒரு நம்பகத்தன்மையை ஏற்படுத்துவதனால் படித்தவர்களும் இதில் ஈடுபடுகின்றனர்.

காலக் கணிதர்

சோதிடர் காலக் கணிதர் என்ற சொல்லாலும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். கணியர் காலத்தைக் கணித்தறியும் தகுதி பெற்றிருத்தலால் காலக் கணிதர் என்றழைக்கப் பட்டமையை,

"ஆயுள் வேதருங் காலக் கணிதரும்" (சிலப்.5:44)
"மாலைக் காரருங் காலக் கணிதரும்" (மணி.28:40)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. இங்ஙனம் காலத்தை உரைக்கக்கூடிய சோதிடரைக் 'காலமுணர் பழையார்' (68:4205) எனப் பெரியபுராணம் சுட்டுகின்றது.

இச்சோதிடர் கணித்தலை அடிப்படையாகக் கொண்டு தம்முடைய தொழிலை மேற்கொண்டதால் 'கணித நூலிற் பழகினார்' (கலிங்.280:49), 'கணித நூலுணர்ந்த மாந்தர்' (கம்ப.1661) என்ற சொற்களாலும் சிறப்பிக்கப் பெற்றனர்.

குறிக்கோளாளர்

சோதிடர்தம் கொள்கைமீது கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டினைக் குறிக்கும் வகையில், குறிக்கோளாளன்

என்று குறிப்பிடப்படுவதைப் பெருங்கதைக் காப்பியத்தின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

> "குறிகோ ளாள னறிவிகழ்ந்த தெள்ளி
> எல்லை ஞாயி றிரவெழு மெனினும்
> பல்கதிர்த் திங்கள் பகல்படு மெனினுநின்
> சொல்வரைத் தாயிற் சொல்லுவை நீயென" (1:36.178-181).

கோளர்

சோதிடரைக் 'கோளர்' என்று கூறுகின்ற வழக்கும் காணப்படுகிறது. கனவிலும், மன்னர், அமைச்சர் முதலிய பதினைவருடன் பகைகொள்ளக் கூடாது என்று கூறும் அறப்பளீசுர சதகம் சோதிடரைக் 'கோளர்' என்று கூறுவதை,

> "மன்னவர், அமைச்சர், துர்ச்சனர், கோளர் தூதரொடு
> நன்னெறி அறிந்தபேர் பகைசெய்தி டார்கள்" (92)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. கோள்களைப் பற்றி அறிந்து, அறிவிக்கும் திறம் படைத்தவர்களாய் சோதிடர் இருத்தலால் இங்ஙனம் சுட்டப்பட்டிருக்கின்றனர். சோதிடர் கூறுகின்ற சொற்கள் பலித்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை நிலவிவருதலால் அவரிடம் பகைத்து வசைச் சொற்களைப் பெற்றுவிடக் கூடாது என்ற கருத்து மக்களிடம் தோன்றியிருத்தல் கூடும். சோதிடர் மேற்கூறிய சொற்களால் மட்டுமன்றித் 'தொன்னூலாளன்', 'புலவர், பேரியலாளன், விரிச்சிகன்' என்பன போன்ற சொற்களாலும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர்.

> "சோதி நூலறிஞருந் துணுக்க மெய்துவார்' (சேதுபு.கந்தமா.17)

என்பது சோதிடர், சோதி நூலறிஞர் எனச் சுட்டப்பட்ட மையைக் காட்டுகின்றது.

> "தொன்னூலாளன் தோன்றக் கூற" (பெருங்.1:47.15)

என்ற சொல்லாலும் சோதிடர் சுட்டப்படுகிறார்.

> "நூலறி புலவர்" (நெடு.76)
> "மாண்ட சோதிட வாய்மைப் புலவரை" (கம்ப.4097)

என்பனவற்றில் சோதிடர், புலவர் என்று சுட்டப்படுகிறார். இச்சொல் புறப்பொருள் வெண்பா மாலையிலும் (வெட்சி.14) இதே பொருளில் வழங்கப்படுகிறது.

பெருங்கதை 'பேரிய லாளர்' என்ற சொல்லாலும் பெருங்கணியைக் குறிப்பிடுகின்றது.

"ஒருயிர்க் கிழமை யோரை யளக்கும்
பேரிய லாளர் பிழைப்பிலர் நோக்கி
வழுவில் செந்தீப் பழுதில வேட்கும்
பொழுதுமற் றிதுவெனப் புரையோர்க் குரைப்ப" (2:3.5-8).

விரிச்சி என்னும் நற்சொல் கேட்டலில் திறம் பெற்றிருந்த சோதிடர் விரிச்சிகர் என்றழைக்கப்பட்டதை,

"பசுங்கதிர்க் கடவுள் யோகம் பழிப்புற நுனித்து வல்லான்
விசும்பிவர் கடவு ளொப்பான் விரிச்சிக வல்லான் அறிந்து கூற"
(சீவக.601.1-2)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன.

நிமித்தம், விரிச்சி போன்றவற்றில் மட்டுமல்லாது சோதிடர் கூவற் கலையிலும், மனைநூல் கலையிலும், மந்திரத் தொழிலிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். மனை நூல்களிலும், கூவநூல்களிலும் சோதிடம் முக்கியமான தொரு இடத்தைப் பெற்றிருப்பதனால் இதனை உணர முடிகிறது.

கணியின் சிறப்பு

வரலாற்றில் அரசர்கள் தமது அரசவையில் சோதிடருக்கு ஒரு முக்கியமான இடம் அளித்திருக்கின்றனர். கிடைக்கும் குறிப்புகளைக் கொண்டு பார்க்கும்போது அரசவைச் சோதிடரைப் பற்றிய குறிப்புகளே மிகுதியாகக் கிடைக்கிறது. திறமை வாய்ந்த சோதிடரைக் கொண்டு நல்லன, தீயனவற்றை அறிந்து அரசர்கள் வல்லமையுடன் செயல்பட்டிருக்கின்றனர். அரசவைச் சோதிடரைப் போன்றே ஆலயங்களுக்கென்று, தனியாகச் சோதிடர் இருந்தனர். அவர்கள் ஆலய நிகழ்வுகளை மட்டுமே கவனிப்பர். அவர்களுக்கென்று மானியங்கள், நிவந்தங்கள் உண்டு. ஆண்டுதோறும், அரசவையிலும் கோயில்களிலும் பஞ்சாங்கம் படிப்பது ஒரு பழக்கமாக அந்நாளில் இருந்துள்ளது.

முற்காலத்தில் அட்சரேகை, தீர்க்கரேகை முதலிய வற்றைச் சூரியனது நிழலைக் கொண்டு சோதிடரே கணித்தனர் என்பது 'ஜாதக சாகரம்' எனும் நூலினால் அறியலாகும் செய்திகளாகும். இக்காலத்தில் முக்கியமான ஊர்களுக்குக் கணிக்கப்பட்ட அட்சரேகை, தீர்க்கரேகை நூல்களைப் பூலோகவியலார் வெளியிட்டிருப்பதால் பழங்காலத்திய கணித விதிகள் வழக்கொழிந்து போயின. ஊர்களின் அட்சரேகை, தீர்க்கரேகை, காலநிர்ணயம் முதலியவற்றை அறிந்திருத்தல், உத்தம குணம், பொறுமை, மனுநீதி, நூலறிவு, பெரியோர்க்கு இணக்கம் முதலியன சோதிடனுக்குரிய தகுதிகள் எனச் 'சாதக அலங்காரம்' கூறுகிறது.

இலக்கியங்களில் பலவிடங்களில் சோதிடர் சுட்டப்பெறும் நிலையில் அவர்களது நுண்ணறிவாற்றலின் சிறப்பு முதலியன கூறப்படுகிறது.

வானத்தில் வாழும் வாழ்க்கையுடையவராகிய சோதிடத் தேவர் ஐந்து வகைப்படுவர். இவர் மந்திரமென்னும் பெரிய மலையை வலமுறையாகச் சுற்றித் திரிபவரும் தத்தமிடத்தே நிலைத்து நின்று ஒளிசிந்தி விளங்கும் ஆற்றலுடையவரும் என இருவகைப்படுவர் என்று கூறும் ஒரு பாடல் காணப்படுகிறது.

"அந்தர வாழ்க்கையர் சோதிடர் தாங்களு மைவகையர்
சந்திர சூரியர் கோளவர் நாளவ ரல்லவராய்
மந்தர மாமலை தன்னை வலமுறை சூழ்பவருஞ்
சிந்துபு நின்றுசெல் லாதே விளங்குநீ திறல்வருமே" (நீல.1:89)

எனவே சோதிடரின் ஆற்றலும், அவர்கள் தேவர்களுக்கு ஒப்பாக மதிக்கப்பட்டமையும் தெரிகிறது. உறுதிப்பொருள் நான்கினையும், உணர்ந்து கலைத்துறையிற் பயின்று முதிர்ந்து, வானத்தின் அகன்ற இடத்தின்கண் பொருந்துதலை யுடையவாய் அழகுபெற மிக்கு விளங்காநின்ற மேம் பாடுடைய நோக்கத்தின் கண்ணவாய்க் கணிதக் கூற்றிற் பட்ட நாளும் கோளுமாகிய பொருள்களை ஆராய்ந்து அவற்றிற்குரிய நூல்களையும் கற்றுத் தெரிந்து அவற்றின் இயக்கத்தாலே நிகழும் நன்மை தீமைகளை உணர்ந்து, தீயவற்றை ஒழித்து, வேந்தனுக்குரிய ஒழுக்கத்தோடே கருதிய

பொருள்கள் கவிதை முறைமையாலே நன்மை தரும் காலத்தைப் புணர்க்கும் இயல்பினையுடைய மெய்க் காட்சியாளன் சோதிடன் என்பதை,

"எண்டரும் பெருங்கலை யொண்டுறை போகிக்
கண்ணகன் புணர்ப்பிற் கவின்பெற நந்தி
விண்ணகம் விளங்கு மேதகு நாட்டத்த
நாற்பொரு ளுனித்துத் தீப்பொரு ளொரீஇ
அலகை வேந்தற் குலகங் கொண்ட
ஒழுக்க நுனித்த வழுக்கா மரபின்
புணர்ப்பியல் காட்சியன் புரையோர் புகழ
நிழற்பெருங் குடையு நேரா சனமும்
செருப்போடு புகுதலுஞ் சேனை யெழுச்சியும்" (பெருங்.2:2.10-24)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. நீலகேசி கணியின் சிறப்பை,

"இக்கோட்க ளெழனோக்கி
யிவையிவையே யாமென்றா
லக்கோட்க ளெழனோக்கி
யவையவையாக் கண்டிருந்
தெக்கோளு மில்லென்பா
யாண்டெண்ணி யேற்றுதியான்
மெய்க்கோளா லென்றியான்
மிகைதெருட்டுத் திறங்காணேன்" (298)

என்ற பாடலில் வெளிப்படுகின்றது. இப்பாடலில் கணி மாக்கள் முன்னரே இந்தக் கோள்கள் தோன்றுதலை ஆராய்ந்து பார்த்து, இவற்றின் தோற்றத்தாலே இன்னின்ன பயன்கள் உண்டாகும் என்று கூறினால் அந்தக் கோள்கள் அவ்வாறே தோன்றும். அவற்றின் தோற்றத்தாலே நிகழும் பயனும் அவர்கள் கூறிய விதமாகவே இருக்கும் என்று சோதிடரின் திறமை காட்டப்படுகின்றது.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் 'கணிவன் முல்லை' என்னும் துறை சோதிடரின் பெருமையைக் கூறுகின்றது. நிச்சயித்துப் பலவுமறியும் பழைய கேள்வி ஞானத் தினையுடைய சோதிடநூல் வல்லவனது கீர்த்தியைச் சொல்வது என்பதை,

"துணிபுணருந் தொல்கேள்விக்
கணிவனது புகழ்கிளந்தன்று"

என்ற பாடலடி காட்டுகின்றது.

தப்பாத தன் உடம்பு போலே பரிகரிக்க, கடவ நூல்களைப் பலகாலுங் கற்று துன்பமின்றி உண்மை யுணரத் தப்பின்றிச் சுவர்க்கம் இப்புவி உண்டாக்கும் நிகழ்ச்சியுரை தப்பின்றி யெல்லாம் கருதிச் சொல்லுமவன் சோதிடவன் என்பதை,

"புரிவின்றி யாக்கைபோற் போற்றுவ போற்றிப்
பரிவின்றிப் பட்டாங் கறியத் - திரிவின்றி
விண்ணில் வுலகம் விளைக்கு விளைவெல்லாம்
கண்ணி யுரைப்பான் கணி"[28]

என்ற பாடல் கூறுகின்றது.

இங்ஙனம் அரசவையில் சிறப்பிடம் பெற்றுச் சோதிடர் விளங்கியமையால் அரசரால் அவ்வப்போது சிறப்பிக்கப் பெற்றனர். கணியின் பெருமையையும் அவன் யானையும் சிவிகையும் பரிசாகப் பெற்றமையையும்,

"ஆழி மால்கட லகன்பெருங் கேள்விக டுறைபோய்
ஊழி னன்றியு முறுவினை யோரையின் முடிப்பான்
சூழி யானையுந் துளங்குபொற் சிவிகையு முடையான்
வேழ வேந்தற்கு விழுப்பெருங் கணிவிரித் துரைத்தான்" (சீவக.2386)

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. கரையையுடைய பெரிய கடல் போன்ற நூல்களை முற்றக் கற்று யானையும், சிவிகையும் பெற்றானாகிய கணி, விதியால் தானே முடிதலே யன்றி இந்நல்வினையை ஓரையானும் முடித்தற்குப் பொருந்திய நாள்களை அரசனுக்கு விரித்துரைத்தான் என்பது இதன் பொருள். மேலும், இந்நூலில் சோதிடருக்கு இறையிலி நிலம் வழங்கப்பட்ட செய்தியும் இடம் பெற்றிருக்கின்றது.

"கடவுள ரிடனுங் காசில் கணிபெறு நிலனுங் காமர்
தடவளர் முழங்குஞ் செந்தீ நான்மறை யாளர் தங்கள்
இடவிய நிலத்தோ டெல்லா மிழந்தவர்க் கிரட்டியாக
உடனவை விடுமி னென்றா னொளிநிலா வுமிழும் பூணான்" (373)

சோதிடர் பரிசாகப் பொற்பூவைப் பெற்றமையை,

"நிகழ்வதை யுரைக்கு நிமித்திக் கருரறப்
புகழ்வினை யாகிப் பூக்கொண் டெறிந்தபின்" (பெருங்.1:36.192-93)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன.

---

28. தொல். புறத்.16, இளம்.உரை. மேற்கோள்.ப.114

சங்கப் புலவர் தொட்டுப் பின்வந்தோர் பலரும் வானியலறிவு, சோதிட ஞானம் உயைடவர்களாய் இருத்தலை இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. திருமழிசையாழ்வார் சோதிடராகவும் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்ற கருத்தும் உண்டு.

இராகவையங்கார், திருமழிசையாழ்வார் சோதிட நூலையும் இயற்றி இருக்கின்றார் என்று கூறுகின்றார். அதற்கு அவர் கூறும் சான்றாவது,

"தாரா கணப்பேர் விரித்து ரைத்த வெந்நாகத் துன்னை"
(திரு.ச.விருத்தம், செய்.63)

என்ற அடியை,

"தாரா கணப்பேர் விரித்துறைத்த என் ஆகத் துன்னை"

எனத் திருத்தி ஆழ்வார் செய்த தாராகண (அதாவது நட்சத்திரங்கள் பற்றிய சோதிட நூல் ஒன்றும் இருந்தது என்பதாகும். இக்கருத்தினை ஏற்கும் எஸ். குலசேகரன் திருமழிசையாழ்வாருக்கு வேத சாத்திர ஞானம் ஆழமாக இருந்ததை ஒரு வரலாற்றுக் கதையின் வழி எடுத்துக்காட்டி இந்த வரலாற்றில் இருந்து வேதங்களில் ஒன்றாகிய சோதிடத்திலும் ஆழ்வாருக்கு நல்ல பயிற்சி இருக்கக் கூடும்[29] என நிறுவுகிறார். மகாகவி காளிதாசர் சிறந்த சோதிடராகவும் இருந்திருக்கிறார். இயற்கையில் சோதிட ஞானம் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்க கோள்நிலை அமைப்பும் காரணமா கின்றன. சிறப்புமிகு சோதிடர் உருவாக வேண்டுமானால் அவர்களது கோள்நிலை எங்ஙனம் அமைய வேண்டும் எனச் சோதிட நூல்கள் கூறுகின்றன.

(1) முதல் நிலைத் தகுதி: சந்திரன், சுக்கிரன், சனி ஆகிய கலைஞானம் கொண்ட கோள்களின் ஆட்சி வீடுகளான கடகம், துலாம், மகரம் ஆகிய சர இலக்னங்கள் அமைதல்.

(2) இரண்டாம் நிலைத் தகுதி: மேடம், இடபம், சிம்மம், விருச்சிகம், கும்பம் ஆகியவற்றுள் ஒன்று இலக்னமாக அமைதல்.

(3) சந்திர கேந்திரத்தில் புதன் இருத்தல்; இரண்டில் செவ்வாயின் ஆதிபத்தியம் இருத்தல்.

---

29. வைணவத்தின் ஆழ்வார்கள் கால நிலை, பக்.87, 88.

(4) புதன் ஆட்சி, உச்சம் பெற்று அல்லது இலக்னத்திற்குக் கேந்திரத்திலோ, திரிகோணத்திலோ இருத்தல்; புதன் நீச்ச பங்க ராஜயோகம் பெற்றிருத்தல்.

(5) இரண்டில் சூரியன் அல்லது செவ்வாய் இருந்து நற்கோளின் பார்வை அல்லது சேர்க்கை இருத்தல்.

(6) பத்தாமிடத்தில் குரு, இராகு, கேது இவற்றிலொன்று இருத்தல் அல்லது பார்த்தல்.

(7) 3,12க்கு உடையவர் ஒருவரோ அல்லது இருவரோ ஆகி அவ்விருவரும் இலக்னத்திற்கு ஒன்று, ஐந்து, ஒன்பதாமிடங்களில் இருத்தல்.

(8) கேந்திர, திரிகோணத்தில் புதன் இருந்து, இலக்னத்திற்கு இரண்டாம் அதிபதி உச்சம் பெற்றிருந் தாலும், உபயராசியில் சுக்கிரன் இருந்தாலும், மூன்றாம் வீட்டில் நன்மை தரும் கோள் இருந்தாலும் சாதகர் முழுத்தகுதியுடைய சோதிடர் ஆவார்.

இன்றும் வட மாநிலங்களில் சோதிடர்களுக்கு மதிப்பு மிகுதி. தமிழ்நாட்டிலுள்ள சோதிடர்களைக் காட்டிலும் கேரளச் சோதிடர் வானியலறிவு, ஆழ்ந்த அறிவாற்றல் ஆகியன உடையவர்களாய் உள்ளனர்.

தொல்காப்பியம் சோதிடரை அறிவன் என்கிறது. கணி என்ற சொல்லாட்சி, சங்க காலத்திலேயே இருந்திருக்கின்றது. இருப்பினும் சோதிடர் கணி என்ற சொல்லால் பெருவழக்காய் அழைக்கப்பட்டமை, சிலப்பதிகாரம் முதலாகப் பிற காப்பியங்களிலும் தொடர்கிறது. சோதிடர் என்ற சொல்லாட்சியும் பின்வரும் காப்பியங்களில் மிகுதியும் சுட்டப்பெறுகின்றது. நாழிகைக் கணக்கர், நிமித்திகன், விருச்சிகன் என்ற பெயர்களைச் சோதிடர் அத்தொழில்களையும் சிறப்புறச் செய்திருப்பதனால் பெற்று இருக்கின்றனர். கணியின் சிறப்பை வெளிக்காட்டும் முகத்தான் வேறு பல சொற்களால் சோதிடர் இலக்கியங்களில் குறிக்கப் பெற்றிருக்கின்றனர்.

★ ★ ★

இயல் நான்கு

இலக்கியத்தில் சாதகமும் பலனும்

தமிழ்நாடு பல கலைகளையும், நுண்கலைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டு இலங்குகிறது. அத்தகைய கலைகளுள் ஒன்று சோதிடம். இச்சோதிடம் சங்ககாலந் தொட்டே தமிழகத்தில் வழங்கி வருவதைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

பிறந்த குழந்தைக்குச் சாதகம் எழுதும் வழக்கம் பண்டைக்காலம் தொட்டு இன்று வரை நடைமுறையில் இடம் பெற்றுள்ளது. ஆண், பெண் இருவருக்கும் சாதகம் இருப்பின் மட்டுமே திருமண முயற்சியை மேற்கொள்ளும் நிலையும் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. மக்களிடையே இச்சாதகம் வலுவாக ஆட்சி பெற்று விளங்குதலால் இலக்கியங்களிலும் சாதகம் எழுதுதல், பலனறிதல் என்ற நிலைகள் காணப்படுகின்றன. சோதிடத்தில் சாதகப் பலன் அமையும் வகைக்கு முன்வினை காரணமாக்கப்படுகிறது. எனவே இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ள இத்தகைய செய்திகளுள் சில இவண் இடம் பெற்றுள்ளன.

சாதகம்

குழந்தை பிறந்தபோது வானமண்டலத்தில் அந்தக் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் சந்திரன் இருக்கும் அடிப்படையில் உதய இலக்னத்தை அமைத்துக் கொண்டு, அதே குறிப்பிட்ட நேரத்தில் மற்ற கோள்களின் பெயர்ச்சி எவ்வாறு உள்ளது என்பதை அறிந்து இராசி, நவாம்சம், பாதசாரங்களின் உதவியால் அந்தக் குழந்தையின் ஆயுள்நிலை, தாய், தந்தை, குடும்பம் மற்றும் அக்குழந்தையின் எதிர்காலம், எப்படி அமையும் என்பதை அறியப் பயன்படும் வழிமுறைக்குச் சாதகம் என்று பெயர். எனவே வாழ்நாள் முழுவதற்கும் வரையப்படும் சோதிடத்துக்கே சாதகம் என்று பெயர்.

சாதகமாவது ஒருவர் நடந்தொழுக வேண்டிய ஒழுங்கைக் காண்பிக்கும் பாடம் என்றும் கூறலாம். பின்னாளில் இச்சொல் பிறந்த நேரத்தில் காணப்படும் கோள்களின் நிலையைக் கூறும் 'குறிப்பு' என்று பொருள் கொண்டதாயிற்று. எனவே சாதகம் என்பதற்குப் பிறந்த காலத்தில் கோள்களின் அமைப்பைக் கூறும் குறிப்பு என்பதே பொருள். சாதகத்திற்கு மற்றுமொரு பெயர் 'நாள்ஓலை' (யாழ்.அக.) என்பதாகும். சாதகம் என்ற சொல்லிற்கு வழிமுறை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

எந்தச் சாதகத்திலும் பிறப்புக் காலத்திய கோள் நிலைகள் மாறாமல் ஆயுள் வரையில் அப்படியே இருக்கும். இந்து சோதிட முறைப்படி ஒருவரின் சாதகம் இரண்டு வழிகளில் கணிக்கப்படுகிறது. ஒன்று, தமிழ் மொழியிலுள்ள 'பஞ்சாங்கத்தின் உதவியால் கணிப்பது. மற்றொன்று, ஆங்கில மொழியிலுள்ள 'டேபிள்ஸ் ஆஃப் அஸெண்டண்டு' என்ற நூலையும் எபிமெரிஸ் (பிறந்த ஆண்டிற்கு) என்ற நூலையும் பயன்படுத்திக் கணிப்பது.

வடமொழியில் சாதகக் குறிப்பு எழுதும் முன்னர், 'ஜனனீ ஜன்ம சௌக்யானம் வர்தனி குலஸம்பதாம் பதவீ பூர்வ புண்யாணாம் லிக்யதே ஜன்ம பத்ரிகா' என்ற சுலோகத்தை முதலில் எழுதிய பின்னரே சாதகக் குறிப்பை எழுதுவது வழக்கமாக உள்ளது. இதன் பொருள்: பெற்றவள், பிறப்பு, சுகம், குலம், செல்வம், பதவி முன் நல்வினை முதலியவற்றினை வளரச் செய்தலின் பொருட்டுச் சாதகக் குறிப்பு எழுதப்படுகிறது என்பதே. சாதகமானது இந்தப் பிறவியில் ஏற்படும் சுகங்களைக் கொடுப்பதாயும் குலப் பரம்பரையை விருத்தி செய்வதாயும், முற்பிறவியில் செய்த புண்ணியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவும் விளங்குகிறது. தமிழ்நாட்டுச் சோதிடரும் இச்சுலோகத்தை எழுதுகின்ற வழக்கினை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

பாட்டுடைத் தலைவனின் பிறந்த நாளையொட்டி அமைந்த நாண்மீன், கோள்கள் ஆகியவற்றை நிலைக்களனாகக் கொண்டு எதிர்காலத்தில் அவன் வாழ்வில் நிகழவிருக்கும் நன்மையும் தீமையும் கணிக்கப்படுதல் உண்டு என்பதை,

''அச்சமும் உவகையும் எச்சமின்றி
நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின் நிமித்தமும்
காலம் கண்ணிய ஓம்படை உளப்பட'' (தொல்.புற.30)

என்ற நூற்பா சுட்டுகின்றது.

அச்சமாவது தீமை வரும் என்று அஞ்சுதல், உவகை யாவது நன்மை வரும் என்று மகிழ்தல்; நாளாவது நன்னாள் தீயநாள், காலம் கண்ணுதலாவது வருங்காலம் குறித்தல் என இளம்பூரணர் இப்பகுதிக்குச் சிறப்புற விளக்கம் அளித்துள்ளார். அதாவது, பாட்டுடைத் தலைவன் பரிசு வழங்கும் இயல்பினை உடையவன் என்பதால் அத் தலைவன் உயிர் வாழும் காலத்தைக் கருதிய பாதுகாவலாக இப்பகுதி அமைகிறது.

பிறந்த கிழமை, பிறந்த நாண்மீன், ஏனைக்கோள்கள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பாட்டுடைத் தலைவனுக்கு நன்மையும் தீமையும் கண்டறிதல் பற்றிய இக்குறிப்புக்களால் பாட்டுடைத் தலைவனுக்குச் சாதகம் கணித்துப் பார்க்கும் பழக்கம் பண்டைக் காலத்தில் நிலவியதை அறிய முடிகிறது. இதனை வலியுறுத்தும் வகையில் 'ஆடியல் அழல் குட்டத்து' எனத் தொடங்கும் (229) புறநானூற்றுப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

உலகியல் வழக்கில் சாதகம் கணித்தலுக்கு முதன்மை வழங்கப்பட்டிருத்தல் போல, சிற்றிலக்கிய வகைகட்கு இலக்கணம் கூறும் இயல்பிலும், பாட்டியல் நூலாசிரியர்கள் சாதக இலக்கிய வகைக்கு இலக்கணம் கூறுவதை முதன்மையாகக் கருதியமை இவ்விலக்கியத்திற்கு வழங்கி யிருந்த சிறப்பை வெளிக்காட்டுகிறது.

'மேதகு சாதகம்' முதல் கையறுநிலை ஈறாகப் பன்னிரு பாட்டியல் இலக்கிய வகைகளைக் குறிப்பிடுகிறது. பிரபந்த தீபிகை என்ற பாட்டியலும், சாதகம் முதலாக இலக்கிய வகைகளை எண்ணியே இலக்கணம் கூறத் தொடங்குகின்றது. பின்வந்த பாட்டியல் நூல்கள் பிள்ளைத் தமிழை முதலாகக் கொண்டு இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளன. பாட்டியல் நூல்களில் காலத்தால் முதன்மை பெற்று விளங்கும் பன்னிருபாட்டியலில்,

''போற்றிய சாதகம் சாற்றும் காலை
பற்றிய கலியுகத்து உற்ற ஆண்டில்
திருந்திய சகாத்தமும் ஆண்டுப் பொருந்திய
ஞாயிறு பக்கமும் மேய வாரமும்
இராசியும் மன்னுற மொழிதற்கு உரிய'' (16)

என்ற நூற்பாவில் சாதக இலக்கிய வகையின் இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. 'மேதகு சாதகம்', 'போற்றிய சாதகம்' எனப் பாட்டியல் நூல்களில் வரும் அடைச்சிறப்புகளால் இந்த வகைப்பாட்டியலாரிடை நிலவிய சிறப்பினை அறிய முடிகிறது. பாட்டுடைத் தலைமகன் பிறந்த வேளையை ஒட்டி அமைந்த யுகம், சகாப்தம், ஆண்டு, ஞாயிறு, பக்கம், வாரம், இராசி முதலிய ஏழு நிலைகள் குறித்துக் கூறுவதாக இந்த இலக்கியவகை அமையப்பெறும் என்கிறது பன்னிரு பாட்டியல்.

சாதக இலக்கியத்தின் இலக்கணத்தை 'முத்துவீரியம்' வகுக்கும்போது,

''ஓரை திதிநிலை யோகம் நாண்மீன்நிலை
வாரங் கரண நிலைவரு கிரக
நிலைஏழு அவயவ நிலையையும் உணர்வுற்று
அவற்றை அமைத்து அவற்றால் தலைமகனுக்கு
அடைவன அறைதல் சாதகமென மொழிப'' (77)

என்ற நூற்பாவில் ஓரை, திதி, யோகம், நட்சத்திரம், வாரம், கரணம், கிரகம் எனவரும் ஏழு உறுப்புகளின் நிலையையும் கணித்து அவற்றின் அமைப்பால் தலைமகன் அடையவிருக்கும் பலன்களை உரைப்பது சாதகம் என்னும் இலக்கிய வகையின் இலக்கணம் என்று கூறியுள்ளது. பிரபந்த தீபிகை என்னும் பாட்டியல் நூல் சகாப்தம், ஆண்டு, தேதி, நட்சத்திரம், ஓரை, திங்கள், திசை ஆகிய இவற்றைக் கொண்டு சாதகரின் நன்மை, தீமைகளை அறிந்து சொல்வது சாதகம் என்னும் இலக்கிய வகை என்று கூறுவதை,

''அலகுறு சகாப்த மாண்டு
தேதியுடு வோரையும் திங்களும் சாதகன்
திசை சித்ர மபகாரமும்
திரமான கிரக நிலை அறிந்துசொல் சாதகம்'' (5)

என்ற நூற்பாவால் அறியலாம்.

இங்ஙனமான சாதக இலக்கிய வகையின் உறுப்புக்களைச் சதுரகராதி, வாரம், ஓரை, திதி, யோகம், நட்சத்திரம், கரணம், கிரகம் என்று ஏழாகக் கூறுகிறது. பாட்டியல் நூல்கள் உறுப்புகளின் எண்ணிக்கையை ஏழு என ஒருமித்துக் கூறுகின்றன. ஆனால் ஏழு உறுப்புகள் யாவை என்று கூறுவதில் வேறுபடுகின்றன. இக்கருத்து வேறுபாட்டால் சாதகம் என்னும் இலக்கிய வகை உறுப்புகளின் பெயர்கள் ஏழிலிருந்து பதினாறாக உயர்கின்றன. திதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் எனவரும் ஐந்து அங்கங்களைக் கொண்டு கணித்தறியப்படும் 'பஞ்சாங்கம்' தோன்ற, சாதக இலக்கிய வகையின் அங்கங்கள் துணையாக இருந்திருக்கலாம்.[1]

சாதகம் என்னும் இலக்கிய வகையில் மிகுதியாக நூல்கள் எழவில்லை. கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டு வாழ்ந்த குமாரதேவர் என்பார் 'சுத்த சாதகம்' என்ற நூலொன்று எழுதியுள்ளார். சேஷசாத்திரியாரின் 'ஸ்ரீராம சாதகம்' என்னும் நூல் கி.பி.19ஆம் நூற்றாண்டில் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது என்றும் அறியமுடிகிறது.

நட்பு, ஆட்சி, உச்சம், பகை, நீசக்கோள் என்பன கோள்களின் நிலைகளை உணர்த்துதலே சாதகம் என்று சீவகசிந்தாமணி எடுத்தியம்புகிறது.

"தத்தம் நிலனும், உயர்வும் இழிவும்
பகையும் நட்பும் தம்தசையும்
வைத்து வழுஇல் சாதகமும்
வகுத்த பின்னர்த் தொகுத்தநட்
சச்சந்தணனே சுதஞ்சணனே
தரணி கந்துக்கடன் விசயன்
தத்தன் பரதன் கோவிந்தன்
என்று நாமம் தரித்தாரே" (13:107)

பாட்டுடைத் தலைமக்களுக்குச் சாதகம் பார்த்துக் கூறுதல் என்னும் வழக்கையொட்டி, சீவகசிந்தாமணியில் சீவகனுக்கும் தத்தைக்கும் சாதகம் கணிக்கப்பட்டுள்ள செய்தி காணப்படுகிறது.

"அரும்பொற் பூணுமாரமு மிமைப்பக் கணிகளகன் கோயில்,
ஒருங்கு கூடிச் சாதகஞ் செய்து" (308)

1. பாட்டியலும் இலக்கிய வகைகளும் பக்.44-50

என்ற அடிகள் நாளும், ஓரையும் கணிக்கின்ற நிமித்திகர் அனைவரும் ஒன்றுகூடிச் சீவகனின் சாதகத்தைக் கணித்தனர் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

''காவியங் கண்ணி வந்து பிறத்தலுங் கணிகளீண்டி
மூவிய திரித லின்றிச் சாதக முறையிற் செய்தார்'' (1686-31)

என்ற அடிகளில் கண்ணி பிறந்த அளவிலே சோதிடர் உதயாரூடக் கவிப்புக்ளில் தப்பின்றாகச் சாதகத்தை நினக்கேயுரிய முறைமையாற் செய்தாராதலின் நினக்கே இவளுரியளென்று கூற, அவனும் ஒப்புக் கொண்டான் என்று கூறுவதன் வழி தந்தைக்குச் சாதகம் எழுதிய செய்தி பெறப்படுகின்றது. இச்செய்தியினை,

''மந்திரத் தரசன் வல்லே நிமித்திகன் வருக வென்றாற்
கந்தரத் தோடு கோளிற் சாதக மவனுஞ் செய்தான்
இந்திர திருவி லேய்ப்பக் குலவிய புருவத் தாட்டு
வந்தடை பான்மை மண்மே லிராசமா புரத்த தென்றான்''
(சீவக.539-47)

என்ற பாடல் மெய்ப்பிக்கின்றது. விச்சாதரலோகத்தின் கண் அரசன், கடுகச் சாதகம் செய்து வருக என்று கூறியதற்கேற்பக் கணியும் கோள்களை அடிப்படையாக வைத்துச் சாதகம் எழுதினான் என்பது சாதகம் எழுதுவதில் மன்னர் செலுத்திய ஆர்வத்தினைக் காட்டுகின்றது. திருமணம் நிகழ்ந்த நாள் பார்த்து மட்டுமன்றி, மணமக்களின் சாதகங்களைக் கொண்டு பலனறிந்து திருமணம் முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் தெரிகிறது.

இராமாயணத்தில் இராமன் முதலிய தலைமக்களுக்குச் சாதகம் எழுதப்பட்டு அதன்வழி பலனறியப்பட்டிருக்கிறது.

''வேய்புனர் பூசமும் விண்ணு ளோர்புகழ்
தூயகர்க் கடகமு மெழுந்து துள்ளவே''
''பூசமும் மீனமும் பொலிய, நல்கினாள்
மாசுஅறு கேகயன் மாது மைந்தனை''
''அளைபுகும் அரவினோடு அலவன் வாழ்வுற
இளையவற் பயந்தனள், இளைய மென்கொடி''
''மடங்கலும் மகமுமே வாழ்வின் ஓங்கிட
விடம்கிளர் விழியினாள், மீட்டும்'' (பால.281, 284, 285, 286)

என்பன முறையே இராமன், பரதன், இலக்குவன், சத்ருக்கன் (சிம்மராசி) ஆகியோர் பிறப்பிற்கு எடுத்துக்காட்டப் பெறும் குறிப்புகளாகும். இதன்வழி கம்பர், இராமன் முதலிய தலைமக்களுக்குச் சாதகம் கூறும் பாடல்களை இயற்றியுள்ளார் என்பதை அறிய முடிகிறது. இந்தச் சோதிடக் குறிப்புகளின் அடிப்படையிலேயே தசரத குமாரர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றுள்ளன என்பதை இக்கால சோதிடர் பலரும் சான்றாக எடுத்துக் காட்டுவர்.

பாரதத்தில் காணப்படும் சில பாத்திரங்களுக்குச் சாதகக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. முகூர்த்தம், வாரம், நட்சத்திரம், திதி, கரணம், யோகம், ஒன்பது கோள்கள் ஆகியன மங்களகரமாய் அமைந்திருக்கத் தருமர் பிறந்தார் என்பதை,

"சிவமுற முகூர்த்தம் வாரந் தினந்திதி கரணம் யோகம்
நவமென வழங்கு கோளும் நன்னிலை நின்ற போதில்
அவனியை யொருகோ லோச்சி யாளுமென் றறிவின் மிக்க
தவநெறி முனிவர்கூறப் பிறந்தனன் றருமன் மைந்தன்" (1:2.67)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது.

பகலிலோ, இரவிலோ பதினைந்து இருபது நாழிகைக்குள் பிறப்பவர் உலகில் பிரகாசிப்பர் என்று 'சோதிடவிதி' கூறும். அதற்கொப்பத் துரியோதனன் சூரியன் உச்சியை அடைந்ததால் சிறந்ததாகிய ஒரு நல்ல வேளையில், வியாசர் சொன்ன நாள் தவறாமல் தோன்றினான் (1:276, 78).

பங்குனி மாதத்தில் பௌர்ணமியில் பங்குனி உத்தர நாளில் அருச்சுனன் பிறந்தான் என்பதை,

"எங்குநன் நிமித்தஞ் செல்ல வருநில மகிழ்ச்சி கூரப்
பங்குனி நிறைந்த திங்க ளாதபன் பயிலு நாளில்
வெங்குனி விரிவில் வாகை விசயனும் பிறந்தான் வென்றிப்
பங்குன னென்று நாமம் பகுதியாற் படைத்திட் டானே" (1:2.83)

என்ற பாடல் காட்டுகிறது. துரியோதனனுடைய தம்பிமார்கள் 99 பேரும் கோள்கள் சரியாக அமையாத நேரத்தில் பிறந்தனர் என்பதை,

"கோள்களி னிலையாற் றீமை கொண்டன முகூர்த்தம் தன்னில்
தேள்களிற் கொடிய மற்றை சிறுவருஞ்சேர வோரோர்" (1:2.80)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. வியாசர் முன்பே குறித்துத் தந்த நாட்களில் இவர்கள் பிறந்துள்ளனர் என்பது சோதிடத்தின் துல்லியத் தன்மையைக் காட்டுகிறது. பின் இவர்களுக்குச் சாதகம் கணிக்கப்பட்டு பலன்களும் பார்க்கப் பெற்றமைக்கான குறிப்புகளை நூலின்வழி உய்த்துணர முடிகின்றது. 'தாக்குகின்ற சாதகந்தா னேணி யாகும்' என்ற சித்தர் பாடலடி 'சாதகம்' பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

கர்ப்பதான முதலிய பதினாறு கர்மங்களால் ஒருவன் சுத்தமடைகிறான். தருமங்களை ஒருவன் கைவிடாமல் கடைப்பிடித்தால் முக்தி இன்பம் கைகூடும். இக்கருமங்கள் 16 பற்றியும் திருவானைக்கா புராணம் கூறுகிறது.

"பூண்இருது சங்கமனம் கருப்பா தானம்
புஞ்சவனம் சீமந்தம் சாத கன்மம்"

இக்கருமங்கள் பதினாறுள் சாதகக் கர்மமே முதன்மை பெற்றது. இந்தப் பதினாறு கர்மங்களைக் கைவிட்டார் அளவில், காலம், கொடிய நரகங்கள் சென்று இடர்ப்படுவர் எனச் சூதசம்மிதை கூறுகிறது.

இதனை யுணர்ந்தே முன்னோர் சாதகக் கன்மத்தைச் செய்து வந்தனர் என்பதைப் புராண இதிகாசங்கள் காட்டுகின்றன.

"தென்னவன் பெருமாள் சேய்க்குச்
சாதகச் செய்தி யாதி"
"மன்னவர்க்கு இயன்ற வேத
மரபினால் வயங்க ஆற்றி"
"அவ்வண்ணஞ் சாதமுதல் வினைநிரைப்பித்
தடாதகை யென்று அழைத்துத் தேவி"
(திருவிளையாடற் புராணம்)
"சூதநிகழ் மங்கல வினைத்துழனி பொங்க
சாதக முறைப்பல சடங்கு வினை செய்தார்"
(சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் புராணம்)
"காதலனார் உதித்தற்பின்
கடன் முறைமை மங்கலங்கள்
(வாகீச பெருந்தகையார் புராணம்)

"சாற்றிய விதிமுறைச் சாத நல்வினை
ஆற்றினர் புவிமிசையங் களிக்கவே" (மகாபாரதம்)

புராணங்களில் ஆழ்வார், நாயன்மார் முதலிய பெரியோர்களின் அவதாரக் காலங்கள் கோள் அமைப்புடனும், சாதகத்துடனும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

திருப்புல்லாணி எம்பெருமான் மீதும் பதுமாசனித் தாயார் மீதும் பாடிய கிளைப்பாட்டு என்ற சிற்றிலக்கிய நூலில் சாதகம் எழுதப்பட்டதை, 'நினைவின்படி சாதகர்மம் செய்யத் தொடுத்தாள்' (20) என்ற அடி காட்டுகின்றது

இங்ஙனம் சாதகம் கணிக்கப்பெற்றதோடு மட்டுமல்லாமல் அதனைக் கொண்டு வாழ்நாட் பலன்கள் சிறப்புற இயம்பப்பட்டு மக்கள் அதன்வழி ஒழுகியும் இருக்கின்றனர். இப்பலன் முற்பிறப்பில் செய்த வினைக்கேற்ப அமைகிறது என்பதாகவே மக்கள் பலர் நம்புகின்றனர்.

விதி

ஒருவர் முற்பிறப்பில் செய்த நல்வினை, தீவினை இவற்றின் அடிப்படையில் இப்பிறப்பில் அவனது சாதகப் பலன் அமைகிறது என்ற நிலையில் அதுபற்றிய சிந்தனை இவண் முன்வைக்கப்படுகிறது. 'இவன் ஏன் இப்படி இருக்கிறான்' என்று கேட்டால் 'அது அவன் செய்த வினை' என்ற விடையும், 'ஏனப்பா உனக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை' என்று வினவினால் 'என்ன செய்வது என் விதி அப்படி' என்பதான விடையும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் அன்றாடம் செவியில் படும் செய்திகளாகவே உள்ளன. விதி, ஊழ் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மக்களது செயல்பாடுகள் அமைகின்றன என்ற கருத்தும் பரவலாகக் காணப்படுகிறது.

முற்பிறப்பின் நல்வினை, தீயவினைகளுக்கேற்ப இப்பிறப்பில் அவர்களுடைய பிறவி அமைகிறது எனச் சோதிடம் கூறுகின்றது. கரு உருவாகின்ற நேரமே இந்த அடிப்படையில்தான் அமைகின்றது. எனவே ஒருவனது நல்வினை, தீவினைகளுக்கு ஏற்ப அவன் உருவாகும் நேரம் நல்லதாகவோ, கெட்டதாகவோ அமைகின்றது. 'கருவில் திருவுடையார்' என்பதன் பொருளே அவர்கள் முற்பிறப்பில் நல்வினை செய்தார் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்ததே.

இலக்கியங்களில் சோதிடஞ் சார்ந்த செய்திகள் மக்களது வாழ்க்கையில் காணப்படுகின்ற அளவிற்குத் தென்படவில்லை யென்றாலும் சிற்சில இடங்களில் இடம்பெற்றே வந்துள்ளன. ஒருசில இடங்களில் சோதிடச் செய்திகள் நேரடியாகக் காணப்படவில்லை யென்றாலும் அதன் உட்பொருளாகிய 'முன்வினைப்பயன்' 'ஊழ்' முதலான தன்மைகளைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டுள்ள பல நிகழ்வுகளைக் காணமுடிகிறது.

வினைக்குத் தகுந்த பலனை அடைவதே ஊழ். ஒருவர் இப்பிறப்பில் செய்த வினை அல்லது முன்னோர் செய்த வினை மட்டுமல்லாது முற்பிறப்பில் செய்த வினைகளும் இப்பிறப்பில் வந்து பலனாக விளையுமென்பதே 'ஊழ்' எனப்படுகிறது. எனவே ஒருவனது நல்வினை, தீவினை என்பது அவனது ஊழ்வினையின் பாற்பட்டதே. 'கேடு வரும் பின்னே மதி கெட்டுவரும் முன்னே' என்ற பழமொழிப்படி துன்பம் வருவதற்கு முன் அறிவு கெடக் காரணம் ஊழே.

மக்கள் வாழ்வின் காலக்கண்ணாடியாக விளங்கும் சங்ககாலம் முதல் இன்று வரையிலான இலக்கியங்கள் ஊழ், விதி, வினை என்பனவற்றைப் பேசாமல் விட்டதில்லை. 'தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா' (புற.192) என்று புறநானூறு தொடங்கி, 'வழி அடைக்கும் கல்லாகத்தான் முந்துறும்' என்பதாகத் தமிழ்மறையான குறளால் வரையறுக்கப்பட்டு 'விதியின் பிழை' என்ற கம்பன், பின்னும், 'விதிபிடர் பிடித்து உந்துகின்றது' என்பதாகக் காட்டி வாழ்வோட்டத்தின் வழிநெடுக இது விரவிக் காணப்படுவதைப் படித்தறிய முடிகின்றது.

ஊழினைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றபோது 'பால்வரைத் தெய்வம்' என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். முறை, பால், உண்மை, தெய்வம், நியதி, விதி என்ற வேறு சொற்களாலும் ஊழ் என்பது குறிப்பிடப்படுகிறது. ஊழ் என்பதற்கு, 'பழைமையும் மரபும், பகையும் ஊழ் எனல்' (3218) என்று பிங்கல நிகண்டு பொருள் கூறுகிறது. சைவம், வைணவம், பௌத்தம், சாங்கியம், யோகம், மீமாம்சம், வேதாந்தம் ஆகியவை ஊழ்வினைக் கோட்பாட்டு அடிப்படையிலான மறுபிறப்பு உண்மையை ஒத்துக் கொள்கின்றன.

தொட்டதும் பட்டதும் எல்லாம் விதிவினை என்பதாக மனித வாழ்வில் ஒரு கூறாக, நீக்கமற நிறைந்த ஒன்றாக விளங்கும் இப்பண்பினை வள்ளுவர் 'ஊழ்' என்று குறிக்கின்றார். ஒருவன் வாழ்க்கையில் எதிர்பாராது ஏற்படும் உயர்வினை 'ஆகூழ்' எனவும், தாழ்வினைப் 'போகூழ்' எனவும் சுட்டிச்செல்லும் பொய்யிற்புலவர், தான் சூழினும் முந்துறும் என ஊழினைப் பலமாகக் கூறியுள்ளார். இவர் 'ஊழிற் பெருவலி யாவுள' என்று கூறுவது ஊழின் ஆற்றல் அளவிடற்கரியது என்பதைக் காட்டுகிறது.

ஊழின் ஆற்றலை எடுத்தியம்பும் வகையில் அமைந்த பாடல்களை இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது.

> "நாழிலும் இழுக்கும் ஊழ்அடி முட்டமும்" (குறி.258)
> "நுண்ணிதின் உணர நாடி நண்ணார்
> செறிவுடைத் திண்காப் பேறிவாள் கழித்து
> உருகெழு தாயம் ஊழின் எய்தி" (பட்.227)

ஊழின் ஆற்றலை எண்ணி, தீவினையால் உண்டாகும் பழிக்கு அஞ்சி வாழ்க்கையில் நல்வினைகளையே செய்து ஒழுக வேண்டும் என்ற எண்ணப் போக்கினை,

> "ஊழ்வலி யுண்ணிப் பழிநாணி யுள்ளுடைவார்
> தீய செயினுஞ் சில" (நீதி.விள.75)

என்ற அடி காட்டுகிறது.

ஊழின் ஆற்றலால் அறிவும் செயல் இழந்து போகும் என்பதை 'அறிவினை ஊழே அடும்' (பழ.228) என்பதால் அறிய முடிகிறது. அதனால்தான் சிறந்த அறிவுடையோரும் சில நேரங்களில் தம் நிலையிலிருந்து தாழ்ந்து தரங் குன்றிய செயல்களைச் செய்து விடுகின்றனர்.

அரிய முயற்சிகள் பலவற்றில் ஈடுபட்டு ஒய்வின்றி உழைத்து, செல்வங்களை ஈட்டினாலும் ஊழின் அருள் கிட்டாமல் போனால் அவன் அடையக்கூடியவை யாவும் பயன்பாடில்லாதவையாக மாறும் என்பதை,

> "என்செய்து ஆங்கு என்பெறினும்
> ஆகாதார்க்கு ஆகுவதுஇல்" (பழ.237)

என்ற அடிகளாலும், நம் மனம் விரும்பினாலும் வெறுத்தாலும் அதற்காக ஊழ் தன் செயற்பாடுகளிலிருந்து ஒரு சிறிதும் மாறுபாடு அடைவதில்லை என்பதை,

''வேண்டினும் வேண்டாவிடினும் உறற்பால
தீண்டா விடுதல் அரிது'' (பழ.230)

என்ற அடிகளாலும் அறிய முடிகிறது.

ஊழினால் செலுத்தப்படுகின்ற அம்புகள் தம் இலக்கினை நோக்கிச் சென்று தாக்கி நிற்கின்றதே ஒழிய திசைமாறி நிலத்தில் விழுந்துவிடுவதில்லை. ஆதலால் அவரவர் செய்த வினைக்குத் தக்க பலன்களை அவரவர் அனுபவித்தே ஆக வேண்டும் என்ற கருத்தினை,

''ஊழ்அம்பு வீழா நிலத்து'' (பழ.204)

என்ற அடியில் காண முடிகிறது.

மனிதனின் வாழ்நாள் நிகழ்வுகள் யாவும் விதியின் அடிப்படையில்தான் நிகழ்கின்றன என்ற நம்பிக்கை நிலவி வந்ததை,

''ஊழிவலஞ் செய்தங்கு ஒரும்ஒருவற்கு என்றும்
வீழித் தலைநீர் விதித்தது தாவென
ஊழிக் கதிரோன் ஒளியை வென்றானே'' (திரு.380)

என்ற அடி உணர்த்துகிறது.

ஊழ் என்பது இருவினைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது என்பதை,

''இருவினை நாடி உயிர்தொறும் அமைந்த
ஊழையும் கடந்ததுன் வாய்மையின் மதனே'' (கல்.67)

என வரும் அடிகளின்வழி அறிய முடிகிறது.

''தான்முன்னஞ் செய்த விதிவழி தானல்லால்
வான்முன்னஞ் செய்தங்கு வைத்ததோர் மாட்டில்லை
கோண்முன்னஞ் சென்னி குறிவழியே சென்று
நாண்முன்னஞ் செய்ததே நன்னில மானதே'' (2848)

என்ற திருமந்திரப் பாடலின்வழியே ஒவ்வொருவரின் சாதக அமைப்பும் அவரவர் செய்த வினைகளின் அடிப்படையிலேயே அமையும் என்பதை அறிய முடிகிறது.

மக்களின் கர்மவினைக்கு ஏற்றபடி நன்மை தீமைகள் ஏற்படுகின்றன என்பதனை,

"பரிதிமுத லாங்கோ ளனைத்தும் மாயன் முதலாம் பலதேவும்
புரியுங்கரும மெவையு நமது ஏவல்தலை யின்மிசைப் பூண்டு
மருவி யியற்றா நிற்குமென மனத்தின் உணர வேண்டுமால்"

என்ற பாடலில் இலிங்கபுராணம் உணர்த்துகிறது. நல்வினை செய்தவர்களுக்கு நல்ல கோள்கள் நல்ல இடங்களிலும், தீவினை செய்தவர்களுக்குக் கெட்ட இடங்களிலும் நின்று அவரவர் வினைக்கேற்ப நன்மை தீமைகளாகிய இன்ப துன்பங்களைக் கொடுக்கும். சோதிடத்தில் இச்செய்தி, 'நின்ற கிரகத்தால் நிகழ்த்து பலன்புகலும்'[2] என்ற அடியால் உணர்த்தப்பெறுகின்றன.

"சீராரும் சன்மசுகம் செய்குவ துங்குலத்தின்
ஏராரும் செல்வவளம் ஏற்றுவதுநீ தேரா
முனஞ்செய்த நல்வினையின் மூன்றுவழி யும்மாஞ்
சனன பத்தி ரம்எழுதுதல்" (ஐயாசுவாமீயம்)

என்ற இப்பாடலைச் சேதுபரியந்தமுள்ள அழிந்துபோன தனுஷ்கோடி முதல் இமயம் வரை நமது பாரத ஆண்டில் அவரவர் சாதகங்களில் முதல் மங்களச் சுலோகமாகச் சோதிடர் எழுதி வருகின்றனர். இப்பிறப்பில் அனுபவிக்கக் கூடிய இன்பதுன்பங்களாகிய பலாபலன்கள் இன்ன தென்பதை நல்வினை தீவினைகளென்னும் சுபாசுப கர்மங்களைத் 'தீபம்' என்னும் சோதிட சாஸ்திரம் தெரியப்படுத்துகின்றது.[3] எனவே இருவினைகளின் அடிப்படையிலேயே ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் சாதகம் அமைகிறது என்பதைச் சோதிட நூல்கள் தெளிவாக வெளிக்காட்டுகின்றன.

மக்கள் அனுபவிக்கும்படியான நன்மை தீமைகள் முற்பிறப்பில் செய்த வினைக்கேற்ப கரு உருவானபோதே தலையெழுத்தாக பிரம்ம தேவனால் எழுதப்பட்ட ஒன்று என்பதை இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணமுடிகின்றது.

"அவரவர் தமக்கும் உள்ள ஆயுசும் தொழிலும் பொன்னும்
இவர்களின் வித்தை செல்வம் எழில்மர ணங்கள் ஏழும்
தவமுடைப் பிரம தேவன் தனதுகைத் தொடங்கி முன்னர்
சிவனுடை அருளினாலே கர்ப்பத்தில் நிச்ச யிப்பான்" (நீதிசாரம்)

2. சாதக அலங்காரம், ப.19. 3. மேலது. ப.34.

"அயனார் எழுத்தளவு அன்றியே அதிகங்கணப் பொழுது ஆயினும்
பயனாய் இருப்பவர் இல்லை இப்படி மீதில அப்படி அன்றியே
வியனாய் உனைத்தொழு வார்கள் அவ்விதி வெல்வர் ஆய்மறை
நயநார தன்புகழ் சோதியே நாராயணா நாராயணா சொல்லுமே"
(வடவேங்.சத.)

"வேண்டிமுற் பிறப்பில் செய்த வினைகளின் காண்தரும்
இந்நூல் கொண்டு பயனை எல்லாம் காணலாம் தீபம் ஏத்தே"
(சரசோதி மாலை)

"அழுதாற்பயன் என்ன நன்மையும் தீமையும் பங்க யத்தோன்
எழுதாப்படி வருமோ சலியாதிரு என்ஏழை நெஞ்சே"
(பட்டினத்தார் பாடல்கள், 37)

"போமோ தலையில் பொறித்தான் பிறழ்ந்து நினைப்பினுமே"
(விநாயக புராணம்)

"அவரவர் தீட்டி வைத்த ஆயுளின் அளவை காறும்"
(குசேலர் உபாக்கியானம்)

"இருவினை யகற்று மந்தமலை" (9:28)

என்ற பகுதியில் அருணாசல புராணம் நல்வினை தீவினை பற்றிக் கூறி, தீவினை அகல இறைவழிபாட்டை வற்புறுத்துகின்றது.

"மறவினையின் வித்திட்டால் வன்றுண் புறுமா
லறவினையின் வித்திட் டாலரின் புறமிந்
நியதிநிகழ் வூழிநாண் நீக்க முடியாதென்
றியலறிந்தார் சொன்னாரிவன்" (மெய்யறிவு, விதியியல் அறிதல்)

என்ற வ.உ.சி. தம் பாடலில் மறவினை புரிபவர்க்குத் துன்பம் வந்து சேரும்; அறவினை புரிபவர்க்கு இன்பம் வந்துசேரும். ஆதலால் விரும்பும் நிகழ்வுக்குத் தக்க வகையில் செயல்புரிக என்று மானிடர்க்கு அறிவுறுத்து கிறார். மானிடன் ஆசையின் காரணமாகத் தவறு செய்கின்ற போது அத்தவறு பின்னால் துன்பத்தைத் தரும். நன்மை செய்தால் இப்பிறவியிலும் மறுபிறவியிலும் நன்மை வந்து அடையும் என்று கூறுகிறார்.

முற்பிறப்புப் பற்றிய நம்பிக்கை சங்க காலத்திலிருந்து தொடர்ந்து இருக்கிறது. 'சாதல் அஞ்சேல்' என்பன போன்ற வற்றில் மறுபிறப்புப் பற்றிய நம்பிக்கை இருந்தாலும்கூட

முற்பிறப்பில் கணவன் மனைவியராக வாழ்ந்தவர் மறுபிறவியிலும் இவ்வாறே வாழ்வர் என்ற நம்பிக்கை காணப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. முற்பிறவியில் கணவன் மனைவியாக வாழ்ந்தவர் மறுபிறவியில் அதே உறவுநிலை தொடர்ச்சியுள்ளவர்களாக நிலவுவதை மணிமேகலையில் காணமுடிகிறது. உதயணன் மணிமேகலையை விரும்பியதற்கு இவ்வுறவு நிலைத் தொடர்ச்சியே காரணமாக அமைகிறது.

ஊழ் பற்றிய நம்பிக்கைகள் மக்களது வாழ்வியலில் பின்னிப் பிணைந்து காணப்படுவதைப் போலவே கதைப் போக்குகளிலும் கலந்து நின்று சுவைத் தன்மைக்கும், கதைத் தொடர்ச்சிக்கும் துணையாக அமைகிறது.

சிலம்பின் இன்றியமையாத மூன்று கருப்பொருள்களுள் ஒன்றாக ஊழ் காணப்படுகிறது.

''ஊழ்வினை உறுத்து வந்தூட்டும்'' (பதிகம்.57)

கோவலன் முற்பிறப்பில் செய்த தீவினையே இப்பிறப்பில் அவன் கொலை செய்யப்பட்டான் என்று சிலம்பு கூறுகிறது. பாண்டிய வேந்தன் தவறாகத் தீர்ப்புக் கூறியதற்கும் அவனது ஊழ்வினையே காரணம் என்பதை,

''பண்டுதான் கொண்ட சில்லரிச் சிலம்பினைக்
கண்டனன் பிறனோர் கள்வன் கையென
வினைவிளை காலம் ஆதலின் யாவதும்
சினையவர் வேம்பன் தேரா னாகி'' (மேலது.22-28)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. மாதவி யாழ் கொண்டு இசைக்கும்போது உட்பொருள் வைத்துப் பாடியதற்குக் காரணமும் ஊழ்வினையே என்பதை,

''யாழிசைமேல் வைத்துத்தன்
ஊழ்வினை வந்துறத்தாகலின்'' (7:52)

என்ற அடி புலப்படுத்துகின்றது. அஃதோடன்றியும்,

''ஊழ்வினை கடைஇ உள்ளந் துரப்ப'' (10:4)
''ஒய்யா வினைப்பயன் உண்ணுங் காலை'' (14:33)
''இம்மைச் செய்தன யானறி நல்வினை'' (15:90-92)

என்பன போன்று அமைந்த அடிகள் ஊழின் அடிப்படையிலேயே வாழ்வியல் நிகழ்வுகள் நிகழ்கின்றன என்று கருதும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

மணிமேகலை தவம் இயற்றும் தன்மை உடையவளாகக் காணப்படுவதற்கு ஊழே காரணமாக அமைகிறது என்பதை, *'ஊழ்தரு தவத்தள்'* (மணி.5:16) என்ற அடி புலப்படுத்துகிறது.

சமண சமய இலக்கியம் தனது கோட்பாட்டின் மிக இன்றியமையாத ஒரு கூறாக விதியை முதன்மைப் படுத்துகிறது. நல்வினை, தீவினையை இம்மதம் முழுமையாக ஏற்று வாழ்வின் முதல் கூறாகக் கொண்டுவிட்டது. ஆகவே சமணம் சார்ந்த காப்பியங்களான சீவகசிந்தாமணியும், சிலப்பதிகாரமும் கதைப் போக்கில் நேரிடும் மாற்றங் களுக்கும், திருப்புமுனைகளுக்கும் விதி, வினையே உற்ற காரணி என்பதாகக் காட்டுகின்றன.

இராமன் அரச குலத்தில் பிறந்து செல்வச் செழிப்புடன் வளர்ந்து முடி சூடுகின்ற நேரத்தில் காட்டிற்குச் செல்ல வேண்டிய சூழல் ஏற்படுவதற்கு விதியே காரணம் என்பதை, 'விதிவழியே அவன் நடந்தான்' என்னும் கருத்துடன் அமைந்த வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

> ''குழைகின்ற கவரி இன்றி கொற்றவெண் குடையும் இன்றி
> இழைக்கின்ற விதிமுன் செல்ல தருமம்பின் இரங்கி ஏக
> மழைக்குன்றம் அனையான் மௌலி கவித்தனன் வரும்என்று
> தழைக்கின்ற உள்ளத்து அன்னாள் முன்ஒரு தமியன் சென்றான்''
> (கம்ப.நகர்.1)

தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை நளவெண்பாவின் கதைப்போக்கும், அக்கதையின் தோற்றக் காரணமும் சோதிடஞ் சார்ந்தே கூறப்படுகிறது. பஞ்சபாண்டவர் வனவாசக் காலத்தின்போது மனத்துயர் மிக அடைந்து சோர்வுற்றிருந்த வேளையில் அவர்தம் மனத்துயர் நீங்கி தெளிவு பெறும் வகையில் நளன் கதையைக் கூறத் தொடங்குவதாகக் குறிப்பு காணப்படுகின்றது. நளன் தன் அரச போகத்தை இழத்தல், மனைவி மக்களைப் பிரிதல், உடல்நிறங் கறுத்தல் முதலான துன்பங்களுக்கு ஆளாவதும், பின்பு அவற்றிலிருந்து மீள்வதும் கலியின் காரணமாகவே என்று கூறப்படுகிறது.

பெரியபுராணத்தில் ஊழ் பற்றிய செய்திகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. சுந்தரர் பரவை நாச்சியாரையும், சங்கிலி நாச்சியாரையும் விரும்பி மணம் செய்து கொள்வதற்கு முற்பிறவியில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகளே காரணம் என்று சுட்டப்படுகிறது. சுந்தரர் பேரின்பப் பெருவாழ்வை அடைந்து ஈசனுடன் இருக்கின்ற நேரத்தில் பார்வதியின் தோழிகளாக இருந்த இரு பெண்களிடம் மையல் கொள்வதாக, அதனைக் கண்ணுற்ற ஈசன் அவரைப் பூவுலகிற்கு அனுப்பி அவ்விருவரையும் மனைவியராக அளித்ததாகக் கதைப்போக்கு செல்கிறது. மேலும் சுந்தரர் அத்தகைய முன்வினைப் பயனிலிருந்து திசைமாறித் தான் வேறு ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொள்ள இருந்த நேரத்தில் அவரது முன்வினைப் பயனின் காரணமாக ஈசன் அவர்முன் தோன்றி தடுத்தாட்கொண்டு அவர்தம் வாழ்வு திசைமாறிச் செல்வதற்குத் துணைபுரிந்தார் என்பதும் ஊழின் அடிப்படையை நிறுவுவதாகக் காணப்படுகிறது.

ஊழ் பற்றிய செய்திகள் வெளிப்படையாகக் காணப் படுவதோடு மட்டுமன்றி, வினையடிப்படையில் அமைந்து ஆனால் வெளிப்படையாகக் கூறாத வகையிலும் இலக்கியங்களில் இடம் பெறுகின்றன.

சிலப்பதிகாரத்தில் திருமணமான சில நாட்களிலேயே கோவலன் மாதவியின் மேல் மையல் கொண்டதால் கண்ணகி அவனைப் பிரிந்து வாழ்கின்ற சூழலுக்கு உள்ளாகிறாள். அவன் மாதவியிடமிருந்து மீண்டு வந்த பிறகும் அவனோடு அதிக நாட்கள் வாழமுடியாத நிலையை அடைகிறாள். இத்தகைய நிகழ்விற்கு அவளது ஊழே காரணமாக இருக்கலாம்.

கம்பராமாயணத்தில் அரச குடும்பத்தில் பிறந்த சீதை கண்ணகியைப் போன்றே திருமணமான காலந்தொட்டு இறப்பு எய்துகின்ற காலம் வரை பெருந்துன்பத்திற்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றாள். கணவனைப் பிரிந்து அயலான் ஒருவனின் சிறைக் காவலில் இருந்ததுடன் மீண்டு வந்த நாளில் கணவனின் ஐயுறவிற்கு ஆளாகித் தீயில் இறங்கித் தன் கற்பை நிரூபிக்கின்றாள். அதன் பின்னரும் கர்ப்பிணியான நிலையில் தனிமையில் வாழ்ந்து

குழந்தையைப் பெற்று, வளர்த்து வருகின்ற நாளில் எதிர்பாராத விதமாகக் கணவனைச் சந்தித்து மீண்டும் சந்தேகத்திற்கு ஆளாக்கப்படுகிறாள். வாழ்வின் மேல் இருந்த பற்றுகள் அத்தனையும் நீங்கப்பெற்று பூமியினுள் புதைந்து போகிறாள். இங்ஙனம் சீதை தொடக்க காலம் முதல் இறுதிவரை போராட்டத்திலும் மனத்துன்பத்திலும் வாழ்ந்து வந்ததற்குக் காரணம் ஊழாக இருந்திருக்கலாம்.

பாரதத்தில் தர்மன் நியாய உணர்வு நிரம்பியவனாக, மனக்கட்டுப்பாட்டினின்று எந்நிலையிலும் நீங்காதவனாகத் திகழ்கின்றான். ஆயின் அவன் சூதாடி நாட்டினை இழப்பதுடன், சகோதரர்களையும், நாட்டு மக்களையும் துன்பத்தில் ஆழ்த்தி விடுகிறோம் என்ற சிந்தனையின்றிச் செயல்படுகின்றான். தன் மனைவியை வைத்துச் சூதாடி அவளையும் இக்கட்டில் ஆழ்த்துகிறான். அதன்பின் காடுகளில் அலைந்து பெருந்துன்பமுற்றுப் போராடித் தன் நாட்டை மீட்கிறான். இடையில் அவன் இழந்த இன்பங்கள் எண்ணற்றவை. துன்பங்களோ கற்பனைக்கு எட்டாதவை. நீதிமானாக, நிலைப்பாடுடைய தர்ம குணங்களைக் கொண்டவனாகத் திகழ்ந்த தர்மனின் நிலை அவன் முன்வினை காரணமாக இவ்வாறு இருந்திருக்கலாம்.

அதேபோன்று துரோபதி அரசனுக்கு மகளாகப் பிறந்தும், மிகச்சிறந்த வீரர்களாகிய பஞ்சபாண்டவர்களை மணந்தும் காடுகளில் அலைந்து துன்புறுகின்ற நிலையினையும், காப்பதற்கு ஒருவருமின்றி துரியோதனன், துச்சாதனன் ஆகியோரால் துன்புறுத்தப்படுவதனையும் நோக்குகின்ற பொழுது இதுவும் முன்வினை காரணமாக இருந்திருக்கலாம் என்று கருத இடமுள்ளது.

ஆசிய சோதியில் விதிக்குத் தக்க வகையிலேயே இறப்பு நிகழும் என்ற கருத்து, மரத்தில் என்றோ வேடனால் எய்யப்பட்ட அம்பு மரத்தில் தங்கியிருந்து தன்கீழ் களைப்பாற வந்து தங்கிய பார்ப்பனக் கர்ப்பிணியின் மீது விழுந்து அவளைக் கொல்வதன் வழியாகவும், மேள வாத்தியத்தின் ஒலி கேட்டு மிரண்டு கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு ஓடிவந்த மாடு மணவறையில் அமர்ந்திருந்த மணமகனைக் கொம்பால் குத்திக் கொல்வதன் வழியாகவும் நிறுவப்படுகிறது.

மக்கள் இலக்கியங்களிலும் விதியின் காரணமாக முற்பிறவியின் செயல்பாடுகளுக்குத் தக்க வகையில் மறுபிறவியில் நிகழ்வுகள் நிகழும் என்ற அடிப்படையில் அமைந்த கதைப்போக்குகளைப் பரவலாகக் காணமுடிகிறது. சாரங்கதாரன் கதைப்பாடலில் சாரங்கதாரன் முற்பிறவியில் செய்த தீங்கின் காரணமாக இப்பிறவியில் கைகளும் கால்களும் வெட்டப்பட்டு கழுவில் ஏற்றப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது. இங்ஙனம் ஏட்டிலக்கியங்களில் மட்டுமன்றி மக்கள் இலககியங்களிலும் இவற்றின் தாக்கம் பெரிதும் காணப்படுகிறது. இவை யாவும் மக்களது விதி பற்றிய நம்பிக்கை அவர்தம் இலக்கியங்களில் புலனாவதைக் காட்டுகிறது.

இங்ஙனம் இலக்கியங்களில் படைக்கப்பட்ட பாத்திரங் களின் வாழ்வியலைப் பற்றி ஆய்வு செய்கின்றபோது அவற்றிலுள்ள நிகழ்வுகள் பலவும் விதி என்பதை அடியொற்றி நிகழ்ந்தது என்று கருதும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

கோள்கள் தத்தம் ஆட்சிவீடுகளில் இருந்தாலும் மேடம், இடபம், கன்னி, கடகம், துலாம் உச்சமுற்றாலும், 1, 4, 7, 10 ஆகிய இராசிகளில் கோள்கள் கேந்திரம் பெற்றாலும், ஒன்பது கோள்களும் நல்ல பார்வை பார்த்தாலும்கூடத் தலையெழுத்தை மாற்ற முடியாது என்று விதியின் வலிமையை விளக்குகிறது இலட்சுமிகாந்த சதகம். மேலுமிது எந்தெந்த இராசிகளுக்கு எந்தெந்தக் கோள் உரியது என்பதையும், கோள்களின் வேறு பெயர்களையும் தெளிவுபடுத்துகின்றது. இதில் இரவி சூரியனையும், திங்கள் சந்திரனையும், பவுமன் செவ்வாயையும், சவுமன் புதனையும், சுக்கிரன் வெள்ளியையும் குறிப்பதாக அமைகிறது.

இரவிசிங்கம் திங்கள்கற் கடகமாம் பவுமன்
இயல்மேட மேவி ருச்சிகம்
இனியசவு மன்கன்னி மிதுனமாங் குருவென்னில்
இலங்கு தனுமீ னமாகும்
மருவுசுக் கிரன்இடப மொடுதுலாஞ் சனிகும்ப
மகரமிணை யிடைசேரி டினுமா
மாமேட மிடபகம் கன்னி கடக
மின்வரு துலாமுச்ச முறினும்

தருமுதைய னாலெழு பத்தெனுங் கேந்திரன்
தன்னில னியொடு மேவினுஞ்
சாற்றுமே காதேசந் தனிநவக் கிரகமும்
சார்த்து நல்பார்வை செயினும்
திருமருவு விதிவிகித மதைவிலக்கா தென்பர்
சீனுவா சய்ய தீரன்
சிந்தையுற வாசனே நாமகிரி நரசிங்க
தேவ லட்சுமி காந்தனே (36)

மேற்கூறியவற்றின் வழி நல்வினை தீவினைகளுக்குக் காரணம் முற்பிறப்பே என்ற சோதிடக் கருத்தை இலக்கியங்களும் வலியுறுத்தக் காண்கிறோம். இவ்விலக்கியப் படைப்பாளர்கள் நடைமுறை வாழ்க்கையை வைத்து விதியைத் தங்கள் படைப்புகளுக்குள் ஒரு பகுதியாக அமைத்திருப்பினும் அவர்கள் காலத்திலே, சோதிடம் குறித்த நூல்களைப் படித்தறிந்ததன் பொருட்டு இக்கருத்து அவர்களைப் பாதித்து படைப்புகளிலும் பதிக்கச் செய்துவிட்டது என்றும் கருதலாம்.

சோதிட நூல்களும் இலக்கியங்களும் கூறும் முற்பிறவியில் செய்ததற்கேற்ப மறு பிறவி என்பது பலரால் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டு பல தெளிவுகளை, விளக்கங்களைப் பெற்றபோதும் முற்பிறப்பு, மறுபிறவி உண்டா இல்லையா என்பது இன்றுவரை அறுதியிட்டு நிறுவப்படாத உண்மையாகவே இருக்கிறது.

மனிதன் தான் செய்யும் தவறுகளுக்குத் தெய்வம் தன்னையோ தன் குடும்பத்தையோ பாதித்து விடுமெனவும், தன் தவறுகள் தன் குழந்தைகளை, எதிர்காலச் சந்ததியினரைப் பாதித்து விடுமெனவும் அஞ்சும் மனப்பான்மையை உடையவன். மனிதனுக்கு இயல்பாக உள்ள இவ்வச்ச உணர்வை தனக்குச் சாதகமாக எடுத்துக்கொண்டு சான்றோர் ஊழ், விதி, முற்பிறப்பு என்ற எண்ணங்களை மக்களிடையே பரப்பியிருக்கலாம். நாம் தவறு செய்தால் இப்பிறப்பில் மட்டுமன்றி அடுத்த பிறவியிலும் துன்பம் தொடரக்கூடிய அபாயம் இருக்கின்றதே என்று அஞ்சியாவது மனிதன் தன் தவறுகளைக் குறைத்துக்கொள்ள முயற்சிக்க மாட்டானா என்ற ஆதங்கத்தின் காரணமாகவும் இத்தகைய நம்பிக்கைகளை ஏற்படுத்தச் சான்றோர் முற்பட்டிருக்கலாம். 'மக்களின் எண்ணம், செயல், குறியீடு முதலியவற்றுள் அடங்காமல் இவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்டு இயற்கையாக நிகழும்

முறைமையே ஊழ்'[4] என்று கு.ச. ஆனந்தன் கூறும் கருத்தும், 'நாம் நினைக்கும் ஒவ்வோர் எண்ணமும், நாம் செய்யும் ஒவ்வோர் காரியமும், குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்திற்குப் பிறகு சூட்சமத் தன்மையை அடைகிறது. பின்பு அது, வித்து வடிவத்தைப் பெற்று மறைந்திருக்கும் நிலையில் நமது சூட்சுமச் சரீரத்தில் வாழ்கிறது. மீண்டும் சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு அது வெளிப்பட்டு வந்து தனக்குரிய பலன்களைத் தருகிறது. இந்தப் பலன்களே மனிதனுடைய வாழ்க்கையை நிர்ணயிக்கின்றன. இவ்விதம் மனிதன் தன் வாழ்க்கையைத் தானே உருவாக்கிக் கொள்கிறான். தனக்குத் தானே அமைத்துக்கொள்ளும் விதிகளைத் தவிர, வேறு எதற்கும் மனிதன் கட்டுப்பட்டவன் அல்ல'[5] என்று கூறும் சுவாமி விவேகானந்தர் கருத்தும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

இலக்கியங்களிலும், மக்களிடையேயும் ஆளுமை பெற்று விளங்கும் இவ்வூழிற்கு முன்வினையே காரணம் என்று சோதிட நூல்கள் கூறுவதை ஏற்றுக்கொள்வது பகுத்தறிவிற்கு ஒவ்வாததாக இருப்பினும் முன்வினையே சோதிடப் பலன் கூறும் முறைமைகளுக்கு அடிப்படையாக விளங்குகிறது. முன்வினை எப்படி இருக்கிறது, அதனால் இப்போதைய வினை எப்படி அமைகின்றது என்பது ஒருவனது சாதகத்தைக் கொண்டு பலனறியும்போது கண்டறியப்படுகிறது.

இலக்கியங்களிலே வெளிப்படையாக இன்ப துன்பங் களுக்குக் காரணம் பலவாறாக அமையினும் அவற்றிற்குக் கோள்நிலை அமைப்புகளே காரணம் என்கிறது சோதிடம். கோள்நிலை அமைப்புகள் அப்படி அமையக் காரணம் முன்வினை என்றும் கூறுகிறது. இங்ஙனம் பார்க்கும்போது படைக்கப்பட்ட பெரும்பான்மையான இலக்கியங்களின் அமைப்பு முறைக்கும், இன்ப துன்பச் சூழ்நிலை களையுடைய நடைமுறை வாழ்க்கைக்கும், சாதகமும், முன்வினையுமே காரணமாவது போல் தோற்றமளிக்கிறது. முற்பிறப்பு என்பது தெளிவு பெறுவது இயலா நிலையில், முயல்வது நடக்காத, முயலாதது நடக்கும் நிலையில் அனைத்தின் செயற்பாடுகளையும் சோதிடம், விதி என்பன

4. ஊழ் ஓர் ஆய்வு, ப.67. 5. மேலது. ப.71.

வற்றுள் அடக்கிவிடக் கூடிய நிலை தவிர்த்தற்கியலாதது. ஒருவர் விதியை மதியால் வெல்லலாம் என்றால் அங்ஙனம் வெல்லக்கூடிய ஆற்றல் உடையவன் அவன் என்பதையும் சோதிடம் காட்டுகின்றது. இங்ஙனம் வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்த பிரிக்கவியலா சோதிடத்தின் பால் ஆய்வு என்பது பெரிதும் வேண்டற்பாலது.

பலன்

கலைகள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்த கலை சோதிடக் கலையே. ஏனெனில் பிற கலைகள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுவன. சோதிடக் கலையோ வாழ்க்கையை நிர்ணயிக்கின்ற கலை. ஒருவனது வாழ்க்கை இப்படித்தான் இருக்கும் என்பதை முன்கூட்டியே அறிவிக்கின்றது. வருவதை முன்னரே தெரிந்து கொள்வதால் வாழ்க்கையை எச்சரிக்கையுடன் அமைத்துக்கொள்ள முடிகிறது. எனவே, சாதகம் கணித்துப் பலனறிந்து அதன்வழி பண்டைத் தமிழர் செயல்பட்டிருக்கின்றனர். இச்சாதகப்பலன் சாதகமாய்ப் பலன் கூறுவது என்ற பொருளையும் உள்ளடக்கியதுபோல் தோன்றுகிறது.

சோதிட சாஸ்திரிகள் கீழ்த்திசையினின்று எருசலேம் நகருக்குச் சென்றனர். எருசலேம் நகருக்கு வந்து (லூக்.2:7) யூதருடைய இராஜாவாகப் பிறந்திருக்கின்றவர் எங்கே? ஏனெனில் கீழ்த்திசையில் அவருடைய நட்சத்திரத்தைக் கண்டு அவரை ஆராதிக்க வந்தோம் என்றனர் (24:17: இசை.60:3). எரோதன் சோதிட சாஸ்திரிகளிடம் நட்சத்திரந் தோன்றின காலத்தைப் பற்றி விசாரித்து அறிந்தான். பிறகு அவர்களைப் பெத்லகேம் ஊருக்கு அனுப்பி நீங்கள் போய் பிள்ளைகளைப் பற்றி கவனமுடன் விசாரியுங்கள். அவரை நீங்கள் கண்டபின், நானும் வந்து அவரை ஆராதிக்கும்படி எனக்கு அறிவியுங்கள் என்றான். அரசன் சொன்னதைக் கேட்டபின் அவர்கள் புறப்பட்டனர். அப்போது இதோ, கீழ்த்திசையில் அவர்கள் கண்ட நட்சத்திரம். பிள்ளை இருந்த இடத்தில் நிற்கும் வரை அவர்களுக்கு முன் சென்றது. அவர்கள் நட்சத்திரத்தைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியுற்றனர். பின்னர் வீட்டில் நுழைந்து பாலனை அவர் தாயான மரியம்மாவோடு கண்டு வணங்கி ஆராதித்தனர். அவர்கள் நித்திரையில் எரோதனிடம் திரும்பிப் போகாதபடி உத்தரவு பெற்றதால் வேறுவழியாய்த் தங்கள் நாடு திரும்பினர்.[6]

---

6. மத்தேயு இரண்டாம் அதிகாரம், பக்.2, 3

இதன்வழி ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாற்பட்ட செருசலம் என்னும் நாட்டில் பிறக்கப் போகும் ஏசுகிறித்து நாதரை இந்த நாளில் இந்த இடத்தில் அவர் பிறவி எடுப்பார் எனச் சோதிடத்தின் வழி அறிந்து செருசலம் எனும் இடத்திற்குச் சோதிடர் பயணம் செய்து அப்பெரும் ஆன்மாவை அவர்கள் வரவழைத்து வாழ்த்துக் கூறி வந்தனர். இந்நிகழ்ச்சி சோதிடம் என்பதற்கு எவ்வளவு உயர்ந்த அடிப்படை ஒரு காலத்தில் இருந்தது என்பதைக் காட்டுகிறது.

ஏசுகிறிஸ்து அவதரிப்பதற்கு முன்பாகவே, அவர் பிறப்பதைப் பற்றியும், அவர் மனித குலத்திற்குச் செய்யப் போகும் தொண்டுகள் பற்றியும், அறியாமை என்னும் இருளில் இருந்து மக்களை விடுவித்து அன்பு வழியை அவர் வலியுறுத்தப் போகும் நிகழ்ச்சிகள் பற்றியும் சோதிடர் வரையறை செய்து கூறியுள்ளனர். இப்படி ஏசுவின் தோற்றப் பெருமைகளையும், அவர் பிறக்கப் போவது பற்றியும் உலகுக்கு முன்கூட்டியே அறிவித்த சோதிடர்களில் முக்கியமானவர் பாரசீகத்தைச் சேர்ந்த ‘அல்ஹாகீம்’ என்பவர். இவர் ஏசுபிரான் பற்றி மட்டுமல்லாது நபிகள் நாயகம் பற்றியும், அவர் நிறுவ இருக்கும் மதம் பற்றியும், அவரது இணையற்ற பெருமை ஆகியன பற்றியும் எழுதி வைத்திருந்தார்.சங்ககாலக் கணியப்புலவர்களால் கணித்துக் கூறப்பட்ட பலன்கள் மிகப்பல. அவற்றுள் நமக்குக் கிட்டியுள்ள இலக்கியங்கள் வாயிலாகச் சிலவற்றையே அறிய முடிகின்றன.

‘புலவர்கள் மட்டுமன்றி பலநாட்டு மன்னர்களும் சோதிடத்தில் விரிந்த ஞானம் பெற்றிருந்தனர். அவர்களுள் எழுத்தாற்றல் மிக்க பலர், பல கிரந்தங்களை எழுதி வைத்தனர். பல மன்னர்கள் பூகம்பம் முதலிய காலங்களை முன்னதாகவே சோதிடத்தின் உதவியாலறிந்து, அதற்குரிய பரிகாரங்களைத் தக்க பண்டிதர் மூலம் செய்வித்து நாடுகளைக் காத்தனர்.[7]

---

7. ஜோதிட ரஸார்ணவம், பக். 23, 24

நன்மை விளையும் காலத்தைக் கணித்தறிந்து அந்நல்ல வேளையில் வினைகளைச் செய்யத் தொடங்குவது அக்காலத்தில் பெருவழக்கமாக இருந்தது. நல்ல நாளும் வேளையும் பார்த்துச் செய்வதில் அவர்கள் பெருநம்பிக்கை உடையவர்களாக இருந்தனர். குடை நாட்கோள், வாள்நாட்கோள் என்பன இவற்றைத் தெரிவிக்கின்றன. விழாக்களும் நாள் பார்த்தே நடத்தப் பெற்றிருக்கின்றன.

பங்குனி மாதம் முதற் பதினைந்தில், கார்த்திகை நாளில், உத்திரம் உச்சியிலிருந்து சாய, மூலம் எழ, மிருகசீரிடம் மறைய ஒரு மீன் வடக்கும் கிழக்கும் போகாமல் இடைநடுவே தீப்பரக்க விழுந்ததன் விளைவாக விழுந்த ஏழாம் நாள் அப்போது மன்னாக இருந்த யானைகட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை இறப்பான் என்று கூடலூர் கிழார் கூற, கூறியவாறே அம்மன்னன் இறந்தான் என்ற செய்தி புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் (229) காணப்படுகிறது. இங்ஙனம் கோள்நிலை உணர்ந்த சங்கத்துச் சான்றோர் இராசிச் சக்கர அடிப்படையில் கணக்கிட்டு மன்னர்க்கிறுதியாகும் என்று துணிந்திருக் கின்றனர். 'ஆடுகயல் தேன்தனுச் சிங்கத்தெழுமீன் விழுமேல் அரசழிவாம்' என்பது சோதிட நூல் குறிப்பு. தனிமனிதனுடைய சாதகம் பார்க்கப்படாமல் மன்னனுக்கு அழிவு என்று அறியப்பட்டமை தெரிகிறது.

விண்மீன்கள் நிலையினையும் அவற்றால் உலகில் ஏற்படும் நிகழ்வுகளையும், உலகம் நிலைபெறுவதற்குக் காரணம் மழை என்பதையும், அம்மழை வரவினை அறிவிக்கின்ற வெள்ளி தென்திசை நோக்கிச் செல்லுமானால் மழைவளம் குன்றும் என்பதையும் பட்டினப்பாலை தெரிவிக்கின்றது.

> ''இருதின வேனலில் எரிகதிர் இடபத்
> தொருபதின் மேலும் ஒருமூன்று சென்ற'' (மணி.11:4.41)

என்ற பாடல் வைகாசித் திங்கள் 14ஆம் நாள் சித்திரை நட்சத்திரமும் முழுமதியும் கூடிய நாளன்று அமுதசுரபி தோன்றும் என்று சோதிடக் குறிப்புகளைக் கொண்டு பலனறிந்தமையைக் காட்டுகின்றது. பீலிவளை தோன்றிய நாளில் வாழ்வின் பின் நிகழ்ச்சியும் மணிமேகலையில் (24:56-59) கூறப்படுகிறது.

தத்தைக்கு வந்து சேரும் நல்வினைப் பயனெல்லாம் மண்மேல் இராசமாபுரத்தே வந்து சேரும் என்று தத்தைக்குச்

சாதகம் எழுதிய சோதிடர் சாதகத்தைப் பார்த்துப் பலனும் கூறியிருக்கின்றனர் (சீவக.539-47). கிரகணத்தன்று பாம்பு ஒருவனைக் கடித்தால் தெய்வத்தால்கூட அவனைக் காப்பது கடினம் என்பதை,

''பாம்பெழப் பாம்பு கொண்டாற் பகவற்கு மரிது தீர்த்தல்
தேம்பிழி கோதைக் கின்று பிறந்தநா டெளிமி னென்று
காம்பழி பிச்ச மாகக் கணியெடுத் துரைப்பக் கல்லென்
தூம்பழி குளத்திற் கண்ணீர் துகணிலத்திழிந்த தன்றே'' (மேலது.1280)

என்ற அடி காட்டுகின்றது.

கிரகணத்தன்று பாம்பு கடித்தால் பிழைப்பது அரிது என்ற கருத்தை நோக்கும்போது வைத்தியர் தம் அனுபவத்தில் பாம்புக் கடிக்கு மருத்துவம் செய்து வந்தபோது மற்ற நேரங்களில் பாம்பு கடித்தவர் இறப்பதைக் காட்டிலும் கிரகணத்தன்று இறத்தல் என்பது பலமுறை நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். அந்நாளில் பாம்புக் கடிபட்டவர் எவரும் பிழைத்திருத்தல் இயலாது. வழக்கில் பலகாலும் நடைபெற்று வந்த இந்த நிகழ்வுதான் இலக்கியச் செய்தியாகவும் இடம் பெற்றுள்ளது. இந்நிகழ்வை அறிவியல் முறையில் அணுகி உண்மை அறிதல் கோள்களின் தாக்கம் உயிரினங்களைப் பாதிக்கிறது என்ற ஆய்வுக்குப் பயனுடைத்தாய் அமையும்.

''பிள்ளை யுள்புகுந் தழித்த தாதலால்
எள்ளன் மின்னிரை யின்று நீரென
வெள்ளி வள்ளியின் விளங்கு தோணலார்
முள்கு மாயரும் மொய்ம்பொ டேகினார்'' (சீவக.42)

என்ற பாடல் சோதிடர் கூற்றுப்படி செயல்பட்டமையைக் காட்டுகிறது. எதிர்கால நிகழ்வுகளைத் துல்லியமாகக் கூறும் ஆற்றலுடைய சோதிடர் நிறைக்குள்ளே காரியென்னும் பறவை புகுந்து அழித்தலால் நீங்கள் விரைந்து சென்று காவல் தொழிலை மேற்கொள்ளுங்கள் என்று கூற, அவர் சொற்கேட்ட உடனே வீரர்கள் விரைந்து முனைப்புடன் சென்றனர் என்று பாடல் குறிப்பு காணப்படுகிறது. சோதிட விதிமுறைகளைக் கொண்டு தற்போது நிகழவிருப்பதைக் கூறுகின்ற ஆற்றல் படைத்தவர்களாகச் சோதிடர் திகழ்ந்தனர் என்பதும், அவர்கள் கூறியதைக் கேட்ட உடனேயே செயல்படத் தொடங்கினர் என்பதும், அவர்களது செல்வாக்கும், சோதிடப் பலன்கள் சரிவர நிகழாமல் போயிருப்பின் இதுபோன்ற நிகழ்வுகள் இலக்கியத்தில் ஆழமாக இடம் பெற்றிருக்க முடியாது என்பதும் இதன்வழி பெறப்படுகின்றது.

இராமன் கானகத்திற்குப் புறப்பட்ட நாள், பதினான்கு ஆண்டுகள் கானகத்தில் இருந்துவிட்டு மீண்டும் அயோத்தி திரும்பிய நாள், பட்டாபிசேகம் நடந்த நாள் ஆகியவற்றைச் சோதிடர் கணித்தமைக்கான குறிப்புகள் இராமாயணத்தில் காணப்படுகின்றது. இராமனது சாதகப் பலன்களைக் கணித்துச் சோதிடர் இராமன் பிறந்ததால் இனி உலகம் துன்பம் இல்லாததாயிற்று என்று கூறினர் (பால.288). காட்டிற்குச் சென்ற இராமன் எப்பொழுது இங்கு வந்து தங்குவான் எனச் சோதிடத்தில் திறமை பெற்ற வாக்குநலம் உள்ள புலவர்களை அழைத்துப் பரதன் வினவ, பதினான்கு ஆண்டுக் காலம் கழிந்த பிறகு வருவான் என்று சோதிடர் கூறினர் என்பதை,

> "யாண்டு வந்திங் கிறுக்குமென் றெண்ணினான்
> மாண்ட சோதிட வாய்மைப் புலவரை
> ஈண்டுக் கூய்த்தரு கென்னவந் தெய்தினார்
> ஆண்ட கைக்கின் றறுதியென் றாரரோ" (497)

என்ற பாடல் வரிகள் காட்டுகின்றது. மிதிலையிலிருந்து தசரதர் புறப்பட்ட பொழுது (கம்ப. பரசு. 6) அவருக்கு ஒரு கணி நிமித்தம் சொன்னதாகத் தெரிகிறது என்று நச்சர் சீவக சிந்தாமணிக்கு உரை (45-417) கூறும்போது கூறுகின்றார். கோச்செங்கட் சோழ நாயனார் புராணத்திலுள்ள,

> "கழையார் தோளி கமலவதி தன்பாற் கருப்ப நாணிரம்பி
>
> விழைவார் மகவு பெறவடுத்த வேலையதறிற் காலமுணர்
> பழையா ரொருநா ழிகைகழித்துப் பிறக்கு மேலிப் பசுங்குழவி
> யுழையார் புவன மொருமூன்று மளிக்கு மென்ன வொள்ளிழையார்"
> (பெரிய.4205)

என்ற பாடல் குழந்தை பிறக்கும் நேரத்தை ஒட்டி அதன் வாழ்க்கைப் பயன்களை நிச்சயித்துச் சாதகப்பலன் கூறும் நிலையினை வெளிக்காட்டுகின்றது. இதில் ஒரு நாழிகை (24 நிமிடம்) கால வித்தியாசம் வாழ்வின் வாழ்வாங்கு வாழும் முறையின் மாபெரும் மாறுபாடு (தலைவிதி மாற்றம்) சொல்லப்படுகிறது. அதே புராணத்தில் இதே செய்தியினை,

> "மதியணி புனித னன்னாள் மங்கல வணியாற் போற்றி" (278)
> "அருக்கன்-முதற் கோளனைத்து மழகிய உச்சங்களிலே,
> பெருக்கவலி யுடனிற்கப் பேணியநல் லோரையெழத்
> திருக்கிளரும் ஆதிரைநாள்" (192)

என்ற பாடலடிகளில் காணமுடிகிறது.

ஒருவர் பிறந்த நாளில் செவ்வாய் விருச்சிகத்தில் சேர்தல் தீது என்று பெருங்கதை (பக்.1027) கூறுகிறது.

ஒவ்வொரு நாளும் அருணாசல மலையை வலம் வந்தால் என்ன பலன் கிடைக்குமென அருணாசல புராணம் கூறுகிறது; ஞாயிறு - நினைத்த காரியம் நடக்கும்; திங்கள் - இந்திரன் போல் ஏழுலகாண்டு இறைவனை அடைவர்; செவ்வாய் - தங்களுக்குண்டாகிய கூன், தரித்திரம் நீங்கி ஏழு பிறப்பிலிருந்து விடுபடுவர்; புதன் - நான்கு வேதம், ஆறு சாத்திரம், 64 கலைகள் ஆகியன தெரிந்து நெருங்கின தேவர் களாவர்; வியாழன் - தேவர் முனிவர்களுக்கு எசமானர் களாவர்; வெள்ளி - இலக்குமியைச் சேரும் விட்டுணு பதத்தைச் சேருவர்; சனி - 9 கோள்களும் 11ஆம் இடத்தி லிருந்து பலன்களைக் கொடுப்பர். சிவராத்திரி, ஆண்டுப் பிறப்பு, ஐப்பசி, கார்த்திகை, மார்கழி மாதங்களில் மலையை வலம் வந்தவர்களுக்கு மேற்சொன்ன பலன் தவறாது நடக்கும். இதனை,

''அருக்க வார மலைவலம் புரிந்தோர்
சோம வாரந் திருமலை வலமாய் வந்தோர்'' (9:20)

''மங்கல தினத்திற் சூழ்வோர்
புந்திக் கெங்கணா யகரைச் சூழ்வோர்'' (9:21)

''மாவியா புத்திற் செய்யமணி வரைவலமாய்ச் சூழ்வோர்
வெள்ளி வாரந் தனில்வலம் புரிந்தோர்'' (9:22)

''உதயமே சனிநாட் சூழ்வோர்க் கொன்பது கிரக நன்றாய்
பதினொரா மிடத்திற் றூய பலன்களைப் பலியா நிற்கு
மதியணி சிவனி ராவும் வருடம்வந் துதிக்குநாளு
மதிகமமா மதிகமாகு மைப்பசி முதலா மூன்றும்'' (9:23)

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. மேலும், இந்நூல் உத்தராயண, தட்சிணாயன புண்ணிய காலங்களிலும், மாசி மகத்திலும், அர்த்தோதைய காலத்திலும், சூரிய கிரகணத்திலும், விதி பாத யோகத்திலும் இஷ்ட சித்தியை அடைய விரும்பி வலம் செய்தவர்களுக்குக் கோடிப் பங்குக்கும் அதிகமாகப் பயன் கிடைக்கும் என்பதனை,

''அயனசங் கிராம மாசி மகத்திவர்த் தோத யத்தில்
வெயிலுறுங் கதிரைப் பாம்பு விழுங்குநாள் விதிபா தத்திற்
பயனுற வலஞ்செய் வோர்க்குப் பலன்களிற் கோடி யாகு
மயர்வறத் தினமுஞ் சூழ்வார் பேற்றையா ரறிய வல்லார்'' (9:24)

என்ற பாடலில் காட்டுகின்றது.

பெருந்திணைத் தலைவி தன் காதலுள்ளத் தெழுந்த கருத்துகள் கைகூடுமா என்றும், தன்னைப் பார்க்கத் தான் விரும்பும் திருவொற்றியூர் தியாகப் பெருமான் என்று வருவார் எவ்விடத்தில் என்னைக் கூடுவார் என்றும் சோதிடரை வினவுவதாகப் பத்துப் பாடல்கள் திருவருட்பாவில் அமைந்துள்ளன. இப்பாடல்களின் இறுதி அடி, **'சோதிடம் பார்த்துரைப்பீர் புரிநூல் உத்தமரே'** *(1676-1685)* என்றமைகிறது.

பொதுவாக நல்ல, தீய கோள்கள் எதுவாயினும் தம்முடைய பகைவீட்டை அடையும்போது தீய பலன்களைச் செய்யும். சனிக்கு இடபராசி, சிம்மராசி, மீனராசி ஆகியன பகை வீடுகளாகும். சிம்மராசியில் மகம், பூரம், உத்தரம் ஆகிய நட்சத்திரங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. சனி தன் பகை வீடுகளுள் ஒன்றான சிம்மத்தை அடையும்போது முதலில் மகத்தையும், பின் பூரத்தையும், அதனையடுத்து உத்திரத்தையும் அடையும். பின் அடுத்த இராசிக்குச் சென்றுவிடும். சனி தீய கோளாகவும் இருப்பதால் சிம்மராசியை அடையும்போது தீமையான பலன்களைக் கூடுதலாகச் செய்யும். அதிலும் மக நட்சத்திரத்தைச் சேரும்போது மிகப்பெரிய தீமைகளைச் செய்யும். கோள்கள் பயணிக்கும் நிலையில் தத்தம் நிலைக்கேற்ப எத்தகைய பலன்களைக் கொடுக்கின்றன என்பதைப் புலவர்கள் அறிந்திருந்ததால் மேற்கூறிய செய்தியினை வில்லிபாரதம் *(11*ஆம் போர், *40)*, சுந்தரர் தேவராம் *(54:9)*, தஞ்சைவாணன் கோவை *(48)*, வாயு சங்கிதை (கடவுள்.*70)* முதலான இலக்கியங்களில் எடுத்தாண்டுள்ளனர். இதன்வழி அக்காலப் புலவர்கள் சோதிடமறிந்து அதனைப் பயன்பாட்டு நிலையிலும் பயன்படுத்தி இருக்கின்றனர் என்பது தெரிகிறது.

நளவெண்பாவில் நளன் இடர்ப்பாடுகளை அடைந்ததற்குக் காரணம் சனி அவனுக்குச் சரியில்லாமல் போனதுதான் என்ற கருத்து இடம் பெறுகிறது. சிவனும் கபாலமும் சனிக்கு அஞ்சி, சிவபிரான் மரத்தில் ஒளிந்தது, இராமர் நாடு விட்டு காடு ஏகியது, மனைவியைப் பிரிந்தது போன்ற புராண, இதிகாசங்கள் இவற்றை வலுப்படுத்தும்.

கயிலாசநாதர் சதகம், அறப்பளீசுர சதகம்: போன்ற சதக இலக்கியங்கள், சோதிடப் பலன்கள் பலவற்றைத் தம் நூல்களில் பாடல்களாக எடுத்தியம்பியுள்ளன. வார நாட்களில் விருந்துக்கு உகந்த, ஆகாத நாட்கள், பயணம் போக ஆகும் ஆகாத நாட்கள், பூப்படைவதற்கு ஏற்ற, ஏலாத நாட்கள், உயிர் விடுவதற்கு நல்ல நாள், தோட நாள், சென்ம நட்சத்திர வார பலனும் மாத பலனும் என்றவாறு இன்னும் பலவற்றிற்கு இந்நூல்கள் விரிவாகப் பலன் கூறுகின்றன.

பிறந்த ஆண்டையும், நல்ல கோள்களின் பலனையும் அதாவது தன்னுடைய சாதகம் சிறப்புற அமைந்திருக்கிறது என்பதைக் கூறுவது கெடுதி பயக்கும் இவற்றை மனத்தில் வைத்தலே அறம் என்று அறப்பளீசுர சதகம் (39) கூறுகிறது.

ஒவ்வோர் ஆண்டும் பயிர்களின் விளைச்சல் எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை அவ்வாண்டு ஆடி மாதம் பிறந்த பின்னர் வரும் ஐந்தாம் தேதி என்ன கிழமையாக அமைகின்றதோ அக்கிழமையை வைத்துப் பலன் கூறப்படுவதை,

ஆடிமா தம்பிறந் தைந்தாந் தினத்திலே
யரியபுத வாரம் வந்தா
லவ்வருட மொரு போக நாடெலா மிகவிளைவு
மவனிமே லிட்ட பயிர்கள்
பாடுள வியாழம்வரி லிருபோக மேவிளைவு
பாரெலாஞ் சுகசீவனம்
பன்னுசுக் கிரனெனில் கதிர்காவி சனியனோ
பயிரொன்றும் விளையாது காண்
நீடுஞா யிறுபயிர்கள் பாழ்திங்க ளொருபோக
நெல்விளை மேசெல் வமாம்
நேர்ந்தவங் காரகன் பனிச்சோள மேவிளையு
நெறியீது குறியென் பர்காண் (அண்.சத.76)

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது.

சித்திரைத் திங்களிற் 13 நாட்களுக்கு மேற் புகழ்பெற்ற பரணி நாளில் பெய்யும் மழையும், குற்றமற்ற வைகாசித் திங்களில் முழுமதிக்குப் பிறகு வரும் நாலாம் நாளிற் சரியாக வரும் மழையும், இந்த ஆனியின் தேய்பிறை ஏகாதசியில் ஞாயிறு மறையும்போது மந்தாரத்துடன் பெய்யும் மழையும், ஆடி, ஐந்தாம் நாள் ஞாயிறும், ஆவணி மூலநாள் ஞாயிறு மறைந்த பிறகு பெருமழை பெய்தலும் நேர்ந்தால் உலகில் மிகுந்த விளைவு உண்டாம் என்பது,

சித்திரைத் திங்கள் பதின்மூன்றுக்கு மேல்நல்ல
சீரான பரணி மழையும்
தீதில் வைகாசியிற் பூரனை கழிந்தபின்
சேரும்நா லாநா ளினில்
ஒத்துவரு மழையும், அவ்வானியில் தேய்பிறையில்
ஓங்கும்ஏ காத சியினில்
ஒளிர்பரிதி வீழ்பொழுதில் மந்தார மும்மழையும்
உண்டா யிருந்தாடியில்
பத்தி வருதேதி ஐந்தினில் ஆதிவாரமும்
பகருஆ வணிமூ லநாள்
பரிதியும் மறைந்திடக் கனமழை பொழிந்திடப்
பாரில்வெகு விளைவும் உண்டாகும். (அறப்.சத.79)

என்ற பாடலில் மழைநாள் குறிப்பாக வருகிறது.

பண்டைக் காலம் தொட்டு இன்றுவரை நம்பிக்கை என்பது மக்களது வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வரும் ஒரு நிகழ்ச்சியாக அமைகின்றது. எனவே சோதிடர் மக்களுக்குப் பயன்தரும் என்ற நோக்கில் நம்பிக்கை தொடர்பான பலன்களைச் சோதிடம் பார்க்கும்போது கூறியதாலும், சகுனங்களிலிருந்து வளர்ச்சி பெற்றதாகச் சோதிடம் அமைவதாலும் நம்பிக்கை தொடர்பான பல கூறுகள் சோதிடத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. இச்செய்தி இலக்கியங்களில் பலவிடத்துக் காணப்படுகிறது.

பெண்களின் இடக்கண் துடித்தல் நல்லன வருவதற்கும், வலக்கண் துடித்தல் தீயன நிகழ்வதற்கும் அடையாளம் என நம்பினர் என்பதைச் சிலப்பதிகாரம்,

"கண்ணகி கருங்கணும் மாதவி செங்கணும்
உண்ணிறை கரந்தகத் தொளித்துநீர் உகுத்தன
எண்ணுமுறை இடத்தினும் வலத்தினும் துடித்தன
விண்ணவர் கோமான் விழவுநாள் அகத்தென்" (5:237-240)

என்றவாறு எடுத்துரைக்கின்றது. இச்செய்தியே இடக்கண் ஆடுதல் ஆடல் மகளிர்க்கு நன்னிமித்தம் *(1909)* என்றும், சுதஞ்சணனது கண் இடனாடுதல் தீங்கைக் குறிக்கும் என்றும் சீவகசிந்தாமணியில் *(1156)* வருகிறது. ஆடவர்க்கு இடக்கண் மட்டுமன்றி இடதுதோளும் துடித்தல் தீய நிமித்தம் என்பதை நளவெண்பா,

''இடுக்கண் டருதற் கேது வாகி
இடக்க ணாடலுந் தொடித்தோ டுளங்கலும்
ஆருயிர்க் கிழத்தி யகன்றன ணிவணிலள்'' (2:18.32.34)

என்ற அடிகளில் விளக்குகிறது. 'வலந்துடித் துடலுறப் பரிந்து' (வி.பா.1:1.19.3) என்ற அடி ஆடவர்க்கு வலம் துடித்தல் வரவிருக்கும் சுபத்தைக் குறிக்கும் நன்னிமித்தம் என்பதைக் காட்டுகிறது.

பெண்களுக்கும் இடக்கண் மட்டுமன்றி இடது தோளும் துடித்தல் நல்லது என்ற செய்தி,

''ஏதோ இடக்கண் இடதுதோ ளும்துடிக்குது
ஓதாய் வனிதாய்ந்து உற்றமொழி சொல்லும் என்றாள்
மாதர்க்கு இடப்பாகம் மாந்தர்க்குத்தான் வலப்பால்
ஓதற்கு அரியதென உண்மையுள்ள சோதிடர்கள்
ஏற்க உரைப்பதனால் ஏந்திழையே இன்று உமக்குத்
தீர்க்கசுப கல்யாணம் சீராகக் கூடும் என்றாள்''[8]

என்ற பாடலால் தெரியவருகின்றது. இன்றும் இந்த நம்பிக்கை மக்களிடையே நிலவுவதை,

''என் இடது கண்ணும் துடித்தது உன்னைக்
கண்டேன் இந்நாள் பொன்னாள் (பெண்)
என் வலது கண்ணும் துடித்தது - உன்னைக்
கண்டேன் இந்நாள் பொன்னாள் (ஆண்)''
(குமரிக்கோட்டம், பாடல்: வாலி)

என்ற திரைப்படப் பாடல் தெற்றெனக் காட்டுகிறது.

அடுத்து வரும் பகுதியான நாட்குறித்தலில் (7.5) இடம்பெற்றுள்ள பல நிகழ்வுகள் அவரவர் சாதகங்களைக் கொண்டோ, பஞ்சாங்கங்களைக் கொண்டோ பலனறிந்து செயல் பட்டமையைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. எனவே பலனறிதல் அரசியல் நிகழ்வுகள் ஒவ்வொன்றிலும் இடம்பெற்றிருத் தலையும், பாட்டுடைத் தலைமக்களுக்குச் சாதகம் பார்த்துக் கூறுதல் பரவலாக இருத்தலையும் உணரமுடிகிறது. வெள்ளி தென்திசை வருமாயின் மழையின்மை, கொடிய பஞ்சம், வறுமை ஏற்படுதல், கதிரவன் வேறு திசைகளில் தோன்றுதல், எரிகொள்ளி வீழ்தல், வால்வெள்ளி தோன்றுதல், சனி சிம்மராசியிலுள்ள மகத்தை அடைதல் முதலிய பலன்கள்,

---

8. நல்லதம்பி சர்க்கரை மன்றாடியார் காதல், ப.210

தனிமனிதனுடைய சாதகம் இன்றிப் பொதுப் பலன்களாக அறியப்பட்டமை தெரிகிறது. மேலும், தனி மனிதனுடைய சாதகம் பார்க்கப் படாமல் உலகிற்கு, மன்னருக்கு அழிவு ஏற்படுதல் அறியப் பட்டிருக்கிறது.

இத்தகைய சோதிடப் பலன்கள் பொய்ப்பதில்லை என்பதில் மக்கள் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுடையவர்களாய் இருந்திருக்கின்றனர். இதனை இலக்கியங்களிலும் காண முடிகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள் துறவுபூண்ட நேரத்தில் 'நீங்கள் அரசுக் கட்டிலில் ஒரு நாள் ஏறப்போகிறீர்கள்' என்று அன்றிருந்த சோதிடர் கூறியதை இளங்கோவடிகள் மறுத்தார். ஆனால் சோதிடர் கூறியபடி ஒருநாள் அரசு கட்டிலில் ஏறித்தீர்ப்பும் கூறினார். அண்ணனுக்கு அரச பதவி இல்லை என்று தெரிந்தவுடன் தனக்கும் அரச பதவி வேண்டாம் என்று துறவு பூண்டும் ஒருநாள் மட்டும் அரசுக் கட்டிலில் ஏறித் தீர்ப்புக் கூறும்படி நடந்ததிலிருந்து சோதிடம் பொய்யாகாது என்பது தெளிவாகப் புரிகிறது. ஆயின் பலன்கள் மேலோட்டமாக, ஆழமான கணிப்பு இன்றிச் சொல்லப்படும்போதே அறுபது விழுக்காடு சரியான பலன்களைத் தந்துவிடுவதால் ஆழமான கணிப்பு மேற்கொள்ளப்படுவதில்லை. சோதிடர் பலருக்கு அறுபது விழுக்காடு பலன்களே நிறைவைத் தருவதாக அமைந்துவிடுகிறது. இளங்கோவடிகள் அரசுக் கட்டிலேறுவார் என்று கூறியதுகூடச் சோதிடர் இச்செய்தியினை ஆழமான கணக்கீட்டிற்கு உட்படுத்தாது கூறியதன் விளைவாக இருக்கலாம். ஆழமாக நோக்கியிருப்பின் அதுசமயம் அரசுக் கட்டிலேறும் வாய்ப்பைவிடத் துறவு மேற்கொள்ளும் வாய்ப்பே மிகுதி என்பது புலப்பட்டிருக்கலாம். இருப்பின் இளங்கோ ஒருநாள் அரசுக் கட்டிலேறியது சோதிடப்பலன் பலித்ததைக் காட்டுகிறது. உள்ள ஆழமான கணிப்பைக் கணிக்கத் தவறும் நிலையில் எத்தனையோ ஆழமான கணக்கீடுகள் கிடைக்காமல் அழிந்தும், சுவடி நிலையில் அழியவும் உள்ள நிலை வருந்தத்தக்கது.

சகாதேவன் மகாபாரதப் போர் தொடங்க அமாவாசை நாளைக் குறித்துக் கொடுக்க, துரியோதனன், அமாவா சையன்று போர் தொடங்கியதற்கு அறிகுறியாகக்'களப்பலி'

கொடுத்துவிட்டால் அவன் வெற்றி பெறுவது நிச்சயம் என்று எண்ணிய கண்ணன் முதல் நாளே அமாவாசையை வரவைக்கும் நிகழ்வின்வழி கடவுள் அவதாரமாக இருக்கும் திருமாலே சோதிட நிகழ்வுகளுக்கு அஞ்சியமை புலனாகிறது. பாண்டவர்களும், குந்தியும் அரக்கு மாளிகை தீப்பற்றி இறந்துவிட்டனர் என்பதைக் கேட்ட பீஷ்மர், அதனை நம்பாது அர்ச்சுனன் அஸ்தினாபுரத்தின் அரசனாகப் புகழ்பெற்று விளங்குவான் என்று அர்ச்சுனனின் சாதகத்தின் வழி அறியமுடிகிறது. 'நாளும் கோளும் பொய் சொல்லாது சோதிடர் மூடர்களா, சோதிடக்கலை ஒருபோதும் பொய்யாகாது' என்று கூறுவது (ஸ்ரீ கிருஷ்ணா, தொலைக்காட்சித் தொடர், 3.12.95) பீஷ்மர் போன்ற பேரறிவாளர் சோதிடத்தை நம்பியதையும், அந்நம்பிக்கைக் கேற்பப் பாண்டவர் இறக்கவில்லை என்பதையும் காட்டுகின்றன.

''இக்கோட்க ளெழ னோக்கி
யிவையிவையே யாமென்றா
லக்கோட்க ளெழ னோக்கி
யவையவையாக் கண்டிருந்
தெக்கோளு மில்லென்பா
யாண்டெண்ணி யேத்துதியான்
மெய்க்கோளா லென்றியான்
மிகைதெருட்டுந் திறங்காணேன்'' (நீல. 298)

என்ற பாடலும் சோதிடத்தின் நம்பகத்தன்மையை உறுதிப் படுத்துகின்றது. அதாவது கணிமாக்கள் முன்னரே இந்தக் கோள்கள் தோன்றுதலை ஆராய்ந்து பார்த்து, இவற்றின் தோற்றத்தாலே இன்னின்ன பயன்கள் உண்டாகும் என்று கூறினால், அந்தக் கோள்கள் அவ்வாறு தோன்றுதலையும் பார்த்து அவற்றின் தோற்றத்தாலே நிகழும் பயனும் அவர் கூறியவை, கூறியவைகளாகவே இருக்கும். கோள்களின் எழுச்சி வீழ்ச்சிகளால் நன்மையும் தீமையும் உண்டாகும் என்பதில் எவ்விதத் தவறுமில்லை. சோதிடக் கூற்றுப் பிழையாதல் அவனுடைய அறிவு மயக்கத்தாலும், மறதியாலும், கணிதப் பிழையினாலுமே நேர்வது.

சாதகம் என்பது பின் நடக்கும் செய்தியை முன்னரே அறிவிப்பது. குந்திக்குப் பிறந்த பாண்டவர் ஐவர்க்கும்

உரியவள் பாஞ்சாலி என்பது மூன் காலத்தில் கூறிய விதி. சொன்ன சோதிடப் பலன் பொய்யாகாது. இவ்விதிப்படி இதுதான் நடக்கும் என்பதை,

"ஆதியிற் குந்தி மைந்தர் ஐவர்க்கும் உரியளா மென்று
ஓதிய விதியினால் நெஞ்சு உலப்புறா உவகை கூர்வாள்
சோதிடம் பொய்யா தென்றுந் தோற்றுவோர் உரியோ ரென்றும்
காதியர் தேற்றத் தேற்றத் தன்மனத் தளர்வு தீர்வாள்"

என்ற நல்லாப்பிள்ளை பாரதம் உணர்த்துகிறது. இங்கு விதியின் வலிமையும், சோதிடப் பலன் பொய்யாகாது என்பதும் தெரிகிறது. போக சரித்திரம், விக்கிரமாதித்தன் கதை போன்ற புராணங்களிலும், மகாகவி காளிதாசனின் சாகுந்தலம் காவியத்திலும் சோதிடத்தின் பெருமை நன்கு விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இங்ஙனமான செய்திகள் மக்கள் மனத்தில் பேரிடத்தினைப் பெற்று, அவர்தம் வாழ்வியல் செயற்பாடுகளுடன் இரண்டறக் கலந்தமைந்ததோடன்றி அவர்தம் இலக்கியங்களிலும் புகுந்து அதன் நிகழ்வுகளிலும், பாத்திரங்களின் செயல்பாடுகளிலும் பிரித்தறிய இயலா வகையில் கலந்து நிற்பதனைக் காணமுடிகிறது. எனவே, சாதகமும் பலனறிதலும் தொடர்பான இலக்கியச் செய்திகள் முழுமையாகத் தொகுக்கப்பெறின் மக்களின் வாழ்வியலில் சோதிடத்தின் ஆளுமை எந்த அளவு இருந்தது, இருந்து வருகிறது என்பதை அறிதற்கியலும்.

★ ★ ★

இயல் ஐந்து

இலக்கியத்தில் நாட்குறித்தல்

மனித மனம் எப்பொழுதும் நன்மையே விளைய வேண்டும் என்று விழைகிறது. இவ்வுளவியல் பூர்வமான வெளிப்பாடே 'நாள் குறித்தல்' என்ற நிகழ்வுக்கு மூல காரணமாக அமைகிறது. நிலவை எழிலாக்கி நீண்ட தமிழைச் சுவையாக்கி வண்ணமுற அமைந்துள்ள எண்ணறிய பல கலைகளையும் கொண்டுள்ளது தமிழ்நாடு. அத்தகைய கலைகளுள் ஒன்றாகச் 'சோதிடம்' திகழ்கின்றது. இச்சோதிடக்கலை சங்க காலம் தொட்டே இருந்து வருவதைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

வாழ்க்கையில் நடக்கின்ற எந்த ஒரு செயலாக இருந்தாலும் நன்மையே விளைய வேண்டுமென்று விரும்புகின்றது மனித மனம்; தீமைகள் ஏற்படாமல் இருக்க வேண்டும், தீமைகளில் இருந்து தன்னை முன்கூட்டியே காத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் எண்ணுகிறது. அந்த வகையில் ஒரு செயலைச் செய்யும்முன் அது நன்மையில் நிலைக்க வேண்டும் என்று நினைத்து, முன்கூட்டியே 'இன்னநாள்; இன்ன கிழமை; இன்ன மாதம்' என்று மக்கள் திட்டமிட்டுச் செயல்படுத்துகின்றனர். பொதுவாக நல்ல காரியங்களைச் செய்யும்முன் பெரும்பாலும் நாள் குறித்தே செய்கின்றனர். அவ்வாறு செய்யும் போது சோதிடம் பார்த்து, நாள் குறித்து நடைமுறைப் படுத்துகின்றனர். எனவே 'நாள் குறித்தல்' என்பது ஒரு செயலைச் செய்யும்முன் அதற்கேற்ற நாள் பார்த்துச் செயல்படுதல் எனலாம்.

இதிலிருந்து அனைத்துச் செயல்களுக்கும் நன்னாள், தீய நாட்களைக் கூறும் பகுதி சோதிடத்தின் இன்றியமையாத பகுதி என்பது தெரிகின்றது. இவ்வாறு நாளும் கோளும் பார்த்து வினைகளாற்றுவது, பண்டைய நாகரிகங்களிலும் இன்றைய நடைமுறையிலும் உலகின் எல்லாப் பகுதி மக்களிடமும் நிலவியதனை நாகரிகங்களின் வரலாறுகள் உணர்த்துகின்றன. பண்டைய எகிப்தியர் மருந்து

உண்ணவும், விதை விதைக்கவும் நல்ல நாட்கள் என்று சில நாட்களை வகுத்திருந்தனர்[1]. கிரேக்கர்கள் ஒவ்வொரு சிறு செயலுக்கும் நாள், நட்சத்திரம் முதலியன பார்ப்பர். விவசாயிகள் நல்ல நாள் பார்த்துத்தான் விதை விதைப்பர்; அறுவடை செய்வர்; தொழிலாளர்களும் இப்படியே நல்லநாள் பார்த்துத்தான் செய்வர்.[2] மந்திரம், தந்திரம், சோதிடம் முதலியவற்றில் சீனருக்கு பலத்த நம்பிக்கை இருந்தது. சிப்பிகள், ஆமை ஓடுகள் இவற்றை வைத்துக் கொண்டு அவர்களது வருங்காலப் பலன்களைக் கணித்தனர். நல்லநாள் பார்க்கும் வழக்கமும் அவர்களிடம் காணப்பட்டது.[3] ஆசிரியரிடமும் நாள் பழக்கமும், கணிகர் சொல்லிய கணிப்பை ஏற்கும் பழக்கமும் இருந்தன. காலக் கணிகர் சொல்லிய வழி 'நின்-கி-ஈசாக்' (Nin-ggi-Azag) என்ற தெய்வம் பேசுவதாக நம்பினர். வான் மீன்களின் போக்கை ஒட்டி நல்லன அல்லன நிகழும் எனக் கொண்டனர். அதன் பின்னரே ஒற்றரை விடுத்தலும், வெற்றியை நம்பிப் படையெடுத்தலும் மேற்கொண்டனர்.[4] உலகின் பல நாடுகளிலும் இவ்வழக்கம் காணப்படுவதை மேலும் பல வரலாற்று ஆசிரியர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை நல்ல நாளும் நல்ல பொழுதும் பார்த்துச் செயல்பட்ட நிலை ஆரியர் வருகையால் ஏற்பட்ட மாற்றமென வரலாற்று ஆசிரியர் உரைப்பர். அக்காலத் தமிழ் மக்கள் நாளும் கோளும் பார்த்தே நல்ல செயல்களைச் செய்யத் தொடங்கினர். இது ஆரியர் வருகையால் ஏற்பட்ட மாறுதலாயிருக்கலாம்[5] என்ற ந.க. மங்கள முருகேசன் கூற்று ஏற்புடையதாகத் தோன்றவில்லை. நாளும் பொழுதும் பார்த்துச் செயல்படும் நிலை நாகரிகமற்ற, நாகரிகமிக்க அனைத்து மக்களிடையேயும் வழக்கிலிருப்பதால் இதனைத் தமிழர் ஆரியரிடமிருந்து கடன் பெற்றுப் பயன்படுத்தினர் என்ற கூற்று ஆய்வுக்குரியது.[6] மனிதன்

---

1. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி 1, ப.723. 2. கீரிஸ் வாழ்ந்த வரலாறு - வெ. சாமிநாத சர்மா, ப.171 . 3. பண்டைக்கால நாகரிகங்களின் வரலாறு - கி.ர.அனுமந்தன், ப.212. 4. அற்றைநாள் காதலும் வீரமும்; க.ப. அறவாணன், பக்.286-87. 5. இந்தியச் சமுதாய வரலாறு, ப.169. 6. தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.163.

இயற்கையில் நிகழும் சில நிகழ்வுகளைக் கண்டு அஞ்சி நாளும் கோளும் பார்த்துச் செயல்படத் தொடங்கினான். இந்நிகழ்வு உலகின் மக்கள் வாழ்விடங்கள் அனைத்திலும் காணப்படுவதால் தமிழர்களும் நாள், கோள் பார்க்கும் வழக்கினை இயல்பாகவே கைக் கொண்டிருந்தனர் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது.

நல்ல காரியங்களை அறிந்து நாள் குறித்து நிச்சயித்துத் தொடங்கிச் செயலாற்றிய நிலையினைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காண முடிகிறது. 'நாள் செய்வதை நல்லவர் செய்யார்' 'நாளும் கோளும் நல்லது செய்யும்' 'பொன் கிடைத்தாலும் புதன் கிடைக்காது' 'செவ்வாய் வெறுவாய்' என்னும் முதுமொழிகள் இதனை வலியுறுத்துகின்றன. நாம் மட்டுமல்லாது நம் உயிரைப் பற்ற வரும் எமனும் காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதைக் 'காலனும் காலம்பார்க்கும்' (புற.41:1) எனக் கோவூர் கிழார் குறிப்பிடுகின்றார். 'காலம் பார்க்கும் காலன் போல' (1:37.205) என்று பெருங்கதையும் பேசுகிறது.

> ''நாளும் புள்ளும் பிறவற்றின் நிமித்தமும்
> காலங் கண்ணிய'' (பொருள்.89)

என்ற தொல்காப்பியர் கூற்றும், அதற்கு நன்னாள், தீய நாள் என்று எழுதிய இளம்பூரணர் உரையும் பழங் காலத்திலேயே தமிழர் நாள்வழி பலன் பார்த்து வந்தனர் என்பதை உறுதி செய்கின்றது.

ஒரு மனிதனுடைய வாழ்வியல் செயல்பாடுகளை அறிய சாதகத்திலுள்ள நட்சத்திரம், கோள்கள் முதலியன துணை புரியும். இங்ஙனம் தத்தம் செயலின் சாதகமான பலனறிய ஒவ்வொரு செயலைச் செய்யும் போதும் தங்கள் சாதகத்துடன் சோதிடரை அணுக வேண்டி இருக்கும். எனவே மக்கள் இம்முறையைக் காட்டிலும், பொதுவாக நற்பலன் விளைவிக்கின்ற நாட்களை நற்செயலுக்குப் பயன்படுத்தினர். இந்நாட்களை நாட்காட்டி, பஞ்சாங்கத்தின் வழி அறிதலைக் காட்டிலும் சோதிடர் வழி அறிதல் சிறப்பு என்பதை,

> ''நாள்கூட்டம் முகூர்த்தம் அவற்றோடு நன்றாமக்
> கோள்கூட்டம் யோகங் குணனுணர்ந்து தோள் கூட்டல்

உற்றானும் அல்லானும் ஐந்தும் உணர்வானால்
பெற்றநாட் கொள்க பெரிது'' (சிறு 42)

என்ற அடிகள் கூறுகின்றன. எனவே நாட் பொருத்தம், முகூர்த்தம், ஞாயிறு, திங்கள், முதலிய ஒன்பது கோள்களின் நற்சேர்க்கை, அமிர்தயோகம் முதலான யோகம், இவற்றால் உண்டாகின்ற நன்மைகளை ஆராய்ந்து, இவ்வைந்தும் நன்மையாயிருக்கின்ற நாளில் நல்ல செயல்களைச் செய்தால் அது மிகவும் நல்ல முறையில் நடைபெறும் என்று நம்பினர். ஆகவே ஒருவர் தன்னுடைய சாதகத்தை வைத்துப் பார்க்காவிடினும் அடிக்கல் நாட்டுதல், காது குத்துதல், புதுமனை புகுவிழா முதலிய செயல்களைச் செய்யும் போது சோதிடரை அணுகி நல்ல நாள் அறிந்து செயல்பட்டமை தெரிகின்றது. நல்லநாள் பார்க்கும் பழக்கம் மக்களிடையே காணப்பட்டாலும் நாள் குறித்தலைப் புரோகிதர் (ஐயர், அந்தணர்) மூலம் கேட்டுச் செயல்பட்டனர் என்பதை,

''தலைஇய நற்கருமஞ் செய்யுங்கா லென்றும்
புலையர்வாய் நாள்கேட்டுச் செய்யார் - தொலைவில்லா வாய்சொல்
அந்தணர்வாய்ச் சொற்கேட்டுச் செய்கஅவர்
என்றும் பிழைப்ப தில'' (92)

என்ற ஆசாரக் கோவைப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. அந்தணர், வள்ளுவர் போன்ற குறிப்பிட்ட பிரிவினரிட மிருந்து சோதிடம் இன்று கல்விநிலை வளர்ச்சியால் சாதியடிப் படையின்றி அனைவருக்கும் உரிய தொழிலாக வளர்ச்சி மாற்றம் பெற்றுள்ளதற்குக் காரணம் சோதிடத்திலுள்ள கணக்கிடும் முறையே எனலாம். இம்முறை ஒரு நம்பகத் தன்மையை ஏற்படுத்துவதால் படித்தவர்களும் இதில் ஈடுபடுகின்றனர்.

திருமணம்

'மடியில் கண்விழித்து மரணத்தில் கண் மூடும்வரை' நன்மையையே விழையும் மக்கள் எல்லா நிலைகளிலும் நல்ல நாள் பார்த்தே செயல்பட்டுள்ளனர். தமிழர் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை தங்கள் வாழ்க்கையில் செய்யும் செயல்களை நாள், கோள் பார்த்தே செய்து வந்தனர் என்பதை இலக்கியங்கள்வழி அறிய முடிகின்றது. அவ்வகையில்

திருமணம் செய்யும் வேளையில் எவ்வாறு நாள் கோள் பார்த்தனர் என்பதைக் கீழ்வரும் இலக்கியச்சான்றுகள்வழி அறியலாம். நல்லநாள் பார்க்கும் இயல்பு எல்லா நிலையிலும் பின்பற்றப்பட்டாலும், திருமண முறையில் சிறப்பாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. பெண் பார்க்கச் செல்ல, பெண்ணைப் பேசி முடிக்க, திருமணத்தை உறுதிப்படுத்த, திருமணச் சடங்குகளை நிகழ்த்த என்று பல நிலைகளிலும் நல்ல நாள் பார்க்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

''நடுநாள் வருதல் அஞ்சுதும் யாமென
வரைந்து வரல் இரக்குவ மாயின் நம்மலை
நன்னாள் வதுவை கூடி நீடின்று
நம்மொடு செல்வர்மன் தோழி'' (நற்.125:5-8)

''நல்லாய்,
நன்னாள் தலைவரு மெல்லை நமர்மலைத்
தந்நாண்தாந் தாங்குவா ரென்னோற் றனர்கொல்'' (கலி.39:80-82)
''வதுவை நாளால் வைகலு மஃதியா'' (கலி.75:11)

என்ற பாடல்கள் காட்டுகின்றன. நல்லநாளில் வதுவை செய்தல் மரபென்பதைக் கலித்தொகை குறிப்பாலுணர்த்து கின்றது.

நல்லநாள் கேட்டுக் கொண்டு தாமதமில்லாமல் வந்தால் இப்பெண்ணை அடைவது உறுதி என்ற பொருளில் வரும்,

''நாள்கேட்டுத் தாழாது வந்தால் நீ எய்துதல் வாயால்''
(திணைமாலை. 150:46)

என்ற அடிகள் பெண் கேட்கச் செல்பவர்கள் நல்ல நாள் பார்த்து அந்நாளிலே புறப்படுவர் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. இத்தகைய கருத்துகளை இலக்கியங்களில் காண முடிந்தாலும்,

''கல பறிச்சாப்லயும் ஆச்சு
பொண்ணு பாத்தாப்லயும் ஆச்சு''

என்று மக்களிடையே வழங்கி வரும் பழமொழியின் உட்பொருளைக் காணும் போது நாள், கோள் எதுவும் பார்க்காமல், தங்களது அன்றாடப் பணிகளின் போதே திருமண உடன்பாடுகளையும் செய்து கொண்டனர் என்பது புலனாகிறது.

திருமணம் நிகழும் மணமக்கள் இருவருக்கும் திருமணப் பொருத்தம் இருத்தல் வேண்டும் என்ற மரபு அன்றிலிருந்து இன்று வரை கடைபிடிக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. இன்று நடைமுறையிலுள்ள திருமணப் பொருத்தம் பார்த்தல் பண்டும் இருந்தது என்பதற்குத் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் சான்றாக உள்ளது. இருப்பினும் அக்காலத்தில் பார்க்கப்பட்ட திருமணப் பொருத்தத்திற்கும், இக்காலத்தில் பார்க்கப்படும் திருமணப்பொருத்தங்களுக்கும் வேறுபாடு காணப்படுகிறது.

'பிறப்பே குடிமை' எனத்தொடங்கும் சூத்திரம் முதற்பொருத்தமாகப் பிறப்பைக் கூறுகிறது. பிறப்பு என்பது ஈண்டு குலத்தைக் குறித்தது எனலாம். 'காம வாயில்' என்பது யோனிப் பொருத்தமாக இடமுண்டு. குடிக்கு ஏற்ற ஒழுகலாறும், வயதும், தோற்றமும், இரு குடும்பப் பொருளியல் நிலையும் நோக்கப்பட்டன எனலாம். இவை அனைத்தும் பொருந்தியிருப்பது உலகில் அருமை. பிற பொருத்தங்கள் இல்லாவிட்டாலும், பிறப்பு ஒத்திருக்க வேண்டும் என்பது அடிப்படையாக இருந்திருக்கலாம். "எல்லாப் பொருத்தங்களும் கூடியவர் எதிர்பட்டுக் காதல் கொண்டனர் என்பது இலக்கிய மரபாகும்".[7]

தொல்காப்பியர் பிறப்பு முதலான பத்துப் பொருந்திய குணங்களையும், நிம்பிரி முதலான பத்துப் பொருந்தாக் குணங்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளதை அறியும் போது திருமணம் எத்தகைய கட்டுப்பாடுள்ள பாதையின் வழியே கொண்டு செல்லப்படுகின்றது என்பதை அறிகிறோம்.

பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்பர்" (கற். 4)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா சமுதாயத்தில் ஏமாற்றுதல் என்பது தோன்றிய பின்னர் திருமணத்திற்குச் சடங்குகள் வகுக்கப் பட்டதை உணர்த்துகின்றது. இங்ஙனம் திரு மணங்கள் சடங்குகளோடு நடத்தப்படுகின்ற போது நல்ல நாள் பார்த்து நடத்துதல் என்ற போக்கு உருவாகி இருக்கும்.

முதியவர்களைப் பெண் வீட்டிற்கு அனுப்பிப் பொருத் தங்கள் சரியாக இருப்பின் மணம் பேசி முடித்தனர் என்பதனை,

7. தமிழர் நாகரீகமும் பண்பாடும், அ. தட்சிணாமூர்த்தி, ப.48

''தண்டுடைக் கையர், வெண்தலை சிதலவர்'

என்ற வரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. திருமணப் பொருத்தம் சரியாக அமைந்தபின் சோதிடர் திருமணத்திற்கு நல்ல நாள் குறித்துக் கொடுக்க, அந்நாளில் திருமணம் முடித்தனர் என்பதை,

''பல்லாரறியப் பறையறைந்து நாட்கேட்டுக்
கல்யாணஞ் செய்து கடிபுக்க மெல்லியற்
காதன் மனையாளும்' (நால. 86)
''நாள்ஆய்ந்து வரைதல்அறம்'' (திணைமாலை. 52)
''இருபெருங் குரவரு மொருபெரு நாளான்
மணவணி காண மகிழ்ந்தனர் மகிழ்ந்துழி'' (சிலப். 1:40-41)
''பெருகுங் கணியிற் கணிபேசிய பேதினாளிற்'' (சீவக. 1063:3)
''வெற்ற வேந்தன் கொற்றப் பெருங்கணி
கூறிய முழுத்தங் குன்றுத லின்றி'' (பெருங். 244-45)
''கணி மொழிந்த நாளிற் கடிமணமுஞ் செய்தார்'' (நள.1:72)

என்ற பாடல் அடிகள் காட்டுகின்றன. மணம் புரிந்துகொள்ள இப்பொழுது நல்ல முகூர்த்தம் என்று தலைவன் கூறியதாகத் தலைவிக்குத் தோழி கூறுவது,

''முத்தோர் முறுவலாய் நாமணம் புக்கக்கா
லிப்போழ்து போழ்தென் றதுவாய்ப்பக் கூறிய
வக்கடவுண் மற்றக் கடவுள்'' (கலி.93:10-13)

என்ற அடிகளின் வழி பெறப்படுகின்றது.

திங்களும் உரோகிணியும் சேரும் போது திங்கள் சோதிட விதிப்படி 'உச்சன்' ஆவதால் நன்மைகளைக் கூடுதலாகப் புரியும். அந்நாள் திருமணம் நிகழ்த்துதற்குரிய நல்ல நாள் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடையே நிலவி வந்ததைக் கீழ்க்காணும் பாடலடிகளால் உணரமுடிகிறது.

''சகட மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்து
வதுமை மண்ணிய மகளிர்'' (அக.5-8)
''கனையிருள் அகன்ற கவின்பெறு காலைக்
கோள்களால் நீங்கிய கொடுவெண் டிங்கள்
கேடில் விழுப்புகழ் நாள்தலை வந்தென'' (அக். 86)
''வானூர் மதியம் சகடயை வானத்துச்
சாலி யொருமீன் றகையாளைக் கோவலன்
மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடக்
தீவலஞ் செய்வது'' (சிலப். 1:50-53)

சீவக சிந்தாமணியில் வெள்ளிக்கிழமையும், திருதியையும் பெற்ற உத்திரட்டாதி நாளில் சிம்மலக்ன நேரத்தில் திருமணம் நடைபெற்றதைக் காணமுடிகிறது.

''மீனத்திடை நாள் கிழமை வெள்ளி சயைபக்கம்
கானத்திடை வேங்கையெழக் கண்ணினர்க ளன்றே'' (590.18)

என்ற வரிகள் நாள், இலக்னம் ஆகியன கூடுதலாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன என்பதைச் சுட்டுகின்றன.

திருமண நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றான "காப்புக் கட்டுதல்" என்ற சடங்கும், கணி கூறிய நல்ல நாளிலே நடைபெற்றது என்பதையும்,

''கணிபுனைந் துறைத்த நாளாள் கண்ணிய கோயி றன்னுள்
மணிபுனை மகளிர் நல்லார் மங்கல மரபு கூறி
அணியுடைக் கமல மன்ன வங்கைசேர் முன்கை தன்மேற்
றுணிவுடைக் காப்பு கட்டிச் சுற்றுபு தொழுது காத்தார்'' (1344)

என்ற சீவகசிந்தாமணிப்பாடல் வெளிக்காட்டுகிறது.

நடுவணதாகிய கடலையுடையவனாகிய வருணனும் வியாழனும், தன்னோடு நட்புடையனாகிய வெள்ளி பெயர்ந்து போய் தனக்குரியதாகிய விசும்பிடத்தே திங்களுக்கு அருகில் நின்றான். ஆதலால் கணி மணவேள்வி நிகழ்தற்குரிய முழுத்தம் இஃதென்று வேள்வியா சானுக்குணர்த்தினார் என்பதை,

''ஆயிடை நடுக்கட லுளாளமர ராசா
னேயுடைய னாயசுர மந்திரியெ முந்தான்
போயுடைவி சும்பின்மதி யும்புகுது கின்றான்
மேயுடைய ணிந்தகணி வேலையிது வென்றான்'' (சூளா.8:272)

என்ற வரிகள் காட்டுகின்றன. அதாவது வெள்ளி திங்கள் அருகில் வந்த நாளைத் திருமணம் நிகழ்தற்குரிய முகூர்த்தமாகக் குறித்திருக்கின்றனர் என்பது தெரிகின்றது. சுக்கிரன் களத்திர காரகன். ஆதலின் சுக்கிரன் சூரியனோடு சேரும்போது சுக்கிராஸ்தமனம் விவாகம் செய்யக்கூடாது என்ற இக்குறிப்பு சீவக சிந்தாமணி (834)யில் உள்ளதாக உ.வே.சா. குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருப்புல்லாணி எம்பெருமான் மீதும் பதுமாசனித் தாயார் மீதும் பாடிய கிளைப்பாட்டு என்ற நூலில் திருமணத்திற்கு நல்லநாள் பார்த்தலை,

"பங்குனி யாறாந்திரு நாள்முகூர்த்தம் வைத்தனர்-இந்தப்
பதினா லுலகத்தோரும் வந்து மொய்த்தனர்" (37)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன.

"உறையூர் நாச்சியார் வரலாற்றை விரித்துக் கூறி வடமொழியிற் செய்யப்பட்ட 'லட்சுமி காவியம்' என்ற நூலில் நாச்சியாரின் திருமணக் காலம் பங்குனி உத்திரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. தடாதகைப் பிராட்டியாரின் திருமண நாள் ஆவணி அவிட்டமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. அந்நாள் இன்றும் மதுரையில் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது."[8]

மேற்கண்ட சான்றுகள் வழி சங்ககாலம் முதல் மக்கள் திருமணம் செய்ய நல்ல நாள் பார்த்துச் சோதிடம் பார்த்துச் செயல்பட்டு வந்தனர் என்பதை அறியலாம். தொடக்க காலத்தில் பொருத்தம் பார்த்தலும் நாள் குறித்தலும் மக்களிடையே வழக்கில் இருந்திருக்காது. கால வளர்ச்சியினாலும், சமூக மாற்றத்தினாலும் இவ்வழக்கு மக்களிடையே பரவி இருக்கக்கூடும். அதுவே காலம் செல்லச் செல்ல நன்மையில் நாட்டம் கொண்ட மக்களால் பின்பற்றப்பட்டு இன்று வரை செயல்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

இமயவனின் புத்திரி உமாதேவி உமையவளுக்கும், இறைவன் ஈசனுக்கும் திருமணம் முடிவாகிறது. தேவி பிறந்தது பூர நட்சத்திரம். ஈசன் அவதரித்தது திருவாதிரை. இந்த இரண்டு நட்சத்திரங்களுக்கும் பொருத்தம் பார்த்து திருமண நாளையும், முகூர்த்த நேரத்தையும் சப்தரிசிகள் குறித்தனர் என்று 'அருணாசலப் புராணம்' கூறுகிறது.

"பொருத்ததோ ருவகை யாகிப்
பிறைமுடி யன்பேர் நாளிற்
பொருத்தமு நாளுந் தேர்ந்து
முனிவரைப் புகழ்ந்து போற்றி
விருத்தியார் வரவு நாளுங்
குறித்திறை விடுத்தா னென்றோர்
பரித்தகங் கையினாற் கிந்தப்
படியெலாம் பணிந்து சொன்னார்" (1:62)

---

8. வைணவத்தின் ஆழ்வார்கள் கால நிலை, டாக்டர் குலசேகரன், ப.119.

புணர்ச்சி

வாழ்க்கையின் முக்கிய கட்டமாக திருமணத்தைக் கருதி நாள் கோள் பார்த்த மக்கள் மணம் நிகழ்ந்தபின் கணவன் மனைவியிடையே ஏற்படும் புணர்ச்சியையும் முக்கிய நிலையாகக் கருதி வந்தனர். எனவே மணமக்கள் புணர்ச்சி கொள்வதற்கும் பெரியோர் நல்ல நாள் பார்த்துள்ளனர். தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே முகூர்த்தம் பார்த்தல் என்ற வழக்கு இருந்துள்ளது. ஓரையும் நாளும் பார்த்துக் கூடுதல் வேண்டும் என்று கற்புக் காலத் தலைமக்களுக்கு அறிவுறுத்திய தொல்காப்பியர் அதிலிருந்து களவுக் காலத் தலைமக்களுக்கு விலக்கு அளித்திருப்பதனை,

''மறைந்த வொழுக்கத் தோரையும் நாளும்
துறந்த வொழுக்கம் கிழவோற் கில்லை'' (தொல். கள:44)

என்ற நூற்பாவில் காண முடிகிறது. களவுக் காலத்தில் நாள், நேரம் பார்த்துக் கூடுதல் பெரும் இடர்ப்பாடுக்குரியது என்பதனாலும், கற்புக் காலத்திலேதான் குழந்தை பிறத்தல் என்ற நிகழ்வு நடைபெறுவதாலும், கற்புக் காலத்திற்கு மட்டும் கூடும் நேரம் நன்றாக அமைய வேண்டும் என்ற கருத்து அக்காலத்தில் இருந்திருக்கிறது.

உச்சிப் பொழுதிலும், நடு இரவிலும், மாலையும், காலையும், திருவாதிரை, திருவோணம், அட்டமி, பிறந்த நாள், அமாவாசை, பௌர்ணமி ஆகிய நாட்களிலும் மனைவியோடு புணர்தல் கூடாது என்பதை,

''உச்சியம் போழ்தே டிடையாமம் ஈரந்தி
மிக்க இருதேவர் நாளோ டுவாத்திதி நாள்
அட்டமியும் ஏனைப் பிறந்த நாள் இவ்வனைத்தும்
ஒட்டார் உடனுறைவின் கண்'' (ஆசா.43)

என்ற பாடல் சுட்டுகின்றது.

மனைவியைச் சேரும்போது வளர்பிறையின்பின் ஆறு நாட்களிலும், தேய்பிறையின் முன் ஆறு நாட்களிலும் கூட வேண்டும். யோகியர்கள் வளர்பிறையில் ஆறு நாட்களும், தேய்பிறையில் சூரியனுக்கு உரிய 9 நாட்களிலும் 1,8,13 அமாவாசை நீங்கலாக மற்ற ஐந்து நாட்களும் ஆக 11 நாட்களும் கூட நன்னாட்களாகும் எனத் திருமந்திரம் கூறுகிறது (1900-1937).

மங்கையின் உடற்கூறு அமைப்பின்படியும் இயற்கையின் தாக்கத்தின் படியும் வளர்பிறை, தேய்பிறை இவற்றைக் கணக்கிட்டு நாள் குறித்து உறவு கொள்ளவில்லையென்றால் கருத்தரித்துப் பிறக்கும் குழந்தைகள் பாதிக்கப்படும் என்ற அறிவியல் உண்மையை அனுபவத்தால் உணர்ந்து இவ்வாறு மக்கள் பின்பற்றி வந்தனர் என்று அறிய முடிகிறது. இம்முறை சாந்தி முகூர்த்த கல்யாணம் என்ற வகையில் இன்றும் நல்ல நாள், நேரம் பார்த்து நடத்தப்பட்டு வருகிறது.

கருத்தரிக்க நல்ல நாள்

சித்த மருத்துவ நூல்கள் கருத்தரிப்பதற்குரிய நல்ல நேரம், நாள் முதலியவற்றை விரிவாகக் கூறுகின்றன. முதலிரவு அன்று நல்ல நாள் நேரம் பார்க்கப்படும் நிலை போலவே ஒவ்வொரு குழந்தையும் உருவாகும் நாளும் நேரமும் நல்லதாக அமைக்கப்படும் நிலை உருவாகுமானால் நல்ல தலைமுறை உருவாகி சமுதாயம் சீர்பட வாய்ப்பு அமையும். இரண்டு கோள்கள் ஒன்றுசேரும் நேரத்தில் ஒரு பெண் கருத்திரிக்கின்ற போது குழந்தை ஒப்பற்ற ஞானியாக விளங்குவான் என்பதை அறிந்திருந்த பராசுர முனிவர் யமுனை ஆற்றைக் கடக்கும் காலத்து, கோள்களின் கூட்டு நிலையை அறிந்து படகோட்டியாக வந்த மச்சகந்தியை அணைய அக்கருவால் வியாச முனிவர் தோன்றினார் என்பதை, வில்லிபாரதத்தின் வழி (ஆதிபருவம்,6) அறியமுடிகின்றது.

எந்தெந்த நாட்களை நீக்கி, எந்தெந்த நாட்களில் கூடினால் நன்மக்கள் பிறப்பர் என்பதை அண்ணாமலை சதகமும் (70) கூறுகின்றது.

> ''காலற்ற உடலற்ற தலையற்ற நாளிற்
> கோலக்குய மடைவார் தமைக்கூடின் மலடாவர்
> மாலுக்கொரு மனைமாளிகை கோலினது பாழாம்
> ஞாலத்தவர் வழிபோகினும் நலமொய் திடாரே''

என்ற சோதிடப் பாடல் காலற்ற, உடலற்ற, தலையற்ற நாட்களில் சாந்தி முகூர்த்தம், மனை முகூர்த்தம், யாத்திரை ஆகாது என்பதை உணர்த்துகிறது.

குழந்தை உருவாகின்ற நேரம் நல்லதாக அமைய வேண்டும் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டே புணர்ச்சியின் போது நல்லநேரம் பார்த்தல் என்ற இயல்பு தமிழர் களிடையே அக்காலந் தொட்டே இருந்து வந்தது. குழந்தை உருவாகும் நேரம் நல்லதாக அமையும் போது, அக் குழந்தை பிறக்கும் நேரமும் நல்லதாக இருக்கும் என்று நம்பினர். குழந்தை உருவாகும் நாள், நல்ல நாளாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகப் புணர்ச்சியின் போது நல்ல நாளாகப் பார்த்துக் கூடுவது என்பது போன்ற முயற்சிகளை மேற் கொண்டாலும் நடைமுறையில் குழந்தை நல்ல நேரத்தில் தான் உருவாயிற்று என அறுதியிட்டுக் கூறுதல் என்பது இயலாததாக உள்ளது. அத்துடன் குழந்தை பிறக்கின்ற காலத்தையும் மிகச் சரியாகக் கூற இயலாததால் நடைமுறையில் தீமை தரும் கோள்களில் குழந்தை பிறக்கின்ற வாய்ப்பு ஏற்படும் போது நேரம் தள்ளிப் பிறக்க வேண்டும் என்றோ முன் கூட்டியே பிறக்க வேண்டும் என்றோ உற்றார் உறவினர் விரும்புவதைக் காண முடிகிறது. இப்போக்கினையே பெரிய புராணத்தில் கோச்செங்கணான் வரலாற்றில் காண முடிகிறது. கோச்செங்கணான் பிறக்கின்ற கால கட்டத்தில் இன்னும் சிறிது நேரம் தள்ளிக் குழந்தை பிறந்தால் மிகப் புகழ் பெற்று விளங்குவான் என்று சோதிடர் கூற, குழந்தை பிறக்கும் நேரத்தை ஒரு நாழிகையளவு பிறவாமல் தள்ளிப் போட வேண்டும் என்பதற்காகக் கோச்செங்கணானின் தாயின் கால்களை உயரத் தூக்கிக் கட்டி வைத்திருந்தனர். பிறக்கின்ற போது தேவைக்கு அதிகமாய் ஒரு நாழிகையளவு கர்ப்பப் பையில் இருந்ததால் சிவந்த கண்களுடன் பிறந்து, அதனால் கோச்செங்கணான் என்ற பெயர் பெற்றான் என்பதை அறிய முடிகிறது (பெரிய. 68 : 4205, 4206). இந்நிகழ்ச்சியால் சோதிடத்தில் தமிழக மக்கள் கொண்டிருந்த அறிவும் ஆர்வமும் புலப்படுகிறது.

பிள்ளையைத் தொட்டிலில் கிடத்தல்

குழந்தை பிறந்த பிறகு 'தொட்டிலில் போடுதல்' என்ற சடங்கு நிகழ்த்தப்படுகிறது. அதனையும் நல்ல நாள் நேரம் பார்த்தே செய்து வந்தனர். இதனை,

''நல்ல நேரம் நாளும் பாத்து
அழகு மணி தொட்டி கட்டி
அழகு மணி தொட்டிலிலே
கண்ணுறங்கு கண்மணியே''[9]

என்ற நாட்டுப் புறப்பாடல் காட்டுகின்றது. "பிள்ளை பிறந்த 10, 12, 16, 32 ஆம் நாள் ஆதல் சுபக்கிரகம் உதயமாகப் பஞ்சாங்க யோகம் நன்றாக, ஊர்த்துவ மூகராசி நட்சத்திரங்களிலே பிள்ளையைத் தொட்டிலில் ஏற்றல் வேண்டும்'' என்று அபிதான சிந்தாமணி (ப.900) குறிப்பிடுகின்றது.

திருப்புல்லாணி எம்பெருமான் மீதும் பதுமாசனித் தாயார் மீதும் பாடிய கிளைப்பாட்டு என்ற சிற்றிலக்கிய நூலில், நல்ல நாளில் குழந்தையைத் தொட்டிலிலிட்டனர் என்பதை,

''முகூர்த்தமிட்டு மங்கையரை கூப்பிட விட்டார்-அவர்கள்
முற்றும் வார விட்டுப்பெண்ணைத் தொட்டிலிட்டார்'' (24).

பெயர் சூட்டு விழா

பிள்ளைகளுக்குப் பெயர் சூட்டும் பொழுது நல்ல நாள் பார்த்தே செய்துள்ளனர் என்பதைக் கீழ்வரும் பாடல் வரிகள் கூட்டுகின்றன. தன் மகள் மணிமேகலைக்குக் கோவலன் நல்ல நாளில் பெயர் சூட்டினான் என்பதை,

''விஞ்சையிற் பெயர்த்து விழுமந் தீர்த்த
எங்குல தெய்வப் பெயரீங் கிடுகென
அணிமே கலையா ராயிரங் கணிகையர்
மணிமேகலையென வாழ்த்திய ஞான்று'' (15:36 - 39)

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவதிலிருந்து அறிய முடிகிறது. இச்செய்தியை மணிமேகலையிலும் காண முடிகிறது.

''திரையிரும் பௌவத்துத் தெய்வமொன் றுண்டெனக்
கோவலன் கூறியிக் கொடியிடை தன்னையென
நாமஞ் செய்த நன்னாள்'' (7:33-35)

பெயர் வைக்க நல்ல நாள் குறித்தனர் என்பதை மக்கள் இலக்கியங்களிலும் காண முடிவதை,

9. நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டியல், ப.52.

"பொன்னான பேரு வைக்க
நாளும் குறிச்சிடுவேன்"[10]

என்ற வரிகள் காட்டுகின்றன. இன்றும் 16 ஆம் நாளில் பெயர் வைக்கும் விழா பலவிடங்களில் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. தொல்பழங்காலந்தொட்டு பிறந்த நட்சத்திரத்தின் பெயர் சூட்டிக் கொள்வது வழக்காகக் காணப்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் ஆவூர் மூலங்கிழார், ஐயூர் மூலங்கிழார்; மாமூலன் முதலிய பெயர்கள் 'மூலம்' என்ற சொல்லோடு சேர்ந்து காணப்படுகிறது. பரணர், உருத்திரனார் என்ற பெயர்களும் நட்சத்திரத்தின் பெயர்களைக் கொண்டு அமைகிறது. இன்றும் கார்த்திகேயன், ஆதிரையன், ரோகிணி, ரேவதி முதலிய நட்சத்திரப் பெயர்கள் குழந்தைகளுக்குச் சூட்டப்படுதலை நடைமுறையில் காண முடிகிறது

பிறந்த நாள்

பிறக்கின்ற நாள்படி சாதகம் கணிக்கின்ற வழக்கம் பழங்காலம் முதல் இன்று வரை மக்களிடையே உள்ளது. ஒருவரது பிறந்த நாள், நேரம், ஆண்டு முதலியவற்றை வைத்து அவருக்கு ஏற்படும் நற்பலன், தீயபலன் அறியப்பட்டது. சிறப்பாக அவரது நட்சத்திரத்தைக் கொண்டு, இப்பலன் பார்க்கப்பட்டது. ஒருவர் பிறக்கும் நாளில் விண்ணகத்தில் திங்கள் நின்ற இடத்திலிருக்கின்ற மீனே அவருடைய நட்சத்திர (நாள்மீன்) மாகின்றது. இந்த நட்சத்திரத் திற்கேற்பவே அவர்களது வாழ்வில் நல்லவை, கெட்டவை விளையும்.

"மதிசேர் நாண்மீன் போல நவின்ற
சிறுபொன் நன்கலம்" (புற.160)

ஒருவர் பிறந்த நட்சத்திரம் என்ன என்பதைத் தெரிந்து வைத்து இருந்தனர். இதனை மாங்கிழார் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை வாழ்த்தும் போது நின்று நிலைப்பதாக நினது நாளாகிய மீன்; நில்லாது பட்டுப் போவதாக நின் பகைவருடைய நாளாகிய மீன் என்று பாடுகிறார். இதனை,

10. நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டியல், ப.70

''நின்று நிலைஇயர் நின்நாண்மீன் நில்லாது
படாச் செலீஇயர் நின்பகைவர் மீனே'' (புற.24:24-25)

என்ற வரிகள் காட்டுகின்றன.

பிறந்த நட்சத்திரம் எது என்று அறிந்ததோடு மட்டுமன்றி அவிட்டம், பரணி, மகம் முதலிய நட்சத்திரங்களில் பிறத்தல் சிறப்பு என்ற நம்பிக்கை உடையவர்களாய் இருந்தனர். பரணி நாட் பிறத்தல் சிறப்பு என்பது,

''தரணி காவலன் சச்சந்த னென்பவன்
பரணி நாட்பிறந் தான்பகை யாவையும்'' (சீவக. 1813)

என்ற அடிகளால் தெரிகின்றது. பரணி பிறந்தநாள் தரணியாள்வான் என்ற பழமொழியும், பரணியான் பாரவன் என்ற உரையும் (நன்.150. மயிலை) இதனை உறுதிப் படுதுத்துகின்றன. 'பரணி' என்னும் சிற்றிலக்கிய வகையின் பெயர் பரணி நட்சத்திரத்தோடு தொடர்புடைய பெயராகவும் கொள்ளப்படுகின்றது. மன்னன் யானை பலவற்றைக் கொண்டு காலனை அடுத்தலுக்கும், காளிக்குப் பேய்கள் கூழ் சமைத்துப் படைத்தலுக்கும் உரிய நன்னாளாகவும், யானை பிறந்த நாளாகவும் பரணி நாள் கொள்ளப்பட்டது.

''ஆண்ஒப்பார் இவன்நேர் இல்லை காண்திரு
ஓணத்தான் உலகு ஆளும் என்பார்களே'' (திவ். பெரியாழ். 1:1.3)

என்ற கூற்றுப் பரணியைப் போலவே திருவோண நட்சத்திரத்தில் பிறப்பதும் உலகாளக்கூடிய அளவுக்குச் செல்வாக்குத் தரும் என்பதைக் காட்டுகிறது.

ஓண நாளில் பிறந்தவர்கள் வாழ்வில் உயர்நிலையினை அடைவர் என்ற கருத்து வழக்கில் நிலவுகிறது. ஓண நாளில் பிறந்தவன் என்பதாலும் மக்கள் மனத்தில் சிறப்பான இடத்தினைப் பெற்று இருக்கலாம். இலக்கியங்களிலும் கண்ணன் பிறந்த ஓண நாள் சிறப்பிக்கப்படுவதைக் (பெரியாழ். 2:4.2) காண முடிகிறது.

பண்டைய தமிழகத்தில் மன்னர்களே தமது பிறந்த நாளைக் கொண்டாடியதாக இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன. பிறந்த நாள் 'பெருமங்கலம்' என்ற சொல்லால் குறிப்பிடப் படுவதை,

''சிறந்த நாளினிற் செற்றம் நீக்கிப்
பிறந்த நாள்வயின் பெருமங் கலமும்'' (தொல். பொரு. புறத். 30)

என்ற நூற்பா காட்டுகின்றது. மன்னர்கள் தமது பிறந்த நாளில் செற்றம் விடுத்து, தன்னுடைய துணைவர்க்கும் பிறர்க்கும் தக்க பரிசுகள் தந்து பாராட்டுவர். இங்ஙனம் மன்னர் கொண்டாடும் பிறந்த நாள் 'வெள்ளணி நாள்' எனவும் கூறப்படும். 'பெரும் பெயர் நலநாள்' என்பது நன்னனுடைய பிறந்த நாள் விழாவைக் குறிப்பிடுவதை,

''பேர்இசை நன்னன் பெரும்பெயர் நல்நாள்
சேரிவிழாவின் ஆர்ப்பு எழுந்தாங்கு'' (மதுரைக். 618-619)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. சேரன் செங்குட்டுவனது வெள்ளணி நாளைக் குறிப்பிடுவதனை,

''குடவர் கோமான் வந்தான் நாளைப்
படுநுகம் பூணாய் பகடே மன்னர்
அடித்தளை நீக்கும் வெள்ளணியாம் எனும்
தொடுப்பு ஏர்உழவர் ஓதைப் பாணியும்'' (சிலப். 27:227-230)

என்ற அடிகள் கூறுகின்றன.

பிறந்த நாள் விழாவை வெள்ளணி நாளென்பர் (மணி.29:9-10 உ.வே.சா. ப.327).

ஒருவர் பிறந்த நேரத்திற்கு ஏற்றாற் போலவே அவர்களுடைய உடல் நலமும் அமைந்திருக்கும் என்பது பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றது. 'பிணியுற்றவர்க்குப் பிறந்த நாள் ஆகாது' என்ற செய்தி தொன்று தொட்டு நம்பப்பட்டு வருகின்றது. முத்தொள்ளாயிரத்தில்,

''பிணி கிடந்தார்க்குப் பிறந்த நாள் போல
அணியிழை அஞ்ச வருமால் - மணியாளை
மாறன் வழுதி மணவா மருள்மாலைச்
சீறி ஓர்வாடை சினந்து'' (1560)

எனவரும் பாடல் வரிகள் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும். நோயுற்றவர்களுக்கு மட்டுமின்றி அனைவருக்கும் அந் நாளில் சிறு விபத்து, காயம், வீண் அலைச்சல் போன்றன ஏற்பட வாய்ப்பு மிகுதி. ஐதிகப் பரம்பரையில் பிறந்த சான்றோர் பலர் இன்றும் பிறந்த நட்சத்திரத்தன்று ஆறு, கடல்,

அல்லது பெரிய நீர்த் தேக்கங்களில் நீராடி, தர்ப்பணம் முதலிய சடங்குகளைச் செய்து வருவதுண்டு.

"நீ பிறந்த திருவோணம் இன்று நீராட வேண்டும்" (பெரி. 2:4.2) என்பதும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

மாதந்தோறும் இவ்வாறு செய்ய இயலாதவர்கள் ஆண்டுக்கு ஒரு முறை தாங்கள் பிறந்த நட்சத்திரத்தில் இந்த ஐதிக முறைகளைச் செய்து ஏழை எளியவர்க்கு உணவளிப் பர். இம்முறையே நாகரிக வளர்ச்சியால் பிறந்த நாள் விழா ஆகி அதாவது மன்னர்கள் மட்டுமன்றி மக்களும் கொண்டாடும் விழா ஆகி இனிப்பு முதலியன வழங்கப்படுகிறது. பிறருடைய வாழ்த்துகளும், சடங்குகளும், தீமைகளைக் குறைக்கும் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடையே நிலவுகிறது.

"புவிகா வலன்றன் புண்ணிய நன்னாட்
சிவிறியுங் கொம்புஞ் சிதறு விரை நீரும்" (சீவக.327)

என்பதற்கு உரைகாரர் உ.வே.சா. ஒருவன் சீவித்திருக்குங் காறும் அவன் பிறந்த நட்சத்திரத்திலும், இறந்த பின்பு அவன் இறந்த திதியிலும், சிறப்புச் செய்ய வேண்டுமென்பது தரும நூற்றுணிபு என்று கூறுவது இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

பிறந்த நட்சத்திரத்தைக் கொண்டும், ஆங்கில மாத, தமிழ் மாதக் கணக்கின்படியும், பிறந்த தேதியைக் கொண்டும், பிறந்த நாளை மக்கள் கொண்டாடி வருகின்றனர். மரபுவழிச் செய்திகளை நன்கு உணர்ந்தவர்களும், அவர்கள் வழி வந்தவர்களும் நட்சத்திரக் கணக்கின்படி பிறந்த நாள் கொண்டாடி வருகின்றனர். தமிழ் மரபின் மீது பற்றுடை யவர்கள் தமிழ் மாதக் கணக்கின்படி பிறந்த நாள் கொண்டாடி வருகின்றனர். நவீன நாகரிகத்தில் பற்றுடையவர்கள் ஆங்கில மாதக் கணக்கின்படி பிறந்த நாள் கொண்டாடி வருகின்றனர். இவ்வழக்கு பரவலாகக் காணப்படுவதால் இன்றைய சமுதாயத்தில் பலரும் ஆங்கிலக் கணக்கின்படியே பிறந்த நாள் கொண்டாடி வருகின்றனர். சிலர் நட்சத்திரக் கணக்கின்படி கோவிலுக்குச் சென்று வழிபடுதல் முதலான செயல்களைச் செய்துவிட்டு, ஆங்கில மாதக் கணக்கின்படி நண்பர், உறவினர்களுடன் சேர்ந்து விருந்து முதலிய நிகழ்ச்சிகளை நடத்துதலும் உண்டு.

பூப்பு

ஒரு குழந்தை பிறந்த நேரத்திற்குக் கணிக்கப்படும் சாதகம் எப்படி அதன் வாழ்வில் நிகழும் பலன்களை அறிய உதவுகின்றதோ, அதேபோல் ஒரு பெண் பூப்பு அடையும் நேரத்தை வைத்துக் கணிக்கப்படும் சாதகமும் அவளது வாழ்வில் நிகழவிருக்கும் பலன்களை அறிய உதவுகின்றது. ஒரு பெண் பூப்பு அடைந்த போது உள்ள இலக்னம், இராசி, நட்சத்திரம், திதி, யோகம், கரணம் முதலியவற்றிற்குப் பொதுப் பலன்களும், பூப்புச் சாதகத்தில் ஒன்பது கோள்களும் நின்ற நிலையைக் கொண்டு, துல்லியமான அவர்களுக்கே உரிய சிறப்புப் பலன்களும் அறியப்படுகின்றன.

பெண்ணிற்குத் திருமணம் நிகழ்ந்த பிறகு அவளது கணவன் சாதகத்தினைக் கொண்டே சிலர் பலன் பார்ப்பர். குழந்தை பிறந்த பிறகு குழந்தையின் சாதகத்தைக் கொண்டே தாய்க்குப் பலன் பார்ப்பர். தற்காலத்தில் பூப்புச் சாதகம் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. பூப்பு எய்தியதை உறவினர்களுக்கோ, சமுகத்துக்கோ வெளிப்படுத்தாமல் மறைக்கவும் தலைப்படுகின்ற சூழல் இன்று சில இடங்களில் நிலவுகிறது. பூப்புச் சடங்கின் முக்கியத்துவம் குறைந்தது போலவே பூப்புச் சாதகத்தின் முக்கியத்துவம் தற்காலத்தில் குறைந்துள்ளது. பிறந்த நாள் சாதகத்தைக் கொண்டே பெரும்பாலான திருமணங்கள் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. பெண்கள் ஞாயிறு, செவ்வாய், சனிக்கிழமைகளில் பூப்படைதல் தீமை பயக்கும், மற்ற கிழமைகள் நலம் பயக்கும் என்பதை,

''அருக்கனுக் கதிரோகி யாவள்; நற் சோமனுக்
 கானகற் புடைய ளாவாள்;
அங்கார கற்குவெகு துக்கியா வாள்; புந்தி
 அளவில் பைங் குழலி பெறுவாள்;
திருத்தகு வியாழத்தின் மிக்கசம் பத்தினொடு
 சிறுவரைப் பெற்றெ டுப்பாள்;
சீருடைய பார்க்கவற் கதி போக வதியுமாம்;
 திருவுமுண் டாயிருப்பாள்;
கருத்தழிந்து எழில்குன்றி வறுமை கொண்டு அலைகுவாள்
 காரிவா ரத்தி லாகில்;
களபலை மடமாதர் புட்பவதி யாம்வார
 காலபலன் என்றுரை செய்வார்''. (அறப்.சத.69)

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது.

பெண்கள் பூப்படையும்போது அவர்களுக்குரியதாக அமையும் நட்சத்திரங்களைக் கொண்டு அண்ணாமலை சதகம் பலன் கூறுவதை,

''மன்னுமச் சுவினியிற் புட்பவதி யாயிடின்
மகிழ் நனுக்கே தோடமாம்
வான்பரணி நாணல்ல மைந்தருன் டாங்கை
மருவுகார்த் திகைமலடியா
முன்னுரோ கணிதீர்க்க மங்குலிய முடையளா
முலவுமான் றலை தலைவனுக்
குயிர்சுக மளிப்படிரு வாதிரை வெறுப்பு மான
முடையளாம் புனர்பூச நாள்
பொன்னெழில் சுகந்தரும் பூசஞ் சிறப்புடையாள்
பொலியுமா யிலியமைந்தர்
பூத்தொழியு மகமுரிய புருடன்மே லதிகாமி
பூரமைந் தர்களானியாம்
உத்திரம் பதிவிரதை யுத்தமேன் மேற்செல்வ
முண்டாயிடுஞ் சித்திரை
யோங்கிய நலந்தரும் பாங்குறு சுவாதிசுக
முற்றிடுநீ தனிவிசாகம்
மத்திமந் தலைவனுக் கல்லல்புன் நோய் கேட்டை
மறுபுருட னிச்சை மூலம்
வாழ்வுபால் பாக்கியம் பூராட மமைகெடு
மாமூர்த்தி ராடஞானப்
பத்தியுறு மோனநற் பொருளா மவிட்டம்
பசும் பொனாள் சதைய நிதிபோம்
பகரும் புரட்டைமல டுத்திரட் டாதிமிடி
படுமிரே வதி நடலையாம்
அத்தந் துகிர்ச் செறி மடந்தையர்கள் பூத்தபல
னருள்பெறு வசந்தராயர்
அண்ணாவி னுற்றுதிசெ யுண்ணா முலைக்குரிய
வண்ணா மலைத் தேவனே'' (77, 78)

என்ற பாடல்கள் வெளிக்காட்டுகின்றன. எனவே உத்திராடம், திருவோணம், அவிட்டம், சதயம், பூரட்டாதி, உத்திரட்டாதி, இரேவதி, அசுவினி, பரணி, கார்த்திகை, உரோகிணி, மிருகசீரிடம் ஆகிய பன்னிரெண்டில் பூப்பு அடைவது உத்தமம். திருவாதிரை, புனர்பூசம், ஆயில்யம், மகம், பூரம், உத்திரம், விசாகம் ஆகிய ஏழும் மத்திமம். அஸ்தம், சித்திரை, சுவாதி ஏனைய ஆறும் நன்றன்று என்ற சோதிடச் செய்தியினை ஒத்த கருத்தாக இப்பாடல்கள் அமைகின்றன.

பெண்கள் மேடம், இடபம், கடகம், சிம்மம், விருச்சிகம், தனுசு, மகரம் ஆகிய இராசிகளில் பூப்படைதல் சிறப்பன்று மற்றவை சிறப்புடைத்து என்பதை,

''வறுமைதப் பாதுவரும் மேடத்தில்; இடபத்தில்
மாறாது விபசாரி ஆம்;
வாழ்வுண்டு போகமுண் டாகும் மிதுனம் கடகம்
வலிதினிற் பிறரை அணைவாள்;
சிறுமை செயும் மிடிசேர்வள் மிருகேந் திரற்கெனில்
சீர்பெறுவள் கன்னி யென்னில்;
செட்டுடையள் துலையெனில்; பிணியால் மெலிந்திடுவாள்
தேளினுக் குத்தனுசு எனில்
நெறிசிதைவள் பூருவத் தபரநெறி உடையளாம்;
நீள்மகரம் மான மிலளாம்
நிறைபோக வரிகும்பம் எனில்; மீனம் என்னிலோ
நெடியபே றறிவு டையளாம்
அறிவாளர் மடமாதர் தமையறி இராசி பலன்
அதுவென்பர் அருமை மதவேள்'' (அறப்.சத.70)

என்ற பாடல் சொல்லுகிறது.

வேளாண்மை

உழவுத் தொழில் செய்கின்றபோது மக்கள் நல்ல நாள் பார்த்து விதை விதைத்துப் பயிரிட்டனர் என்பது இலக்கியச் சான்றுகள் வழி பெறப்படுகின்றன. நிலத்தில் வித்திடுவதற்கும், நிலத்தில் விளைந்த பயனைத் துய்ப்பதற்கும் நல்ல நாள் பார்த்துச் செயல்பட்டதனை,

''கருகங்கட் கேழ லுழுத பூமி
நன்னாள் வருபதம் நோக்கிக் குறவர்
உழாஅது வித்திய பரூஉக்குரற் சிறுதினை
முந்துவிளை யாணர் நாட்புதி துண்மார்.'' (168:4-7)

என்ற பாடலில் புறநானூறு தெரிவிக்கிறது.

முதன் முதலில் உழத் தொடங்குமுன் நல்ல நாளில் உழுதல் 'நாள் ஏர் இடுதல்' எனப்படும். சோதிடர் கூறிய நல்ல நாளில் நாளேர் கட்டினர் என்பதை,

''ஏரும் பலவிதையும் ஏர்க்கால் முதலான
சீரும் அழகக் குடும்பன் செய்தி பெறச் சொல்லியபின்

ஆரும் பரவும் அழகர் பண்ணை யான்கேள்வி
கூறும் முகிழ்த்தம் குடும்பனுடன் சொன்னானே'' (முக்கூடற். 112)

என்ற பாடல் கூறுகின்றது. சிறந்த ஒளி நூற் பயிற்சியுடைய வேதியர்கள் உழுவதற்குரிய நல்ல நாளாக ஏழாம் பக்கமும் புதன் கிழமையும் சோதி நட்சத்திரமும் தைத்துலக்கரணமும் தவறாத சுபயோகமுமாகிய தகுந்த ஐந்து திறங்களும் பொருந்திய வேளையை மேன்மையான துலா ஓரை முகிழ்த்ததைக் குறித்தனர் என்பதை,

''சத்தமி புதன்சோதி தைதுலக் கரணம்
தவறாத சுபயோகந் தருபஞ் சாங்கம்
மெத்தநன் றெனப்பார்த்து மேலான வேதியர்கள்
மிக்கதுலா முகிழ்த்தம் விதித்தா ரின்று
பத்தர்பணி முக்கூடல் பரமனார் அழகர்தம்
பண்ணைக்கே ரிடவேணும் பள்ள என்றே
உத்தாரம் பண்ணைக் காரன் உரைத்தான்
உரையைக் கேட்ட உடனே குடும்பன்
ஏர்கொண் டுழச்சென் றானே'' (மேலது.113)

என்ற பாடல் வெளிக்காட்டுகின்றது. விதையூன்ற, வேர்க்கிழங்கிட, மரங்கொடிகளூன்ற நல்ல நாள் பார்த்தனர் என்பதை,

''ஓணமா திரைபூச சதையமு வுத்திர
முரோகணி யவிட்ட மிவைதா
மொன்பானு மேனோக்கு நாண்மனை டோப்பு விதை
யூன்றிடவு மிக்க நன்றாம்
வேண்டும் பூரமும் பரணி கார்த்தி கைமகம்
விசாகமா யிலிய மூலம்
விளங்குமிவ் வொன்பதும் வையகந் தன்னிலே
வேர்க்கிழங் கிடு நாட்களா
மூனுமான் றலைக்கேட்டை சோதிசித் திரையனுட
மோங்கஸ்த மிருபூசமு
முயரிரே வதியொடி வொன்பது மரங் கொடிக
ளூன்றுதற் குரிய நாளாங் (64)

என்ற பாடல் விளக்குகின்றது.

வித்திடுவதற்கு நாட்பார்க்க உதவும் பாம்பு வடிவான ஒரு சோதிடச் சக்கரத்திற்குப் பணிச் சக்கரம் என்று பெயர் (யாழ் - அக). ஆடு, மாடு வாங்க நல்ல நாள், ஆகாத நாட்களைக் கயிலாசநாதர் சதகம் கூறுவதனை,

"சித்திரை மகத்தினோ டுத்ரபூ சத்திலுஞ்
சேர்ந்த ரோகிணி தன்னிலுஞ்
செப்பவிட் டத்திலு முத்திரா டத்திலுந்
திகழ்த்தி ரட்டாதியோ
டொத்தவில் வெட்டுநட் சத்திரந் தன்னிலே
யுலகுளோ ரெலர்க ளுந்தா
முயர்புரவி மாடாடு கானடை யிடிமையொ
டொட்டைமுத லிவைக ளெல்லா"
மெத்தனைகொள் கினும்வருட மொன்றிலே மாயுமென்
றியம்பினார் சோதி டத்தி
லிதமாக யாவர்களு நற்றினந் தன்னிலவை
யெய்திடின் மிக்க நன்றாங்" (83)

என்ற பாடலில் காட்டுகின்றது. இதன் வழி சித்திரை, மகம், உத்திரம், பூசம், உரோகிணி, அவிட்டம், உத்திராடம், உத்திரட்டாதி ஆகிய எட்டு நட்சத்திரங்களுக்குரிய நாள் வரும் நாட்களில் கால்நடைகளை வாங்குதல் நன்றன்று என்பதை உணர்த்துகின்றது. நடைமுறையிலும் விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் விதைத்தல், அறுவடை செய்தல் முதலான நிகழ்வுகளை நல்லநாள் நேரம் பார்த்துச் செய்தலைக் காண முடிகிறது. விவசாயத்தில் மட்டுமன்றித் தொழில் துறையில் ஈடுபட்டுள்ள பலரும் தங்கள் தொழிலைத் தொடங்குவதற்கு இன்றியமையாத மாற்றங்களையும் வளர்ச்சிக்கான நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்வதற்கு நல்ல நாள் பார்ப்பதை வழக்காகக் கொண்டுள்ளனர்.

விழா

மக்கள் ஒன்றுகூடி, கொண்டாடி மகிழும் விழாக்களும் நாள், கோள் பார்த்தே செய்யப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. நல்ல நாளும் நல்ல கோள்களின் சேர்க்கையும் கூடி வரும் நேரத்தில் விழாக்களைத் தொடங்குகின்றனர். சோதிடர் குறித்துக் கொடுத்த நாட்களில் விழாக்கள் நடத்தப்பட்டன என்பதை,

"சமயக் கணக்கரும் தந்துனிறை போகிய
அமயக் கணக்கரு மகலா ராகி" (மணி.1:13-14)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன.

இந்திர விழா நடக்கின்ற பொழுது அவ்விழா முடிகின்ற வரையிலும் சோதிடர் அவ்வூரை விட்டு நீங்காமல்

இருந்துள்ளனர். விழா தொடங்கிய நாளிலிருந்து விழா முடிகின்ற நாள் வரையிலும் சோதிடரின் ஆலோசனைகள் தேவைப்பட்டு இருக்கின்றன என்பது புலனாகிறது. ஆதலால் விழா தொடங்கும் போதும், இன்றியமையாத நிகழ்ச்சிகளின் போதும் மட்டுமன்றி ஒவ்வொரு சிறு நிகழ்ச்சிகளுக்கும் சோதிடம் பார்த்துள்ளனர் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. கோவில் கட்டும் போதும், போர் முதலான நிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபடும் போதும் சோதிடரை உடன் வைத்திருந்தனர் என்ற செய்தியையும் அறிகின்ற பொழுது சோதிடம் மக்களது வாழ்வில் மட்டுமன்றிப் பொதுவாழ் விலும் பேரிடத்தை வகுத்துள்ளது என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

பொதுவாக விழாக்களும் பண்டிகைகளும் குறிப்பிட்ட மாதம், திதி நட்சத்திரங்களை முதலாகக் கொண்டு அமைக்கப்படுகின்றன. கந்தசஷ்டி, கோகுலாஷ்டமி, தை அமாவாசை, நரக சதுர்த்தி (தீபாவளி), நாக சதுர்த்தி, பௌர்ணமி, மகாளய அமாவாசை, ரிஷிபஞ்சமி, விஜயதசமி, வைகுண்ட ஏகாதசி, பிருகாமநவமி முதலியன திதிகளை முன்னிட்டு வருவன. ஆடிப்பூரம், ஆவணி அவிட்டம், கார்த்திகைத் தீபம், கிருத்திகை, கிருஷ்ண ஜெயந்தி, தைப்பூசம், பங்குனிஉத்திரம், பரணிதீபம், மாசிமகம், வரலட்சுமி விரதம், வைகாசிவிசாகம் முதலியன நட்சத்திரங்களை முன்னிட்டு வருவன. விழாக்களைப் பெரும்பாலும் மதி நிறைந்த வளர்பிறை நாட்களில் தொடங்கியுள்ளனர். கார்த்திகைத் தீபவிழா முழுமதி நாளில் தொடங்கியதை,

''மழைகால் நீங்கிய மாக விசும்பிற்
குறுமுயன் மறுநிறங் கிளர மதிநிறைந்து
அறுமீன் சேரு மகலிருள் நடுநாள்
மறுகுவிளக் குறுத்து மாலை தூக்கிப்
பழுவிறல் மூதூர்ப் பலருடன் துவன்றிய
விழவுட னயர'' (அக.141:6-11)

என்ற பாடல் குறித்துள்ளது.

உவா நாளில் கடல் பொங்கி ஆரவாரம் செய்வதால், அந்நாளில் பரதவர் மீன் வேட்டைக்குச் செல்வதில்லை என்பதும், அந்நாளைத் தங்களது தெய்வத்தைப் பரவுவதற்கு

ஏற்ற நாளாகக் கருதினர் என்பதும் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரின் பட்டினப்பாலையால் தெரியவருகின்றது. உவா நாளில் கடல் பொங்கி ஆரவாரிப்பதை நேரில் காண்பதோடு அதனை அறிவியலும் மெய்ப்பிக்கிறது.

''சினைச் சுறவின் கோடு நட்டு
மனைச்சேர்த்திய வல்லணங்கினான்
மடற்றாழை மலர்மலைந்தும்
பிணர்ப்பெண்ணைப் பிழிமகிழ்ந்தும்
புன்றலை யிரும்பரதவர்
பைந்தழைமா மகளிரொடு
பாயிரும் பனிக்கடல் வேட்டஞ் செல்லாது
உளுவுமடிந் துண்டாடியும்'' (பட்.86-93)

'பௌர்ணமியன்று பூமி மீதுள்ள நீரைச் சந்திரன் அதிக பட்சமாக ஈர்க்கின்றது. அதன் விளைவால் பெரிய அலைகள் கிளம்புகின்றன'.

இந்திர விழா முழுமதி நாளில் தொடங்கியதனை இரட்டைக் காப்பியங்கள் பேசிச் செல்கின்றன.

''சித்திரை சித்திரைத் திங்கள் சேர்ந்தென
வெற்றிவேன் மன்னற் குற்றத்தை யொழிக்கெனத்
தேவர் கோமா னேவலிற் போந்த
காவற் பூதத்துக் கடைகெழு பீடிகைப்
புழுக்கலு நோலையும் விழுக்குடை மடையும்
பூவும் புகையும் பொங்கலுஞ் சொரிந்து
துணங்கையர் குரவைய ரணங் கெழுந்தாடிப்
பெருநில மன்ன னிருநில மடங்களும்'' (சிலப்.5:64-7)

மணிமேகலா தெய்வம் மணிமேகலைக்கு மந்திரம் கொடுத்த நிலையில் புத்தனுடைய ஞானத்தினை அறிதற்கு ஏற்ற சிறந்த நாளாகக் கருதப்பட்டமை,

''மந்திரங் கொள்கென வாய்மையி னோதி
மதிநாண் முற்றிய மங்கலத் திருநாள்'' (மணி.10:82-83)

என்ற அடிகளால் தெரியவருகிறது. இன்றும் நமது விழாக்கள் அனைத்தும் நிறைமதியை ஒட்டிய நாட்களிலேயே அமையக் காண்கிறோம்.

வட இந்தியாவில் பௌர்ணமி நாளை விழாவுக்குரிய நாளாகக் கருதுவதும், உலக மக்களின் நல்வாழ்விற்காகத் துறவு பூண்ட மனிதப் புனிதர்களின் பிறந்த நாளாக பௌர்ணமி நாளைக் கருதும் நிலையும்[11] அறிதற்கு ஏற்ற நாளாகப் பௌர்ணமியைக் கருதிய நிலையோடு ஒப்பிடக் கூடியதாக அமைகிறது.

பௌர்ணமியன்று நல்லறிவாளர் கொம்பால் பல் துலக்கார், மரம் வெட்டார், குரவர் சொற் கடத்தல் செய்யார். இவ்வறிவுரைகளை மீறியவர் எடுத்த விரதத்தைச் சரியான முறையில் முடிக்க முடியாத குறைபாட்டினை உடையர் என்று ஆசாரக்கோவை கூறுவதனை,

''குரவருரை யிகந்து செய்யார் விரதங்
குறையுட யார்தீர மறவர் நிறையுவா
மேற்கோலுந் தின்னார் மரங்குரையார் என்பதே
நல்லறி வாளர் துணிவு'' (17)

என்ற பாடல் காட்டுகிறது.

உறையூரில் பங்குனி நிறைமதி நாளாம் உத்திரத்தில் பெருவிழா நடந்ததை, 'பங்குனி முயக்கம்' (1379) என அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. சித்திரை மாதம் சித்திரை நாளில் இந்திர விழாவும், வைகாசி விசாகம் எனப் புத்த தேவனுக்குரிய நாளும், மாயோனுக்குரிய ஆவணி மாத நிறைமதி நாளில் நடத்தப்பெறும் ஓண விழாவும், மார்கழி மிருகசீரிடத்தில் வரும் நிறைமதியோடு அடுத்துவரும் சிவனுக்குரிய ஆதிரை விழாவும், மார்கழி மதி நிறை நாள் பாவை நோன்பு தொடங்கும் காலமும், தை மாதம் பூர்ணமையில் வரும் தைப்பூசமும், காமநோன்பும், மகநாளில் கடலாடு விழாவும் என்பன போன்றவை நிறைமதி நாளில் பல விழாக்கள் நடைபெற்றிருப்பதைக் காட்டுகின்றன. திருமங்கை மன்னர் பிறந்தருளிய கார்த்திகைப் பௌர்ணமி ஆண்டு தோறும் பெருவிழாவாகத் திருநகரி என்ற ஊரில் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

---

11. Ancient Indian Rituals and their social contents, N.N. Bhatta Charrya, P.125

ஆதிரையை அவனுக்குரிய நட்சத்திரமாகத் தமிழ் உலகு கொண்டாடி வருகிறது. இச்சிறப்புச் கருதியே 'ஆதிரை முதல்வன்' (8:6) எனப் பரிபாடலும், 'அரும் பெறல் ஆதிரையான்' (150:20) எனக் கலித்தொகையும் விளம்புகின்றன. திருவாதிரைத் திருநாளன்று சிவனைத் தொழுதமையும், தைந் நீராடல் அல்லது அம்பா ஆடல் என்ற பெயரில் மகளிர் கொண்டாடி வந்த பாவை நோன்பு திருவாதிரை நாளில் தொடங்கப்பட்டமையும் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து அறிய முடிகிறது. பக்தி இயக்க அடியார்களும் திருவாதிரை நாளினைச் சிவனுக்குகந்த நாளாக ஏத்திப் பாமாலை பாடுவதைத் தேவாரப் பதிகங்களில் காண முடிகிறது. 'ஆதிரை நாயகன்' (திருஞா.தேவா.213:), 'ஆதிரை நாள் ஆதரித்த அம்மான்' (மேலது 292:1), 'ஆதிரை நாள் உகந்தான்' (மேலது 4:6), 'ஆதிரை நாளர்' (மேலது 32:5), 'ஆதிரை நாளாய் அமர்ந்தார்' (மேலது 234:6), 'ஆதிரையன்' (சம்.தேவா.1:105.1), 'ஆதிரை நாளினான்' (மேலது 286:11) இன்றளவும் குற்றாலம், சிதம்பரம், திருவாரூர், பேரூர், மதுரை போன்ற சைவத் திருத்தலங்களில் திருவாதிரைத் திருநாளில் பூசைகள் சிறப்பாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

தமிழ் நாட்டில் திருவாதிரை விழா கொண்டாடப்பட்டு வரும் சிவத் தலங்களுள் திருவாரூர் சிறப்பிடம் பெறுவதாகத் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் சேக்கிழார் கூற்று அமைகின்றது.

'திருவாரூர் கொண்டருளிய பெருமானின் திருவாதிரை விழாவினைக் கண்டு மகிழ்ந்து உளம் களிப்பால் நிறைவதின்றி, அதன் சிறப்பை அடியேன் எங்ஙனம் எடுத்தியம்பிட இயலும் (பெரிய.21:235) என அவர் வியந்து நிற்கின்றார். சிதம்பரத்திலுள்ள நடராசப் பெருமான் திருக்கோயிலில் நடைபெற்று வரும் திருவாதிரை விழாவும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருவதைக் காண முடிகிறது. புரட்டாசித் திங்கள் உரோகிணி விண்மீன் நாளில் திருநாளைப் போவாராகிய நந்தனார் கனகசபையில் வந்து கற்பூரச் சோதியாய் சிவன்கழல் சேர்ந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. தில்லைவாழ் அந்தணர்களின் வேண்டுகோளினை ஏற்று தில்லை திருக்கோபுர வாயில் முன்னே சிவனது திருவருளோடு செந்தீயினுள் புகுந்து அந்தணராய் வெளிப்பட்டுத் தில்லை

அந்தணர்கள் கை தொழ இறையருளில் கலந்தார் என்பது பெரியபுராணம் (*18:31-36*) தரும் செய்தி. 'நந்தனார்க்குத் திருவாதிரைத் திருநாளில் தில்லை நடராச சுவாமி கோயிலில் இறைவன் காட்சி அளிப்பதாய் திருவருள் வழங்கிடும் விழா இன்றும் நடைபெற்று வருகின்றது. பெரியபுராணத்தில் புரட்டாசி மாதம் உரோகிணி நட்சத்திரத்தில் நந்தனார் இறைவனோடு இணைந்ததாகச் செய்தி காணப்படுகிறது. நடைமுறையில் திருவாதிரைத் திருநாளில் நந்தனார்க்கு அருள் வழங்கும் விழா கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இக் கால வேறுபாடு ஆய்வுக்குரியதாகக் காணப்படுகிறது.

திருவோண நட்சத்திரத்தைத் திருமாலுக்குகந்த நட்சத்திர மாகப் பண்டைத் தமிழர் கருதினர். 'மாயோன் மேய ஓண நன்னாள்' (591) என மாயோனுக்குரிய நாளாகவே ஓண விண்மீன் வரும் நிறைமதி நாளை மதுரைக் காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது.

இன்று ஆவணி அவிட்டம் எனச் சுட்டப்படும் ஒன்றே பண்டு ஓண நாளாகக் கருதப்பட்டது. ஆவணி மாதத்தே திருவோண நட்சத்திரத்தில் வர வேண்டிய பௌர்ணமியை அடுத்த அவிட்ட நாளிலும் வரக்கூடியது என்பதும் அப்போது அவ்விரண்டு நட்சத்திரங்களும் சடங்கு, விழா முதலியன நடத்தற்கு உரியவையாம். அந்தணர் முதலியோர் ஆண்டுக்கொருமுறை புதுப் பூணூல் தரித்துப் புரியும் 'சிராவணச் சடங்கு' நிறைமதி நாளான ஆவணியோணத்துக்கு உரியதே. ஆயினும் அஃது அடுத்து அவிட்ட நாளிலும் நிகழ்வதும் அதனால் ஆவணியவிட்டம் என்றும் அச்சடங்கு பெயர் கொண்டு வழங்குவதும் இங்கே ஒப்பிடத்தக்கன.[12] இந்நாட்களிலேயே அந்தணர் புதுப் பூணூல் அணிவதையும் மறு பூணூல் அணிவதையும் மரபாகக் கொண்டு ஒழுகுவதை இன்றும் காண முடிகிறது.

வளர்பிறையும் தேய்பிறையும் (சுக்கிலபட்சமும் அமர பட்சமும்) தமிழர் நலம் வேண்டும் செயல்களை வளர் பிறையிலும் வளர்ச்சி வேண்டாதவற்றைத் தேய்பிறையிலும் செய்யும் இயல்பினை வழக்கில் கொண்டிருக்கக் காண்கிறோம். இன்றைய தமிழரின் நடைமுறை வாழ்வில்

---

12. கட்டுரை மணிகள், மு.இராகவையங்கார், ப.29.

விதைத்தல், நடுதல், விழாக்கள், திருமணம் ஆகியவற்றை வளர்பிறையிலும், வேண்டாத மரங்களை வெட்டுதல் நகங் குறைத்தல் ஆகியவற்றைத் தேய்பிறையிலும் நிகழ்த்தும் வழக்கத்தினைக் கொண்டிருக்கின்றனர்.[13]

மார்கழி நோன்பாகிய தைந் நீராடல் வளர்பிறையில் தொடங்கியதனை,

''ஞாயிறு காயா நளிமாரிப் பிறகுளத்து
மாயிருந் திங்கள் மறுநிறை யாதிரை
விரிநூ லந்தணர் விழவு தொடங்கப்
பிரிநூ லந்தணர் பொலங்கல மேற்ப'' (பரி.11:76-79)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. சங்க கால மகளிர் கொண்டாடி வந்த தைந் நீராடல் பக்தி இயக்க காலத்தில் மார்கழி நீராடல் எனப் பெயர் பெற்றாலும் அந்நீராடலும் திருவாதிரை நாளில்தான் தொடங்கியது என்பதனை,

''மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த
நன்னாளாய் நீராடப் போதுவீர் போதுமினோ'' (1)

என்ற ஆண்டாள் திருப்பாவை வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

வழிபாடு

தெய்வ வழிபாட்டில் குறிப்பிட்ட காலத்தில் வழிபாடு செய்யப்படுதல் வேண்டும் என்ற குறிப்புகளை இலக்கியங்களிலும் காண முடிகிறது. தேவியை வழிபட்டு நல்ல காலம் பார்த்துச் செயல்பட்டமையை,

''ஐப்பசி மதிய முன்ன ரட்டமி பக்கப் பின்னர்
மைப்பட லின்றி நின்ற மங்கலக் கிழமை தன்னிற்
கைப்பலி கொடுத்து தேவி கழலடி பணியிற் காளாய்
மெய்ப்பலி கொண்டு நெஞ்சின் விரும்பின ளுவக்கு மென்றாள்''
(யசோ.136)

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. எனவே ஐப்பசி மாதத்து பௌர்ணமிக்கு முன்னதாகிய பக்கத்தில் எட்டாம் நாளுக்குப் பின்வரும் செவ்வாய்க் கிழமைகளில் தேவியை வழிபட்டுப் பூசை செய்ய அப்பூசையை ஏற்ற தேவி தீங்கு வராமல் காத்து மகிழ்விப்பாள் என்பது தெரிகிறது.

13. தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.39

"ஐப்பசி மாதத்துச் சுக்கிலபட்சத் தட்டமிக்குப் பின்வரும் மங்கல வாரத்தில் தேவிக்குப் பலியிட்டுப் பூசை செய்தனர் என்று வடமொழிச் சுலோகமொன்று கூறப்படுவது இக்கருத்தை வற்புறுத்துகின்றது''.[14] நடைமுறையில் தெய்வ வழிபாடுகள் பலவும் குறிப்பிட்ட காலத்தில் வழிவழியாகச் செய்யப்பட்டு வருவதைக் காண முடிகிறது.

ஏகாதசி நன்னாளில் விரதம் மேற்கொள்வதனால் ஏற்படும் பலன் பற்றி எம்பிரான் சதகம் (49:1-3) கூறுகின்றது. அத்துடன் இந்நூல் பொங்கல் படைக்க நன்னாளையும்,

''மகரத்திற் சூரியன் வந் துதித்த காலில்
வந்திக்க விந்திரனை நோக்கிப் பொங்கல்
மிகவிட்டு கயிலைமலை போலே வைக்க
விளையாட்டா யத்தனையும் நீயே யுண்ணக்
.... குன்றை
எடுத்து மழைதடுத் தனையே யெம்பிரானே'' (81:1-3)

என்ற பாடலில் கூறுகின்றது.

விழாக்கள் மக்கள் மகிழ்விற்காகவும், ஒற்றுமை உணர்விற்காகவும் கொண்டாடப்படுவதாகக் கருதப்பட்டாலும், அத்தகைய விழாக்கள் கொண்டாடப்படுவதற்குத் தேர்ந்தெடுக் கப்பட்ட நாட்கள் வானியலுடன் மிக நெருங்கிய தொடர் புடையவையாகக் காணப்படுவதை அறிய முடிகிறது. பண்டிகைகள் பலவும் பஞ்சமி, சட்டி, அட்டமி, தசமி, ஏகாதசி, அமாவசை, பௌர்ணமி முதலான திதிகளில் அமைந்துள்ளன. நட்சத்திரங்களின் பெயர்களைக் கொண்டு பண்டிகைகள் அமைவதைக் காணமுடிகிறது. அவற்றுள் பல மாதத்தின் பெயர்களுடன் இணைந்து காணப்படுவதையும் பார்க்க முடிகிறது.

மந்திரச் சடங்கு

வேதங்களின் சாரமாக மந்திரங்கள் அமைகின்றன. 'வேதம் ஓதி வெள்ளுடைப் பூண்' என்று வேதத்தின் சிறப்பைச் சுட்டுவர். ஒழுக்கத்தைக் கூர்மைப்படுத்தும் மந்திரங் களைச் சோதிடர் நன்முறையில் அறிந்திருப்பின் மக்க ளுக்கு நன்மை பயக்கும் வகையில் ஆழ்ந்த கருத்துக்களை,

14. ஔவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை உரை, பக்.128.

ஒழுக்க முறைகளைச் சொல்ல முடியும். மந்திரச் சடங்குகள் செய்கிற போதும் செய்கிற காரியம் நிறைவேற வேண்டும் என்பதற்காக நல்ல நாள் பார்த்துச் செய்யப்படுகிறது. பௌர்ணமி, அமாவாசை, வெள்ளிக்கிழமை, புதன் கிழமை போன்றவை மங்களச் சடங்குகள் செய்யவும்; கார்த்திகை, நவமி, அட்டமி, செவ்வாய்க்கிழமை போன்றன அமங்கலச் சடங்குகள் செய்யவும்; ஞாயிறு, வியாழன், சனி ஆகியன கிரகப் பரிகாரச் சடங்குகள் செய்யவும் வழக்கில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. சித்ரா பௌர்ணமி, வைகாசி விசாகம், ஆடி அமாவாசை, தைப் பூசம், மாசி மகம், சிறப்பான உத்திரம் ஆகிய நாட்கள் மிகவும் சிறப்பான நாட்களாக இருப்பதால் முக்கியமான மந்திரச் சடங்குகள் இந்நாட்களில் செய்யப்படுகின்றன. இன்றும் அமாவாசை திதியானது ஏவல், பில்லி, சூனியம், வசியம், கும்பு ஆகிய தீமைகளைச் செய்ய மந்திரவாதிகளால் பயன்படுத்தப் பெறுகிறது.

பழங்காலத்தில் வெறியாட்டு எனும் மந்திரச் சடங்குகள் செய்ய நேரம் இன்றியமையாததாகக் கருதப்பட்டு இரவு நேரத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டது (அக:22:10-11). இரவு நேரம் நடமாட்டம் ஒடுங்கி இயற்கையான அமைதி ஏற்படுகிறது. இவ்வமைதி இரவு நேரங்களுக்கு ஒரு வலிமையையும் அச்சமூட்டும் தன்மையையும் அளிக்கின்றது. பேய், பூதங்கள், தெய்வங்கள் நேரடியாகப் பங்கேற்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இரவு நேரங்களில் மந்திரச் சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன. இரவு நேரங்களில் செய்யப்படும் மந்திரச் சடங்குகளுக்கு வலிமை அதிகம் என்பதும், நாளும், நேரமும் மந்திரச் சடங்குகளுக்கு அதிக வேகத்தைக் கொடுக்கின்றன என்பதும் மக்கள் நம்பிக்கை.

வீடு, அரண்மனை கட்டுதல்

மக்களின் அடிப்படைத் தேவையாக விளங்கும் வீட்டைக் கட்டும் போதும் மக்கள் திட்டமிட்ட முறையில் செயல்படுகின்றனர். சிந்துவெளி நகர அமைப்பு இக்கலையின் தொன்மைக்குச் சான்றாகிறது. வாழ்க்கையில் சில துன்பங்கள் ஏற்பட்டால் அதற்கான காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்று

சிந்திக்கின்ற மனித மனம், அதற்குரிய காரணங்கள் பலவற்றுள் 'வாழும் வீடு சரியில்லை; கட்டியதில் ஏதோ குறையுள்ளது' என்று காரணம் கற்பித்துக் கொண்டு துன்புறுகின்றது. கட்டி முடித்திருக்கும் வீட்டிலும் மாற்றங்களைச் செய்ய முற்படுகிறது.

வீட்டைச் சொந்தமாய்க் கட்டுவதற்கு முன்பு கால நேரம், நாள், நட்சத்திரம் போன்றவற்றைப் பார்த்து, நீள அகலம், உயரம், கட்டுமானப் பணிகளுக்கான பொருட்கள் போன்றவற்றை 'மனையடி சாஸ்திரம்' என்ற அடிப்படையில் அமைத்து வீடு கட்டி அதில் முறைப்படி மனை முகூர்த்தம் செய்து குடி புகுந்தால் வளமான வாழ்க்கை வாழலாம் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடை நிலவுகிறது. வீடு தொடர்பான ஒவ்வொரு சிறு செயல்களைச் செய்வதற்கும் பின்பற்ற வேண்டிய சோதிட விதி முறைகளை மனை நூல்கள் விரிவாகக் கூறுகின்றன.

எடுத்துக்கொண்ட செயல் இனிதே முடிய விரும்பி அந்தச் செயலையும் இறைவனை வழிபட்டுத் தொடங்குவது தமிழர் மரபு. வீடு கட்டத் தொடங்குவோர் வாஸ்து புருசன் என்ற நிலத் தேவதையை வணங்கித் தொடங்க வேண்டும் என மனைநூல்களில் கூறப்படுகின்றன. வாஸ்து எனப்படும் சமஸ்கிருதச் சொல்லுக்கு வீடு, பூமி, வீடு கட்டக்கூடிய மனை, இடம் அல்லது வாழுமிடம் என்று பொருள்.

வாஸ்து உறங்கும் மாதங்களில் வீடு கட்டத் தொடங்கக் கூடாது. வாஸ்து எழுந்திருக்கும் மாதம், நாள், நாழிகை அறிந்து அந்த நேரங்களில் வீடு கட்டத் தொடங்க வேண்டும்.

ஆனி மாதம், புரட்டாசி மாதம், மார்கழி மாதம், பங்குனி மாதம் ஆகிய மாதங்களில் வாஸ்துபுருசன் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்திருப்பதில்லை. சித்திரை மாதம் 10ஆம் தேதி வைகாசி 21ஆம் தேதி, ஆடி, ஐப்பசி மாதங்களில் 11ஆம் தேதி ஆவணி மாதத்தில் 6ஆம் தேதி, கார்த்திகை மாதம் 8ஆம் தேதி, தை மாதம் 12ஆம் தேதி, மாசிமாதம் 20ஆம் தேதி ஆகிய தேதிகளில் வாஸ்து புருசன் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக் கொள்வார். வாஸ்து புருசன் எழும் நாட்களை,

"சித்திரைக்கு ஈராற தாம்துலாம் எட்டினில்
செய்கார்த்தி கைப்பத்தினில்
சீர்ஆடி பதினொன்று சிங்கம்ஆறு உயர்மாசி
தேதிஇரு பத்திரண்டில்
வைத்தவை காசியிரு பானொன்றாம் நாளின்
வாஸ்துஎழு கின்றதினமாம்" (கயி.சத.67)

என்ற பாடல் சுட்டுகின்றது. மனை நூல்கள் இதனை மேலும் விளக்கமாக நாழிகை உட்பட நுணுக்கமாக எடுத்துக் கூறுகின்றன. மனை நூல் *10, 11, 12, 19* ஆகி ய அடிகளில் அகல நீளம் வைத்து வீடு கட்ட, அறையமைக்க, வாசல் விட வேண்டும் என்ற மனைநூல் விதியை,

"வையகந் தன்னிலே புதுமனை யெடுப்பவர்
மகராச ராக வாழ்வார்
பத்தடிகள் பதினொன்று பனிரண்டோ டேழடிகள்
பார்த்த கலம்வைக்க நன்றாம்
பாருலகி லிவ்வாறு செய்தலை யென்றுயான்
பழமொழிப் படிசெப்பினேன்" (61)

என்ற பாடலில் கயிலாச நாதர் சதகம் கூறுகின்றது.

பரணியுடன் கூடிய ஞாயிறு, சித்திரையுடன் கூடிய திங்கள், உத்திரத்துடன் கூடிய செவ்வாய், அவிட்டத்துடன் கூடிய புதன், கேட்டையுடன் கூடிய வியாழன், பூராடத்துடன் கூடிய வெள்ளி, இரேவதியுடன் கூடிய சனி மனைகோல ஆகாத நாட்கள். இந்நாட்களை விட்டு விட்டு நல்ல நாட்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது அந்த நாளில் மழை, தூறல், கிரகணம், அட்டமி திதி, சூன்யதிதி, இராகு காலம், எமகண்டம், கரிநாள் ஆகியவை இருக்கக் கூடாது. சுபஓரையைப் பார்த்துத் தொடங்க வேண்டும். முக்கியமாகக் காலற்ற, உடலற்ற, தலையற்ற நட்சத்திரங்களை மனைகோல விலக்க வேண்டும்.

மனைகோல ஆகும் – ஆகாத நாட்களை அறப்பளீசுர சதகம் *(67)* கூறுகின்றது. சித்திரைத் திங்களில் வீடு கட்டினாலும் குடி புகுந்தாலும் செல்வம் உண்டு. வைகாசித் திங்களில் அதனினும் நன்மையே. ஆனித் திங்களிலே தான் சிவபெருமான் முப்புரத்திற்கு நெருப்பிட்டது. ஆகையால் ஆனி ஆகாது. இராமன் மனைவி சிறை சென்ற ஆடித்திங்கள்

சிறப்புடையது அன்று. ஆவணித் திங்கள் நலம் பொருந்தும். புரட்டாசித் திங்கள் இரணியன் இறந்தது. ஆகையால் தகாது. ஐப்பசித் திங்களில் உயர்வு உண்டு. கார்த்திகைத் திங்களில் நன்மை உண்டு. பெரிய பாரதச் சண்டை வந்த காலமான மார்கழித் திங்கள் தகாது. தைத் திங்களில் மேன்மையுண்டாகும். வானவர் தலைவனான சிவபிரான் நஞ்சுண்டதாகிய மாசித் திங்களில் தகாது. நீ காமனை எரித்த பங்குனித் திங்களும் தகுமோ என்பது அறப்பளீசுர சதகம் தரும் விளக்கம்.

ஆவணி, கார்த்திகை, மாசி மாதங்கள் தவிர மற்ற மாதங்களில் குடிபுக வேண்டியிருப்பின் மற்றப் பொருத்தங்கள் நன்றாக இருப்பின் மாதத்தால் வரும் தோடம் நீங்கும். இருப்பினும் தை, பங்குனி, வைகாசி தவிர்த்தல் நல்லது. புரட்டாசி எனில் வீடு கட்டத் தொடங்கக் கூடாதேயொழிய வீட்டுமனை வாங்கலாம். இரட்டைப்படை மாதங்களைத் தவிர்த்து, ஒற்றைப்படை மாதங்களில் வீடு கட்ட, குடிபுக நன்மை தரும். இத்தகைய மனைநூல் விதிமுறைகள் சதக இலக்கியங்களில் விரிவாக இடம் பெற்றுள்ளன. வீடு கட்டுகையில் பார்க்க வேண்டிய சாத்திரம், எந்தெந்த மாதங்களில் வீட்டைக் கட்டத் தொடங்குவது, வாஸ்து எழுகின்ற நாளில் எப்படி நடந்து கொள்வது, எத்தனை அடியில் வீடு கட்டுவது இவற்றால் விளையும் பலன் என்பன பற்றியெல்லாம் கூறப்பட்டுள்ளன.

என்னென்ன கிழமைகளில், திதிகளில், நட்சத்திரங்களில், இராசிகளில், இலக்னங்களில் வீடு கட்டலாம், கட்டக்கூடாது என்பன போன்ற விதிமுறைகள் மனை நூல்களில் கூறப்படுகின்றன. ஒவ்வொருவருடைய இராசிக்குரிய சூன்ய மாதத்தில் மனை வாங்கவோ, வீடு கட்டத் தொடங்கவோ, புதுமனை புகவோ கூடாது. சான்றாக மேட ராசியில் பிறந்தவர்கள் சித்திரை மாதத்தில் எந்தக் காரியத்திலும் ஈடுபடக் கூடாது என்பது விதி. அதுபோல் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் இராசிக்கு ஏற்ற சூன்ய மாதம் அறிந்து விலக வேண்டும்.

திருமணத்திற்குப் பத்துப் பொருத்தங்களுக்கும் மேல் பார்ப்பது போலவே மனை நூல்களில் வீடு கட்டுதற்குக் கருப்பம், வரவு, செலவு, பிறப்பு, நாள், திதி, நட்சத்திரம்

இலக்னம், அதிர்ஷ்டம் என்ற பதினாறு பொருத்தங்கள் கூறப்பெறுகின்றன. அவற்றில் எட்டுப் பொருத்தங்களுக்கு மேல் வருமாறு வீட்டின் அளவினை அமைத்துக் கொள்ளும் வழிமுறைகள் மனை நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. நான்கு சால் நீளமுள்ள முழக்கோலால் மனையில் வீடு கட்ட அமைக்கும் பாகத்தின் நீள அகலங்களை அளந்து, அளந்து வந்த நீள அகலங்களைப் பெருக்கி வரும் தொகை, குழியாகக் கொள்ளப்பட்டு, அக்குழிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இப்பதினாறு பொருத்தங்களும் பார்க்கப்படுகின்றன.

பொதுவாக வளர்பிறையில் மனை கோல்வதே நன்று. இருப்பினும் தேய்பிறையில் பிரதமை, துவிதியை, திருதியை, சதுர்த்தி, பஞ்சமி ஆகிய திதிகளோடு யோகமான நட்சத்திரமுடைய நாட்களில் முகூர்த்தம் செய்யலாம்.

புதுமனை புகுவிழா (கிரகப் பிரவேசம்) செய்யப் புறப்படும்போது செய்பவருடைய இடத்திலிருந்து சூல திசையாக இருக்கக் கூடாது. புதுமனை புகுவிழாவிற்கு ஏற்ற திதிகள், நட்சத்திரம், இலக்னம், மாதம் அறிந்து செயல்பட வேண்டும்.

நடைமுறையில் மக்கள் ஓரளவிற்கு மேற்கூறியவற்றைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர். சோதிடத்தில் நம்பிக்கை இல்லாத வர்களும் மனை கோலத் தொடங்கும்போது, மனை புகும்போது நல்ல நேரத்தையே தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். மனைகட்டத் தொடங்கும்போது நல்ல நேரத்தை வீடு கட்டுபவர் கவனிக்காது விட்டாலும் வீடு கட்டும் ஆசாரி அதில் முழுக் கவனத்துடன் இருக்கிறார். அவரவர் இராசிக்கு ஏற்ற சோதிடப் பலன்களைப் பார்த்து வீடு கட்டுதல் என்பது நடைமுறையில் மிகுதியாகக் காணப்படவில்லை. அடுக்கு மாடி வீடுகள் கட்டப்பட்டுக் குடியேறுகின்ற இன்றைய கட்டட அமைப்பில் தனித்தனியே சாதக அமைப்பிற்கு ஏற்ற வகையில் வீடு கட்டுதல் என்பது இயலாததாகி விடுகிறது.

அரண்மனை கட்டுதல்

அக்காலத்து மாளிகைகளும், மண்டபங்களும் நாள் குறிக்கப் பெற்று நாழிகை பார்த்துக் கட்டப்பட்டன. கண்ணகி என்னும் பத்தினிக்குக் கோயில் கட்ட மன்னவருடன் சென்ற

வல்லவருள் அரண்மனைச் சோதிடரும் ஒருவர் என்று சிலம்பு கூறுகின்றது (28:233-224). மண்டபம் ஒன்றைக் கட்டுவதற்குரிய நல்ல காலம் பற்றிச் சோதிடர் வகுத்துரைத்த முகூர்த்தத்தைச் சீவக சிந்தாமணி (590) தெரிவிக்கின்றது. மாளிகைகளும், மண்டபங்களும் கட்டடக் கலை நூல் அறிந்த புலவர்களால் நாள் குறிக்கப் பெற்று நாழிகை பார்த்து, நேரறி கயிறிட்டு திசைகளையும், அத்திசைகளில் நிற்கும் தெய்வங்களையும் நோக்கி அமைக்கப்பட்டன. இதனை,

> ''விரிகதிர் பரப்பிய வியன்வாய் மண்டிலம்
> இருகோற் குறிநிலை வழுக்காது குடக்கோ
> பொருதிறஞ் சாரா அரைநாள் அமையத்து
> நூலறி புலவர் நுண்ணிதிற் கயிறிட்டுத்
> தேஎங் கொண்டு தெய்வம் நோக்கி
> பெரும்பெயர் மன்னர்க் கொப்ப மனைவகுத்து'' (நெடு.73-78)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. சித்திரை பத்தாம் நாள் முதல் இருபதாம் நாள் முடிய நிகழும் நாட்களில் யாதாமொரு நாள் பகல் பதினைந்து நாழிகையளவில் ஞாயிறு நிலத்தின் நடுவண் இயங்கும். அப்போது இரண்டு கோல்கள் தென்புறம் ஒன்று வடபுறம் ஒன்றாக ஒன்றற் கொன்று, சிறிது தூரத்தில் நிற்குமாறு விட்டு, வேறு இரு கோல்கள் நெடுமட்டமாக அல்லது படு மட்டமாக, ஊன்றிய கோல்களின்மேல் படும்போது அவற்றின் நிழல்கள் காலையில் ஒன்றை விட்டு ஒன்று அகன்று நிற்கும். பொழுது செல்லச் செல்ல, ஞாயிறு உயர உயர, இவ்விரு நிழலும் குறுகிக் கொண்டே வரும். சரியான நண்பகலில் இவ்விரு நிழலும் ஒன்றின் மேல் ஒன்று பொருந்தி ஒரே நிழலாகத் தோன்றும். ஞாயிறு இறங்க இறங்க நிழல்கள் அகன்று அகன்று செல்லும். இந்நிழல்களின் நிலையாலும், அவற்றின் இடைவெளியைக் கொண்டும் பொழுது காண்பர். இங்ஙனம் கோல்களின் நிழல் வடக்கினாதல், தெற்கினாதல் சாய்தலின்றி அக்கோல்களிலேயே அடங்கி நிற்றலை ஆராய்ந்து திருமுறைச் சார்த்து செய்திருப்பது இப்பாடலின் வழி தெரிகின்றது. மார்ச் 21ஆம் நாள் சூரியன் உச்சிக்கு வருவதும், நேராகத் தன் கிரணங்களை வீழ்த்துவதும், இன்றைய வானியலார் கண்ட உண்மை. இதனை அன்றே அறிந்திருந்தனர் என்பது இதன் வழி பெறப்படுகின்றது.

வீடு கட்டுதற்கு மனை நூல்கள் பல சோதிட விதிமுறைகளைக் கூறுவதுபோலக் கிணறு அமைப்பதற்குப் பல சோதிட விதிமுறைகளைக் 'கூவ நூல்கள்' கூறுகின்றன. கூவ நூல் ஒவ்வொரு கோள்களுக்கும் ஏற்ப அதனுடைய ஊற்று பற்றிய விபரத்தைத் தருகின்றது; இராசிகளைக் கொண்டு தொடுகுறி முறை கையாளப்படுகிறது; ஒவ்வோர் இராசிக்கும் உரியதான உறுப்பு குறிக்கப்பட்டு அதன்படி நீரின் தன்மை அறியப்படுகின்றது. கிரகராசிப் பலன்களை வைத்து நீருள்ள இடம், இல்லாத இடம் அறியப்படுகிறது. கிணற்றினைச் சித்திரை, வைகாசி, ஆனி மாதங்களில் வெட்டத் தொடங்கினால் நல்ல நீர் கிடைக்கும். ஆடியும் ஆவணியும் மத்திமமாக அமையும். சோதி, மூலம், பரணி, ஓணம் ஆகிய நான்கு நட்சத்திர நாட்களும் பொருந்தா நாட்கள். அனுடமும் கேட்டையும் நோய் தரும். சோதியும் விசாகமும் மரணம் தரும். ஓணமும் சதயமும் அவனை விட்டுச் செல்லச் செய்யும். கும்பம், மீனம், மேடம் நன்று. இம்மூன்றும் அல்லாத பிறவற்றால் மனை பாழாகும். மனைக்குக் கிழக்கிலோ, மேற்கிலோ கிணறு தோண்டுவது நல்லது. பரணி, கிருத்திகை, ஆயில்யம், மகம், பூரம், விசாகம், மூலம், பூராடம் ஆகிய நட்சத்திரங்கள் கிணறு தோண்ட உகந்தவை[15] என்பன போன்ற செய்திகள் கிணறு வெட்டும்போது நாள், கோள் பார்த்துச் செயல்பட்டமையைக் காட்டுகிறது.

மக்கள், தங்களின் அடிப்படைத் தேவையாக விளங்கும் வீட்டைக் கட்டும்போது திட்டமிட்ட முறையில் செயல்பட்டு வருகின்றனர். வீடு தொடர்பான ஒவ்வொரு சிறு செயல்களைச் செய்வதற்கும் பல சோதிட விதி முறைகள் மனை நூல்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. கிணறு வெட்டுவது தொடர்பான செய்திகள் கூவநூலில் கூறப்பட்டுள்ளன.

பயணம்

நமது வாழ்க்கையில் எந்தச் செயலைக் கருதியாகிலும் பயணத்தை மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுவது

15. கூவ நூல், பக். 18-25.

உண்டு. எச்செயலுக்காகப் பயணம் செய்ய நேரிட்டாலும் விரும்பினாலும் நாள், திதி, நட்சத்திரம், யோகம், வாரசூலை, இராசி, இலக்னம் என்ற ஏழுவகை விதிகளைப் பின்பற்றுதல் வேண்டும் என்கிறது சோதிடநூல். முக்கியமான பயணங்களுக்கு இவற்றைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவதால் போகும் காரியத்தில் வெற்றியும் கிட்டும், நலமும் ஏற்படும் என்பது இதன் அடிப்படையாகிறது.

திங்கள், புதன், வியாழன், வெள்ளி ஆகிய நாட்களும், வளர்பிறைத் திதிகளும் (2, 3, 5, 7, 10, 11, 13, 15 ஆகிய திதிகள்) பயணத்துக்கு ஏற்றவை. பரணி, கார்த்திகை, திருவாதிரை, ஆயிலியம், மகம், பூரம், சித்திரை, சுவாதி, விசாகம், கேட்டை, பூராடம், பூரட்டாதி ஆகிய இவை தவிர்த்த நட்சத்திரங்கள் பயணத்திற்கு ஏற்றவை. இதனை,

''ஒன்பதொ டொன்றோடெழு பதினெட் டோடாறு
முடனாய நாள்களவை தாம்'' (2.85:2)

என்று சம்பந்தர் தேவாரத்தில் காண முடிகிறது. தலைமகன் பிரிவை ஆற்றாத தலைவி நீர் எம்மைப் பிரிந்தால் நும்மை நாளும் புள்ளும் விலக்குமென்று கூறுவதை ''நாளும் கோண்மீன் தகைத்தலுந்தகைமே'' (கலி.5:9) என்ற அடி காட்டுகின்றது.

அமிர்த யோகமும், சித்த யோகமும் பயணத்துக்கு ஏற்றவை. எந்தத் திசையில் பயணம் செய்கிறோமோ அந்தத் திசையில் சூலமில்லாமல் இருப்பது நல்லது. குறிப்பிட்ட திதிகளுக்கு, கிழமைகளுக்கு குறிப்பிட்ட திசை பாதிப்பை ஏற்படுத்துவது சூலம் என்று கூறப்படுகிறது. இதனை வார சூலை என்றும் கூறுவர். திங்கள், சனி கிழக்கும்; செவ்வாய், புதன் வடக்கும்; ஞாயிறு வெள்ளி மேற்கும் சூலம். இத்திக்குகளில் பயணம் செல்லக் கூடாது என்பதைத் திருமந்திரம்,

''வாரத்திற் சூலம் வரும்வழி கூறுங்கால்
நேரொத்த திங்கள் சனிக்கிழக் கேயாகும்
பாரொத்த சேய்புதன் உத்திரம் பானுநாள்
நேரெத்த வெள்ளை குடக்காக நிற்குமே'' (797)

என்ற பாடலில் கூறுகிறது. அத்துடன் சூலத்தில் செல்லுவதால் உண்டாகும் நன்மை, தீமையைக் கூறுமிடத்து,

"தெக்கண மாகும் வியாழத்துச் சேர்திசை
அக்கினி சூலமு மாமிடம் பின்னாகில்
துக்கமும் இல்லை வலமுன்னே தோன்றிடின்
மிக்கது மேல்வினை மேன்மேலு விளையுமே" (798)

என்று கூறுகின்றது. அதாவது வியாழக்கிழமை சூலதிசை தெற்கு. சூலம் இடப்பக்கமாகவும் பின்பக்கமாகவும் இருபக்கப் பயணம் செல்வது நன்மை. வலப்பக்கமும் முன்பக்கமும் இருக்கும்போது சென்றால் பயணத்தில் தீய விளைவுகள் உண்டாகும் என்று கூறுகின்றது.

பயணம் செய்வதற்கு உரிய நாள், ஆகாத நாள் ஆகியன பற்றிக் கயிலாச நாதர் சதகம்,

"அங்கார கன்னிந்தரி சனிதிங்கள் தெற்குமே
லதின்மேற்கு புந்தி குருவா
மாதிவா ரம்வெள்ளி வடதிசை சென்றவர்க்
காகாத காரிய முமாந்
தங்கியிடு பரிதியொடு வெள்ளியிற் கீழ்த்திசைத்
தானேகி லதிக பகையாஞ்
சன்மிதிப்பு மேற்றிசைச் சென்றிடிற் காரியந்
தானகன் றோடி விடுமே" (76)

என்ற பாடல் கூறுகின்றது.

"மேடம், இடபம், கடகம், துலாம், தனுசு, சிம்மம் ஆகியன பயணத்திற்கு உரிய இராசிகள். இதனை, அண்ணாமலை சதகம்,

"மேடலக் கினமதனி லூர்ப்பயண மாகாது
வீறிடப நலமுள்ளதாம்
மதினத்தி லேசெல்லும் காரியமெ திர்ப்படு
மென்கடக மரசர் சேவை
நாடருஞ் சிங்கத்தி லாதாய மாங்கன்னி
நளிர்சுரங் காணுந் துலாம்
நற்பொருள் கிடைக்கும் விருச்சிகம் பணியினா
னலிவுட னடுக்க முண்டாங்
கோடுறுந் தனுசுசத் துருஜயம் மகரமது
கொடிபய மாங்கும்பமோ

கொடியர்தண் டனைசெய்து மீனமழை யாற்பயங்
கொண்டயாத் திரை செய்கால'' (94)

என்ற பாடலில் கூறுகின்றது. இத்துடன் இராசிப்படி சந்திராட்டம நாட்களும் (கோச்சாரப்படி சந்திரன் எட்டுக்கு வருவது) தவிர்க்கப்பட வேண்டும். பிரயாண இலக்னத்திற்கு ஐந்தாம் இடம் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். இங்ஙனம் பயணம் மேற்கொள்வதற்கு நாள், திதி, நட்சத்திரம் முதலியன கடைப்பிடிக்கப்பட்டாலும் சூலம் பார்ப்பதை இன்றும் மக்கள் வழக்கில் மிகுதியாகப் பின்பற்றுகின்றனர்.

இதனால் வியாழக் கிழமைகளில் சென்னையிலிருந்து தெற்கே செல்லும் இரயில்களிலும், புதன், வியாழன், அதிகாலையில் தெற்கே இருந்து சென்னைக்கு வந்து சேரும் இரயில்களிலும் கூட்டம் இருப்பதில்லை. மதுரை மாவட்டத்தில் சில மலைச் சாதியார் திங்கள் கிழமைகளில் சூரியோதயத்துக்கு முன்பும், செவ்வாய்க் கிழமைகளில் நடுப்பகலுக்குப் பின்னரும், வியாழன் சிற்றுண்டி நேரத்திற்குப் பின்னரும், வெள்ளிக் கிழமைகளில் சூரியோதயத்துக்குப் பின்னரும் பயணம் புறப்படுவதில்லை.[16] மக்கள் முக்கியமான எந்தச் செயலையும் இராகு காலத்தில் தொடங்குவதில்லை. இன்றும் பலர் இராகு காலம், எமகண்டம் போன்ற நேரங்களில் தம் சிறு சிறு பயணங்களைக் கூடத் தொடங்குவதில்லை.

சூலத்தில் பயணம் செய்தே ஆகவேண்டும் என்ற சூழ்நிலைகள் ஏற்படுமானால், அமிர்த யோகத்தில் புறப்பட வேண்டும். அதாவது புதன் வடக்கே செல்ல வேண்டுமெனில் சூரியன் தோன்றி 1/4 நாழிகை (15 விநாடி) சென்றபின் 5 விநாடிக்குள் புறப்பட வேண்டாம். திங்கள், சனிக் கிழமைகளில் செல்ல நண்பகல் 15 நாழிகை கழித்தும், வெள்ளி, ஞாயிறு, மேற்கில் செல்ல இரவில் 15 நாழிகைக்கும், வியாழன் தெற்கில் செல்ல சூரியன் மறைவதற்கு ஒரு நாழிகைக்கு முன்னதாகவும் புறப்பட்டுச் செல்லுதல். இந்த அமிர்த யோகக் கடிகையில் புறப்பட்டுச் சென்றால் வார சூலை பாதிக்காது என்பது சோதிடச் செய்தி.

மேலும் வாரசூலை தோடம் அந்தக் கிழமை முழுவதும் அச்சூல திசையில் நிற்பதில்லை. திங்கள், சனி, கிழக்கில்

16. மரபும் பண்பாடும், சோமலெ ப.69.

எட்டு நாழிகை, வியாழன் தெற்கில் 20 நாழிகை, வெள்ளி, ஞாயிறு மேற்கில் 12 நாழிகை, செவ்வாய், புதன் வடக்கே 16 நாழிகை ஆகிய நாழிகைகளில் மட்டும் அந்தத் திசைகளை நோக்கிப் பயணம் செய்யக் கூடாது. சூலத்தில் பயணம் ஏன் கூடாது என்பதை ஆராய்ந்தால் அந்தந்தக் கிழமைகளில் அந்தந்தக் கோள்களின் சக்தி அதிகமாக இருக்கும் (ஞாயிறு-சூரிய சக்தி, திங்கள். சந்திர சக்தி). அந்தந்த ஓரையே முதலில் அன்று தொடங்கும்.

ஞாயிறு எனும் சூரியனை நீச்சமாக்கும் துலாராசி இருக்கும் மேற்கிலும், புதனை நீச்சமாக்கும் மீனராசி இருக்கும் வடகிழக்கிலும், வெள்ளி எனும் சுக்கிரனை நீச்சமாக்கும் கன்னிராசி இருக்கும் தென் மேற்கிலும், சனியை நீச்சமாக்கும் மேடராசி இருக்கும் கிழக்குத் திசையிலும் பயணம் செய்யலாகாது. அந்தந்தக் கிழமைகளில் அந்தந்தத் திசைகளில் நற்செயலுக்காகப் பயணம் செய்தால் மனம், யுக்தி இவை திடமாக இராது; தோல்வி, நட்டம், வருத்தம் ஏற்படலாம்.

அதே சமயம் சந்திரன் உச்சமாகும் இடப ராசியின் கிழக்கை நோக்கித் திங்கட் கிழமையிலும், வியாழன் உச்சமாகும் கடகராசியின் தெற்கை நோக்கி வியாழக் கிழமையிலும், செவ்வாய் உச்சமாகும் மகரராசியின் வடக்கை நோக்கி செவ்வாய்க் கிழமையிலும் செல்வது சூலம். (அதிக சக்தி ஆபத்து என்பதால்). மனோ தத்துவ உடல் தத்துவப் பரிகாரமாக வடக்கே செல்லும்போது சூலமாவதால் புளிச் சுவையான தயிரும், மேற்கே போகும்போது இன்சுவையான வெல்லமும், தென் திசையாயின் நல்லெண்ணையும் வட திசையாயின் பாலும் சாப்பிட்டு விட்டுப் பயணம் செல்லலாம் என்கிறது சோதிடம்.

மனித மூளையின் உத்தரவுகள் நரம்புகளின் வழியே உடலின் பல பாகங்களுக்குப் பௌதீக இராசாயன சமிக்கைகள் வழி வந்து செயலாகின்றது என்கிறது அறிவியல், 'சூல திசைகளால் உடலில் ஏற்படும் அறிவியல் எதிர் மாறுதல்கள் சூலப் பரிகாரத்தால் சரியாகி விடுமா? என இந்தியச் சோதிட விஞ்ஞான கவுன்சில்' (சென்னை) ஆராய்கிறது. [17]

17. அஞ்சல் வழி சோதிடவியல் பட்டய பாடம். தாள் 3:1 பக்.93-94.

எதிர்வரும் பாதிப்புகளில் இருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள விரும்புகின்ற மன இயல்பு மக்களுக்கு இருப்பதால், நல்ல நேரம், நல்ல நாள் பார்த்துப் பயணத்தைத் தொடங்குகின்றனர் என்பது தெரிகிறது.

வாணிபம் செய்ய நாள் பார்த்தல்

தொழில் மனித வாழ்க்கையைச் சிறக்கச் செய்வதால் தான், 'செய்யும் தொழிலே தெய்வம்' என்று சொல்லப் படுகிறது. தொழில் சிதையின், வாழ்க்கை வளமுற அமையாது. வாணிபம் என்பது, ஒரு தொழில். எனவே இவ்வாணிபத் தொழிலின் வளர்ச்சி கருதி இதனைச் செய்ய நல்ல நேரம் பார்த்திருக்கின்றனர். எனவே, வாணிகர்கள் கடல் வழியாக வாணிகப் பயணம் தொடங்குமுன் நல்ல கால நிலையை ஆராய்ந்து புறப்பட்டனர். அது மட்டுமன்றி நன்னாளாகிய இரேவதி நட்சத்திரத்தில் குருராசியில் தனுசுலக்னத்தில் மரக்கலத்தில் ஏறினர். இதனை,

''மோதுபடு பண்டமுனி யாதுபெரி தேற்றி
மாதுபடு நோக்கினவர் வாட்கண்வடு வுற்ற
தாதுபடு தார்கெழிய தங்குவரை மார்பன்
கோதுபட லில்லக்குறி கொண்டெழுந்து போந்தான்'' (499)

''அரசனைக் கண்டு கண்ணுற் றவர்களை விடுத்துநன் னாள்
இரேவதி வியாழ வோரை யிருஞ்சிலை முளைப்ப வேறிக்
கரைகட லழுவ நீந்திக் காற்றினுங் கடுகி யைஞ்ஞா
றுரையுடைக் காதமோடி யோசனை யெல்லை சார்ந்தே'' (506)

என்ற சீவகசிந்தாமணிப் பாடலடிகளில் காணமுடிகின்றது.

அரசியலும் சோதிடமும்

முடி சூட்டுதல்

அரசாங்க நிகழ்ச்சிகளில் சோதிடம் பார்த்துச் செயல்பட்டதைப் பரவலாகக் காண முடிகிறது. 'அரசவைச் சோதிடர்' என்பவர் அரசாங்கத்தில் பெரும் மதிப்பிற்குரிய பணியில் இருந்தார் என்பதும், அரசாங்கத்தில் சோதிடம் பெற்றிருந்த இன்றியமையாத இடத்தினைப் புலப்படுத்துகிறது. இச் சோதிடர் மன்னர் மேற்கொள்ளும் ஒவ்வொரு செயலுக்கும், மன்னர் பிறந்த நட்சத்திரத்திற்கேற்ப நாளும் கோளும் பார்த்து நன்னாளினைக் குறித்துக் கொடுத்தனர். மன்னர்கள் தம் ஆட்சி சிறப்புற்று வீழ்ச்சியின்றித் தொடர

வேண்டும் என்பதற்காக முடி சூடும்போது நல்ல நாள் பார்த்துச் சூட்டிக் கொண்டுள்ளனர். முடி சூட்டுதலுக்கு நல்ல நாள் பார்த்தமையைக் 'கம்ப ராமாயணம்' குறிக்கின்றது. இராமன் முடி புனைவதற்குரிய காலம் வந்துவிட்டது என்று சோதிடர் கூறினர் என்பதை,

கணிதநூ லுணர்ந்த மாந்தர்
காலம்வந் தடுத்த தென்னப்
பிணியற நோற்று நின்ற
பெரியவன் விரைவி னேகி
மணிமுடி வேந்தன் றன்னை
வல்லையிற் கொணர்தி யென்னப்
பணிதலை நின்ற காதற்
சுமந்திரன் பரிவிற் சென்றான் '' (2:3-82)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன.

போர்

மன்னர்கள் போருக்குப் புறப்படும்முன் நல்ல நாள் பார்த்தே புறப்பட்டுள்ளனர். தமக்கு வெற்றியே கிடைக்க வேண்டும் என்பதால் இவ்வாறு செய்திருக்கலாம். எனவே பேரரசர்கள் போருக்குக் கிளம்பும் முன்பும், வெற்றி பெற்ற பின் நாடு திரும்பவும் போன்ற முக்கியமான சூழ்நிலைகளில் சோதிடத்தைப் பின்பற்றினர். எனவே அரண்மனைக் கணியர்களைக் கொண்டு போர் புரிதற்கு நல்ல நாள் பார்த்து அந் நல்ல நாளில் போருக்குப் புறப்படுவது வழக்கம். நல்ல நாளிலேயே போருக்குப் புறப்பட முடியவில்லை எனில் அந்நாளில் தன் குடையையும், வாளையும் கோட்டை வாயிலுக்கு வெளியே போக்கிவைப்பது வழக்கம். அதாவது போருக்குப் புறப்படுவதற்கு முன் நல்ல நாளிலே குடையையும், வாளையும் செல்ல வேண்டிய திசையில் எடுத்து சென்று பெயர்த்து வைத்தல் மரபு. வாள் நாள் கோள், குடைநாள்கோள் என இவற்றைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதை,

''குடையும் வாளும் கோள்அன்றி
மடையமை ஏணிமிசை மயக்கமுங் கடைஇச்
சுற்றமர் ஒழிய வென்றுகைக் கொண்டு
முற்றிய முதிர்வும்'' (பொரு.69:1-4)

என்ற நூற்பா கூறுகின்றது.

'சோதிட வருடனே கூட்டி நல்ல நாளிலே குடையைப் புறவீடு விட்டான்'[18] என்ற அடி இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

கரிகால் வளவன் வடதிசை மன்னரை வெல்லக் கருதி வடநாடு சென்ற காலத்து வாளும், வெண் கொற்றக் குடையும், முரசும் நல்ல நாளிலே செல்ல விடுத்தான் என்பதனை,

> ''செருவெங் காதலிற் றிருமா வளவன்
> வாளுங் குடையு மயிர்க்கண் முரசும்
> நாளொடு பெயர்த்து நண்ணார் பெறுகவிம்
> மண்ணக மருங்கினென் வலிகெழு தோளெனப்
> புண்ணியத் திசைமுகம் போகிய வற்றாள்''. (5:90-94)

என்ற சிலப்பதிகார அடிகள் காட்டுகின்றன.

கண்ணகிக்குக் கற்கால் கொண்டுவர வடநாடு செல்லச் செங்குட்டுவன், கணி குறித்த நாளில், 'வாளும் குடையும் வடதிசை பெயர்க்க' *(26:33)* என ஆணையிட அவ்வாறே செய்தமையை,

> ''மறமிகு வாளும் மாலை வெண்குடையும்
> புறநிலைக் கோட்டப் புரிசையுள் புகுத்தி'' (26:44-45)

என்ற அடிகளில் சிலப்பதிகாரம் காட்டுகின்றது.

இதேபோல மன்னவன் தன் ஆக்கம் கருதி, குடிப்புறம் காத்து ஓம்புதற்கு எடுத்த தன் வெண்கொற்றக் குடையினைத் தனக்கு ஏற்ற நாளும் கோளும் பார்த்து மேற்கொண்ட செய்தியையும், பகைவர் அழிவு கருதி அதற்கு ஏற்ற நாளும், கோளும் பார்த்துத் தன்படை வாளினைக் கொண்டான் என்ற செய்தியையும்,

> ''நாளும் புள்ளும் நயத்தகு நன்னிலைக்
> கோளும் ஓரையும் கொண்ட நிமித்தமும்
> ஆளும் மாந்தரின் ஆய்ந்து கொண்'' (சீவக.1775)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன.

மன்னன் சோதிடரைக் கொண்டு போர் புரிவதற்குத் தக்க காலத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தான் என்பதை,

---

18. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, *4, 8* உரை.

"ஆறிரு மதியினுங் காருக வடிப்பயின்று
ஐந்து கேள்வியும் அமைந்தோன் எழுந்து
....
திருமலர்த் தாமரைச் சேவடி பணியும்
முழுத்தம் ஈங்கிது" (சிலப்.26:25-26; 29-30)

என்ற அடிகளால் அறிய முடிகின்றது.

சோதிடர் மன்னர்க்குப் பழுதறு நாள், பழுதற்ற பொழுதினைக் குறித்துக் கொடுத்தனர். கணித நூல் பழகினார் உரைத்த நல்ல நாளிலும், நேரத்திலும் குலோத்துங்கன் புறப்பட்டான் என்பதனை,

"அழகின்மே லழகுபெற அணியனைத்தும்
அணிந்தருளிக் கணித நூலிற்
பழகினார் தெரிந்துரைத்த பழுதறு நாட்
பழுதற்ற பொழுதத்து ஆங்கே" (280:49)

என்ற கலிங்கத்துப் பரணிப் பாடல் காட்டுகின்றது. மன்னன் போருக்குப் புறப்படும் நாள் பெரும்பான்மை பரணி நாளாக இருக்கும்.

சோதிட வல்லுநனான சகாதேவன், துரியோதனன் போரில் வெற்றிபெற மார்கழி (தனுர்) மாதத்தில் அமாவாசை நாளில், இரவில் களபலி கொடுக்க வேண்டும் என நல்ல வேளை குறித்துத் தருகின்றான் என்பதை,

"என்றலு மவனு மாங்கோ ரியந்திர வெகின மூர்ந்து
சென்றன னவனுங் கேட்டுச் சிலையில் செங்கதிரைத் திங்கள்
ஒன்றிய பகலி ராவிற் களப்பலி யூட்டி னல்லால்
வென்றிட லரிதென் றிட்டான் கிளைஒரை வேறிடாதன்"
(வி.பா.4)

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது.

பாண்டவர் குமாரனான அரவானைப் பலியிடும்படி பகைவர்க்குக் கொடுத்துவிட்டான் என்பதை அறிந்து கண்ணன் அமாவாசைக்கு முன் நாளாகிய சதுர்த்தி நாளான இன்றைக்கே அமாவாசை ஆகட்டும் என்று முனிவர்க்குச் சொன்னான். அவர்களும் அமாவாசைக்குரிய சடங்குகளைச் செய்ய, சந்திர சூரியர்களாகிய சுடர்கள் ஒன்று சேர்ந்து இது நேர்ந்தது என்ன காரணம் என்று சிந்திக்க, அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்த அந்நாளே அமாவாசை ஆயிற்று என்பதை,

"கொடுத்தனன் பலிக்குத் தன்னை குமரனென் றறிந்து குன்றம்
எடுத்தவன் நிதிபன் னான்கி னிடையுவா வின்றா கென்று
தொடுத்தநூண் முனிவ ரோடுஞ் சொல்லினன் சுடர்க டம்மில்
அடுத்ததிங் கென்னை யென்ன லன்றது வாய்தன்றே." (வில்.பா.4)

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. எனவே போரில் வெற்றி பெற நல்ல நாள் பார்த்தனர் என்பதும், விண்ணில் ஏற்படும் நிகழ்வுகளால் சோதிடம் சொல்லப்படுகிறது என்பதும் 'சோதிடம் பொய்க்காது' (நீல.298) என்பதும் தெரிய வருகின்றது.

அறச்செயல்

'தன்கூள் பொய்ப்பின் அறம் செய்யும் நாள் இல்லாது கழிக' (குறு.137) என வஞ்சினமுரைப்போர் கூறுவது அறம் செய்வதிலுள்ள ஈடுபாடும், இரப்போர்க்கு ஈயாமல் கழியும் நாள் கெட்ட நாள் என்று நம்பிய திறமும் பண்டைத் தமிழருக்கிருந்தமை வெளிப்படுகின்றது. தன் நன்மை கருதி பிறர்க்கு அறம் செய்தலை மேற்கொள்ளும் போது நல்லநாளில் செய்தனர் என்பதை,

"அறுமீன் கெழீஇய அறஞ்செய் திங்கள்" (நற்.202)

என்ற அடி உணர்த்துகின்றது. கார்த்திகை மீன்களோடு கூடிய அறம் செய்தற்கமைந்த முழுத்திங்கள் விளங்கும் நாள் என்பது இதன் பொருள். கார்த்திகை நாளும் முழுமதியும் கூடிய நாள் கார்த்திகைத் திங்கள், மறுநாள் தொடங்குவது மார்கழித் திங்கள். அஃது ஆதிரை நாளும் முழுமதியும் கூடிய நாளொடு நிறைவுறும். முழுத் திங்களில் அறஞ் செய்தலும், நோன்பு மேற்கோடலும் தமிழர் மரபு.

மக்கள் அறச் செயல்களைச் செய்யும்போதும் அதனால் விளையும் புண்ணியம் முழுவதுமாகக் கிடைக்க வேண்டும் என்பதால் நல்ல நேரம் பார்த்து அறம் செய்துள்ளனர்.

நீராடுதலும் புத்தாடை உடுத்தலும்

நீராடுதல்

அன்றைய காலத்தில் இயற்கையின் பாதிப்பிலிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்ள விரும்பிய அரசர்கள் நீர் நிலைகளில் நீராடுமுன் நல்ல நேரத்தில் நீராடி வந்துள்ளனர்.

கணிகள் நீராடுதற்குரிய நல்ல முகூர்த்தம் வந்தமையை அறிவிக்க அரசன் முதலியோர் நீராடச் சென்றமையை,

> ''பெருநீ ராட்டணி பெட்கும் பொழுதெனச்
> செம்பொற் படத்துப் பேறுவலித் திருந்த
> மங்கலக் கணிகண் மாதிர நோக்குப்
> புரைமீன் கூடிய பொழுதியல் கூற'' (பெருங்.1:39.4-7)

என்ற இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. இந்நிலை பொது மக்களிடம் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. இருப்பினும் எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிக்கச் சில நாட்களை ஒதுக்கி, நல்ல நாட்களையே பயன்படுத்துகின்றனர்.

ஞாயிறு எண்ணெய் தேய்த்துக் குளித்தால் அழகு போகும்; திங்கள் எனில் மிகுந்த பொருள் கிடைக்கும்; செவ்வாய் துன்பம்; புதன் சிறந்த அறிவு வரும்; வியாழன் அறிவு கெடும்; வெள்ளி சேர்த்து வைத்த பொருள் அழியும்; சனி செல்வம் ஆயுள் உண்டு. தகாத நாட்களில் எண்ணெய் தேய்த்து முழுக நேர்ந்தால் ஞாயிறு அலரிமலரும், செவ்வாய் நல்ல மண்ணும், வியாழன் பசிய அறுகம்புல்லும், வெள்ளி அறுப்பொடியும் எண்ணெயுடன் சேர்தது முழுகினால் நன்று என்று கூறும் அறப்பளீசுர சதகம்' (50) மன்னர் மட்டுமன்றி மக்களும் எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிக்க நல்ல நாட்களையே தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்பதனை உணர்த்துகிறது.

புத்தாடை உடுத்தல்

நகை, புத்தாடை அணிய ஸ்திர ராசியைத் தேர்ந் தெடுத்தல் வேண்டும். உபயராசியும் உகந்ததே. ஆனால் சரராசி கூடாது. அதாவது சரராசிகளான மேடம், கடகம், துலாம், மகரம் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தக் கூடாது. அமாவாசை, சதுர்த்தி, நவமி, சதுர்த்தசி, அட்டமி போன்ற திதிகளில் புத்தாடை வாங்கவும், அணியவும் கூடாது என்பன போன்ற சோதிடச் செய்திகளும் இலக்கியங்களில் இடம் பெறுகின்றன. புத்தாடை அணியும் கிழமை பற்றி அறப்பளீசுவர சதகம் (64) பின்வருமாறு கூறுகிறது.

புத்தாடை உடுத்தற்கு ஞாயிறு, வியாழன், வெள்ளி ஆகிய நல்ல நாட்களைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். தீய

நாட்களான திங்கள், செவ்வாயில் புத்தாடை அணிதல் தீமை பயக்கும்; புதன் விரைவில் கிழிந்து, வெற்றியை நீக்கும்; சனி வாழ்க்கையைப் போக்கி மரணத்தை உண்டாக்கும். ஆடை உடுக்க நாள், நட்சத்திரம் (75) சவரத்திற்குரிய நாள், (93) சவரத்திற்காகாத நாள் (94) முதலியவற்றைக் கயிலாச நாதர் சதகம் கூறுகின்றது.

இசைப்போட்டி

உரோகிணி யூர்ந்த மதியையுடைய வியாழக் கிழமையிலேயே சீவகனுக்கும் தத்தைக்கும் இசைப்போட்டி நிகழ்த்தச் சோதிடர் நல்ல நாள் குறித்தார் என்பதை,

''மண்ணிட மலிரவெங்கும் மாந்தரும் வந்து தொக்கார்
ஒண்ணிறவு ரோணி யூர்ந்த வொள்மதி யொண்பொ னாட்சித்
தெண்ணிற விசும்பி னின்ற தெளிமதி முகத்து நங்கை
கண்ணியவீணைவாட் போர்க்கலாமின்றுகாண்டுமென்றே'' (620)

''பசுங்கதிர்க் கடவுள் யோகம் பழிப்புற நுனித்து வல்லான்
விசும்பிவர் கடவு ளொப்பான் விரிச்சிக னறிந்து கூற
அசும்பு தேனலங் கலைம் பாலரிவையொ டாய்ந்து நாய்கன்
விசும்பு போன் மாந்தரார விழுநிதி சிதறி னானே'' (621)

என்ற பாடல்களில் சீவகசிந்தாமணி காட்டுகின்றது.

பரிசில் பெறுதல்

ஒருவரைக் காணச் சென்று, செயல் நடைபெற வில்லையெனில் 'எல்லாம் என்னுடைய நேரம்' 'இன்று எனக்கு நேரம் சரியில்லை' என்று தன்னையே நொந்து கொள்ளும் மக்களைப் பார்க்கின்றோம். சங்க காலத் தமிழரும் கொடாதார் பழிக்காமல் புள்ளையும் பொழுதையும் பழித்துள்ளனர் என்பதனை,

''புள்ளும் பொழுதும் பழித்த லல்லதை
உள்ளிச் சென்றோர்ப் பழியலர்'' (புற.204)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. இரவலர் பரிசில் பெறா நிலையிலும், புரவலரைப் பழியாது தாங்கள் புறப்பட்டு வந்த பொழுது, எதிர்வந்த புள்நிமித்தம், புறப்பட்ட நேரம், முகூர்த்தம் ஆகியவற்றைப் பழித்துள்ளனர்.

நாள் நன்றாக இல்லாதபோது புறப்பட்டுச்சென்று, திறனற்ற சொற்களைக் கூறினாலும் மலையமான் திருமுடிக்காரி வாரிவழங்குவான் என்பதை,

''நாளன்று போகிப் புள்ளிடை தட்பப்
பதனன்று புக்குத் திறனன்று மொழியினும்
வறிகு பெயர்குந ரல்லர்'' (புற.124)

என்ற அடிகளில் கபிலர் காட்டுகின்றார். இங்கு மன்னனின் சிறப்பை வெளிப்படுத்துதற்காகப் புலவர் இங்ஙனம் கூறிருப்பினும் நல்ல நேரம் பார்த்துச் செயல்களைச் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருப்பதால்தான் நாள் நன்றாக இல்லையெனினும் வாரி வழங்குவான் என்ற உணர்வைப் புலவர் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

வேதம் ஓதுவதற்குதவாத காலம்

புனிதமான ஒன்றாகக் கருதப்படும் வேதம் ஓதுவதற்கு நல்ல நாள் பார்த்துப் பின்பற்றிய மக்கள், வேதம் ஓதுவதற்கு உதவாத நாட்கள் எனச் சில காலத்தைக் கணித்துச் செயல் பட்டுள்ளனர்.

''அட்டமியும் ஏனை உவாவும் பதினான்கும்
அப்பூமி காப்பார்க் குறுகண்ணும் மிக்க
நிலத்துளக்கு விண்ணதிர்ப்பு வாலாமை பார்ப்பார்
இலங்கு நூல் ஓதாத நாள்'' (ஆசா.47)

குருவிடம் அறிவுரை பெறுதற்கு உகந்த நாட்கள்

குருவிடம் பாடங் கேட்டு அறிவுரை பெறுதற்கு, கேட்டதை மனத்தில் இருத்துதற்கு உதவும் என்ற நோக்கில் நல்ல நேரம் பார்த்துப் பாடம் கற்று இருக்கின்றனர். ஜூன் மாதம் பள்ளிக்கூடங்கள் தொடங்கினும், இடையில் விசயதசமியில் மாணவர்களைச் சேர்த்து ஜூன் மாதம் சேர்ந்த மாணவருடனேயே படிக்க விடுகின்றனர். இங்ஙனம் விசயதசமி நாளில் பள்ளிகளில் குழந்தைகளைச் சேர்த்தல் நாள் பார்த்தல் என்ற உள்ளுணர்வின் ஊடுருவலால் ஏற்பட்டதைக் காட்டுகிறது.

''சோதி, விசாகந் தொடர்ந்திரு தேள்நண்டு
ஓதிய நாளே உணர்வது தானென்று

நீதியுள் நீர்மை நினைத்தவர்க் கல்லது
ஆதியும் ஏதும் அறியகி லானே'' (1694)

என்ற திருமந்திரப் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

தியானம்

வளர்பிறை பிரதமை முதல் சட்டி வரை (1, 6ஆம் நாள்) ஆறு ஆதாரங்களிலும், சப்தமி (7), நவமி (9), ஏகாதசி (11), திரையோதசி (13) ஆகிய திதிகளில் வலப்பக்கமாகவும் தியானிக்க வேண்டும் என்று திருமந்திரம் கூறுவதை,

''அறிந்த பிரதமையோ டாறு மறிஞ்சு
அறிந்தவச் சத்தமி மேலிவை குற்றம்
அறிந்தவை யொன்றுவிட் டொன்றுபத் தாக
அறிந்து வலமது வாக நடவே'' (1291)

என்ற பாடல் செப்புகின்றது.

மேலும் இந்நூல் ஆறு ஆதாரங்களிலும் பன்னிரண்டு இராசிகளும் பொருந்தத் தியானித்தால் ஒளியும், ஒலியும் நிறைந்து தோன்றி அகமுகத் தியானத்தில் இராசிச் சக்கரம் நிலைபெறும் என்கிறது. எனவே தியானம் செய்கிறபோது நல்ல நாட்களில் சில முறைப்படி செய்ய வேண்டும் என்பது தெரிகிறது.

யோகாப்பியாசம்

யோகம் போன்றே தியானத்திற்கும் நாள், நட்சத்திரம் பார்த்துள்ளனர். பிறந்த கிழமை, பிறந்த நட்சத்திரம், பிறந்த நட்சத்திரத்திலிருந்து ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, எட்டு ஆக இந்த நாட்கள் யோகாப்பியாசத்திற்கு ஆகாத நாட்கள் என்பதை,

''திருந்து தினமத் தினத்தி னோடுநின்
றிருந்தறி நாளொன் றிரண்டெட்டு மூன்று
பொருந்திய நாளொடு புக்கறிந் தோங்கி
வருந்துத லின்றி மனைபுக லாமே!'' (திரு.743)

என்ற பாடலின் வழி அறிய முடிகிறது.

ஆசாரக் கோவை கிழக்கு நோக்கி உண்ணக் கூடாது (20), படுக்கும்போது வடக்கிலும், கோணத் திசைகளிலும் தலை வைத்துப் படுத்தல் கூடாது (30), பகலில் தெற்கு நோக்கியும் இரவில் வடக்கு நோக்கியும் இருந்து மலசலம் கழித்தல் ஆகாது (33) என்று கூறுகிறது.

மருத்துவம்

மருத்துவத்தில் மருந்துச் சரக்குகளைத் திரட்ட, சரக்குகளைச் சுத்தி செய்ய, மருந்து செய்யத் தொடங்க, மருந்து கொடுக்க, மருந்து உட்கொள்ள என்ற பல நிலை களில் நல்ல நேரம் இன்றியமையாததாகச் செயல் பட்டிருக் கின்றது. புள்ளிருக்கு வேளூர் எனும் திருத்தலத்திலுள்ள வைத்தீஸ்வரன் பிணி தீர்க்கும் ஆற்றலுடை யவன் என மக்கள் போற்றுகின்றனர். இன்றும் இத்தலம் செல்லும் பிணியாளர் களுக்குத் 'திருச்சாத்துருண்டை' எனும் மருந்து அளிக்கப்படுகிறது. பலரும் அதனை உண்டு நலம் பெறுகின்றனர்.

இதனைச் செய்து உண்ண விரும்புவோர் சுக்கில பட்சத்தில், நல்ல நாழிகையில் அங்க சந்தான தீர்த்தத்தில் நீராடி, நடுவிலுள்ள மிருத்திகையை எடுத்துப் புதுப் பாத்திரத்தில் வைத்து, ஆலயத்திற்கு வந்து விபூதி குண்டலத்திலுள்ள விபூதியையும் சித்தாமிர்த தீர்த்த நீரையும் அதனுடன் கலந்து பஞ்சாக்கரம் செபித்துக் கொண்டே பிசைந்து, முத்துக்குமாரர் திருமுன்பு உள்ள குழியம்மியிலிட்டு அரைத்துக் கடுகளவாக உருண்டைகள் செய்து, அம்மையார் திருவடியில் வைத்து அருச்சித்த பின்னர், முறைப்படி இறைவழிபாடியற்றி உருண்டையைச் சித்தாமிர்த தீர்த்தத்தோடு நியமனமாகக் கலந்து உண்ண வேண்டும். அவ்வாறு உண்போர் தீராத வினைகளெல்லாம் தீர்ந்து முத்தியின்பம் அடைவர். இதன்வழி மருந்து செய்ய, உண்ண நல்ல நாள் நேரம் பார்க்கப்பட்டமை தெரிகிறது.

சுவடி

சுவடிகள் பொதுவாக நல்ல நேரத்தில் எழுதத் தொடங்கி, நல்ல நேரத்திலேயே எழுதி முடிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

---

19. புள்ளிருக்கு வேளூர்த் தலவரலாறு, பக்.6, 7.

ஆனால் பெரும்பான்மையான சுவடிகளில் சுவடி எழுதத் தொடங்கிய காலம் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் சுவடி எழுதி முடிக்கப் பெற்ற காலம் பல சுவடிகளில் இடம் பெறுகின்றது. எழுதத் தொடங்கின காலம், முடிக்கப் பெற்ற காலம் இரண்டும் சுவடியின் இறுதியில் குறிக்கப் பெற்றிருப்பதை, 1103 வருஷம் சர்வசித்து வருஷம் தை மாதம் 7 ஆம் தேதி வெள்ளிக் கிழமை தொடங்கி எழுதினது. மேற்படி வருசம் மாசி மாதம் 12ஆம் தேதி வெள்ளிக்கிழமை மேற்படி அகராதி எழுதி நிறைவேறியது. இந்த அகராதியை நான் 1104 வருஷம் மேற்படி மாதம் 19ஆம் தேதி வெள்ளிக்கிழமை... முதல் பிழை பார்த்து உயிர்எழுத்து, உயர்மெய் எழுத்து, இதுகளில் மொழிக்கு முதல் எழுத்துகளும் நூதனம் எழுதி 1104 வருஷம் பங்குனி மாதம் 14ஆம் தேதி வெள்ளிக்கிழமை எழுதி முடிந்தது.[20]

இதில் சுவடி எழுதத் தொடங்கியது, முடிந்தது, எழுதியவர் நூதனமாக அகரவரிசைப்படுத்தியது போன்ற வற்றிற்கு வெள்ளிக் கிழமையையே பயன்படுத்தியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது. எழுதத் தொடங்கிய சுவடியை முடிக்கவும் நல்ல நாள் பார்த்து அந்நாளில் முடித்திருக்கின்றனர்.

பிரசோற்பத்தி வருஷம் தை மாதம் 29ஆம் தேதி நவமியும் அனுஷமும் கூடின சுபதினத்தில் எழுதி நிறைந்தது.[21]

சாலியான சகாப்தம் 1676க்கு மேற்செல்ல நின்ற ஸ்ரீமுக வருஷம் சித்திரை மாதம் 24ஆம் தேதி கிருஷ்ணபட்சம்.... பண்டாரம் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் எழுதி முடித்தான்.[22]

இங்ஙனம் இலக்கியக் கருவூலங்களாகவும், வரலாற்று மூலங்களாகவும் விளங்குகின்ற சுவடிகள் நல்ல நேரத்தில் எழுதத் தொடங்கி நல்ல நேரத்தில் முடிக்கப் பெற்றுள்ளன.

தீய நாள் இயல்பும் விளைவும்

இயற்கைப் பாதிப்புகளை முன்கூட்டியே அறிவித்துத் தீமைகளிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளக் கூறும்

20. திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், சுவடி.டி.1173. 21. திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், சுவடி.டி.1174. 22. திருக்கோவையார், சுவடி. டி.1173.

அறிவியலாளர்களைப் போன்றே சோதிடர்களும் தீய நாட்களை முன்கூட்டியே கணித்துக் கூறி, அதன் பாதிப்புகளிலிருந்து பாதுகாத்துக் கொண்டு செயல்பட நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றனர்.

நல்ல செயல்களுக்கு மட்டுமன்றி பின்னால் வரப்போகின்ற தீமைகளிலிருந்து தங்களை ஓரளவு பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கும், தீய நிகழ்ச்சிகள் நடக்கப் போகின்றன என்பதற்கும் கூட இலக்கியச் சான்றுகள் இருக்கின்றன. கோள்களின் நிலைகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டால், குறிப்பாக வடதிசை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கின்ற வெள்ளி, தென்திசை வருமாயின் மழையின்மை, கொடிய பஞ்சம், வறுமை வந்துறும் என்பதைப் பட்டினப்பாலை, பதிற்றுப்பத்து, மதுரைக் காஞ்சி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய பல இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

''வெள்ளி தென்புலத் துறைய விளைவயற்
பள்ளம் வாடிய பயனில் காலை'' (புற.388)

வெள்ளி தெற்கே வருவது மட்டுமல்லாமல் கதிரவன் வேறு திசைகளில் தோன்றுதலும், எரிகொள்ளி விண்ணில் தென்படுதலும் வீழ்தலும் (புற.41), வால்வெள்ளி தோன்றுவதும், சனி மீன் புகைவதும் (புற.117), சனி சிம்ம இராசியிலுள்ள மக நட்சத்திரத்தை அடைவதும் (சுந்.தேவா.7.54.9) தீயகுறிகளாகக் கொள்ளப் பெற்றிருந்தன. இதனால் உலகில் வறுமை, துன்பம், இறப்பு ஏற்படும்.

பங்குனி மாதம் முதற் பதினைந்தில், கார்த்திகை நாளில், உத்திரம் உச்சியிலிருந்து சாய, மூலம் எழ, மிருக சீரிடம் மறைய ஒரு மீன் வடக்கும் கிழக்கும் போகாமல் இடைநடுவே தீப்பரக்க விழுந்ததன் விளைவாக விழுந்த ஏழாம் நாள் அப்போது மன்னனாக இருந்த யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை இறப்பான் என்று கூடலூர் கிழார் கூறியவாறு அம்மன்னன் இறந்தான். இதனை,

''ஆடியல் அழற் குட்டத்து
ஆரிருள் அரையிருளின்
முடப்பனையத்து வேர்முதலா
கடைக்குளத்துக் கயம்காயப்

பங்குனிஉயர் அழுவத்து
தலைநாண்மீன் நிலைதிரிய
நிலை-நாண்மீன் அதன் எதிர்பு பொங்கி
ஒரு-மீன் விழுந்தன்றால் விசும்பினானே'' (புற.229)

என்ற பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது. இங்கு இராசிச் சக்கர அடிப்படையில் கணக்கிட்டு மன்னரின் இறப்பு அறியப்பட்டிருக்கிறது. தனி மனிதனுடைய சாதகம் பார்க்கப் படாமல் மன்னனுக்கு அழிவு என்று அறிந்த திறனும், வானியற் புலமையும் வெளிப்படுகின்றது. சோதிடப் பலன்களை வானத்தைப் பார்த்து அறிந்திருக்கின்றனர். இன்று சோதிடக் கலையின் வளர்ச்சி காரணமாக நூலறிவே போதுமானதாக அமைந்து, வானத்தைப் பார்த்தறிவது தேவையற்றதாகி விட்டது.

இறப்பு

பிறப்பும் இறப்பும் மனிதனுக்குள் இயற்கையாக ஏற்படக் கூடிய ஒன்றாக இருந்தாலும் மனிதன் இறந்த நாள் கூட, நல்ல நாளாக இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு நல்ல நாளில் இறக்கின்றவர் சொர்க்கம் அடைவர் என்றும், இறந்தவரின் குடும்பத்திற்குத் தீமைகள் ஏற்படாது என்றும் நினைத்த மக்கள், இறந்தவர் நல்ல நாளில் இறந்தாரா தீய நாளில் இறந்தாரா என்பதைத் தாமாகவும் சோதிடரைக் கேட்டு அறிந்தும் செயல்பட்டிருக்கின்றனர்.

ஒருவர் இறக்கும்போது நல்ல நேரத்தில் இறக்கா விட்டால் தோடம் என்று கருதியதை,

''உத்திரட் டாதிபூ ரட்டாதி ரேவதி
யுரோகிணி யவிட்ட சதைய
மொருவருட தோடந்தா னுற்றபஞ் சமியிலே
யோராறு மாத தோடஞ்
சித்திரை புனர்பூச முத்திரங் கிருத்திகை
செய்ய மான்றலை விசாகஞ்
சித்திதரு முத்ராட மிவ்வேழு மேமூன்று
திங்கள் வரையுந் தோஷமாம்
நந்துமூ லங்கேட்டை யாகுமிரு நாட்களு
நாற்பது தினந் தோஷமாம்
நலமாக மேற்கண்ட நட்சத்தி ரந்தவிர
நன்றதா மற்ற நாட்கள்
கத்தனே யுலகிலுயிர் செத்த நாட் டோஷமிது.'' (கயி.சத.82)

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. ஒருவர் இறந்த போது உத்திரட்டாதி, பூரட்டாதி, இரேவதி, உரோகிணி, அவிட்டம், சதயம் ஆகிய நட்சத்திரங்களுள் ஒரு நட்சத்திரம் அன்றைய தினத்திற்குரியதாக இருப்பின் ஓர் ஆண்டு தோடம்; அந்நட்சத்திர நாளில் பஞ்சமி திதி அமையுமானால் ஆறு மாதம் தோடம். சித்திரை, புனர்பூசம், உத்திரம், கிருத்திகை, மான்றலை, விசாகம், உத்திராடம் இவ்வேழிலொன்று இறப்பு நாளில் அமையுமானால் மூன்று மாதங்கள் தோடம். மூலங் கேட்டையாகில் 40 நாள் தோடம். இந் நட்சத்திரங்கள் தவிர்த்த ஏனைய நட்சத்திரங்களில் உயிர் விடின் அவை நல்ல நாட்கள் என்பது இப்பாடல் தரும் பொருளாக அமைகிறது.

மார்கழி திருவாதிரை நாளிலோ ஏகாதசி அன்றோ உயிர் நீப்பது ஒரு பேறாகக் கருதப்படுகிறது. சனி இறந்தால் நன்றன்று. அவிட்டம் முதல் இரேவதி வரையுள்ள நட்சத்திரங்களில் உயிர் நீத்தவர்களைப் பாதத்தில் இறந்ததாகச் சொல்வதுண்டு. இதனால் ஏற்படும் கெடுதல்களைப் போக்க வீட்டின் ஒரு சிறு பகுதியைப் பிரித்துப் புதிய கற்களை வைத்துக் கட்டுவது, பிணத்தைக் கொண்டு போகப் புதிதாக ஒரு வாயிலை உடனே ஏற்படுத்துவது, வீட்டின் ஒரு பகுதியைத் திருத்தி அமைப்பது, கோழியைப் பிணத்துடன் புதைப்பது முதலியவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றை மேற் கொள்வர். இறந்தவர்களின் உடல்களை அடக்கம் செய்வது அல்லது எரிப்பது முதலிய சடங்குகளைக் குளிகை காலத்தில் செய்வதில்லை.[23]

இங்ஙனம் நற்செயல்களுக்கு மட்டுமன்றித் தீய நிகழ்வுகளுக்கும் நாள் நேரம் பார்க்கப்படுகின்றது.

"செங்கதிரோன் வாரநாள் பரணி கூடில்
செழுமதியிற் சித்திரைசேய் உத்தி ராடம்
பொங்குபுதன் அவிட்டம் பொன்வாரங் கேட்டை
புகழ்பூரா டம்காரி ரேவதியிந் நாளில்
மங்கையரை மணம்புணரில் விதவை யாகும்
மனையெடுக்கின் பாழ்வழியிற் போகிற் சாவாம்
செங்கயர் கண்ணார் பூத்தால் மலடி யாவர்
சிறு குழவி பெறின்மரிக்கும் திண்ணந் தானே".[23]

23. மரபும் பண்பாடும், சோமலெ, பக்.71,88, 112.
24. மனைநூல், ப.148

புணார்ச்சிக்கு, வீடு கட்ட, பயணம் செல்ல, பூப்பு எய்த, குழந்தை பிறக்க ஆகாத நாட்களை இப்பாடல் சுட்டுகின்றது. சூரிய உதய கால முதல் உச்சி வேளை வரை ஏறத்தாழ பகல் ஒரு மணிவரை சோதிடம் சொல்ல வேண்டும்; மாலை நேரங்களில், நடு நிசியில், அட்டமி, நவமி, அமாவாசைகளில் கூடாது என்பதால் 'காலம் நேரம் தவறிச் சோதிடம் சொல்லாதே' என்று கூறப்படுகிறது. எனவே சோதிடம் கூறுவதற்கும் நாள் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது தெரிகிறது.

திருமணம், மாங்கல்யம், சீமந்தம், உபநயனம், குழந்தைக்குப் பெயர், முடியெடுக்க, காதுகுத்த, கல்வி தொடங்க, குரு சாந்தி செய்ய, பூச்சூட்ட, நிலம், வீடு வாங்க, கிணறு, குளம் தோண்ட, புதுவீடு கட்ட, புதுமனை புக, உழவு செய்ய, விதை விதைக்க, அறுவடை செய்ய, கால்நடை வாங்க, பிரயாணம் செய்ய, ஆடை, ஆபரணம் வாங்க, அணிய, கோடியுடுக்க, புது வாகனமேற, தேவ பிரதிஷ்டை செய்ய முதலான செயற்பாடுகளுக்குச் சோதிட நூலில் நல்ல நட்சத்திரம், திதி, இலக்னம் ஆகியன கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் பலவற்றுக்கு நாள் பார்த்தலை இன்றும் நடைமுறையில் மக்கள் கொண்டுள்ளனர்.

நல்ல நேரங்களில் முக்கியப் பணிகளைச் செய்தால் முழுப்பலன் உண்டு என மக்கள் நம்புவதால் அன்றாட வாழ்வில் இதனைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுகின்றனர். காட்டாக, வாங்கிய துணி நீடித்து அமைய, சாயம் போகாமல் போட்ட பணம் வீணாகாமல் இருக்க, அந்த ஆடையை அணியும்போது தோற்றப் பொலிவு பளிச்சென்று இருக்க நல்ல நாள், நேரம் அவசியம் என்பதை நம்புகின்றனர்.

அதேபோல் விருந்துக்கு அழைத்தாலும், விருந்துண்ணச் சென்றாலும் வளர்பிறைகளில் திங்கள், புதன், வெள்ளி, சனி ஆகிய கிழமைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பின் உறவு வளரும் நட்பு தொடரும் எனவும் நம்புகின்றனர்.

பொதுவாக மரண யோகம், கரிநாள் ஆகியவற்றைக் கவனித்து, அதன்பின் நட்சத்திரம், திதி, இலக்னம் ஆகியவற்றைக் கவனித்து, அதை அடுத்துச் சிறப்பு விதிகளான

இலக்னத்துக்கு இத்தனையாவது இடங்கள் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்பதையும் கவனித்து, அதன்பின் தான் நல்ல நேரத்தை முடிவு செய்கின்றனர். நாட்காட்டியில் நல்ல நேரம் போடுவது பொதுவான அடிப்படையில்தான். சிறப்பு விதிகளை இது கருத்தில் கொள்ள இயலாது. எனவே சிறப்பு விதிகளைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். திருமணம் போன்றவற்றிற்கு ஜென்மம், அனுஜென்மம், திரிஜென்மம் என்று கூட நட்சத்திரத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். நல்ல முகூர்த்த நாளாக உள்ள நாள், குறிப்பிட்ட மணமக்களுக்குப் பொருந்தாததாக இருக்க வாய்ப்புண்டு. எனவே நாட்குறித்தல் மேலோட்டமாக இல்லாமல், செயல்களின் முக்கியத் துவத்திற்கு ஏற்பப் பார்க்கப்படல் வேண்டும்.

நல்ல காரியத்திற்குத் திதியைக் காட்டிலும் கிழமை, கிழமையை விட நட்சத்திரம், நட்சத்திரத்தை விட இலக்னம் பலமுடையது எனக் கருதப்படுகிறது. இவை அனைத்தும் நல்ல முறையில் அமையச் செய்வது சிறப்பானதாகக் கருதப்படுகிறது.

சூரிய உதய காலத்தையும், அஸ்தமன காலத்தையும் 'கோதுளி லக்னம்' என்று கூறுவர். இந்த இலக்னத்திற்குத் திதி, கிழமை, நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் போன்றவற்றால் எந்த தோடமும் ஏற்படாது.

வார நாட்களில் திங்கள், புதன், வியாழன், வெள்ளி ஆகியவை நற்செயல் செய்ய உகந்தவை. ஞாயிறும் உகந்ததாகவே இருக்கும். செவ்வாய், சனி உகந்தவை அல்ல. நல்ல நாட்களில் கரிநாள், பிரதமை (பாட்டிமை), படுபட்சி நாட்கள், சந்திராட்டம நாட்கள், இராகு காலம், எமகண்டம் ஆகியவை உகந்தவை அல்ல.

ஒவ்வொரு வார நாட்களிலும் இராகு, கேது நீங்கலாக மற்ற கோள்கள் ஆட்சி செய்யும் நேரங்கள் உள்ளன. இதனை ஓரை என்பர். கோள்களின் தன்மைக்கேற்ப ஓரைகளில் நல்லவை, தீயவை என இரண்டு விதமாகப் பார்த்துள்ளனர். நல்ல ஓரையில் எந்த ஒரு செயலையும் செய்ய அது நன்மையாகும். அதனால் நல்ல ஓரை நடக்கும் நேரங்களிலேயே செயலில் ஈடுபடுவதை அக்காலந்தொட்டே

நடைமுறைப்படுத்தி வருகின்றனர். ஒரு கோளின் ஓரை என்பது 2½ நாழிகை அல்லது 1 மணி நேரம் கொண்டது. இது சூரிய உதயத்திலிருந்து தொடங்கி, ஒவ்வொரு மணி நேரத்திற்கும் ஒரு கோளின் ஓரையாக நடக்கும்.

பொது நிகழ்ச்சிகளாக இருந்தாலும், தனி நபரின் வாழ்வியல் நிகழ்ச்சிகளாக இருந்தாலும் யாவும் 'நாளும் கோளும்' பார்த்து நடத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. சோதிடத்தில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களும், சோதிடத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற சிந்தனை அற்றவர்களும்கூடத் திருமணம், புதுமனை புகுதல் போன்றவற்றிற்கு நல்ல நாட்களையே தேர்ந்தெடுக்கின்றனர்.

தொல்பழங்காலந் தொட்டு இன்றுவரை மக்கள் தம் வாழ்வில் மேற்கொண்ட பெரு நிகழ்ச்சிகளுக்கும் சிறு நிகழ்ச்சிகளுக்கும், நாளும், கோளும் பார்த்துச் செயல்பட்டு வருவதை அவர்களது வாழ்வியல் வழியும், இலக்கியங்கள் வழியும் அறிய முடிகிறது. இதன்வழி சோதிடம் மக்கள் வாழ்வில் வகுத்த இன்றியமையாத இடத்தினையும், சோதிடங்களுக்குச் சமுதாயத்தில் இருந்த மதிப்பினையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

அந்தணரிடம் இன்றும் நாள் பார்க்கும் வழக்கு அதிமாகக் காணப்படுகிறது. இவர்களது பழக்க வழக்கங்களின் தாக்கத்தால் நாள் பார்த்துச் செயல்படும் வழக்கு மக்களிடையேயும் பெருகியுள்ளதைக் காண முடிகிறது. வர்க்க பேதங்களின்படி நோக்கும்போது, அந்தணர்களிடம் இவ்வழக்கு மிக அதிகம். வணிகர், வேளாளர் முதலியோரிடம், அவர்தம் கிடைச் சாதியினரிடம், தலித் இனத்தினரிடம் இத்தகைய வழக்குகள் அருகியே காணப்படுகின்றன. இப்படி நல்ல நாள் பார்த்துச் செயல்கள் செய்யப்பட வேண்டுமா என்று பார்க்கும் பொழுது நாளும், கோளும் நல்லனவற்றைச் செய்யும் ஆற்றல் உடையன என்பதை இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

திருஞான சம்பந்தர் பாண்டியனைத் திருத்த பாண்டி நாட்டுக்குப் புறப்படுகிறார். அருகிலிருந்த அப்பர் தேவரீருக்கு இப்போது கோள்கள் வலியில. ஆதலால் இவ்விடத்துக்கு எழுந்தருளுவது ஒண்ணாது என்று வேண்டுகிறார். சம்பந்தரோ அக்கோள்களின் தீங்கினைப் போக்க 'கோளறு பதிகம்' பாடிப் புறப்படுகிறார்.

"வேயுறு தோளி பாங்கன்
ஏனுளமே புகுந்ததனால்
ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி
சனி பாம்பி ரண்டு முடனே
ஆசறு நல்ல நல்லவை நல்ல நல்ல" (கோளறு.1)

என்பது இப்பதிகப் பாடல். மேலும்,

"ஏனுளமே புகுந்தவதனால்
ஒன்பதொ டொன்றோ டேழு பதினெட்டொடாறு
முடனாய நாள்களவை தாம்
அன்பொடு நல்ல நல்ல" (கோளறு.2)

என்னும் அடிகளில் பயணத்திற்கு ஆகாத நட்சத்திரங்களைக் கூறி, இறைவன் என் உள்ளத்தில் இருப்பதனால் அவையும் எனக்கு நல்லவையாகும் என்று கூறிப் புறப்படுகிறார்.

அருணகிரி நாதரும் தமது கந்தர் அலங்காரத்தில்,

"நாளென் செயும்வினை தானென் செயும் எனை நாடி வந்த
கோளென் செயும்கொடுங் கூற்(று) என் செயும்கும ரேசர்இரு
தாளும் சிலம்பும் சதங்கையும் தண்டையும் சண்முகமும்
தோளும் கடம்பும் எனக்குமுன் னேவந்து தோன்றிடினே' (38)

என்ற பாடலில் 'நாளும் கோளும் தம்மை ஒன்றும் செய்யா' என உறுதியாகக் கூறுகிறார். முருகப் பெருமானின் திருவடிகளும், சிலம்பும், சதங்கையும், தண்டையும், ஆறு திருமுகங்களும், பன்னிரு தோள்களும், இத்தோள்களின் மீதுள்ள கடம்ப மலர் மாலையும் எனக்கு முன் வந்து காட்சி தருமாகில் தீய நட்சத்திரங்கள் என்னை என் செய்ய வல்லன. என்னுடைய தீவினைதான் என்னை எங்ஙனம் துன்புறுத்த வல்லது (என்னைத் துன்புறுத்தத் தேடிவரும்), தீய கோள்கள் தாம் என்னை எவ்வாறு துன்புறுத்த வல்லன என்று கேட்கிறார். அத்துடன் கந்தர் அந்தாதியில் "சேயவன் புந்தி பனிப்பானு" (48) எனத் தொடங்கும் பாடலிலும் இக்கருத்தை வலியுறுத்துகிறார். இறைவனைத் தினமும் வழிபட்டுச் சன்மார்க்கத்தில் நின்றவர்களை நாளும் கோளும் வந்தடையாது என்பதைத் திருமந்திரமும்,

"ஆளும் மலர்ப்பதந் தந்த கடவுளை
நாளும் வழிபட்டு நன்மையுள் நின்றவர்

கோளும் வினையும் அறுக்குங் குரிசிலின்
வாளும் மனத்தொடும் வைத்தொழிந் தேனன்றே'' (2952)

என்ற பாடலில் கூறுகின்றது. மேலும் திலகவதியார் திருநாவுக்கரசர் சைவத்தை விட்டுப் பிற சமயத்தை அடைந்ததற்குக் காரணம் கோள்களால் வந்தடைந்த வினை என்று கருதுவதிலிருந்தும் கோள்களின் தாக்கம் நம்மையடைகிறது என்பது பெறப்படுகிறது. இதனைக் ''கோளுறுதீ வினைமுந்தப் பரசமயங் குறித்தற்கு (தேவா.திரு.45) என்ற வரி காட்டுகின்றது.

இறையருள், பற்று, வழிபாடு முதலியன இருப்பின் நாளும் கோளும் நம்மை ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது என்று இச்சான்றோர்கள் உறுதியாக நம்பியமை புலப்படுகிறது. நாளும் கோளும் நன்மையையும், தீமையையும் தரத்தக்க வலிமையுடையன என இவர்கள் நம்பியதால் தான், இறைப்பற்று அதைக் காட்டிலும் வலிமை பொருந்தியது என்று நம்பி நாள், கோள் பற்றிய அச்சத்தை விலக்க முற்பட்டிருக்கின்றனர். ஆதலால் நாளும் கோளும் நன்மையும் தீமையும் தரத்தக்கன என்ற கருத்தில் இவர்கள் ஏற்புடையவர்களே என்பது தெளிவாகிறது.

இதுகாறும் பார்த்தவற்றிலிருந்து எந்தச் செயலைச் செய்தாலும் தனக்கு நன்மை விளைய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட மனிதன், சிறு செயல்களைச் செய்கின்ற போதும் அச்செயல்கள் வெற்றிபெற வேண்டும் என்ற நோக்கில் நாள், நேரம் முதலானவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு செயல்பட்டிருக் கின்றான் என்பது தெளிவாகிறது. அங்ஙனம் செய்த செயல்கள் நன்மையைக் கொடுக்கவே தொடர்ந்து நாள்குறித்து, காலம் கணித்துச் செயல் பட்டிருக்கிறான். ஒட்டு மொத்தமாக நோக்குகின்ற போது, மனித மனம் பாதிக்கின்ற நிலையில், காரண காரியமின்றி வாழ்வில் துன்பங்கள் வந்த நிலையில், அவற்றைத் தாங்க இயலா நிலையில், தன்னுடைய செயல்கள் வெற்றியடையா நிலையில், பலவிதச் சிக்கல்களிலிருந்து அறிவு பூர்வமான செயல்பாடுகளினால் மீள முடியா நிலையில் தன்னை மீறிய சக்தியை நாடி சிந்தை செல்ல, தன் துன்பங்களுக்குக் காரணம் 'தனது சாதகமே'

என்ற முடிவிற்கு வருகிறான். அத்தகைய சூழலில் துன்பத்தில் இருந்து ஒரு காலத்தில் விடுபடுவோம் என்ற நம்பிக்கையைத் தருவதும் சாதகமே. எனவே அவன் இறந்த காலத்திலும், நிகழ்காலத்திலும் ஏற்பட்ட பெருந்துன் பங்களுள் அகப்பட்டு ஒய்ந்து விடாமல் தன்னம்பிக்கையுடன் வாழ்நாளைக் கழிக்கின்றான். ஒரு சிலர் நாளும் கிழமையும் தன்னைப் பாதிக்காது என்ற கருத்தில் வாழ்ந்து வந்தாலும் அவர்களும் துன்ப நேரத்தில் அவற்றை நாடி மன அமைதி கொள்வதையும், ஒருசிலர் நாளும் கிழமையும் மனத்தைப் பொறுத்தது எனத் துணிந்து வாழ்ந்து வருவதையும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் காண முடிகின்றது.

பொதுவாக மனிதனுக்கு உளவியல் பூர்வமான தாக்கம் ஏற்படுகின்ற போது நம்பிக்கை உருவாகிறது; அந்த நம்பிக்கையின் விளைவாகச் சோதிடம் பார்த்து நாள் குறித்து செயல்பட முற்படுகிறான். எதிர் விளைவுகளை எதிர் கொள்ளும் மேம்பாடு தன்னிடம் ஏற்படுகிறபோது அவனது மனம் ஓரளவு இவற்றிலிருந்து விலகிச் செயல்படுகிறது.

★ ★ ★

இயல் ஆறு

சோதிடமும் நாட்டுப்புறவியலும்

சோதிடத்தில் நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் பழமொழிகளும்

கலை, இலக்கியம் இரண்டையுமே வாய்மொழியாகவும், ஏட்டிலக்கியமாகவும் வழங்குவது மரபு. முன்னோர் தம் பட்டறிவு, அவருடைய நுண்மான் நுழைபுலம் வாயிலாக வெளிவந்த கருத்துக் கருவூலங்கள் ஆகியவற்றின் பெட்டகமாக ஏட்டிலக்கியம் திகழ்கிறது. சோதிடமும் ஏட்டிலக்கியத்தில் இடம் பெற்ற கலைகளில் ஒன்றே. அதே சமயம் வாய்மொழியாகவும் இடம் பெற்றிருக்கும் பாங்கு இப்பகுதியில் சுட்டப் பெறுகின்றது. மனக்குறை என்பது கல்லாருக்கும் கற்றோருக்கும் பொதுவானதே. மனத் தெளிவு என்பது அவர்கள் பட்டறிவால் பெறப்பட்டதே. அவ்வகையான பட்டறிவின் வெளிப்பாடே நாட்டுப்புறப் பாடல்களும், பழமொழிகளும். முந்தையது தனிமனிதன் ஆய்ந்து அறிந்து பழகி மேற்கொண்டது; பிந்தையது தனி மனிதச் சிந்தனையில் மூகிழ்த்தது. இவற்றில் சோதிடக் கருத்துகள் ஊடுருவியுள்ள பாங்கு எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் சோதிடம்

வாய்மொழி வாயிலாக மக்களிடையே வழிவழியாகப் பரவி, அவர்தம் எண்ணங்களிலும் செயல்களிலும் நிரம்பி நிற்பது மக்கள் இலக்கியங்கள். மக்களது உளம் சார்ந்த கொள்கைகளையும், நிகழ்வுகளையும், நம்பிக்கைகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் தெளிவாகப் புனைவுகளின்றி நாம் அறிய வேண்டுமானால் அதற்கு ஏட்டிலக்கியங்களை விடவும் அதிக அளவில் உதவி செய்வது மக்கள் இலக்கியங்களே. அவ்வகையில் சோதிடஞ் சார்ந்த மக்களது உளக் கொள்கைகளை அறிய உதவும் வகையில் விளங்கும் சில நாட்டுப்புறவியல் பாடல் செய்திகளை இங்குக் காணலாம். அறிவியல் வல்லுநர்களால் வானியலில் இன்று கண்டறியப்படுகின்ற உண்மைகள் நம் மக்களது வாழ்வியல் பாடல்களில் காண முடிகிறது.

"நாலு வேதமுங் கால்க ளாகவே
கனிய சாந்தி ராதித்த ரெண்டையும்
கட்டி னாரதைப் பலகை யாகவே
பலகை யாகவுஞ் சட்ட மாகவும்
பக்க மீன்களை நிலைக ளாகவும்
அலகை யும்பல வான மீனையும்
ஆக ராசிகள் பன்னி ரெண்டையும்
உலகை யாளவே கயிறு கொக்கியே
உடனு தவினான் விசுவ கர்மனும்" (265-273)

எனவரும் முத்தாரம்மனின் கதைப்பாடலில் கதை நாயகிக்கு முத்து என்று பெயர் சூட்டித் தொட்டிலில் இட்ட போது தொட்டிலைச் சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள், 12 இராசிகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு கட்டியதாகக் கூறி இருப்பது அவர்தம் வானியல் அறிவின் ஆழத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. இங்ஙனம் புனையப்பட்ட பாடலை மக்கள் பொருளுணர்ந்து மகிழ்ந்தனர் என்பதால் இத்தகைய வானியல் சிந்தனையை மக்கள் யாவரும் பெற்றிருந்தனர் என்பதும் தெளிவு.

120 ஆண்டுகளுக்குமுன் தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட தாது வருடப் பஞ்சம் என்னும் பஞ்சத்தில் சிக்கித் துன்பத்தில் உழன்ற மக்களின் வேதனையை விளக்கும் வகையில் அமைந்த பாடலொன்று காணப்படுகிறது.

"பூரணமாகவே தாது வருஷமும் பிறந்ததுவே
பஞ்சமும் அப்போதே காரணமாகத் தொடர்ந்ததுவே
கன்னி மாதத்தில் ஓர்மழை பேயவும்
கண்டெடுத்த ஒருபுதையலைப் போலவே
தானியம் விதைத்தார்கள் தாது வருஷத்தில்
சீமையில் மழைமாறி பூச்சியமாகவே
தீய்ந்து பயிரெல்லாம் காய்ந்ததையா
கார்த்திகை மாதத்தில் முக்கால் வள்ளம் கூட
காண முடியாமல் நாங்களும் தெம்பற்றோம்"[1]

தாது வருடப் பஞ்சம் தோன்றிய காரணத்தால் தொடக்கத்தில் பெய்த மழை பின்பு நின்றுபோக விளைச்சலின்றிப் பயிரும் மக்களும் வாடியதைக் காண முடிகிறது.

1. தமிழ்நாட்டுப் பாடல்கள். பக்.87-88

வீடு குடி புகும்போது நல்ல நாள், நேரம் பார்த்து அந்நேரத்தில் அடுப்பினைப் பற்ற வைத்துப் பால் காய்ச்சி, விளக்கு ஏற்றிப் பின்னர் குடிபுகுதலைத் தமிழர் மரபாகக் கொண்டு செயல்பட்டு வருகின்றனர். இதனை,

''சுகித்த மறையோர்களூ முகிழ்த்தமது நாள் பார்த்துத்
துலங்கி முத்தம்மன் குடியிருந்தனர்.''[2]

என்ற வரிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. கதைப்பாடலைத் தொடங்கும்போது மக்கள் நாள், நேரம் பார்த்துத் தொடங்கியுள்ளனர் என்பதைக் கீழ்வரும் பாடலடிகளால் அறிய முடிகிறது.

''சீர்வளரெண் ணூற்றெழுபத் தேழாமாண்டுத்
திகழ்பிர மாதிவருசங் கார்த்திகை மாதம்
பார்வளர்நா யறுதிருவோ ணத்தில் பூருவ
பஞ்சமியில் குருவுதைய மமுர்த யோகம்
கார்வளருங் குழலிசிவ காமி சோமி
கங்கைநங்கை மங்கைசெங்கைக் கல்விச் செல்வி
ஏர்வளரும் பட்டபுரம் முத்துத் தாய்க்கு
இசைத்தமிழ்க் கதையைவில்லி லியம்பு வோமே.''[3]

மக்கள் வாழ்வியலில், இன்ன கிழமையில் இன்ன காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும் அல்லது செய்யக் கூடாது என்ற கோட்பாடுகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றனர். செவ்வாய்க் கிழமை அமங்கல நாளாகக் கருதப்படுகிறது. அன்று முடி வெட்டினால் வறுமை வரும் என்று நம்பப்படுகிறது. செவ்வாய், வெள்ளிக் கிழமைகளில் துணி தைத்தல் கூடாது. ஞாயிற்றுக் கிழமையில் வெளியூருக்குச் செல்லுதல் கூடாது. வெள்ளியன்று கடன் கொடுத்தல் கூடாது. புதன் கிழமை இறப்பு நிகழ்ந்தால் நல்லது. சனியன்று எண்ணெய் தேய்த்துக் குளித்தல் நல்லது. புதன்கிழமை பணம் கிடைத்தல் நல்லது என்பன போன்றவை அவற்றுள் சிலவாம்.

இவ்வகை நம்பிக்கைகளை மூட நம்பிக்கைகள் என்று முற்றிலும் ஒதுக்கிவிட முடியாது. ஏனெனில் சில நேரங்களில் வானியல் அமைப்புக்கு ஏற்ற உண்மையை இவை மறை முகமாகப் புலப்படுத்துவனவாகவும் காணப்படுகின்றன. காட்டாக வெள்ளிக்கிழமை அன்று வீடு, வாசல் முதலியவற்றை

2. முத்தாரம்மன் கதை, வரி. 2001-2002. 3. மேலது. 5-12.

நீரிட்டுக் கழுவி, தலைக்குக் குளித்து, பூசை செய்யும் வழக்கு நிலவிவருகிறது. அந்நாளில்கதிர்களின் வீச்சு அதிகமாக இருக்கும் என்றும் அதன் ஆற்றலைக் குறைப்பதற்கே இவ் வழக்கு மேற்கொள்ளப் படுகிறது என்றும் இன்று அறிவியல் வல்லுநர்கள் ஆய்வு செய்து கூறுகின்றனர். இவ்வுண்மையை அறிந்தோ, அறியாமலோ மக்கள் அதற்கேற்பத் தம் செயற்பாடுகளை அமைத்துக் கொண்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

''வெள்ளிக் கிழமையிலே வீடு பூரா மெழுகுணுண்டி
ஆடி அமாவாசையிலே ஆண்டவனைக் கும்பிடணும்
கார்த்திகை தீபாவளியில் கடவுளை நீ கும்பிடணும்'' [4]

குழந்தை பிறந்தவுடன் சாதகம் எழுதும் வழக்கு இருந்துள்ளது என்பதை,

''பஞ்சு மெத்தை மேலிருந்து - நம் ஐயா
பஞ்சாங்கம் பார்க்கையிலே
எழுத்து நூறு என்று சொல்லி எழுதினார் பஞ்சாங்கம்
வயசுநூறு என்று சொல்ல வாசிச்சார் பஞ்சாங்கம்'' [5].

என்ற பாடல் வரிகளிலிருந்து தெரிகிறது. சாதகம் எழுதிய தோடு பலனைக் குடும்பத்தாருக்கு எடுத்துக் கூறியமை தெரிகிறது. ஆயுசு நூறு என்று குறிப்பிட்டு இருப்பதன் மூலம், ஆயுள், வாழ்நாள் நிகழ்வுகள் முதலானவை அறியப்பட்டமை புலனாகிறது. மேலும் சோதிடரைச் சிறப்பான நிலையில் வைத்து, மரியாதை கொடுத்து அழைத்தனர் என்பதைப், 'பஞ்சு மெத்தை மேலிருந்து நம் ஐயா' என்ற அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. ஒருவனுடைய வாழ்நாளில் இன்பம் துன்பம் இரண்டும் ஏற்படுவதை மக்களால் ஏற்க முடிகின்றது. நீண்ட ஆயுள் அமைய வேண்டுமென்பதில் விருப்புடையவர்களாய் இருந்திருக் கின்றனர் என்பதனைப் பலன் கூறும் போது ஆயுள் பற்றிய செய்தி வெளிப்படுவதன் வழி அறிய முடிகிறது. மேலும் சோதிடர் பஞ்சாங்கத்தின் உதவியுடன் சோதிடம் பார்ப்பதால் பஞ்சாங்கக்காரர் என்று இன்றும் அழைக்கப்படுகிறார்.

---

4. நாட்டுப்புற இயல், ப. 252. 5. நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் சமூக ஒப்பாய்வு, ப.181.

கதைப்பாடல்களில் சோதிடத்தைச் 'சாஸ்திரம்' என்றும் சோதிடரைச் 'சாஸ்திரி' என்றும் குறிப்பிடுவதைக் காண முடிகிறது. சோதிடரை முனிவர் என்ற பொருள்படும் 'ரிசி' என்ற சொல்லால் அழைக்கப்படுதலையும் மக்கள் இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. 'முகிழ்த்த மிட்டுச் சோதிரிசி' என்பதில் சோதிரிசி சோதிடரைக் குறிக்கின்றது. இச்சோதிடர் பஞ்சாங்கச் சோதிடன் என்றழைக்கப்படுவதைப் 'பஞ்சாங்கச் சோதிரிசி'[6] என்ற சொல்லாட்சி காட்டுகின்றது.

பிறக்கின்ற குழந்தையின் சாதகம் சில நேரங்களில், தான் பிறந்த குடியினை அழித்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையினை மக்களிடம் பரவலாகக் காணமுடிகிறது. அரசு குடும்பங்களில் பிறந்த குழந்தையால் அரசுக்குக் கேடு வரும் என்று சோதிடர் கூறிவிட்டால், அக்குழந்தையைக் காட்டில் கொண்டு சென்று விட்டு விடுவர் என்று கூறும் போக்கில் அமைந்த பல கதைப் பாடல்களைக் காண முடிகிறது. மதுரை வீரன் கதைப்பாடலில் கதைநாயகனாக மதுரை வீரனின் சாதகம் அவர் பிறந்த குடியினை அழித்துவிடும் என்று சோதிடர் கூற, அதனை நம்பிய அரச குடும்பத்தாரும் குழந்தையைக் காட்டில் விட்டு விடுகின்றனர்.

சோதிமான் என்பவன் மகவு வேண்டித் தவமியற்றிப் பெண்மகவு பெற்றுச் சோதிடரால் இந்த மகளின் பிறப்பு, நாட்டிற் கரிட்டமென வறிந்து பெட்டியிலிட்டு ஆற்றில் விட்டனன். மகவடங்கிய அப்பேழை மயனிடம் கிடைக்க, பேழையைத் திறந்த மயன் மகவிருப்பது கண்டு, 'தீர்க்க சுமங்கலியாக' என் ஆசிர்வதிக்கக் கேட்ட மகவு நான் கன்னிகை என்று கூறி, தன் கதை கூற, அவள் மயன் தன் தவத்தால் மாங்கல்யத்துடன் சந்திரமதியெனப் பிறக்க என அவ்வாறே அம்மகவு தீக்குளித்து மதிதயன் குமரியாய் பிறந்து அரிச்சந்திரனை மணந்தாள்.[7] என்ற செய்தி, சோதிடர் கூறத் தவத்தால் பெற்ற குழந்தையையே ஆற்றில் விட்டதைக் காட்டுகிறது. 'கோவலன் கதை' என்ற கதைப்பாடலிலும் கண்ணகி பிறந்த போது சோதிடர் இக்குழந்தையால் உனக்கும் நாட்டிற்கும் அழிவு என்று பாண்டிய மன்னனிடம்கூற, அவன் குழந்தையைப் பெட்டியில் வைத்து ஆற்றில் விடுவதாக வருகின்றது.

---

6. முப்புராதி அம்மன் கதைப்பாடல், ஆ. தசரதன், ப.35
7. அபிதான சிந்தாமணி, ப.754.

மேற்கூறியவற்றின்வழி சோதிடரின் வாக்கின்மேல் மக்கள் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த நம்பிக்கை புலனாகிறது.

ஒருநாட்டு மன்னனான வேட்டுமாராசனுடைய மகன் வெங்கல மகாராசன் செங்கோட்டைப் புளியரையின் திருத் தேவியின் மகளான லட்சுமியாரம்மையை மணம் புரிந்து கொள்ள விரும்பி, புளியரைக் கோட்டைக்குத் திருவோலை அனுப்புகிறான். செய்தி அறிந்த அந்நாட்டு மன்னன் சோதிடனை வரவழைத்துப் பஞ்சாங்கத்தில் 'அட்டமங்கலப் பொருத்தம்' கண்டு தன்னுடைய சம்மதத்தைத் தெரிவிக்கின்றான். சோதிடர் பொருத்தம் பார்க்கும் முறையையும், அவர் சோசியன் என்று அழைக்கப்படுதலையும், அவருக்கிருந்த செல்வாக்குக் காரணமாக அவரது தகுதிக்கேற்ற பொருள் வழங்கப்படுதலையும்,

"சோசியனை வரவழைத்து சொற்பொருத்தம் கேட்கலுற்றாரே
அரசனுரைத்தமொழி கேட்டபொழு தேதான்
அகம்மகிழ்ந்து அங்கிருந்த அரசன்மந் திரிமார்கள்
விரைவினு டன்சோசி யன்தன்னை வரவழைத்து
வேந்தனுடன் முன்பிலொரு வேதியனும் வந்தான்
ஆதிமறை யோன்கேட்ட வகைகளெல் லாம்கொடுத்து
அட்டமங் கலம்பொருத்தம் கிட்டவந்து கேட்டார்
வேதியனார் தரைமெழுகி மேல்வரையும் கீறி
வேழமுக வானபிள்ளை யாரையும்முன் வைத்தார்
வைத்துவிட லைகடலை வாய்த்தநிரை நாழி
வாகுவர தட்சணையும் வாங்கியவர் வைத்து
கொந்தரளிப் பூவுமிட்டு தீபமது காட்டி
குறித்துநிலை தோறும்நன்றாய் இரத்தினப்பால் பரப்பி
பக்திபிர வாகுமென்ற நான்குகிரக மதுவும்
பன்னிரெண்டு ராசிக்கும் வீடுநிலை யதுவும்
மிக்கநவக் கிரகமும்கோள் ஒன்பதுவும் நீக்கி
மிக்கநட் சத்திரம் இருபத்தேழாகவும் வகுத்து
மேடமி டபம் மிதுனம் கற்கடகம் சிங்கம்
மிக்கநல்ல கன்னிதுலாம் விருச்சிகம்தனுசு மகரம்
கடகும்ப மீனமது பன்னிரெண்டாம் வீட்டில்
குடியிருக்கும் பேருடைய குறிப்பதுவும் அறிந்து
சந்திரன்செவ் வாய்சுக்கிரன் வியாழன்குரு புதனும்
தங்கள்தங்கள் வீடுவிட்டு தட்டுமாற வில்லை
இந்தவகைச் சாத்திரங்கள் இணங்கி இருந் ததினால்

இருபேர்க்கும் பூப்பொருத்தம் உண்டுதம்பி ரானே (70-94)
வேதியனார் பொருத்தமதை விரைவுடனே விளக்கி
வேதியர்க்கு வேண்டியதோர் வெகுமானம் கொடுத்து'' (105, 106)

என்ற அடிகளில் இலட்சுமியம்மன் தவநிலை என்ற கதைப் பாடல் காட்டுகிறது. மேலும், இந்நூலில் திருமணப் பொருத்தம் பார்த்த சோதிடர் நல்ல நாளும் குறித்துக் கொடுப்பதை, 'நாள் குறித்து தேதிவைத்து நாழிகையுமெழுதி' (103) என்றவடி உணர்த்துகின்றது.

இக்கதையில் சோதிடர் இருவரது சாதகப் பலனையும் சோதித்துத் திருமணப் பொருத்தம் வருகிறது, இருவரும் சிறப்புடன் வாழ்வர் என்று கூறியபோது, குழந்தைப்பேறு தாமதமாகும் என்பதையும் சுட்டத் தவறல்லை என்பதை,

''மங்கிலியம் பொனிருப்பு சங்கிலிபோ லிருக்கும்
வாழ்வுஉண்டு வேறெயொரு தாழ்வுகள் வராது
காதலிக்குமண முடித்துக்கொண்டருள வேணும்
கண்டத்திலே நின்றசனி இன்றுவிட்டுப் போறான்
பூதலத்தில் வாழ்வுண்டு லட்சியம்மை தனக்கு
புத்திரனைப் பெற்றெடுக்க மெத்தநாள் செல்லும்'' (97-102)

என்ற அடிகள்வழி அறியமுடிகிறது. திருமண இசை வினையும், பொருத்தம் பார்த்து முகூர்த்த நாள் குறித்த குறிப்பினையும் தூதுவன் வெங்கலமாராசனிடம் சேர்ப்பிக்க அவன், பின்வருமாறு,

''பஞ்சாங்கக் காரனையும் அழைத்துப்பலன் கேட்டு
நல்லபலன் வேறுமொழி சொல்லவேண்டா மென்று
நாட்பொருத்த முமிட்டு முகூர்த் தோலையும் கொடுத்து
சிந்தையுடன் எழுதிவந்த திருநீட்டைக் கண்டு
சிறப்புடனே வெங்கலமா ராசனவர் தாமும்
சீக்கிரத்திற் கலியாணப் பந்தலிடவேணு மென்றாரே'' (123-128)

என்ற அடிகளில் கூறுவது திருமணப் பொருத்தம் வந்தால்தான் திருமணங்களை நிகழ்த்த முன்வந்திருக்கின்றனர் என்பதைக் காட்டுகிறது. அத்துடன் சோதிடர், சோசியன் என்றழைக்கப்படுவதோடு, பஞ்சாங்கக் காரன் என்றழைக்கப் பட்டமையும் தெரிகிறது.

குழந்தைக்குப் பெயரிடும் போது அக்குழந்தையின் பிறந்த நட்சத்திரத்தினைப் பெயராக இடும் வழக்கு மக்களிடையே ஆங்காங்கே காணப்படுகிறது. 'சித்திர புத்திர நயினார் கதை' என்ற கதைப்பாடலில் சித்திரை மாதத்தில் பிறந்த குழந்தைக்குச் சித்திர புத்திரர் என்று பெயரிட்டுள்ளதிலிருந்து இவ்வழக்கினை அறிய முடிகிறது.

திருவாணையார் அரசிக்கு மகள் பிறந்தபோது (புருஷாதேவி) சாதகம் எழுதியுள்ளனர் என்பதையும், சாதகம் எழுதிய சோதிடருக்குப் பரிசளித்துள்ளனர் என்பதையும் பெண்ணரசியர் கதையில் வரும்,

"சோதிட னாலே தானறிந்து சுறுக்காய்ச் சாதகமும் வருத்தி
சோதிடற் குப்பரி சீந்தனுப்பி தோகைக் கரசியுந் தானிருந்தாள்"
(168-169)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. இக்கதைப் பாடலில் மேலும் பல சோதிடச் செய்திகள் பயின்று வருகின்றன. இந்நூலில் 'கோள்' (904, 907, 1207) என்ற சொல்லாட்சியும், சோதிடரைக் குறிக்கும் கணிகையான் (1168), கணியான் (897, 904, 1166, 1173, 1174, 1176, 1179, 1181, 1185,1238, 1244, 1271), சோதிடர் (899, 900, 903, 916), சோதிடன் (1202, 1204, 1205,1208, 1225, 1347, 1349, 1351,1353,1371, 1373, 1377) என்ற சொல்லாட்சிகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. மாந்திரிகத்திற்கும் சோதிடம் தேவை என்பதையும் இக்கதைப் பாடல் காட்டுகிறது.

பொதுவாக ஒருவருக்கு மாந்திரிகத்தின்வழி நன்மை விளைவிக்க வேண்டுமெனில் சாதகத்திலுள்ள கோள் அமைப்பு நல்ல நிலையிலும், தீமை விளைவிக்க வேண்டுமெனில் தீய நிலையிலும் இருத்தல் வேண்டும். இவ்வடிப்படை சரியாக அமையும்போது செய்யப்படும் மாந்திரீக வேலைகள் செம்மையுற அமையும். இக்கதையில் மன்னர் சோதிடரை அழைத்து வந்து தனது சாதகத்தைக் கொடுத்து அதுசமயம் தமக்குச் சாதக அமைப்பு எவ்வாறு உள்ளது என்று சோதிடரிடம் கேட்டுப் பலனறிகின்றார். பலன் கூறிய சோதிடர் சோதிடக் குறிப்புகளின் உதவியுடன் மாந்திரிகம் செய்து துர்த்தேவதைகள் நாட்டில் ஏற்படுத்திய துன்பங்களை நீக்குகின்றார்.

இங்ஙனம் அரசரின் சாதகத்தை வைத்துப் பலன் அறிந்ததையும், பலன் அறியும்போது இலக்னத்தில் இருந்து தொடங்கிக் கோள்களை அமைத்துப் பலன் பார்த்ததையும், சாதகத்தை வைத்து மட்டும் பலன் கூறாமல் சோளிகளைப் (பரல்) போட்டுப் பார்க்கும் ஆரூட முறையில் பலனறிந்ததையும் பின்வரும் அடிகள் காட்டுகின்றன.

''நன்றெனவே சோதிடனும் நாள்பார்த்து வீடமைத்து
கிரகமதைத் தான்நிறுத்தி கெணிதமுடை கணியானும்
பரல்பரத்திப் பாண்டியன் பலனதோ சொல்லலுற்றான்'' (903-905)
''கேடுபல துண்டாகும் கிரகமதின் பலன் பார்த்தால்'' (907)
''பாங்குட னிட்டுக் கிரகங்களைச்
சரியாக வேநிறுத்தி - பலன்
தானே யுரைக்கிறான் சோதிடனும்'' (1207-1208).

இன்றும் வழக்கில் ஒருவருக்குச் செய்வினை செய்து வைக்க வேண்டுமென்றால் அவருடைய முடி, நகம், காலடி மண், உடல் அழுக்குத் துணி, புகைப்படம், பெயர், இராசி இவற்றுள் ஒன்றைக் கைப்பற்றுவர்.

தனது எதிரிக்குச் செய்வினை செய்பவர், எதிரியின் அழிவுக் காலத்தினை அவரது சாதகத்தினைக் கொண்டு கணித்தறிந்து, அக்காலத்தில் அவருக்குச் செய்வினை செய்வார். மாந்தி எனும் கிரகம் உச்ச நிலையில் இருந்தால் சாதகருக்கு அழிவுக் காலம் நெருங்கி விட்டது எனக் கண்டு கொள்வார். மந்திரத்தின் வாயிலாக ஒருவருக்குப் பில்லி, சூன்யம், ஏவல் போன்றவற்றைச் செய்பவர்கள் இம்மாந்தியைக் கணித்தறிந்த பின்னர் தம் வேலையைத் தொடங்குவர். இதனால் மந்திரம் எனும் சொல் 'மாந்தி' எனும் கிரகத்தின் அடிப்படையாகப் பிறந்தது எனக் கருதவும் வாய்ப்புண்டு. பில்லி, சூன்யம் செய்வதற்குச் சாதகங்கள் பயன்படுகின்றன என்பதால் பெரும்பாலும் சோதிடரே இந்த வேலைகளில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் கள ஆய்வின் போது காண முடிந்தது. ஒருவனுக்கு அழிவுக் காலம் இல்லையெனில் அவனைப் பில்லி, சூன்யம், ஏவல் செய்வினை போன்றவற்றால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது[7] என்ற நம்பிக்கையையும் காண முடிகிறது.

---

7. மக்கள் வாழ்வில் மந்திரச் சடங்குகள், ப.62.

இங்ஙனம் நற்செயல்களுக்கு மட்டுமன்றித் தீய செயல்களுக்கும் சாதகம் பார்த்துச் செயல்பட்டனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

குழந்தையைத் தொட்டிலில் இட, பெயர் வைக்க நல்ல நாள், நேரம் பார்த்தனர் என்பதை முறையே,

''நல்லநேரம் நாளும் பாத்து
அழகுமணி தொட்டிகட்டி
அழகுமணி தொட்டிலிலே
கண்ணுறங்கு கண்மணியே''.[8]
''பொன்னான பேரு வைக்க நாளும் குறிச்சிடுவேன்''[9]

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

தம்பதியருக்குத் தோடம் இருந்தால் குழந்தை பிறக்காது என்ற நம்பிக்கை மக்களிடையே நிலவி வந்ததைக் காணமுடிகிறது.

''அல்லிப் பனங்குருத்து அருச்சுனருக்கு மாலையிட்டு
அருச்சுனர்க்குங் கூட அரசுமுதல் இல்லையிண்டு
அடியா புலம்பறதும் அரமணையே வாடுறதும்
அருச்சுனர்மே தோசமுண்டு அடியாளோட குத்தமுண்டு
அருகே இருந்தார் சொல்லையே''[10]

என்ற பாடலில் காண முடிகிறது. குழந்தைப் பேறு இல்லையெனில் ஆணைவிடுத்துக் குறையைப் பெண்ணின் மீது ஏற்றிப் பேசுவது இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளது.

நாள் நேரம் முதலானவை முறையாகப் பார்க்கப்பட்டு நடத்தப்பட்ட திருமணத்தில் எதிர்பாராத விதமாகத் தன் கணவனை இழந்து விட்ட பெண்,

''தாலிக்கு அரும்பெடுத்த தட்டானும் கண்குருடோ
சேலைக்கு நூலெடுத்த சேணியனும் கண்குருடோ
பஞ்சாங்கம் பார்க்க வந்த பார்ப்பானும் கண்குருடோ
எழுதினவன்தான் குருடோ எழுத்தாணி கூர்இல்லையோ''[11]

என்று பாடுவதிலிருந்து திருமணத்திற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு நடத்தும் பொன்னுருக்கு என்ற நிகழ்வின் போது, நல்ல நேரம்பார்த்தே தட்டான் பொன்னை உருக்கித் தாலி செய்வார்

8. நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டியல், ப.52. 9. மேலது, ப.70.
10.நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் சமூக ஒப்பாய்வு, ப.183.

என்பதையும், திருமணத்திற்குப் புடைவை நெய்யும் நெசவாளி நல்ல நேரம் பார்த்தே திருமணப் புடைவையை நெசவு செய்யத் தொடங்குவர் என்பதையும், சோதிடர் குறித்துக் கொடுத்த நாளிலேயே திருமணம் நடைபெறும் என்பதையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றன.

இங்ஙனம் மேற்கொள்ளப்பட்ட செயல்கள் யாவும் நன்றாகவே இருந்தாலும், 'இன்னார்க்கு இன்னார் என்று எழுதி வைத்தவன் தவறாக எழுதி வைத்த காரணத்தால் என்வாழ்வு இடையிலேயே முடிந்து போய்விட்டதா' அல்லது அவன் எழுத்தாணி கூர் இன்றி மழுங்கி இருந்ததால் என் நிலை அவல நிலையாக மாறிப் போயிற்றா என்று கேட்பதன் மூலம், நல்ல நாள் நேரம் பார்த்துச் செய்தாலும் அதற்கு மேல் 'விதி' என்ற ஒன்று எவ்வழியில் செயல்படுகிறதோ அவ்வழியிலேயே வாழ்வு அமையும் என்ற கொள்கையை மக்கள் கொண்டிருந்தது புலனாகிறது.

திருமணம் செய்து கொள்ளும் மணமக்களுக்குச் சாதகப் பொருத்தம் பார்த்துத் திருமணம் செய்து வைத்தனர். எதிர்பாராதவிதமாக அத்திருமணம் தோல்வியில் முடியும் போது, பஞ்சாங்கம் பார்த்து நாள் குறித்த சோதிடன் முன்பே அறிந்து இதனைக் கூறவில்லையே என்று கூறுவதைப் பரவலாகக் காணமுடிகிறது.

''மாலைக் கிரமிண்டு மருளாளி(சாமியாடி) சொல்லலையே
சீமைக் கிரமிண்டு செவகாரன்(கோடங்கி) சொல்லலியே''[12]
''செம்மக் கிரகமிண்டேன்
செவலோகம் கிட்ட எண்டேன்''[13]

என்ற பாடல் வரிகளில் உயிர்க்கு இறுதியாகும்படி சென்மக் கிரகத்தின் தன்மை அமைந்திருந்தது என்று கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. சாதகரின் இலக்ன பாவத்தின்படி இறப்பு அருகே இருந்து இருக்குமோ, அதன் காரணமாக சிவலோகம் அடைந்திருப்பாரோ நான் அறியேன் என்று புலம்புகிறாள்.

இந்த அடிப்படையிலேயே அழகிய குழந்தை ஒன்று சிறு வயதிலேயே மடிந்துவிட்டால், 'அழகை எழுதினவன் ஆயுசை

11. மேலது, ப.182

எழுதலையே' என்று வருந்திப் பாடுவதைக் காண முடிகிறது. ஆதலால் மக்கள் நாள், நேரம் முதலானவற்றைப் பார்த்துச் செயல்பட்டாலும் விதியின் வழியில் தான் வாழ்வின் பாதை செல்லும் என்று நம்பியதை அறிய முடிகிறது.

திருட்டுத் தொழில் புரிபவனும், பெண்ணின் அணிகலன் களில் ஒன்றாகிய கங்கணம் என்ற காப்பு வளையைத் திருடுவது இல்லை. கள்ளரும், களவானியும் கழற்றாத இக்கங்கணத்தை சாதகக் கோள்களின் அமைப்பினால் ஏற்பட்ட இடர்ப்பாடு காரணமாகக் கழற்றும் நிலை ஏற்படுகிறது என்பதை,

''கள்ளன் களவாணி களட்டாத கங்கணமே
காலக் கிரகத்துக்கு - நான்
கழட்டி வக்கச் சம்மதிச்சேன்''[14]

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. காலம் மாறும் போது கோள்களில் எங்ஙனம் மாறுபாடுகள் ஏற்படுகின்றன என்பது இவர்களுக்குத் தெரியாதெனினும் துன்பம் நேரும் போது அதற்குக் காலக்கிரக அமைப்புகளே காரணம் என்று நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததை அறிய முடிகிறது. அவர்தம் அன்றாடப் பேச்சில் காலக் கொடுமை, காலக்கிரகம் என்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப் ப(...)கின்றன. இவற்றின் வழி திருமணம் செய்யும் பொழுது மணம கனுக்குக் கோள்நிலை சரியில்லை எனில் அவன் யாரை ம(...)ணம் செய்தாலும் அந்தப் பெண் விதவையாகி விடுவாள் எ(...)ரபது தெரிகிறது.

தனது கணவன் இறந்து விட்டால் அதற்குச் சாதகத்தில் திருமணப் பொருத்தமின்மையே காரணம் என்று கருதுவதை,

''தாலிப் பொருத்தமில்லே
தாய்மாமன் சொந்தமில்லே
மிஞ்சிப் பொருத்தமில்லே
முதமாமன் சொந்தமில்லே
மாலைப் பொருத்தமில்லே
மாமன்மார் சொந்தமில்லே'' (அகமுடையார்)[15]

என்ற பாடலில் காண முடிகிறது. இதில் 'தாலிப்பொருத்தம்' பார்ப்பதிலுள்ள நம்பிக்கை புலப்படுகிறது.

---

12. நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் சமூக ஒப்பாய்வு, ப.181. 13. மேலது, ப.181. 14. மேலது, ப.182

சடங்கு முறைப்படி எங்குச் சென்று இறைவழிபாடு செய்தாலும் அவ்வழிபாட்டின் மூலம் ஒரு சாதகருக்குக் கோள்களினால் ஏற்பட்ட இன்னல்கள் குறையுமே தவிர, முற்றிலும் அகன்று விடாது என்பதை,

''நாலு சருவங் கொண்டு நடுச்சருவம் தீர்த்தங் கொண்டு
நடந்தேன் திருப்பதிக்கு நாலு லட்சம் சன்னதிக்கு
நடந்ததிலே குத்தமில்லே நாளிட்ட தோசமில்லே
மூன்று சருவங் கொண்டு .... மூர்த்தமிட்ட தோசமில்லே''[16]

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. கோள்களுக்கு இறைச் செயலை ஒத்த ஆற்றல் உண்டு என்றும், நான் செய்ததில் எந்தத் தவறுமில்லை என்றும், நாளிடமும் நேரத்திலும் தான் குற்றம் என்றும், துன்பத்திலிருந்து தப்ப முடியாத நிலையில் நல்ல நாளும், நேரமும் மட்டும் நற்பலனைத் தந்துவிடாது என்றும் மக்கள் நம்புகின்ற திறம் புலப்படுகிறது.

சோதிடர் மருத்துவ அறிவும் பெற்றுத் திகழ்ந்ததால் மரணத் தருவாயிலுள்ள ஒருவர்க்கு மருத்துவம் பார்க்கச் சோதிடரை அழைத்துக் காட்டும் பழக்கம் காணப்படுகிறது. ஏனெனில் சோதிடர் நாடி பார்த்து நோயாளியின் நிலையைக் கூறுவதோடு, கணக்குப் போட்டுப் பார்த்து நோயாளியின் ஆயுள் நிலையையும் கூற முடியும். எனவே, சோதிடரை மருத்துவம் பார்க்க அழைத்தனர் என்பதை,

'அழைச்சு வந்து சோசியரை
கையைப் புடிச்சு
கைநாடி பாக்கையிலே
நாடி கொரச்சலும்பான்
நன்னாடி கம்மியும்பான்'

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும் ஒருவர்க்கு மரணம் உறுதியென்ற நிலையிலும், நாடித்துடிப்பு முறையாக இல்லை என்று குறிப்பாலுணர்த்தும் பண்புடையோர் சோதிடர் என்பது பெறப்படுகின்றது.

மக்களின் செயற்பாடுகள், அவர்தம் மகிழ்வுகள், துன்பங்கள் முதலானவற்றைச் சுட்டும் வாழ்வியல் பாடல்களிலுள்ள சோதிடஞ் சார்ந்த சில நம்பிக்கைகள், செயற்

15. மேலது, ப.182.16 மேலது, ப. 182

பாடுகள் கண்டறியப்பட்டு, அவற்றின் வழி மக்களிடம் அக்கலை பெற்றுள்ள செல்வாக்கு இங்குக் குறிப்பிடப் பட்டது. இவை மட்டுமன்றி சோதிடத்தின் செயற்பாடு இன்னும் பல நிலைகளில் நாட்டுபுற மக்களிடையே விரிவாக்கம் பெற்றிருக்கின்றன. சிறுசிறு நிகழ்வுகளுக்கும் நாள், நேரம் பார்த்தமைக்கான பாடல்கள் பரவலாகக் கிடைக்கின்றன. கணிதத்தை அடியாகக் கொண்டு, பஞ்சாங்கம் பார்த்த சோதிடர் பார்ப்பனராக இருக்கின்றனர். இவர்களிடம் மட்டுமன்றி சாமியாடி, கோடங்கி, வள்ளுவன் போன்றோரிடமும் சோதிடம் கேட்கின்றனர். இன்றும் நாட்டுப்புறங்களில் கோயிலில் உள்ளவர்களிடமும், சந்நியாசிகளிடமும் சோதிடம் கேட்டலும், கோடங்கியடிப் பவனிடமும், சாமியாடியிடமும் குறிகேட்டலும் வழக்கில் உள்ளன. பொதுவில் ஆன்மிக உணர்வுடைய பல சாதியினைச் சேர்ந்தவர்களும் கிராமங்களில் சோதிடம் பார்த்துப்பலன் கூறுகின்றனர். நாட்டுப்புற மக்களிடையே சோதிடம் ஆழமாக வேரூன்றி இருப்பதை இதன் வழி அறிய முடிகிறது.

பழமொழிகளில் சோதிடம்

மக்கள் உள்ளத்தில் தேங்கி நிற்கும் அனுபவங்களின் வெளிப்பாடான செறிவான சொற்றொடர்களே பழமொழிகள். இவை வழிவழியாக மக்களிடையே வாழ்ந்தும் வழங்கியும் வருவன. இத்தகைய பழமொழிகளின்வழி மக்களின் உள்ள உணர்வுகளை அறிந்துகொள்ள இயலும். இவை மக்களின் நம்பிக்கை, எதிர்பார்ப்பு, அச்சம் முதலானவற்றைப் புலப்படுத்துவதுடன் சோதிடம் பற்றிய நம்பிக்கைகள் பலவற்றையும் எடுத்தியம்பும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

> ''இளமை சோதிடம் முதுமை வைத்தியம்''
> ''பால சோதிடம் விருத்த வைத்தியம்''

என்ற பழமொழிகளுக்கு இருமுறைகளில் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. இளம் வயதில் எதிர்காலத்தைப் பற்றி அறிந்துகொண்டு அதற்குத் தக்க வகையில் வாழ்க்கையை அமைத்து நம்பிக்கையை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும், முதுமையில் உடல் தளர்ச்சி ஏற்படும்போது வைத்தியரிடம்

சென்று நோயைக் குணப்படுத்திக் கொள்ளவும் வேண்டுமென்று இப்பழமொழிகள் பொருள் தருகின்றன. மற்றொரு முறையில் இளம் சோதிடரும், வயோதிக வைத்தியரும் தொழிலில் நிபுணர்களாக இருப்பர் என்று இப்பழமொழிகளுக்குப் பொருள் கூறுவாரும் உண்டு. முதலில் கூறப்பட்ட பொருளே இப்பழமொழிக்கு மிகுதியும் ஏற்புடையதாகக் காணப்படுகிறது.

''இரவில் எது செய்தாலும் அரவில் (இராகு காலம்) செய்யாதே'' என்ற பழமொழி மிகச்சிறு நிகழ்வாயினும் தொடங்கும் நேரம் இராகுகாலமாய் இருத்தல் கூடாது என இன்றும் பலர் கருதுகின்றனர் என்பதைக் காட்டுகிறது. திருமணம் தொடர்பான நிகழ்வுகளிலும் சோதிடம் பெரும்பங்கு வகிப்பதால் திருமணம் குறித்த பழமொழிகள் பல எழுந்துள்ளன. ''சாத்திரம் பார்த்துப் பெண்ணைக்கொள்; கோத்திரம் பார்த்துப் பெண்ணைக் கொடு'' என்ற பழமொழி காட்டாய் அமைகின்றது.

கோள்கள்

வானில் சுழலும் கோள்களின் செயற்பாடுகளே மனித வாழ்வில் நன்மையையும், தீமையையும் உண்டாக்குகின்றன என்ற கருத்து மக்களிடையே பரவலாகக் காணப்படுகிறது. இந்த அடிப்படையில் அமைந்த பல பழமொழிகள் மக்களிடையே நிலவி வருகின்றன.

குரு

குரு நன்மையைச் செய்யக்கூடியவன். குருவால் பலவித நன்மைகளும் விளையும் என்பதில் மக்கள் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை உடையவர்களாய் இருக்கின்றனர் என்பதை,

''அகப்பட்டவனுக்கு அட்டமத்திலே சனி;
ஓடிப்போனவனுக்கு ஒன்பதில் குரு''
''ஒரு புத்திரன் ஆனாலும் குரு புத்திரன்''
''இராகு திசையில் வாழ்ந்தவனுமில்லை
ராஜா திசையில் கெட்டவனுமில்லை''
''காரணகுரு காரியகுரு''
''குரு பார்க்கக் கோடி நன்மை''
''வேதம் பொய்த்தாலும் வியாழன் பொய்க்காது''

என்ற இப்பழமொழிகள் காட்டுகின்றன. கோச்சாரப்படி 2,5,7,9,11 ஆகிய இடங்களில் குரு இருப்பின் நற்பலன் நடைபெறும் என நம்பப்படுகிறது. ஆனால், சாதகத்தில் குரு நல்ல நிலையில் அமையவில்லையெனில் குருதசை நற்பலன்களை விளைவிக்காது.

> "பத்தாம் வீட்டைப் பார்ப்பான் பதவியைக் கொடுப்பான்
> பத்தில் பார்ப்பான் பதவியைத் தொலைப்பான்"

என்ற பழமொழியின் முதலடி, சாதகத்தில் பத்தாம் வீட்டைப் பார்க்கும் நல்ல கோள் பதவியைக் கொடுக்கும் என்பதைக் காட்டுகின்றது. கோச்சாரப்படி குரு ஒருவனுடைய இராசிக்குப் பத்தாம் வீட்டில் வந்து தங்கும்போது அவனுக்கு நன்மையைச் செய்யாது. குறிப்பாக அவனது தொழிலில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும். சோதிட விதிப்படி பத்தாம் இடம் தொழில் வீடாக அமைவதால் குரு அங்கு வரும் போது தொழிலில் கஷ்டநஷ்டங்களை ஏற்படுத்துவான் என்ற சோதிடச் செய்தியே இரண்டாமடியாக மலர்ந்துள்ளது.

'வியாழன் கூடினால் விவாகம் கூடும்' என்ற பழமொழி குருபலம் இருந்தால்தான் திருமணம் நடக்கும் என்பதைக் காட்டுகிறது. இன்றும் வழக்கில் பலர் குரு 2,5,7,9,11 ஆகிய இடங்களில் உள்ளபோதே திருமணம் செய்ய முன்வருகின்றனர். இவ்விடங்களில் குரு இல்லாதபோது திருமண நிகழ்வுக்கு வாய்ப்பு ஏற்படினும் 'குருபலம்' இல்லையென்பதற்காக வாய்ப்புகளைத் தட்டிக் கழிக்கின்றனர். ஆயின் தசாபுத்தி திருமண வாய்ப்பை ஏற்படுத்தும் நிலையில் அமையின் குருபலம் இல்லாது இருப்பினும் திருமணம் நிகழ வாய்ப்பு உண்டு. தசாபுத்தி, குருபலம் இரண்டும் அமைய நிகழும் திருமணத்தினால் இல்லறம் மிகச் சிறக்கும் என்ற பொருளை உட்கொண்டு, குருபலம் ஒன்றை மட்டும் கருத்தில் கொண்டு திருமணத்தைத் தட்டிக் கழிக்கும் நிலை தவிர்க்கப்படுதல் வேண்டும்.

சனி

சனி ஓர் இராசியைக் கடப்பதற்கு இரண்டரை ஆண்டுகளும், 12 இராசிகளையும் கடப்பதற்கு முப்பது ஆண்டுகளும் ஆகின்றன. சனி வட்டம் முப்பது ஆண்டுகள்

என்பதால், 'முப்பது வருசம் வாழ்ந்தவனும் இல்லை, முப்பது வருசம் கெட்டவனும் இல்லை' என்ற பழமொழி எழுந்துள்ளது.

பிறந்த இராசியில், இராசிக்கு 12இல், இராசிக்கு இரண்டில் என்ற மூன்று இடங்களில் சனி கோச்சாரப்படி நிற்பது 7½ ஆண்டுச் சனி எனப்படுகிறது. இந்த ஏழரைச் சனி பிறப்புக்குப் பிறகு முதல் சுற்று வரும்பொழுது 'மங்குசனி' எனவும், இரண்டாம் சுற்று வரும்போது 'பொங்குசனி' எனவும், மூன்றாம் சுற்று வரும்போது 'மரணச்சனி' எனவும் கூறப்படுகின்றது. நான்காவது சுற்று சனி வரும்போது உயிருடன் இருப்பது அரிதாகவே உள்ளது. பொதுவாக மங்குசனி துன்பம் தரும், பொங்குசனி நன்மை தரும், மரணச்சனி இறப்புக்குச் சமமான கண்டத்தை ஏற்படுத்தும்.

''பொங்குசனி போய் மங்குசனி வந்தது
மங்குசனிபோய் குங்குசனி வந்தது''

என்பது இது தொடர்பான பழமொழி.

''ஆறே முக்காலும் அரையுங் காலும்
பிடித்து அவனை ஆட்டுகிறது''
''ஏழரை நாட்டுச் சனியனை
இரவல் வாங்கின கதை''

என்பன போன்ற பல பழமொழிகள் ஏழரை நாட்டுச் சனியின் மூலம் மக்கள் அடையும் பெருந்துன்பத்தை விளக்குவதாய் அமைகின்றன.

பிறந்த இராசிக்கு எட்டில் சனி வருவது 'அட்டமத்துச் சனி' எனப்படும். இதுவும் மிகுந்த துன்பத்தைத் தரும் என மக்கள் நம்பியதைக் கீழ்க்காணும் பழமொழிகள் காட்டுகின்றன.

''அட்டமத்துச் சனி அழுதாலும் விடாது''
''அட்டமத்துச் சனி கிட்ட வந்தது போல''
''அட்டமத்துச் சனி நட்டம் வரச் செய்யும்''
''அட்டமத்துச் சனி பிடித்தது,
பிட்டத்துத் துணியையும் உரிந்துகொண்டது''
''அட்டமத்துச் சனி பிடித்தாலுங்
கெட்டிக்காரத்தனம் போகவில்லை''
''அட்டமத்துச் சனியை வட்டிக்கு வாங்கினாற் போல''
''இட்டம் அற்ற முனியன் அட்டமத்துச் சனியன்'

''இராசாவின் (குரு) பலமிருந்தால்
அட்டமத்துச் சனி என்ன செய்யும்''

சனியானது ஒரு மனிதனைத் துன்பத்தின் எல்லைக்கே கொண்டுசெல்லும் ஆற்றல் உடையது என்ற நம்பிக்கை மக்களிடையே காணப்படுகிறது. 'சளி பிடித்ததோ சனி பிடித்ததோ' எனும் பழமொழி சளியின் தொல்லையைச் சனியின் கோளாற்றுக்கு ஒப்பிடுவதாக அமைகிறது. சளிநோய் நுரையீரல் கோளாறினால் வருவது. இந்நோய்க்கு இதுவரை எந்த மருத்துவ முறையிலும் மருந்து கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. இந்நோய் வந்தால் மூன்றுநாள் கட்டாயம் இருக்கும் என்று அகத்தியர் முதல் ஆங்கில மருத்துவர் வரை கூறுகின்றனர். இருக்கும் மூன்று நாட்களிலும் இந்நோய் உண்டாக்கும் தொல்லை பொறுத்துக்கொள்ள இயலாதது. ஓயாத தும்மல், மூக்கில் நீர் ஒழுகல், இருமல், மண்டைவலி, காய்ச்சல் போன்ற தொல்லைகள் சளித் தொல்லையால் சங்கிலித் தொடர்போல் வருவன. எனவேதான் இதன் தொல்லையைச் சனிக்கோளால் ஏற்படும் துன்பத்திற்கு ஒப்பிடுவர். ஒன்பது கோள்களில் சனிக்கோள் பிடித்து விட்டால் ஓயாத தொல்லைகள் அடுக்கடுக்காக வந்து அல்லல்படுத்தும். ஏழரை ஆண்டுகள் இதன் தொல்லை நீடிக்கும். எனவே தான் 'ஏழரை நாட்டுச் சனியன் பிடித்து விட்டதா' என்று கேட்பர். அதுபோல மூன்று நாட்கள் இருந்தாலும், சளித்தொல்லை வந்துவிட்டால் ஏழரை நாட்டுச் சனியன் பிடித்ததுபோல் இருக்கும் என்பதனை மேற்கண்ட பழமொழியாக வடித்து விட்டனர் நாட்டுப்புறமக்கள்[18].

வறுமை, மன அமைதியின்மை, வாழ்வின் நிலையின்மை முதலிய அனைத்துத் துயரினையும் வழங்கும் ஆற்றல் சனிக்கு உண்டு என்பதைக் கீழ்க்காணும் பழமொழிகள் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

''இற்றோம் இளைத்தோ மென்றிரக்கப் போனாலும்
என் சனி என்னை விடவில்லை''
''சனி ஒழிந்தது; சங்கடந் தீர்ந்தது;
''சூரியனைக் கிரகணம் பிடித்ததுபோல் என்னைச் சனி பிடித்தது''

18. தமிழ் இலக்கியத்தில் சித்த மருத்துவம், ப. 519.

''சனியன் பிடித்தவளுக்குச் சந்தைக்குப் போனாலும்
புருசன் அகப்படமாட்டான்''
''சனியன் பிடித்தவனுக்கு
சந்தையிலும் கந்தை அகப்படாது''
''பிச்சைக்காரன் சோற்றிலே சனி புகுந்தது போல''
''பிச்சை குடிலிலே சனிசுவரன் புகுந்தது போல''

'சாகிறவன் சனியனுக்குப் பயப்படுவானா' என்பது சனி இறப்பைத் தருமளவு கொடியது என்ற நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகின்றது. இத்தகைய துன்பங்களுக்குட்பட்ட மனிதன் அதனை விட்டு நீங்கும் விருப்புடன், அதன்மீது வெறுப்புக் கொண்டு,

''சங்கட சனியனே சடுதியில் விட்டுத்தொலை''

என்று கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. துன்பத்தைத் தானாகத் தேடிக்கொள்பவனைச் சாடும்போது சனி தொடர்பான பல பழமொழிகள் பயன்படுத்தப்பெறுகின்றன.

''சாலை வழியே போகிற சனியனைச்
சாயங்காலம் வீட்டுக்குவா என்றானாம்''
''சனியனை அடிமடியில் கட்டியது போல''
''போன சனியனை தாம்பூலம்
வைத்து அழைத்தது போல''

சனி தீமையை மிகுதியாகத் தரவல்லது என்று மக்கள் நம்பியபோதும், அந்தச் சனி நன்மையும் தரவல்லது என்பதையும் அறிந்து வைத்திருக்கின்றனர். சனி நன்மை, தீமை இரண்டுக்கும் உரியது. இரண்டையும் சமமாகச் செய்யவல்லது என்பதை,

''சனீஸ்வரனைப் போல் கொடுப்பாரும் இல்லை
கெடுப்பாரும் இல்லை''

சனி பிடித்தால் எந்தப் பரிகாரம் செய்தாலும் அதனுடைய தொல்லையிலிருந்து முழுமையாக விடுபட முடியாது என்பதை,

''காசிக்குப் போனாலும் சனி விடாது''
''மாட்டைப் பிடித்த சனியன்
கொட்டகையைச் சுட்டால் போமா'
''ராமேசுவரத்துக்கு காசிக்கு போயும்
சனீசுவரன் தொலையவில்லை'

என்ற பழமொழிகள் காட்டுகின்றன. இப்பழமொழிகள் கோச்சாரச் சனியின் பாதிப்பாக மக்கள் கருதுவனவற்றைப் புலப்படுத்துகின்றன.

இங்ஙனம் சனி தொடர்பாக வழக்கில் 100க்கும் மேற்பட்ட பழமொழிகள் வழங்குகின்றன சனி மிகுதியான துன்பத்தைத் தரும் என்ற எண்ணப் (பாக்கிலே இவற்றுள் பல பழமொழிகள் அமைகின்றன. ஆயின் சாதக அமைப்புகள் நல்ல நிலையில் இருந்து நடக்கும் தசாவும் புத்தியும் நன்மை தரக்கூடியதாக இருக்குமானால் மேற்கூறிய கோச்சாரச் சனி துன்பத்தைத் தராது, அல்லது துன்பத்தைக் குறைக்கும்; உழைப்புக்கு ஏற்ற பலனைத் தரும்.

சுக்கிரன்

'குட்டிச் சுக்கிரன் குடும்பத்தைக் கெடுக்கும்' என்ற பழமொழி குழந்தைப் பருவத்தில் வரும் சுக்கிர தசா தீமையை ஏற்படுத்தும் என்பதைக் காட்டுகிறது. ஒரு குடும்பத்தில் கடைசியாகப் பிறக்கக்கூடிய குழந்தை (ஆண், பெண்)க்கு மட்டுமே இது பொருந்தும். பரணி, பூரம், பூராடம் ஆகிய நட்சத்திரங்களில் ஏதாவது ஒன்றில் பிறந்தால் அக்குழந்தைக்குச் சுக்கிர தசாகுழந்தைப் பருவத்திலேயே நடைபெறும். வெள்ளி தெற்கே வரின் மழை வருமென்பது இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணப்படும் செய்தி. இதனை,

> ''தெற்கே போன வெள்ளி வடக்கே வந்தால் மழை''

என்ற பழமொழி காட்டுகிறது. வெள்ளிக்கு எதிரில் போதல் கூடாது என்பதை,

> ''வெள்ளி எதிரில் போனாலும் போகலாம்
> வெள்ளாளன் எதிரில் போகக் கூடாது''

என்ற பழமொழி காட்டுகிறது. மேற்கூறியவை சுக்கிரன் பற்றிய வழக்கிலமைந்த பழமொழிகள். மக்கள் சுக்கிர தசாவில் செல்வம், சுகம், இன்பம், வசதிவாய்ப்பு ஆகியவை அமையுமென நம்புகின்றனர். ஆனால் சாதகத்தில் சுக்கிரன் அமைந்துள்ள நிலையைப் பொறுத்துத்தான் சுக்கிரதாசப் பலன்களும் அமையும்.

''இராகுவைப்போல கொடுப்பவனும் இல்லை;
கேதுவைப் போல கெடுப்பவனும் இல்லை''

இராகு நன்மையையும், கேது தீமையையும் தருவன என்ற நம்பிக்கை மக்களிடையே நிலவி வருகிறது. நல்ல கோளுடன் சேரும்போது நன்மையை விளைவிக்கின்ற இராகு, தீய கோளுடன் சேரும்போது தீமையைத் தரும் என்பதை மக்கள் உணர்ந்திருந்ததை 'இராகு கொடுத்தாலும் கொடுப்பான், கெடுத்தாலும் கெடுப்பான்' என்ற பழமொழி காட்டுகிறது.

நட்சத்திரம்

கோள்கள் பற்றிய சிந்தனை மட்டுமன்றி நட்சத்திரங்களைப் பற்றிய நம்பிக்கைகள் மக்களின் வாழ்க்கையில் பெரிதும் இடம்பெற்றுள்ளன. இங்ஙனம் மக்கள் வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்துள்ள இச்சோதிடத்தில் நம்பிக்கையுள்ள, ஒருவரே கூடப் பெண்ணுக்கோ, ஆணுக்கோ சாதகம் இல்லையெனில் பெயர்ப் பொருத்தத்தை வைத்து மணம் செய்விக்க முன்வருகிறார். ஆனால் சமுதாயத்தில் ஊறிக்கிடக்கும் சில சோதிட மரபுகள் தென்படின், மணம் செய்விக்க முன்வருவதில்லை.

பெண்ணின் நட்சத்திரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல நம்பிக்கைகள் மக்களிடையே நிலவி வருவதால் இவ்வடிப்படையில் மக்கள் செயல்படுவதைப் பல இடங்களில் காணமுடிகிறது. மூலம் மாமனாருக்கு, ஆயில்யம் மாமியாருக்கு, கேட்டை, விசாகம் மூத்த மைத்துனருக்கு ஆகாது. விசாகம், சித்திரை, திருவாதிரை, ஆயில்யம், கேட்டை, சதயம், மூலம், கிருத்திகை, பூசம், பூராடம் ஆகியன கணவனுக்கு ஆயுள் பாதிப்பையோ, அல்லது வருவாய்ப் பாதிப்பையோ ஏற்படுத்தும். சுவாதி, மூலம், ஆயில்யம், கேட்டை, விசாகம் ஆகியவை ஆணுக்கு நல்லன; பெண்ணுக்குக் கெட்ட நட்சத்திரங்கள். இது ஆணுக்கும் கெட்ட நட்சத்திரமே என்ற கருத்தும் உண்டு.

''ஆண்மூலம் அரசாளும், பெண்மூலம் நிர்மூலம்''
''காலம் போன காலத்தில் மூலம் வந்து குறுக்கிட்டது போல''
''மூலத்துப் பெண் மாமியார் மூலையிலே''
''அகதி பெறுவது பெண்பிள்ளை அதுவும் வெள்ளி பூராடம்''

"அவளும் அநாதை பிறந்ததும் பூராடத்தில்"
"பூராடத்து அப்பன் ஊராடான்"
"பூராடத்திலே பிறந்தவனுக்கு நூல் ஆகாது"
"பூராடம் நூலாடாது"
"பூராடம் போராடும்"
"கெட்ட குடிக்கு கேட்டை பிறந்தது"
"கேட்டை கோட்டை கட்டி வாழும்"
"கேட்டை நட்சத்திரம் ஏட்டனுக்கு (மூத்தவன்) ஆகாது"
"கேட்டை மனக்கோட்டை கட்டி வாழும்"
"கேட்டை நாலும் ஈட்டி போல"
"கேட்டை மூட்டை செவ்வாய்க்கிழமை"
"ஆயில்யத்தில் மாமியார் ஆசந்தியிலே"
"அவிட்டத்தில் பிறந்த தங்கச்சியை அந்நியத்தில் கொடுத்தல் கூடாது"

என்பன நட்சத்திரங்கள் பற்றி மக்களிடையே அமையும் நம்பிக்கை சார்ந்த பழமொழிகளாகும்.

மூலநட்சத்திரத்தில் பிறந்த பெண்களைத் திருமணம் செய்தால் கணவனின் தந்தையைக் கொல்லும். ஆண்மூல நட்சத்திரத்தில் பிறந்தால் அரசாளுவான் என்று கூறுவதைச் சோதிடர் டி. மாரிமுத்து கீழ்வரும் ஆதாரத்துடன் மறுக்கிறார் (தினகரன், 14.1.94).

"1000 பெண்மூல நட்சத்திர சாதகங்களை ஆராய்ந்து பார்த்ததில் 70 விழுக்காடு மாமனாரைக் கொன்றதாகவோ, கெடுத்துள்ளதாகவோ தெரியவில்லை. 1000 ஆண்மூல சாதகங்களைத் திரட்டி ஆராய்ந்து பார்த்ததில் 70 விழுக்காடு செல்வச் செழிப்புடன் வாழ வைத்துள்ளது என்பதாகத் தெரியவரவில்லை.

"இலக்னத்துக்கு மூன்றாமிடம் மாமனார் நிலையைக் கணிக்க உதவும். இந்த இடம் ஆட்சி, உச்சம், நட்பு, பெற்று இலக்னத்துக்கு மறையாமல் அமர, மூன்றாமிடத்தை நற்கோள்களான குரு, வளர்ச்சந்திரன், சுக்கிரன், புதன் பார்க்க மாமனாரை யோகமடையச் செய்துவிடும். ஆண்,பெண் எந்தச் சாதகமாயினும் இலக்னத்துக்கு மூன்றாமிடத்தைச் சனி, செவ்வாய், இராகு, சூரியன், போன்ற தீயகோள்கள் இலக்னத் தீயதுகளாகிப் பார்க்க, மூன்றாமதிபதி நீச்ச அஸ்தமனமாகி 27 நட்சத்திரத்தில் எதில் பிறந்தாலும் மாமனார் இறப்பார் அல்லது வீழ்வார்.

''அதுபோல கடக, ஆயில்ய நட்சத்திரத்தில் பிறந்தால் கணவனின் தாயான மாமியாருக்கு ஆகாது என்பர். ஆனால் பெண் ஆண் சாதகங்களில் இலக்னத்துக்குப் பத்தாமிடத்தை இலக்ன சுபர்களாகி, குரு, சந்திரன், புதன், சுக்கிரன் நோக்க, சந்திரன் ஆயில்ய நட்சத்திரத்தில் நிற்கும்போது பிறந்தால் மாமியார் நல்ல வளமுடன் வாழ்வார். அஸ்தமன, கிரகண, நீச்சமின்றிப் பத்தாமிடாதிபதி ஆட்சி, உச்ச, நட்புடன், இலக்ன கோண கேந்திரமுறப் பெண்ணின் மாமியார் வளமுடன் நலம் பெறுவார். வேறுபல சாதகக் காரணங்கள் இன்றி, சந்திரன் நின்ற நட்சத்திரம் மட்டும் ஏனைய எட்டுக் கோள்களின் ஒப்புதல் இன்றி எதையும் முடிக்க முடியாது. எனவே ஊருக்கு ஓரிரு மூலநட்சத்திரப் பெண் சாதகங்களுக்கு வேண்டுமானால் மாமனார் இறந்திருக்கலாம். ஆயின் இத்தகைய காரணங்களினால் மூலத்தில் பிறந்த சுமார் 15 கோடிப் பெண்கள் சபிக்கப்படுகின்றனர். வெகு தாமதத் திருமணத்தால் பிறந்த வீட்டிலும் கஷ்டப்படுகின்றனர். இப்படி 15 கோடி பெண்களில் சுமார் அரைக்கோடிப் பெண்களாவது இரண்டாம் தாரமாக வாழ்க்கைப்பட வேண்டியுள்ளது. பெண் இனத்தையே இந்தச் சோதிடம் பாதிக்கின்றது. அரசும், பல்கலைக் கழகமும் 10,000 மூலநட்சத்திரப் பெண் சாதகங்களை ஆராய்ந்து உண்மையை வெளியிட்டால் இனிப் பிறக்கும் பெண்களையாவது பாதிக்காமல் இருக்கும்.

''மேலும், இந்நட்சத்திரத்தில் பிறந்தால் மட்டும் தோடம் வந்தவிடாது. குறிப்பிட்ட நட்சத்திர பாதங்களில் அந்நட்சத்திரம் அமைந்தால் மட்டுமே தோடம் ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. மூலம், ஆயில்யம், கேட்டை ஆகியவற்றில் முதல் பாதத்தில் பிறந்தாலும், விசாகம் எனில் 4ஆம் பாதத்தில் பிறந்தாலும் மட்டுமே தோடம். இதுபோன்ற கருத்துகளின்படி, நட்சத்திரங்களினால் குறைபாடுகள் ஏற்படினும் பிற கோள் அமைப்புகள் சாதகத்துக்கு வலிமை ஏற்படுத்துமெனில், இப்பாதிப்புகள் நிகழாமல் போகவும், பாதிப்புகள் வெகுவாகக் குறையவும் வாய்ப்புகள் உண்டு என்பது தெரிகிறது.''

சாதகத்துக்கு வலிமை இருக்கும்போது, நட்சத்திரப் பொருத்தம் அமையவில்லையெனினும் திருமணம்

செய்யலாம். ஆனால் சாதக வலிமையில்லையெனில், நட்சத்திரப் பொருத்தம் வலுவாக அமைந்தும் பலனில்லை. ஏனெனில் தீய பாதிப்புகள் நிகழ வாய்ப்பு ஏற்படும். நட்சத்திரப் பொருத்தம் நன்கு அமைதல் மிகவும் சிறப்பு என்ற நோக்கில் மட்டுமே இதனைக் கையாளவேண்டும். ஆனால் நம்மில் பலர் சாதக வலிமையை விடுத்து, நட்சத்திரப் பொருத்தத்தை மட்டுமே வைத்து மணமுடிப்பதால்தான் திருமணங்களில் குறைபாடுகள் நிகழ்கின்றன.

மகம்

மகத்தில் பெண்ணும், பூராடத்தில் ஆணும் பிறத்தல் சிறப்பு என்பதை, 'மகத்தில் மங்கை; பூராடத்தில் புருசன்' என்ற பழமொழி காட்டுகின்றது. 'மகத்துப்பெண் அகத்துக்கு அதிசயம்', 'மகத்துப்பெண் சகத்தில் கிட்டாது' என்பனவும் இக்கருத்திற்கு ஒப்ப அமைகின்றன. ஆனால் 'மகம் மன்னன் ஆவான்' என்பது ஆணிற்கு மகம் சிறப்பு என்பதையும், 'மகத்தில் பிள்ளை செகத்தில் இல்லை' என்பது இருவருக்கும் மகம் சிறப்பு என்பதையும் காட்டுகின்றன. 'மறந்த சடங்கை மகத்தில் விடு' 'மறந்த திதியை மகத்தில் கொடு' என்ற பழமொழிகள் இறந்தோர்க்குச் செய்யப்படும் திதி சடங்கு ஆகியவற்றிற்கு 'மகம்' உகந்தது என்பதைக் காட்டுகின்றது.

> **''உத்திராடத்தில் ஒரு பிள்ளையும்,**
> **ஊர் வாரியில் ஒரு நிலமும்''** (கொல்லையும்)
> **''உத்திராடத்தில் ஒரு பிள்ளையும்**
> **ஊர் ஓரத்தில் ஒரு காணியும்''**

என்ற பழமொழிகள் ஊர் ஓரத்தில் உள்ள நிலத்திற்கு எப்படி எல்லா நீரும் தானாகவே வந்து சேருகின்றதோ அதேபோல் உத்திராடத்தல் பிறந்த பிள்ளை எப்படியும் பிழைத்துக் கொள்வான் என்பதைக் காட்டுகிறது. 'உத்திரத்தில் ஒரு பிள்ளையும் ஊர்க்கோடியில் கொஞ்சம் நிலமும் இருந்தால் போதும்' என்ற பழமொழியைப் பார்க்கும்போது உத்தரம், உத்திராடம் என்ற பொருள் வேறுபாடு அறியாத நிலையில் தவறு ஏற்பட்டிருக்கும்போல் தெரிகின்றது. இதனை வலியுறுத்தும்வண்ணம் 'உத்திரத்தில் ஒரு பிள்ளை உறவுக்கெல்லாம் தொல்லை' என்ற பழமொழி அமைகிறது.

எனவே உத்திராடம் என்பதுதான் உத்திரம் எனத் தவறாக வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அஸ்த நட்சத்திரத்தில் பிறந்தவர்கள் தொட்டது துலங்காது என்றும், இவர்கள் குலம் பாதிப்புறும் என்றும் நம்பிக்கை நிலவி வருதலை,

''ஹஸ்தம் கைவைத்த இடம் பஸ்பம்''
''ஹஸ்தத்தின் அப்பன் தெருவிலே''

என்ற இப்பழமொழிகள் காட்டுகின்றன.

''திருவாதிரைக்கு ஒருவாய் களி, திருப்பிக்கேட்டால் செருப்பால் அடி''
''திருவாதிரை ஒருவாய்க்களி; திருவாய் திறந்து ஒரு வாக்களிக்கும்''
''திருவாதிரைக்களி தினமும் அகப்படுமா''

என்ற பழமொழிகள் திருவாதிரை விழாவன்று திருவாதிரைக்களி இறைவனுக்குப் படைக்கப்பட்டுப் பிறர்க்கும் வழங்கப்படுதலைக் காட்டுகின்றது. திருவாதிரையன்று மழை பெய்தல் நாட்டிற்கு நலம் பயக்கும் என்பதை, 'திருவாதிரை மழை இல்லாவிடில் திருப்பி மழை காண்பது அரிது' என்ற பழமொழி காட்டுகிறது. இங்ஙனம் திருவாதிரை சிறப்பானதாகக் கருதப்பட 'தில்லு முல்லு திருவாதிரை' என்ற பழமொழி எந்நிலையில் எழுந்தது என்பது சிந்தித்தற்குரியது. இதேபோல் 'திருவாதிரையில் போன பொருள் திரும்பி வருகிறது' (கண்டிப்பு), பிறந்த நாளும் திருவாதிரையும் (அடிபடுதல்), ''மிளகு பொடியோடே திருவாதிரை; வேண்டா வெறுப்பும் திருவாதிரையும்'' என்பனவும் எழுந்த சூழல் பற்றிய விளக்கத்திற்குரியன.

'இருந்தால் ஓணம்; இல்லாவிட்டால் ஏகாதசி' என்பது உணவு வஞ்சனையின்றிக் கிடைக்கும் காலம் பண்டிகை நாளான ஓணத்திற்கும், பட்டினியால் வாடும் காலம் ஏகாதசி விரதத்திற்கும் ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

''அவிட்டம் தவிட்டுப் பானையெல்லாம் தனம்''
''அவிட்டத்தில் பிறந்தவள் தவிட்டுப் பானையைத்
தொட்டாலும் தங்கம் இருக்கும்''
''பரணி அடுப்புப் பாழ் போகாது''
''திருவோணத்தான் உலகாள்வான்''

என்ற பழமொழிகள் அவிட்டம், பரணி, திருவோணம் ஆகியன நல்ல நட்சத்திரங்களாகக் கருதப்படுவதைக் காட்டுகின்றன.

'சதயத்திற்குச் சொந்தப் புத்தியும் கிடையாது; சொல் பேச்சு கேட்பதும் கிடையாது' என்ற பழமொழி இந்நட்சத்திரத்தின் பண்பை விளக்குவதாக அமைகிறது. 'சோதி (சுவாதி) பிறவாதா? சம்பா விளையாதா?' என்பதில் நெல் விளைச்சலுக்குரிய நட்சத்திரம் சுவாதி என்பது தெரிகிறது. இந்நட்சத்திரத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு ஒரு குழந்தை பிறத்தலே அரிது என்பதால் 'குடும்பக்கட்டுப்பாடு நட்சத்திரம்' என்றழைக்கப்படுகிறது.

வழக்கிலுள்ள இப்பழமொழிகள் எழுந்த சூழல் காரணமாய்ச் சில முரண்பட்ட கருத்துகளுக்கும், மேலோட்டமான சிந்தனைகளுக்கும் இடம் தருகின்றன.

இராசி

இராசிக் கூட்டத்தில் நன்றாக அமைந்த கோள், நவாம்சக் கட்டத்தில் கெட்டு இருப்பின் நற்பலன் விளையாமல் தீய பலனை ஏற்படுத்தும் என்பதை, ''ராசி இருக்கு அரசாள; அம்சம் இருக்கு கழுதை மேய்க்க' என்ற பழமொழி காட்டுகின்றது. நன்மை, தீமை என்ற இரண்டையும் கலந்து தருவனவாய்ச் சோதிடப் பலன்கள் அமைகின்றன என்பதனை, 'இடபராசி கொடுக்கிறது, மேடராசி கெடுக்கிறது' என்ற பழமொழியும், தொட்டதற்கெல்லாம் சோதிடம் பார்த்தல் கூடாது என்பதை, 'எதற்கும் மீனமேசம் பார்க்காதே' என்ற பழமொழியும் காட்டுகின்றன.

திதி

நட்சத்திரம், கோள் இராசி இவற்றைக் காட்டிலும் திதியின் பயன்பாடு மிகுதி என்பதைத் 'திதி' தொடர்பாக எழுந்துள்ள பழமொழிகள் உணர்த்துகின்றன. ஒவ்வொரு திதியையும் அனுசரித்து மக்கள் தங்களது செயல்களைச் செய்துள்ளனர். 'திதி' தொடர்பான பழமொழிகளுள் சில இங்குக் காட்டாய் அமைகின்றன.

அட்டமியும், நவமியும் கல்விகற்றல் போன்ற நற்செயல்களுக்கு உகந்த நாட்களாகக் கொள்ளப்படவில்லை என்பதை, 'அஷ்டமி நவமிக்கு ஆசான் ஆகாது', 'அஷ்டமி, நவமியிலே தொட்டது துலங்காது' என்ற பழமொழிகள் காட்டுகின்றன.

எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிப்பதற்கு மக்கள் கிழமை மட்டுமன்றி திதியையும் பார்த்துள்ளனர் என்பதை, 'தசமி எண்ணெய் தந்தால் தேய்த்துக் கொள்ளலாம், ஏகாதசி எண்ணெய் இருந்தால் தேய்க்கலாம், துவாதசி எண்ணெய் தந்தாலும் கூடாது' என்ற இப்பழமொழி காட்டுகின்றது.

ஏகாதசி மரணம் முத்தியைத் தரும் என்று நம்பிய திறம், 'ஏகாதசி மரணம் முத்தி என்று நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சாகிறதா' என்ற இப்பழமொழியால் வெளிப்படுகின்றது. ஏகாதசியில் இறப்பின் அடுத்த திதியான துவாதசியே அடக்கம் செய்வதற்குச் சிறந்ததாகக் கருதப்பெற்றதை 'ஏகாதசி மரணம் துவாதசி தகனம்' என்ற இப்பழமொழி உணர்த்துகின்றது.

'அமாவாசைக்கும் அப்துல் காதருக்கும் என்ன தொடர்பு' என்ற பழமொழி இந்துக்களுக்கும், இசுலாமியர்களுக்கு மிடையே பழக்கவழக்கங்களில் வேறுபாடு மிகுதி என்பதையும், இநதுக்களைப் போல் இசுலாமியருக்கு இத் 'திதி' முக்கியமானதல்ல என்பதையும் காட்டுவதுபோல் அமைகிறது. ஆயின் முன்னோர்க்குத் திதி கொடுத்தல், வழிபாடு முதலான சடங்குகளில் விழாக்களில் அமாவாசைத் திதி சிறப்பானதாக இந்துக்களுக்கு இருத்தல் போலவே, இசுலாமியருக்கும் இத்திதி குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகவே நடைமுறையில் இருக்கின்றது.

நாம் நாட்காட்டி வழியாக ஆங்கில மாத நாட்களையும், தமிழ் மாத நாட்களையும் தெரிந்துகொள்கிறோம். ஆனால் இசுலாமியருக்கு ஒவ்வொரு மாதத் தொடக்கமும் அமாவாசைத் திதியில்தான் தொடங்குகிறது. அனைத்துத் திங்களின் முதல்நாளும் 'அமாவாசையாகத்தான் இருக்கும். ஓர் அமாவாசை தொடங்கி மறு அமாவாசை வரும்வரை நாட்களை ஒன்று, இரண்டு என எண்ணிவரும் அவர்கள், மறு அமாவாசை வந்தவுடன் அடுத்த மாதம் தொடங்கி விட்டதாகக் கணக்கிடுகின்றனர்.

மேலும் அமாவாசை முதல் நாளாக அமைய அமாவாசை அன்றும், அடுத்த நாளும் பிறை தெரியாமல் மூன்றாம் நாள் பிறை தெரிவதால் அப்பிறை 'மூன்றாம் பிறை' எனப்படுகிறது. இப்பிறை தெரிந்த அன்றுதான் அவர்கள் ஆண்டுதோறும் ரம்ஜான் பண்டிகையினைக் கொண்டாடு

கின்றனர். எனவே இசுலாமியர் வாழ்விலும் பயன்பாட்டுச் சிறப்பும், இன்றியமையாமையும் உடையதாகவே 'அமாவாசைத் திதி' விளங்குகின்றது.

மூன்றாம் பிறையன்று சந்திரனைப் பார்த்தால் நலம் அளிக்கும் என மக்கள் நம்புவதால் இன்றும் பிறை பார்த்தல் என்பது வழக்கிலுள்ளது. மூன்றாம் பிறை நிலா பங்குனியிலும் சித்திரையிலும் தென்கோடு உயர்ந்தும், வைகாசி முதல் மார்கழி வரையுள்ள எட்டு மாதங்களும் வடகோடு உயர்ந்தும், தையும் மாசியும் சமனாகவும் இருக்க வேண்டும். இப்படி இருப்பின் மூன்றாம் பிறை உலகிற்கு நன்மை அளிக்கும். இவ்வாறு இல்லை எனில் பஞ்சமும் கலகமும் ஏற்படும். மக்கள், ஆள்வோர் மடிவர். இதனை,

"மீன்ஆடு தெற்குயர மிக்கெட்டு மேவடக்காம்
தான்மகர கும்பஞ் சரியாக மானே கேள்
சொன்னபடி சோம விரானெனிலோ கோன்மடிவன்
அன்ன மரிதாய் விடும்"

என்ற அபிதான சிந்தாமணியிலுள்ள வெண்பா (ப.1341) காட்டுகிறது. ஆனால் நான்காம் பிறை நன்மையற்றது என்று கருதுவதை, நாலாம் பிறை பார்த்தால் நாய் அலைச்சலாய்த் தான் முடியும்' என்ற இப்பழமொழி காட்டுகிறது.

கோள், நாள், இராசி, திதி மட்டுமன்றிக் கிழமை, மாதம் தொடர்பான பழமொழிகளும் வழக்கில் மிகுந்துள்ளன. 'வெள்ளி, ஞாயிறு மேற்கே சூலம்', 'வியாழன் தெற்கே சூலம்', சனிப் பிணம் துணை தேடும்', 'திங்கள் துக்கம் திரும்பி வரும்', 'ஞாயிறு நாய் பட்ட பாடு', 'செவ்வாய் முடி வெட்டினால் தரித்திரம், செவ்வாய் நகம் வெட்டினால் தரித்திரம்' என்பவை கிழமை தொடர்பான பழமொழிகளுக்கும் 'ஆனியில் அடிகோலாதே கூனியில் குடிபோகாதே', 'ஆடிப்பிள்ளை தேடிப் புதை' (ஆடி மாதம் பிள்ளை வேண்டாம்) என்பவை மாதம் தொடர்பான பழமொழிகளுக்கும் காட்டுகளாய் அமைகின்றன.

சித்திரை மாதத்தில் பிறந்த குழந்தைகள் தாம் துன்புறுவதோடு, தந்தைக்கும் துன்பத்தை ஏற்படுத்துவர் என்பதனை,

''சித்திரை தந்தை பிச்சைக்காரன்''
''சித்திரை அப்பன் தெருவிலே''
''சித்திரை சீரழிவு''
''சித்திரை மாதத்தில் செல்வன் பிறந்தால்
சீரும் சிறப்பும் கெடும் ஆன குடிக்கு அனர்த்தம்''

என்ற பழமொழிகள் காட்டுகின்றன. சித்திரை மாத வெப்ப மிகுதியால் பிறக்கின்ற குழந்தைக்கும், தாய்க்கும் உடலில் பல இன்னல்கள் ஏற்படும் என்ற அறிவியல் கருத்தும் சித்திரை மாதம் குழந்தை பிறத்தல் கூடாது என்பதில் வெளிப்படு வதைக் காணமுடிகின்றது.

இதனை அடியொற்றியே ஆடியில் கூடி சித்திரையில் குழந்தை பிறத்தலைத் தவிர்க்க ஆடி மாதத்தில் கணவன் மனைவியர் கூடாமல் இருந்திருத்தல் கூடும். பிற்காலத்தில் பின்பற்ற இயலாத சூழல் உருவாகின்றபோது அவை பற்றிய உண்மை அறிவு மறைந்துபோய் திருமணமான முதல் ஆடி மாதம் மட்டும் மணமக்களைப் பிரித்து வைத்தலைக் காணமுடிகின்றது. 'ஆடிக்கழைக்காத மாமியரைத் தேடிப்பிடித்தடி' என்பது இது தொடர்பான பழமொழியாகும். இன்றும் சித்திரை மாதத்தில் பிறந்த குழந்தைகளுக்கு முதல் மூன்று ஆண்டுகள், சித்ரா பௌர்ணமியன்று பொங்கல் படைத்துப் பரிகாரம் செய்யப்படுதல் 'சித்திரபுத்திரப் பொங்கல்' என்று சொல்லப்படுகிறது. சித்ரா பௌர்ணமியில் பெண் பிறத்தல் கூடாது என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது.

ஆடிமாதம் மணமக்களைப் பிரித்தல், சித்திரை மாதம் பிறந்த தோடம் நீங்கப் பரிகாரம் செய்தல் என்பனவற்றை நோக்கும்போது சித்திரை மாதம் பிள்ளை பிறத்தலை மக்கள் விரும்பவில்லை என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது. இருப்பினும் மேலுள்ள நான்கு பழமொழிகளுள் முதல் மூன்று பழமொழிகள் சித்திரை மாதத்தைக் குறிக்கின்றனவா, சித்திரை நட்சத்திரத்தைக் குறிக்கின்றனவா என்பதில் தெளிவில்லை.

ஆடியில் கூடுதல் கூடாது என்பதைப் போன்றே நல்ல நேரத்தில் கூடுகின்ற குழந்தை நல்லாற்றலுடன் விளங்கும் என்ற அடிப்படையில் கணவனும் மனைவியும் நல்ல நேரத்தில் கூட வேண்டும் என்றிருந்த முறை மாறி சாந்தி முகூர்த்தத்தன்று மட்டும் நல்ல நாள் பார்த்தல் என்று மாறியிருக்கலாம்.

சோதிட விதிகளைப் பின்பற்றி வாழ்க்கையை நன்முறையில் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற உணர்வுடன் பண்டைத் தமிழர் செயல்பட்டிருக்கின்றனர். ஆயின் அவற்றை வாழ்வியலில் கடைப்பிடித்தல் என்பது எளிதாக இல்லாத நிலையில் எதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டதோ அந்நோக்கங்கள் மறைக்கப்பட்டு, புறக்கணிக்கப்பட்டு, அவை வெறும் சடங்குகளாக, மரபின் எச்சங்களாக உலவுகின்றன. முதல் குழந்தை தவிர பிற குழந்தைகள் சித்திரையில் பிறத்தலைத் தடுத்ததற்கான முயற்சிகளும், கருத்தரிப்பதற்கு முதலிரவு தவிர்த்த பிறநாட்கள் நல்லதாக அமைய வேண்டுமென்ற முயற்சிகளும் இன்று வழக்கில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆயின் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற உணர்வு தொடக்க காலம் முதல் வெளிப்படுவதால் இவை தொடர்பான சரியான விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுத்தப்பெறின் மக்கள் நன்மக்களைப் பெற வேண்டும் என்பதில் பெரிதும் கவனமுடையவர்களாய் இருப்பர். நல்ல நேரம் என்று குறிப்பிடும் காலத்தில் வானிலிருந்து வரும் கதிர்களின் வீச்சு நன்மை பயப்பதாகவும், தீய நேரம் என்று குறிப்பிடும் நேரத்தில் கதிர்களின் வீச்சு தீமை பயப்பதாகவும் இருப்பதை இன்று அறிவியல் ஆய்வுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இருகோள்களுக்குள் தொடர்பு ஏற்படும்போது இரண்டும் நல்லவையாக இருப்பின் தீய பலனும், இரண்டும் தீயவையாக இருப்பின் நல்ல பலனும் ஏற்படும் என்ற சோதிட விதி மக்களிடையே பழமொழியாக நிலவுவதை, 'உச்சனை உச்சன் பார்த்தால் பிச்சைக்காரன்', 'கெட்டவன் கெட்டிடில் கிட்டிடும் ராஜயோகம்', 'நீசனை நீசன் பார்த்தால் ஈசன்' என்ற பழமொழிகள் காட்டுகின்றன.

'பஞ்சமத்தில் பாம்பு இருந்தால் மாமன் பஞ்சாய்ப் பறப்பான்' என்ற பழமொழி, பெருங்காற்றில் எப்படிப் பஞ்சு ஒட்டாமல் பறக்குமோ அப்படியே இந்தச் சாதகத்துக்குரியவருடன் அவரது மாமனுடைய உறவுநிலை ஒட்டுதலின்றிக் காணப்படும் என்பதைச் சுட்டுகிறது. 6இல் இராகு இருப்பவர்களுக்கு மாமன் உறவு நல்லபடியாக இருக்கும். இங்ஙனம் மக்கள் சோதிடப் பலன்களையும் பழமொழிகளாக உலவ விட்டிருப்பது அவர்களிடையே சோதிடம் எந்த அளவு வேரூன்றியுள்ளது என்பதையே காட்டுகின்றது.

சோதிடத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட தேதியில், சூரியக் கிரகணமோ அல்லது சந்திர கிரகணமோ ஏற்படும் என்று வெளியிடப்படுகிறது. அதுபோல் குறிப்பிட்ட காலத்தில் கிரகணம் ஏற்படுகிறது. இதனால்தான் 'சாஸ்திரம் பொய் என்றால் கிரகணத்தைப் பார்' என்று சொல்லப்படுகிறது. பஞ்சாங்கப்படி, கணக்குப் போட்டு ஒவ்வோர் ஆண்டும் உலகிற்குத் தெரியும் கிரகணம் இது என்றும், தெரியாத கிரகணம் இது என்றும் வெளியிடுகின்றனர். பஞ்சாங்கத்தில் ஏற்படும் சந்திரகிரகணம், சூரியக் கிரகணம் போன்றவை அறிவியல் முறைப்படி ஆராயும் வானவியலில் கூறுவதுபோல் ஒத்துள்ளது என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. 'பஞ்சாங்கம் கிழிந்தாலும் நட்சத்திரம் அழியாது' என்ற பழமொழி எந்த ஒரு காரணத்தினாலும் சோதிடத்தை இல்லாமல் செய்ய முடியாது என்பதைக் காட்டுகிறது.

சோதிடத்தை ஒருக்காலும் இல்லாமல் செய்ய முடியாது என்று நம்பிய மக்கள் சோதிடத்தின்மீது பித்துப் பிடித்து அலைவது தவறு என்ற கருத்திலும் கவனமுடன் இருக்கின்றனர். இதனை 'அபத்த பஞ்சாங்கத்திற்கு அறுபது நாழிகையும் தியாச்சியம்' என்ற பழமொழி காட்டுகிறது. தியாச்சியம் என்பது நச்சு வேளையாகிய கெட்ட நேரத்தைக் குறிக்கிறது. மாதம், கிழமை, நட்சத்திரம், திதி, சந்திராஷ்டம நாள், கரிநாள், தியாச்சியம், இராகுகாலம், எமகண்டம் என்பன போன்றவற்றை ஒவ்வொரு சிறு நிகழ்வைச் செய்வதற்கும் பார்க்கத் தொடங்கினால் ஏதோ ஒரு வகையில் எல்லா நாளும் கெட்டது எனத்தான் பஞ்சாங்கம் காட்டும் என்பது பழமொழியின் பொருள். எனவே, தொட்டதற்கெல்லாம் மேற்கூறிய அனைத்து நிலைகளையும் கவனத்தில் கொள்ளும் தேவைக்கதிகமான ஈடுபாடு இருத்தல் கூடாது என்பது புலனாகின்றது. 'பழைய பஞ்சாங்கம்' என்பதுவும் சோதிடத்திலே ஊறித் திளைத்து செயல்படுபவனைக் கேலி செய்வதாகவே அமைகிறது.

சோதிடத்தின்பால் தேவைக்கதிகமான ஈடுபாடு இருத்தல் கூடாது என்று எண்ணினரே ஒழிய மக்கள் சோதிடரை, சோதிடத்தை மிகவும் உயர்வாகவே கருதியிருக்கின்றனர். சோதிடர் கூறியது நிகழாமல் போனபோதுகூட தன் விதி

என்று நினைத்தனரே யன்றிச் சோதிடரைக் குறைகூற விரும்பவில்லை என்பதை, 'சரம் பார்த்தவனைச் சருகாதே! 'பட்சி பார்த்தவனைப் பகைக்காதே' என்ற பழமொழி காட்டுகிறது. சோதிடத்திலும், சோதிடர் மீதும் மக்கள் பற்றுடைய வர்களாய் இருப்பினும் சோதிடம் முழுமையும் அப்படியே பலிக்காது என்ற தெளிவையும் உடையவர்களாகவே இருந்திருக்கின்றனர். சாதகம், பொருத்தம் ஆகியன பார்த்துச் செய்த திருமணத்திலும் மாங்கல்ய பாக்கியம் தடைப் படுவதை, 'வைத்தியன் வீட்டில் சாவும், சோதிடன் வீட்டில் அறுப்பதும் இல்லையா' என்ற இப்பழமொழி காட்டுகிறது.

'சாஸ்திரமே பொய்யடா சாவதே மெய்யடா' என்ற இப்பழ மொழி சோதிடம் பல நிலைகளில் பொய்ப்பதைக் கண்ணுற்ற போது எழுந்திருக்கலாம்; விரக்தியடைந்த மனநிலை, எதையுமே நம்பாத மனநிலை, பாதிப்புக்குள்ளான மனநிலை இவற்றிலிருந்தும் தோன்றியிருக்கலாம். எப்படி இருப்பினும் இப்பழமொழி சாஸ்திரத்தைப் பொய்யென்று கூறுவதற்காக எழுந்ததாகத் தெரியவில்லை. எனவே, சோதிடத்தை நம்பிய மக்களிடையே இப்பழமொழி எழுந்தமை, ஒருவன் 'விதி' என்று சோம்பி இராமல் தன் கடமையைச் செய்யும் விழிப்புணர்ச்சி உள்ளவனாக இருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவே.

மக்களிடையே பல சோதிடக் கூறுகள் மரபுத் தொடர்களாக – பழமொழிகளாகப் பயன்படுத்தப் பெறுகின்றன. கோள், நட்சத்திரம், இராசி, திதி, கிழமை, மாதம் முதலானவை சார்ந்த சோதிடக் கருத்துகள் மக்களிடையே விளங்குகின்ற முறைமைகளுள் ஒருசில பழமொழிகள் வாயிலாக இங்கு எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளன.

ஒருவருக்குச் சாதகத்தில் நடக்கும் தசாபுத்தியைப் பொறுத்தே பெரும்பாலும் முதன்மையான பலன்கள் அமைகின்றன. கோச்சாரம் ஓரளவிற்குத்தான் செயல்படும். தசாபுத்திப் பலன்கள் தீயவையாகி கோச்சாரப் பலன் சரியில்லையெனில் அச்சாதகருக்கு மிகவும் மோசமான பலன்களே நிகழும். ஆனால் தசாபுத்தி சிறப்பாக அமையின் கோச்சாரப் பலன்களால் தீமை விளையாது. பெரும் பான்மையான மக்கள் தசாபுத்தியைப் பற்றி அறியாத

நிலையில், கோச்சாரப் பலன்களையே முதன்மையானதாகக் கருதுகின்றனர். காட்டாகத் தங்களுக்கு ஏழரை நாட்டுச் சனி அல்லது அட்டமத்துச் சனி நடப்பின் தேவைக்கு மேல் அச்சம் அடைகின்றனர். இக்காலங்களில் துன்பத்திலிருந்து மீள முடியாது என்ற நம்பிக்கை அவர்களிடம் ஊறிக்கிடக் கின்றது. சோதிடம் உண்மையானது, சோதிடத்தை இல்லாமல் செய்ய முடியாது, சோதிடரால் முழுவதையும் அறிந்து கூற முடியாது, தொட்டதற்கெல்லாம் சோதிடம் பார்க்கக் கூடாது என்பன போன்ற சிந்தனைகள் மக்களிடையே நிலவுவதால் சிந்திக்கும் ஆற்றல் பெற்ற இம்மக்களிடையே சோதிடம் தொடர்பான தெளிவுகள் மக்கள் ஊடகங்களின் வழி செல்லும்போது நற்பலனை மெல்ல மெல்ல எதிர்பார்த்தல் இயலும்.

நாட்டுப்புறவியலின் உட்கூறுகளாக விளங்கும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களிலும், பழமொழிகளிலும் பொதிந்துள்ள சோதிடக் கருத்துகளின்வழி சோதிடஞ் சார்ந்து விளங்கும் நம்பிக்கைகளையும், உண்மைகளையும் காணமுடிகின்றன. மக்களின் சமூகப் பண்பாட்டு வரலாற்றை அறிந்துகொள்ள நாட்டுப்புற வழக்காறுகள் மிகச் சிறந்த தரவுகளாக இருக்கின்றன. இவற்றிலிருந்து பெறப்படும் சோதிடச் செய்திகளை முடிந்த முடிபுகளாகக் கொள்ளாது மறுசிந்தனைக்கு உட்படுத்தி, ஆழமான, புதிய ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படும்போது நாட்டுப்புறவியல்துறை, சோதிடத்துறை, தமிழியல்துறை ஆகியன வளம் பெறும்.

★ ★ ★

சுருக்க விளக்கம்

அக.	அகநானூறு
அப்.தேவா	அப்பர் தேவாரம்
அரு.சத.	அருணாசல சதகம்
அறப்.சத	அறப்பளீசுர சதகம்
ஆசா.	ஆசாரக்கோவை
இனி.நாற்	இனியவை நாற்பது
எம்.சத	எம்பிரான் சதகம்
ஐங்.	ஐங்குறுநூறு
கம்ப.	கம்பராமாயணம்
கம்ப.சுந்.	கம்பராமாயணம் சுந்தரகாண்டம்
கயி.சத.	கயிலாச நாதர் சதகம்
கார்.நாற்	கார் நாற்பது
கலி.	கலித்தொகை
கலிங்.	கலிங்கத்துப்பரணி
கும.சத.	குமரேச சதகம்
குறள்.	திருக்குறள்
குறி.	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	குறுந்தொகை
சம்.தேவா.	சம்பந்தர் தேவாரம்
சிலப்.	சிலப்பதிகாரம்
சிறு.	சிறுபாணாற்றுப்படை
சீவக.	சீவக சிந்தாமணி
சுந்.தேவா.	சுந்தரர் தேவாரம்
சூளா.	சூளாமணி
ஞான.சாஸ்	ஞான சரநூல் சாஸ்திரம்

தஞ்சை.	தஞ்சைவாணன் கோவை
திரு.	திருமந்திரம்
திருப்.	திருப்பாவை
திவா.தெய்வ.	திவாகரம் தெய்வப் பெயர்த் தொகுதி
திருவாய்.	திருவாய்மொழி
திரு.விரு.	திருவிருத்தம்
திரு.வேங்.	திருவேங்கடமாலை
தொல்.எழுத்.	தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்
தொல்.கள.	தொல்காப்பியம் களவியல்
தொல்.கற்.	தொல்காப்பியம் கற்பியல்
தொல்.செய்.	தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்
தொல்.புறத்.	தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல்
தொல்.மர.	தொல்காப்பியம் மரபியல்
தொல்.மெய்ப்.	தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாட்டியல்
தேவா.	தேவாரம்
நள.	நளவெண்பா
நற்.	நற்றிணை
நாச்.	நாச்சியார் திருமொழி
நால.	நாலடியார்
நாவுக்.தேவா.	திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்
நான்மணி.	நான்மணிக் கடிகை
நீல.	நீலகேசி
நெடு.	நெடுநெல்வாடை
ப.	பக்கம்
பக்.	பக்கங்கள்
பட்.	பட்டினப்பாலை
பதி.	பதிப்பாசிரியர்
பதிற்.	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	பரிபாடல்
பழ.	பழமொழி நானூறு

பிங்.	பிங்கல நிகண்டு
புற.	புறநானூறு
பெரியதிரு.	பெரிய திருவிருத்தம்
பெரியா.	பெரியாழ்வார் திருமொழி
பெருங்.	பெருங்கதை
பெருந்.	பெருந்திணை
பெரும்.	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருந.	பொருநராற்றுப்படை
மதுரைக்.	மதுரைக்காஞ்சி
மணி.	மணிமேகலை
மலைபடு.	மலைபடுகடாம்
மனோன்.	மனோன்மணியம்
முக்கூடற்.	முக்கூடற்பள்ளு
முதல்.திரு.	முதல்திருவிருத்தம்
முல்லை.	முல்லைப்பாட்டு
யசோ.	யசோதர காவியம்
வடவேங்.சத.	வடவேங்கட நாராயண சதகம்
வி.பா.	வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம்

★ ★ ★

இணைப்பு : 1

நாயன்மார், ஆழ்வார்தம் பிறந்த மாதங்களும் நட்சத்திரங்களும்

நாயன்மார்களின் நட்சத்திரங்கள்

சித்திரை

உமாபதி சிவாச்சாரியார்	அத்தம்
இசை ஞானியார்	சித்திரை
சிறு தொண்டர்	பரணி
திருக்குறிப்புத் தொண்டர்	சுவாதி
திருநாவுக்கரசர்	சதயம்
மங்கையர்க்கரசியார்	உரோகிணி
விறன் மீண்டர்	திருவாதிரை

வைகாசி

கழற்சிங்கர்	பரணி
சேக்கிழார்	பூசம்
சோமாசிமாறர்	ஆயில்யம்
திருஞான சம்பந்தர்	மூலம்
திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்	மூலம்
திருநீல நக்கர்	மூலம்
நம்பியாண்டார் நம்பி	புனர்பூசம்

ஆனி

அமர் நீதியார்	பூரம்
கலிக்காமர்	இரேவதி
மாணிக்க வாசகர்	மகம்

ஆடி

கலியர்	கேட்டை
கூற்றுவ நாயனார்	திருவாதிரை

கோட்புலயர்	கேட்டை
சேரமான் பெருமான்	சித்திரை
புகழ்ச் சோழர்	கார்த்திகை
பெருமிழலைக் குறும்பர்	சித்திரை
மூர்த்தி நாயனார்	கார்த்திகை
ஸ்ரீ சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள்	சுவாதி

ஆவணி

அதிபத்தர்	ஆயில்யம்
இளையான் குடி மாறர்	மகம்
குங்கிலிய கலயர்	மூலம்
குலச்சிறையார்	அனுசம்
செறுத்துணையர்	பூரம்
புகழ்த்துணையர்	ஆயில்யம்
மறைஞான சம்பந்த சிவாச்சாரியார்	உத்திரம்

புரட்டாசி

அருணந்தி சிவாச்சாரியார்	பூரம்
உருத்திர பசுபதி	அசுவினி
ஏனாதி நாயனார்	உத்திராடம்
திருநாளைப் போவார்	உரோகிணி
நரசிங்க முனையரையர்	சதயம்

ஐப்பசி

இடங்கழி நாயனார்	கார்த்திகை
ஐயடிகள் காடவர் கோன்	மூலம்
சக்தி நாயனார்	பூசம்
திருமூலர்	அசுவினி
நின்றசீர் நெடுமாறர்	பரணி
பூசலார்	அனுசம்
மெய்கண்ட தேவர்	சுவாதி

கார்த்திகை

ஆனாயர்	அத்தம்
கணம் புல்லர்	கார்த்திகை

சிறப்புலி நாயனார்	பூராடம்
மூர்க்க நாயனார்	மூலம்
மெய்ப்பொருள் நாயனார்	உத்திரம்

மார்கழி

இயற்கை நாயனார்	உத்திரம்
சடைய நாயனார்	திருவாதிரை
சாக்கிய நாயனார்	பூராடம்
மானக்கஞ்சாறு நாயனார்	சுவாதி
வாயிலார் நாயனார்	இரேவதி

தை

அப்பூதியடிகள்	சதயம்
அறிவாட்ட நாயனார்	திருவாதிரை
கலிக்கம்ப நாயனார்	இரேவதி
கண்ணப்ப நாயனார்	மிருகசீரிடம்
சண்டேசுவரர்	உத்திரம்
திருநீலகண்டர்	விசாகம்
திலகவதியார்	உத்திரம்

மாசி

எறிபத்த நாயனார்	அத்தம்
கார் நாயனார்	பூராடம்
கோச்செங்கோட் சோழர்	சதயம்

பங்குனி

கணநாதர்	திருவாதிரை
காரைக்கால் அம்மையார்	சுவாதி
தண்டியடிகள்	சதயம்
நேச நாயனார்	உரோகிணி
முனையடுவார்	பூசம்

ஆழ்வார்களின் மாதங்களும் நட்சத்திரங்களும்

சித்திரை

உய்யக் கொண்டார்	கார்த்திகை
எம்பெருமானார்	திருவாதிரை
கடாம்பியாச்சான்	அத்தம்
மதுரகவிகள்	சித்திரை
முதலியாண்டான்	புனர்பூசம்
வடுக நம்பி	அசுவினி
ஸ்ரீராம பிரானார்	புனர்பூசம்

வைகாசி

அழகியசிங்கர்	சுவாதி
கோட்டிய தூர்நம்பி	உரோகிணி
கோயிற் கந்தாடை	அனுசம்
திருநம்பி	விசாகம்
திருவாய் மொழிப்பிள்ளை	விசாகம்
தேவப் பெருமான்	அஸ்தம்
நம்மாழ்வார்	விசாகம்
பெரியபட்டர்	அனுசம்
பெரிய திருமலை நம்பி	சுவாதி

ஆனி

திருப் புளியாழ்வார்	மூலம்
திருவரங்கப் பெருமான்	சுவாதி
நாத முனிகள்	அனுசம்
பெரியாழ்வார்	சுவாதி
மாறனேர் நம்பி	ஆயில்யம்
வடக்கு வீதிப் பிள்ளை	சுவாதி

ஆடி

ஆளவந்தார்	உத்திராடம்
கந்தாடை தோளப்பர்	பூரம்
தெற்காழ்வார்	திருவோணம்
பட்சி ராசர்	சுவாதி

பத்ரி நாராயணப் பெருமான்	அத்தம்
புண்டரீகாசர்	உத்திராடம்
ஸ்ரீ ஆண்டாள்	பூரம்

ஆவணி

நைநாராச்சாம் பிள்ளை	உரோகிணி
பெரியவாச்சான் பிள்ளை	உரோகிணி
ஸ்ரீ கண்ணபிரான்	உரோகிணி

புரட்டாசி

திருவேங்கடந்தமர்	திருவோணம்
வருமலை நம்பி	விசாகம்
வேதாந்த தேசிகன்	திருவோணம்

ஐப்பசி

குருகுலோத்தா தாசர்	திருவாதிரை
குருகைப் பிரான்	பூராடம்
சேனை முதலியார்	பூராடம்
திருமலை ஆண்டவன்	அவிட்டம்
பிள்ளை லோகாச்சாரியார்	திருவோணம்
பூதத்தாழ்வார்	அவிட்டம்
பேயாழ்வார்	சதயம்
பொய்கையாழ்வார்	திருவோணம்
மணவாள மாமுனி	மூலம்
விளாஞ்சோலைப் பெருமான்	உத்திரட்டாதி

கார்த்திகை

கோடி	அனுசம்
தாதாச்சாரியார்	அனுசம்
திருப்பாணாழ்வார்	உரோகிணி
திருமங்கையாழ்வார்	கார்த்திகை
நம்பிள்ளை	கார்த்திகை
மாதவப் பெருமாள்	பரணி

மார்கழி

தொண்டரடிப்பொடி	கேட்டை
நாலூராச்சான்	அனுசம்
பெரிய நம்பி	கேட்டை

தை

எம்பார்	புனர்பூசம்
குருகை சாலப்பன்	விசாகம்
கூர்த்தாழ்வார்	அத்தம்
கொட்டை நம்பி	பூரட்டாதி
கோவலூர் எம்பெருமான்	மிருகசீரிடம்
திருமழிசை ஆழ்வார்	மகம்

மாசி

குலசேகராழ்வார்	புனர்பூசம்
சிறிய கோவிந்த பெருமாள்	அசுவினி
திருக்கச்சி நம்பி	மிருகசீரிடம்
திருமலை ஆண்டான்	புனர்பூசம்
பிள்ளையுறங்காவில்லி	ஆயில்யம்
மணக்கால் நம்பி	மகம்

பங்குனி

செல்வப் பிள்ளை	பூசம்
திருவங்கத்தமுதர்	அத்தம்
நம்பெருமாள்	உரோகிணி
பெரிய பெருமாள்	இரேவதி
ஸ்ரீ ரங்க நாச்சியார்	உத்திராடம்

★ ★ ★

இணைப்பு. 2

நட்சத்திரங்களும் வடிவங்களும்

நட்சத்திரங்கள்

அசுவினி - Aswini - குதிரைத்தலை
பரணி - Bharani - அடுப்பு
கார்த்திகை - Krittika - தீக்கதிர் (சுவாலை)
உரோகிணி - Rohini - சக்கரம்
மிருகசீரிடம் - Mrigasira - மான்தலை; தேங்காய்க்கண்
ஆதிரை - Aridra - தீக்கொள்ளி
புனர்பூசம் - Punarva - ஓடம்
பூசம் - Pushya - புடலம்பூ
ஆயில்யம் - Aslesha - சக்கரம்
மகம் - Makha - நுகத்தடி
பூரம் - Purvaphalguni - கட்டில் கால்கள்
உத்திரம் - Uttaraphalgunni - யானைத்தந்தம்; க ட்டில் கால்
அத்தம் - Hasta - கைத்தலம்
சித்திரை - Chitra - முத்து
சுவாதி - Alpha Bootis - பவளம்
விசாகம் - Visakha - தோரணவாயில்
அனுடம் - Anuradha - கையிற் பிடித்த குடை
கேட்டை - Iyeshta - ஈட்டி
மூலம் - Moola - பாயும் சிங்கம்
பூராடம் - Purvashadha - இரட்டைச்சதுரம்
உத்திராடம் - Uttarashadha - கட்டில் கால், முக்கோணம்
ஓணம் - Alpha Aquilae - மூன்றரை அடி
அவிட்டம் - Beta Delphini - மத்தளம்
சதயம் - Satabhisha - வட்டம்
பூரட்டாதி - Purvabhadrapada - கட்டில் கால்
உத்திரட்டாதி - Uttarabhadrapada - கட்டில் கால்
இரேவதி - Revathi - மீன்

இராசிகள்

மேடம் - Aries
இடபம் - Tarus
மிதுனம் - Gemini
கடகம் - Cancer
சிம்மம் - Leo
கன்னி - Virgo
துலாம் - Libra
விருச்சிகம் - Scorpio
தனுசு - Sagittarius
மகரம் - Capricorn
கும்பம் - Aqvarius
மீனம் - Pisces

கோள்கள்

சூரியன் - Sun
சந்திரன் - Moon
செவ்வாய் - Mars
புதன் - Mercury
குரு - Jupiter
சுக்கிரன் - Venus
சனி - Saturn
இராகு - Ascendantnode
கேது - Descendantnode
யுரேனஸ் - Uranus
நெப்ட்யூன் - Neptune
புளூட்டோ - Pluto

★ ★ ★

சொல்லடைவு

★ ★ ★

துணை நின்றவை

நூல்கள் - தமிழ்

அகநானூறு உரையுடன், ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, 1945.

அபிதானசிந்தாமணி, ஏசியன் எடுகேஷன்ஸ் சர்வீஸ், புதுதில்லி, மறுபதிப்பு, 1981.

அருணாசலபுராணம், பி. இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ், திருமகள் விலாசம் பிரஸ், சென்னை.

ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கு, புலவர் செந்துறை முத்து, நல்வாழ்வுப் பதிப்பகம், சென்னை, 1978.

ஊழ் ஓர் ஆய்வு, புலவர் கு.வை.இளங்கோவன், முத்துப் பதிப்பகம், விழுப்புரம், 1990.

கந்தர் அலங்காரம், வித்துவான் ச.ரா. கச்சபேசுவரன், முருகன் அருள் பதிப்பகம், சென்னை, 1976.

கம்பராமாயணம், கம்பன் கழகம், சென்னை, 1976.

கலிங்கத்துப்பரணி குறிப்புரையுடன், வித்துவான் பெ.பழனிவேல் பிள்ளை (உரை), கழக வெளியீடு, சென்னை, 1912.

கலித்தொகை உரையுடன், நச்சினார்க்கினியருரை, வெ.பெரி.பழ.மு. காசிவிசுவநாதன் செட்டியார், கழக வெளியீடு, சென்னை, 1967.

கோள்களின் கதை, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1974.

சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள், ந.சஞ்சீவி, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், சென்னை, 1973.

சங்க கால வாழ்வியல், ந. சுப்பிரமணியன், நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 1976.

சாதக அலங்காரம் (கீரனூர் நடராசனார்) விளக்க விருத்தியுரை, வேலு நாயகர் தெய்வசிகாமணி உரை, மலர்மகள் விலாசம் பிரஸ், சென்னை, *1996 (பதி.3).*

சிலப்பதிகார மூலமும் அரும்பதவுரையும் அடியார்க்கு நல்லாருரையும், உ.வே.சா., கபீர் அச்சுக்கூடம், சென்னை, *1892.*

சின்னமனூர் என்னும் அரிகேசரி நல்லூர் தலபுராணம், பூலானந்தக் கவிராயர், தேனி ரஹீம் அச்சியந்திர சாலை, சென்னை, *1954.*

சீவகசிந்தாமணி மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும், உ.வே.சா., கபீர் அச்சுக்கூடம், சென்னை, *1969 (பதி.7).*

தமிழ்நாட்டு மக்களின் மரபும் பண்பாடும், சோமலெ, பாரி நிலையம், சென்னை, *1974.*

தமிழ்ப் பழமொழிகள், கி.வா. ஜகந்நாதன், காந்தமலை வெளியீடு, சென்னை, *1988.*

தமிழ் லெக்சிகன், தொகுதி *1-6*, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

தமிழக வரலாறு - மக்களும் பண்பாடும், கே.கே. பிள்ளை, தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, *1972.*

தமிழகம், ந.சி. கந்தையா பிள்ளை, கழகம், சென்னை.

தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், அ. தட்சிணாமூர்த்தி, வெற்றிச்செல்வி வெளியீட்டகம், தஞ்சாவூர், *1980 (பதி.2).*

தமிழ் நாட்டுப் பாடல்கள், நா. வானமாமலை, நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, *1964.*

தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், டாக்டர் க. காந்தி, உ.த.நி. சென்னை, *1980.*

தனிப்பாடல் திரட்டு உரைக்குறிப்புக்களுடன், இரண்டாம் பகுதி, கருப்பக்கிளர் சு.அ. இராமசாமி புலவர், கழக வெளியீடு, *1964.*

திருமணப் பொருத்தம், புலியூர் பாலு, பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, *1983.*

திருமந்திர ஆராய்ச்சி, இரா. மாணிக்கவாசகம், அன்னை அபிராமி அருள், சென்னை, *1982.*

திருமந்திரம், ஜி. வரதராஜன் (உரை), வள்ளுவர் நிலையம், திருச்சிராப்பள்ளி, 1972.

திருவருட்பா மூலமும் உரையும் (இரண்டாம் திருமுறை), ஔவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை உரை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு, 1983.

திருவிளையாடற் புராணம் (மதுரைக் காண்டம்) இராய.சொ. (பதி.), அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரர் திருக்கோயில் வெளியீடு, மதுரை 1973.

திவாகரம் (இரண்டு தொகுதிகள்), மு. சண்முகம் பிள்ளை, இ. சுந்தரமூர்த்தி (பதி.), சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், சென்னை, 1990.

தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுர், ஔவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1949.

தேவாரம் - தலமுறை, ஒன்று முதல் ஏழு திருமுறைகள், ஸ்ரீகுமர குருபரன் சங்கம், ஸ்ரீவைகுண்டம்.

நளவெண்பா மூலமும் உரையும், ஸ்ரீநிவாஸ ஐயர் (பதி.), உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம், சென்னை, 1960.

நன்னூல் காண்டிகையுரை, கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி, 1974.

நாட்டுப்புற இயல், சு. சண்முகசுந்தரம், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1975.

நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, சு. சக்திவேல், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1983.

நாட்டுப்புற இயல் சிந்தனைகள், சு. சண்முகசுந்தரம், மணிவாசகர் பதிப்பகம், மதுரை, 1981.

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் சமூக ஒப்பாய்வு, வி. சரஸ்வதி, மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம், மதுரை, 1982.

நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம், ஸ்ரீ வி.என். தேவநாதன் (பதி.) சென்னை, 1971.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் திருப்பாடல்கள் (இருபகுதிகள்), ப.இராமநாதபிள்ளை (முதற்பகுதி), புலவர் பொ.வே. சோமசுந்தரனார் (இரண்டாம் பகுதி) உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1967.

பதிற்றுப்பத்து, புலியூர் கேசிகன் தெளிவுரை, சென்னை, 1974.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 1957.

பதினெண் சித்தர்கள் நாடி சாஸ்திரம், இரத்தின நாயகர் சன்ஸ், சென்னை, 1738.

பழைய கோட்டை நல்லதம்பிச் சர்க்கரை மன்றாடியார் காதல், திருச்செங்கோடு, வீரபத்திரக் கவிராயர்.

பன்னிரு சதகத் திரட்டு, வல்லை - பாலசுப்பிரமணியம், பி. இரத்தின நாயகர் அண்டு சன்ஸ், சென்னை, 1963.

பாட்டியலும் இலக்கிய வகைகளும், ந.வீ. செயராமன், இலக்கியப் பதிப்புகள், சென்னை, 1981.

புதுஹூர் சக்கரவர்த்தி அம்மானை, மொ. மருதமுத்து, உ.த.நி. சென்னை, 1995.

புள்ளிருக்கு வேளூர்த் தல வரலாறு, தருமையாதீனம், வேளூர் தேவஸ்தானம், 1977.

பெண்ணரசியர் கதை, டாக்டர் கி. ஜெயகுமார், த.பூமிநாகநாதன் (பதி.), ஆசியவியல் ஆய்வு நிறுவனம், சென்னை, 1995.

புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், உ.வே.சா., டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் நிலையம், சென்னை, 1971.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, மூலமும் உரையும், உ.வே.சா., கபீர் அச்சுக்கூடம், சென்னை, 1963.

பெரியபுராணம் (திருத்தொண்டர் புராணம்), சி.கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் உரை, கோவை தமிழ்ச் சங்கம், கோயமுத்தூர், 1954.

பெருங்கதை, பொ.வே. சோமசுந்தரனார், கழக வெளியீடு, திருநெல்வேலி, 1973.

பெருந்தமிழ், 'சித்தர் கட்டுரை', ப.158, ந. சஞ்சீவி (பதி), கழகம், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

மக்கள் வாழ்வில் மந்திரச் சடங்குகள், தே.ஞானசேகரன், பார்த்திபன் பதிப்பகம், மதுரை, 1987.

மணிமேகலை மூலமும் அரும்பதவுரையும், டாக்டர் உ.வே.சா.நூல் நிலையம், சென்னை, 1981.

மந்திரச் சடங்குகள், ஆ. சிவசுப்பிரமணியன், நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 1988.

மனையடி சாஸ்திரம், டாக்டர் பூ. சுப்பிரமணியம், ஆசிரியர் வெளியீடு, சென்னை, 1995.

முக்கூடற்பள்ளு பொருளுரை விளக்கவுரையுடன், வித்துவான் சேதுரகுநாதன், கழக வெளியீடு, சென்னை, 1973.

முத்தாரம்மன் கதை, சு.நிர்மலாதேவி (பதி.), உ.த.நி., சென்னை, 1996.

யூகி முனிவர் வைத்திய சிந்தாமணி, முதல் பாகம், சித்த மருத்துவ நூல் வெளியீட்டுக் குழு, பழநி, 1896.

வானவியல், தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, 1973.

வானியலும் சோதிடமும், இராம. தியாகராசன், கலைவாணி வெளியீடு, சென்னை, 1994.

விரதங்களும் பண்டிகைகளும், ஆ. சிங்காரவேலர், பைலட் பப்ளிகேசன்ஸ், சென்னை, 1984.

வில்லிபாரதம், கே.ராஜகோபாலாச்சாரியார், ஸ்டார் பிரசுரம், சென்னை, 1970.

வைணவத்தின் ஆழ்வார்கள் காலநிலை, டாக்டர் எஸ். குலசேகரன், திருமகள் வெளியீடு, சென்னை, 1988.

ஜோதிட ஆராய்ச்சித் திரட்டு (இரண்டாம் பாகம்), மு. மாதேஸ்வரன், விஜயா பதிப்பகம், சென்னை, 1987.

சோதிடக்கலை ஓர் ஆய்வு, ஜி.ஜி. ஜெயராமன், கலைச்செல்வி பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, 1994.

ஜோதிடச் சிந்தனைச் செல்வம், சிவா. மேகநாதன், சகுந்தலை நிலையம், சென்னை, 1991.

ஜோதிடமும் மந்திரமும், காழியூர் நாராயணன், கங்கை புத்தக நிலையம், சென்னை, *1993.*

ஸப்தரிஷி நாடி (கடக லக்னம்), தமிழ்நாடு அரசு, சென்னை, *1958.*

ஆங்கிலம்

Casting the Horoscope, K.S. Krishnamurthi, Hariman Publications, Madras, 1987.

Fundamental Principles of Astrology, K.S. Krishnamurthi, Hariman Publications, Madras, 1970.

Horary, Astrology, K.S. Krishnamurthi, Hariman Publications, Madras, 1970.

Ideal Sex Life, A.P. Pillai, D.B. Taraporevala Sons & Co.,

Mahabala's Advance Ephemeris, Mrs. Balakrishnamurti Publications, Madras, 1980.

Tamil-English Cyclopaedia Dictionary, T.V. Sambasivam Pillai, The Research Institute of Siddhars Science, Madras, 1938.

Relativity and Man, Progress Publishers, Moscow.

மலர்

சித்தமருத்துவ ஆய்வுக்கோவை, தமிழக அறிவியல் பேரவை மூன்றாம் கருத்தரங்கம், அரசு சித்த மருத்துவக் கல்லூரி, புதுவைப் பல்கலைக் கழகம், புதுச்சேரி, டிசம்,*24, 25, 26, 1994.*

"சோதிடமும் மருத்துவமும்", பக்.*349-351,* டாக்டர் கே. பார்த்தசாரதி, அமுதசுரபி, தீபாவளி மலர், *1990.*

தமிழாய்வு - 'திட்பமும் நுட்பமும்', "தமிழ் நூல்களில் காலக்கணிப்பு", பக்.*1-58,* மு. சண்முகம் பிள்ளை, தாமரைத்திரு நெ.து. சுந்தரவடிவேலு அவர்கள் பாராட்டு மலர், ந. சஞ்சீவி (பொதுப். பதி.), சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், *1976.*

Annai Santhanammal V.G.P. International Astrological Expo. 90, Madras.

ஆய்வேடு

இலட்சுமிகாந்த சதகம், வி. அண்ணாமலை, சுவடிப் பட்டய ஆய்வேடு, உ.த.நி., சென்னை, 1987.

இலட்சுமியம்மன் தவநிலை, தி. லலிதா, சுவடிப் பட்டய ஆய்வேடு, உ.த.நி., சென்னை, 1984.

கணியான் ஆட்டம், பெ. அனந்தசயனம், பிஎச்.டி., ஆய்வேடு, உ.த.நி., சென்னை, 1988.

கருப்பண்ண சாமி வழிபாட்டில் மந்திரச் சடங்குகள், சு. சுப்புரத்தினம், பிஎச்.டி. ஆய்வேடு, உ.த.நி., சென்னை, 1992.

சித்த மருத்துவத்தில் நஞ்சு முறிவு நூல்களின் ஒப்பாய்வு (நச்சுப் பாம்புகள் மட்டும்), சே. ஜெகநாதன், பிஎச்.டி., ஆய்வேடு, உ.த.நி., சென்னை, 1987.

தமிழ்ச் சோதிட நூல்களில் சாதகக் கணிப்பின் அடிப்படைகள், தனிப்பார்வை சாதக அலங்காரம், பிஎச்.டி. ஆய்வேடு, மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம், மதுரை, 1984.

இதழ்

அறிவியலும் சோதிடமும், அறிக அறிவியல், பக்.8-11, குன்றக்குடி அடிகளார், அணு:3, கதிர்.3, அக்டோபர் 1988.

இருபத்திமூன்று கிரக மண்டலங்கள், மாத ஜோதிடம், பக்.17, 18, ஏ.எம். பிள்ளை, சுவடி.44, ஓலை.10, ஆனி.1993.

உவா ஏர், புலமை, பக்.68-74, தொகுதி-21, பகுதி-2, ப. வேங்கடேசன், 1995.

சித்த மருத்துவ சோதிடம் சில உண்மைகள், மூலிகைமணி, பக்.24-26, க. வேங்கடேசன், 1993.

சித்த மருத்துவமும் சோதிடமும், டாக்டர் ஜெ. ராமச் சந்திரன், மூலிகைமணி, 1981.

சிலப்பதிகார காலம், செந்தமிழ்ச் செல்வி, சிலம்பு 3, பரல் 2, 1926.

சோதிடமும் அறிவியலும், ஏ. மணிவண்ணன், கலைக் கதிர், நவம்பர், *1988*.

ஞாயிற்றுக் குடும்பத்தைப் பற்றிய ஓர் ஆய்வு, கலைக்கதிர், ஆகஸ்டு, *1988*.

பஞ்சாங்கம் ஏன்? எதற்கு? எப்படி? தினமணி. பக்.1, 111, மு. ஸ்ரீனிவாசன், தமிழ்ப் புத்தாண்டுச் சிறப்பிதழ், ஏப்ரல் 13, 1996.

பெண் மூலம் நிர்மூலமா? ஆண் மூலம் அரசாளுமா?, டி. மாரிமுத்து, தினகரன், 14.1.1994.

மருத்துவ ஜோதிடம், ஜோதிடச்சுடர், பக்.4-5, டாக்டர் ஹனிபா, சுடர்-1, ஒளி-6, நவம்பர், *1993*.

மன இயல்பும் கோள்களும், டாக்டர் சீனி நாராயணன், கலைக்கதிர், ஆகஸ்டு, *1993*.

வானசாஸ்திரமும் ஜோதிடக் கலையும், ஜோதிடத் தாமரை, ப.12, கோமகன், மலர் 1, இதழ் 4, கடலோசை அச்சகம், ஆவணி, *1995*.

வானியலும் ஜோதிடவியலும், க. சுப்புரத்தினம், வெள்ளிக் கிழமைக் கருத்தரங்கு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், *5.5.1989*.

ஜோதிடக்கலை ஆன்மீகமா? அறிவியலா? ஜோதிடத் தாமரை, பக்.8-10 (பட்டிமன்ற நிகழ்ச்சித் தொகுப்பு), மலர் 1, இதழ் 5, ஆவணி *1995*.

ஜோதிடக் கலையின் பழமை, ஜோதிடத் தாமரை, பக்.18, 21, அ. பாஸ்கர பால்பாண்டியன், மலர் 1, இதழ் 6, புரட்டாசி *1995*.

ஜோதிடத்தாமரை, ஜோதிடத்தாமரை, பக்.16, 17, பி.வி. ஜகன்னாத், மலர் 1, இதழ் 4, ஆவணி, 1995.

ஜோதிஷம் எப்படிச் சொல்ல வேண்டும், மாத ஜோதிடம், பக்.21-29, ஏ.எம். பிள்ளை, சித்திரை, *1990*.

Researching the Brigu Samhita, Bandhu, Express Star Teller, pp.25, 26, Nov.1995

★ ★ ★

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

சி.ஐ.டி. வளாகம், தரமணி,

சென்னை - 600 113.

வெள்ளிவிழா ஆண்டு வெளியீடுகள்

1.	Mysticism of love in Saiva Thirumurais	50.00
2.	ஆய்வுச் சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்	85.00
3.	தமிழர் காசு இயல்	45.00
4.	திருமுறை இலக்கியம்	50.00
5.	அழகியல் சிந்தனைகள்	30.00
6.	இலக்கியத்தின் நோக்கமும் பயனும் - தொகுதி 1	65.00
7.	இலக்கியத்தின் நோக்கமும் பயனும் - தொகுதி 2	60.00
8.	சென்னை - 1639க்கு முன் பின்	35.00
9.	பெ.நா. அப்புசாமியின் அறிவியல் கட்டுரைகள்	75.00
10.	Collected Papers of Thaninayagam Adigal	100.00
11.	Silver Jubilee Special Lectures	60.00
12.	முத்தாரம்மன் கதை	85.00
13.	சந்திரபதன் கதை	40.00
14.	கன்னிவாடி நரசிம்ம நாயக்கன் வளமடல்	20.00
15.	கருணையம்மன் அந்தாதி	22.00
16.	ஒப்பிலக்கியம் - கொள்கைகளும் செயல்முறைகளும்	15.00
17.	இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கியக் கோட்பாடுகள்	30.00
18.	Work Book - Written Tamil	50.00
19.	திருக்கோயில்களில் தொழில் - சமுதாய உறவுகள்	25.00
20.	விடுதலைக்கு முன் தமிழ் நாவல்களில் பெண்கள்	30.00
21.	தமிழ்க் காட்சி நெறியியல்	46.00
22.	கேரளப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சுவடிகள் அட்டவணை	85.00
23.	அமிர்த மதன கூத்து நாடகம்	90.00
24.	மூலிகைக் கற்பங்கள்	80.00
25.	தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல் - பகுதி-1	50.00
26.	தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல் - பகுதி-2	65.00
27.	சங்கத் தமிழரின் வழிபாடும் சடங்குகளும்	80.00
28.	சித்த மருத்துவ மணிகள்	75.00
29.	காத்தவராய நாடகம்	30.00